

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CUT & RUN

**MADELEINE URBAN
ABIGAIL ROUX**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kes ve Kaç - İçindekiler

- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)

Yayınlayan

Dreamspinner Press

4760 Preston Road

244-149 numaralı s  it

Frisco, TX 75034

<http://www.dreamspinnerpress.com/>

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal g  c  n  n   r  n  d  r ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da   lm  ş ger  ek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesad  fidir.

Kes ve Kaç

Telif Hakkı    2008 Madeleine Urban ve Abigail Roux

Kapak Tasarımı Mara McKennen

T  m hakları saklıdır. Bu kitabın hi  bir b  l  m  , yasaların izin verdi  i durumlar dışında, Yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak   zere elektronik veya mekanik herhangi bir bi  imde veya herhangi bir yolla   o  altılamaz veya iletilemez. İzin istemek ve di  er t  m sorularınız i  in Dreamspinner Press, 4760 Preston Road, Suite 244-149, Frisco, TX 75034 ile iletişime ge  in.

<http://www.dreamspinnerpress.com/> ISBN:

978-1-935192-23-7

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Birinci Baskı

Eyl  l, 2008 e-Kitap

baskısı mevcut

e-Kitap ISBN: 978-1-935192-24-4

Hayatımda her şeyi olduğu gibi söylemekten korkmayan herkese. Yüzüme karşı. Ne kadar gerekirse.

--Abigail

Keith'e, çünkü o benimle daha çok gurur duyuyor.
Sonsuza kadar ve daima,

--Madeleine

Bölüm 1

Allison McFadden gecenin serin havasında yavaşça yürüyor, rüzgârın paltosunu kamçılamasını engellemek için kollarını ince bedenine sıkıca sarıyordu. Yanındaki adam onun titrediğini görünce kolunu nazikçe ona doladı ve Allison'ın içinde elektrik çarpması gibi bir beklenti .

Hafifçe güldü, adamın ona bütün gece ısmarladığı kirli martiniler yüzünden biraz başı dönmüştü. Aslında onu Carlyle Hotel'deki Bemelmans Bar'a götürmüştü; muhtemelen şimdiye kadar gittiği en romantik yerd, canlı piyano müziği ve sofistike, eski moda bir ambiyansla tamamlanmıştı ve onu da en az onun kadar baştan çıkarmıştı.

Esprili ve çekiciydi, yakışıklıydı ve neredeyse hataya varacak kadar şövalyeydi. Henüz bir öpücük bile çalmamıştı.

Allison, adamın onu Bemelmans'ın duvarlarını kaplayan duvar resimlerine götürüp onlardan bahsettiğini hatırlayınca gülümsedi; otelde yaşayan bir yazarın onları nasıl çizdiğini ve bazı çocuk kitaplarının bir parçası olduklarını anlatmıştı. Dinlemeye çalışmıştı ama sadece adamın sırtında akşam olduğundan biraz daha aşağıda duran eline ve konuşurken yanağının yanında hareket eden dudaklarına konsantre olabilmıştı. Sadece resimlerin Central Park'taki hayvanlara ait olduğunu hatırlıyordu. Paten yapan bir fil vardı. Ve karikatür benzeri duvar resimlerinden birinde otomatik bir silahla arkadaş tavşanları takip eden silahlı bir tavşanı işaret etmişti.

İkisi de bunun hastalıklı mizahına gülmüşlerdi ve Allison onun gülme şeklini seviyordu.

Şimdi, gerçek bir centilmen gibi onu evine bırakıyordu. Bunu yapma ayrıcalığına sahip olmak için taksi şoföründen binanın birkaç blok ötesinde durmasını istemişti. Bu daha ilk buluşmalarıydı ve Allison planladığı şeyi yapacağına inanamıyordu.

"Sen... sen... yani, yukarı gelmek ister misin? Kahve içmek için ya da"

Gülümsedi ve Allison onun gözlerindeki sıcaklığın içinde kayboldu. Uzanıp ellerini saçlarında gezdirdi ve sarı tellerin sokak lambalarının yapay ışığında nasıl parladığını izledi.

"Oda arkadaşın evde mi?" diye sordu yumuşak bir sesle, samimi sesi soğuk rüzgârı yarıp kızın içine işliyordu.

Dudaklarını yaladı ve başını salladı. "Ama bizi rahatsız etmeyecek," diye ısrar etti çabucak, elini uzatıp yakasında gezdirirken neredeyse nefes nefese kalmıştı, kumaşın altında rozetini hissediyordu.

"O zaman yolu göster," diye mırıldandı gülümseyerek.

Elini tutup onu binaya götürürken, bunun onu öpmesi için mükemmel bir zaman olduğunu düşündü. Gecenin geri kalanı kadar gülünç derecede romantik olurdu. Ama, diye düşündü, hiçbir şey mükemmel olamazdı.

Saatler sonra, Allison son nefesini vermek için çırpınırken, onun DNA'sını geride bırakacağı için kendisini hiç öpmemiş olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Telefon daha kötü bir zamanda gelemezdi. FBI Özel Ajanı Ty Grady, iki gün sonra oturma odasında tek başına otururken hâlâ kızgındı ve talihsiz zamanlamaya lanet ediyordu.

Dört haftalık gizli çalışma - gece gündüz gözetleme, telefon dinlemeleri, dinleme cihazları, rüşvet muhbirler ve yüksek hızda takip - hepsi bir çaylağın cep telefonunu evde bırakmayı unutması yüzünden mahvoldu. Sokakta dilenen serseriler Mozart orkestrasının melodisiyle çalmazlar ve ne yazık ki Antonio de la Vega'yı takip eden yorgun gizli FBI ajanlarından oluşan ekip için hedefleri bu rastgele bilginin farkındaydı. Ty ve ekibi kaçmaya çalışırken o da New York kaldırımlarındaki fareler kadar hızlı bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Operasyon çökmüştü, hedefleri şu anda yargı yetkilerinin olmadığı başka bir ülkedeydi ve tüm kanıtları poşetlenecek, etiketlenecek ve bir daha asla görülmemek üzere bir bodrum katındaki kutuya tıklılacaktı. Yaptıkları şeylerin çoğunun Ty'ın yönlendirmesi altında ve biraz *düzensiz* olması, onları tutmak için yüksek profilli bir yakaya bağlı olması gerçeği

kovulmaktan ve hapse atılmaktan kurtarmak Ty'in ruhsal durumuna yardımcı olmuyordu.

Kanepesine yayıldı, Büro'nun Baltimore'daki spor salonunda sinirini atmaya çalışmaktan hâlâ ter içindeydi ve televizyonun iki yanındaki büyük pencerelerden şehre baktı. Karşı duvardaki plazma televizyonun siyah ekranında kendi yansımasını görebiliyordu ve hissettiğinden daha da bitkin görünüyordu. Tıraş olması gerekiyordu; yakışıklı yüzünün büyük bir kısmı üç günlük sakalla kaplıydı ve koyu renk saçları da muhtemelen kırpılabilirdi. İri yarı bir adamdı, 1.80'in neredeyse beş santim üzerindeydi ve genellikle gövdesini büyük bir kedi gibi, kıvrak ve rahat taşırdı. Ancak bu gece, yayılırken geniş omuzlarında bir çökme vardı. Yakın zamanda hareket etmeye hiç niyeti yoktu.

Ta ki cep telefonu ısrarla çalmaya başlayana kadar. Ağır bir iç çekişle telefonu belinden çıkardı ve çevirerek açtı. "Grady," diye cevap verdi, evinden uzakta geçirdiği onca yıldan sonra Batı Virginia ağzı hâlâ telaffuz .

"Özel Ajan Grady, Müdür Yardımcısı Burns sizinle görüşmek istiyor," dedi kısık ve profesyonel bir ses.

"Ne zaman?" Ty kesin bir dille sordu.

"Özel Ajan Grady, Kriminal Araştırmalar Şubesi Müdür Yardımcısı randevu vermek için aramaz. Sizi otuz dakika içinde bekliyor."

"Otuz dakika!" Ty ağzından kaçırdı. "Nerede olduğuma dair bir fikrin var mı?" "Şüphesiz kirli iç çamaşırlarınla. Otuz dakika içinde burada ol," dedi ses.

telefonu kapatmadan önce aynı düz, iş gibi bir tonda cevap verdi.

Ty gözlerini kapadı ve zihinsel olarak bir şeyi tekmeledi. Başkente otuz dakikada varmak için gösterişli mavi ışıklar gerekecekti. Ty gösterişli mavi ışıklardan nefret ederdi.

"Harika iş çıkardınız, Özel Ajan Garrett. Büro için bir övünç kaynağısınız," dedi Bölüm Müdürü adamın elini sıkarken. "Çalışmalarınız için dosyanıza bir takdirname eklenecek elbette."

FBI Özel Ajanı Zane Garrett, diğer ajanlar sessiz ve biraz da isteksiz bir şekilde tebriklerini mırıldanırken, "Teşekkür ederim efendim," diye cevap verdi.

"Ve iyi yaptığın iş için seni ödüllendireceğim," diye devam etti Müdür yumuşak bir şekilde. "Bölümün dışına terfi ettiriliyorsun. Gitmene çok üzülüyorum," dedi yumuşak bir sesle ve Zane'in elini kuvvetle sıkmaya devam etti.

Zane ciddiyetle elini sıktı, yüzü, altında barındırdığı acımasızca dürüst düşünceleri örten saf bir profesyonellik maskesiydi. "Sizin için çalışmaktan keyif aldım efendim. Ama beni bilirsiniz; her zaman Büro için en fazlasını yapabileceğim yerde olmak isterim."

"Bu iyi bir adam. Hoşça kal de ve yukarı çık. Müdür Yardımcısı Burns sizi on dakika içinde görmek istiyor."

Hiçbir gülümseme belirtisi ya da sıkıcı masa başı işinden dolayı aldığı övgüyü küçümseme belirtisi göstermeyen Zane döndü ve siber suçları takip eden bölümde birlikte çalıştığı diğer ajanların arasından geçti. Kendi işini ve bazen onlarınkini de tamamen odaklanarak yaptığı düşünülüyordu onlarla oldukça iyi anlaşıyordu. Zane birçok çalışma arkadaşının onun gitmesine de kalmasına sevindiğini biliyordu; kurallara sıkı sıkıya bağlılığı ve hedeflerine ulaşmak için mantıklı, tek başına çalışması etrafındakileri sık sık yoruyordu. Hedefleri vardı, hem de birkaç tane ve önemli olan tek şey onlardı. Bunların hiçbiri bu bölümde gereğinden fazla çalışmayı içermiyordu.

Açık ofiste etrafına bakınan Zane, burayı özlemeyeceğini kesinlikle biliyordu. Ayrıntılara olan saplantılı dikkati bu görevlerde onu mükemmel bir şekilde yönlendirmiş olsa da, Büro için bu zihin uyuşturan, sayılarla uğraşan ayrıntıda hizmet etmekten çok daha değerli olduğunu biliyordu. Şimdi bunu kanıtlamak için eline bir fırsat geçecekti.

Birkaç kişinin elini ve birkaç "gitmene çok *üzüldüm*" tokadına katlandı, yakında eski iş arkadaşlarına el salladı, ofis yöneticisine masasını toplamak için daha sonra geleceğini söyledi ve kapıdan çıktı. Kriminal Araştırma Şubesi Müdür Yardımcısı'nın kendisi için neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyordu. Bu terfi için çok çalışmıştı. İyi bir şey olmalıydı, çünkü adam onu hemen görmek istiyordu.

Zane kravatını düzeltmek ve kırılmış kahverengi saçlarının düzgün durduğundan emin olmak için banyoya girdi. Giydiği takım elbise 1.75'lik bedenine göre dikilmişti ama kumaşın altında hareket eden iri kaslarını gizleyemiyordu. Onunki masa başında görmeyi bekleyeceğiniz vücut değildi, etrafında çalışan hafif tombul ajanlara baktıkça bu gerçeği her gün hatırlıyordu. Kaşlarını hafifçe çattı, gözlerinin kenarlarındaki kaz ayaklarını ve iki kez kırılmış burnunun çıkıntılarını inceledi. Hoşnutsuz bir seğirmeyle ellerini traşlı yanaklarında gezdirdi ve takım elbisesinin ceketini ilikleyip yukarı çıkmadan önce imajını yok saydı.

Sekreter gözlüklerinin üzerinden Ty Grady'ye soluduğu havayı onaylamadığını belli eden bir bakış attı. Çenesini kaldırıp onu aşağı yukarı süzdü ve görünüşü karşısında burnunu kırıştırdı. "Erkencisiniz," diye duyurdu sesinde bir parça şaşkınlıkla.

Ty da ona yukarıdan aşağıya baktı ve başını yana eğdi. "Gösterişli mavi ışıkları kullandım," dedi parmağıyla yaptığı bir helikopter hareketiyle.

Adamın tıraşsız yüzüne, yıpranmış deri ceketine, kot pantolonuna ve kirli kovboy çizmelerine bakarken burnunu çekti. Tişörtü temiz olmasına rağmen onun hassasiyetlerine göre özellikle korkunç görünüyordu. Siyahtı ve önünde büyük beyaz harflerle *Cocke County FBI* yazıyordu. Daha yakından incelediğinde, büyük kelimelerin arasında daha küçük kelimeler vardı ve gözlerini kıstığında tişörtün tamamını okuyabiliyordu: "*Cocke County'de FBI tarafından araştırıldım.*" Ty'a bakarken küçük, aşağılanmış bir ses çıkardı. Ty onu görmezden geldi ve Müdür Yardımcısı'nın kapısına doğru ilerlerken hafifçe skandala uğramış gibi görünmesine izin verdi.

"Henüz oraya giremezsin!" diye tıslayarak masasından kalktı ve onu işaret etti.

Kapıda durdu ve dönüp ona baktı, elini pervasızca kapı koluna koydu ve sırtarak aşağı itti. Ağzı sessizce çalıştı ve o içeri girmeden önce onu anons etmek için dönüp dahili telefonuna koştı.

Müdür Yardımcısı Richard Burns, Ty ofise girip kapıyı kapatırken şaşkınlık ve kızgınlıkla ona baktı.

"Beni görmek istemişsiniz efendim," diye selamladı Ty, kelimeler son derece profesyoneldi ama ses tonu her zamanki gibi küstahtı.

"Oturun," diye emretti adam, masasının karşısındaki koltuklardan birine kalemiyle vurarak. "Bir kişiyi daha bekliyoruz."

Ty koltuğa doğru ilerledi ve oturdu, deri ceketini koltuğa yığılırken küçük bir toz bulutu yaydı. Şaşkınlığını gizlemek için oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. "Başka biri mi?" diye sordu sakın sakın. "Linç mi ediliyorum?"

"Eğer önümüzdeki otuz dakika boyunca çeneni kapalı tutarsan, geceyi hapiste geçirmeyebilirsin. Buna ne dersin?" Burns imzaladığı kâğıtlardan başını kaldırmadan ciddiyetle cevap verdi.

Ty boğazını temizledi ve rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı.

Zane Garrett geniş dış ofise girdiğinde Müdür Yardımcısı'nın sekreterinin telaşlı bir şekilde masasının etrafında koşuşturduğunu gördü. Ellerini arkasında durakladı. "Hanımefendi?" diye sordu kibarca, kadın onun girişini fark etmeyince.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Özel Ajan Garrett, hızlı davrandığınız için teşekkür ederim," dedi, onu baştan aşağı süzdü ve özel dikim mavi takım elbisesini ve ipek kravatını onaylayarak başını salladı. "Artık içeri girebilirsiniz."

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi ve kadın dahili telefonda anons ederken kapıya doğru ilerledi.

Burns karıştırdığı kâğıtlardan başını kaldırdı ve ona içeri girmesini işaret etti. "İçeri gelin, Özel Ajan Garrett. Halletmemiz gereken bazı şeyler var," dedi Zane'e, masanın önündeki sandalyede yığılmış oturan adama dar gözlerle bakarak.

"Evet efendim," diye yanıtladı Zane, Müdür'ün işaretiyle oturmak için hareketlendi. Gözleri Burns'ün bakışlarını takip etti. Zane'in şaşkınlığını sadece bir göz kırpması ele verdi. Burns'ün karşısında oturan dağınık adam tam bir karmaşaydı. Zane ona dudak bükme isteğini zar zor dizginledi. Belki de bir tür muhbirdi. Bitkin ve kıpır kıpır bir görüntüsü vardı.

Tekrar Burns'e odaklanan Zane, sakın ve dikkatli bir şekilde bir sonraki çemberden atlamaya hazır bir şekilde bekledi.

Ty koltuğunda kaykıldı, daha da eğildi ve yeni adama baktı. Tanrım, adam matbaadan yeni çıkmış gibi görünüyordu. "Ne yapıyorsun, nasıl yapılır kılavuzu mu?" Ty Müdür Yardımcısına alaycı bir tavırla sordu. "Öncesi ve sonrası mı?" diye alaycı bir ifadeyle önce kendisine sonra da diğer adama baktı.

"Evet. Kovulmadan *önce* burada oturuyorsun," diye yanıtladı Burns titizlikle. "Ve sen gittikten *sonra* da o senin işini alacak."

Ty dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve sakın bir şekilde parlak masaüstüne baktı. Zane gözlerini adam ve Burns arasında gezdirdikten sonra kıstı. Adamın kovulacağı belliyken neden bu toplantıya katılmasının istendiğini merak etti. Aşırı zalimce görünüyordu. Daha fazla tepki vermemek için kendini iyice sıktı ve ne olacağını görmek için bekledi.

Ty dudaklarını yaladı ve neredeyse meydan okurcasına amirinin gözleriyle karşılaşmak için tekrar yukarı baktı.

"Neyse ki Grady, bir kediden daha fazla canın var," dedi adam kaşlarını çatarak. "Ve bu işi havaya uçurmadan da yapabileceğini bize kanıtlamak için bir şansın daha var. Bir şey daha söylemeyeceğim, çünkü Tanrı biliyor ki kendini öldürtene kadar sana daha fazlasını vermeye devam edeceğim. Yeni ortağınla tanış, Özel Ajan Zane Z. Garrett."

Zane daha fazla dehşete düşemezdi ve bu tepkisinde açıkça görülüyordu. Bu *enkaz* halindeki ajan onun yeni ortağı mıydı? "Müdür Burns," diye fevri bir şekilde söze başladı ama dilini tuttu ve sandalyeyi daha sıkı kavradı. Bu ne tür bir ödüldü?

"Cehenneme kadar yolu var!" Ty dik otururken sözünü kesti. "İşimi... bir... poster çocuğu ortakla yapamam," diye öfkeyle kekeleyerek elini yanındaki tertemiz adama doğru uzattı.

Burns sert bir bakışla, "Ve bunu ortağınız *olmadan* da yapamazsınız, Özel Ajan Grady," diye karşılık verdi.

"Efendim, bu ajanın benim ona yardım etmek için sağlayabileceğimden daha fazlasına ihtiyacı olduğu çok açık," dedi Zane, sesindeki onaylamama hissini bastırmaya çalışmadan. Açıkçası, onu uzaktan bile olsa profesyonel yapmak için bir mucize gerekecek. Kimse onu ciddiye almayacaktır."

"Beni ciddiye mi alıyorsun?" Ty inanmayarak yankılandı. "Tanrım, bu ayakkabılar hiç kaldırım gördü mü? Kahretsin," bağırdı ani bir panikle sandalyesinin kollarını kavrayıp öne doğru eğilirken. "Beni Cyber'a mı gönderiyorsun?" diye sordu masanın arkasında oturan ve Noel'de küçük bir çocuk gibi sırtan Burns'e.

"Ses tonunuz teknolojik suçları ve terörizmi araştırmanın size göre olmadığını ima ediyor," dedi Zane soğuk bir ifadeyle ve bakışlarını diğer ajanın üzerinde eşitledi. "Belki de profesyonel kadroya geçmeyi talep etmeyi düşünmelisiniz. Ya da tamamen istifanızı sunmalısınız."

Ty ona bakmadan, "Hey, siktir git, şeker kıçlı," diye hırladı. "Sessiz olun, de!" Burns aniden havladı. "Grady, sen kalıyorsun ya da öyle yasadışı bir şey yaparsın *ki ben* bile seni koruyamam, anladın mı? Garrett, ikisini de yapmayacağından emin olacaksın. Anlaşıldı mı? Ve ikiniz de bundan *hoşlanacaksınız*."

Kendisine muhasebeci bir bebek bakıcısı atandığını ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark ettiğinde Ty'ın gözleri büyüdü. Bu düşünce midesini bulandırdı ama kovulmaktan daha iyi olduğunu düşündü. Ya da hapse girmekten.

Bu baş belası serseri mayınla birlikte olma düşüncesi Zane'in soğukkanlılığını kaybetmesine neredeyse yetiyordu. Yaptığı onca şeyden, uğruna çalıştığı onca şeyden sonra, elde edeceği tek şey buydu. Bir an için umutsuzluğa kapıldı ve onu bir kenara itmek için derin bir nefes almak zorunda kaldı. Burns'e çıkışmak istedi ama itiraz etmek ona düşmezdi. Bu karmaşadan en iyi şekilde yararlanacak ve tıpkı Siber Bölüm'de yaptığı gibi bu ajanı da geride bırakacaktı. Ya da muhteşem alevler içinde yok olacaktı.

"Evet efendim," diye onayladı sıkılmış dişlerinin arasından.

Burns, "Birbirinizden bir şeyler öğrenmenizi bekliyorum," diye talimat verirken kalbi Zane Garrett için çarpıyordu. Cyber'ın en iyi performans gösteren ajanı olmak için cehennemden döndükten sonra Ty Grady gibi bir adamla birlikte çalışmak ona yapılacak en boktan şeydi. Ama bu özel dava için, bu iki adam alışılmadık derecede nitelikliydi. "Ve Büro senden bir sonraki görevinde verimli bir performans göstermeni bekliyor," diye ekledi Ty'a masanın üzerinden bir dosya atarken.

"Saygılarımla efendim, anladığım kadarıyla bu işte sürü güden birine ihtiyacınız var.

... ajan," diye homurdandı Zane. "Ama ondan ne öğrenmem gerekiyor?" diye sordu Grady'ye inanmayan bir bakış fırlatarak.

Burns, Ty'a şüpheli bir bakış attıktan sonra Zane'in sorusuna cevap olarak özür dilercesine omuz silktilti. Garrett'in geçmişini iyi biliyordu ama adam becerikliydi. Öyle olmak zorundaydı. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulacaktı.

"Kıçımı öpmeyi öğrenebilirsin," diye karşılık verdi Ty, patronunun ona fırlattığı dosyayı karıştırırken. "Tıpkı diğerlerine yaptığın gibi," diye mırıldandı.

Grady'nin saçma sapan iddiaları karşısında Zane'in öfkesi hafiflemişti ama ardında kızgınlıktan daha fazla bir iz bırakmıştı. Bunun nasıl yorumlanabileceğinin farkında olmasaydı gözlerini devirirdi. Adamın kullandığı dil tam ve kasıtlı bir itaatsizlikti. Görünüşe göre yeni ortağı gerçek bir ödüldü, bir şekilde yeni bölümünün Müdür Yardımcısının beğenisini kazanmıştı - tıpkı kendisinin Burns'ün öfkesinin odağı olması gibi.

"Efendim, eğer sorabilirsem, ortağım olarak adlandıracağım bu *hoş* yeni kişi *kim*?" diye sordu, alaycı bir tavırla.

"Özel Ajan B. Tyler Grady," diye yanıtladı Burns, Ty açtığı dosyayı tararken, ikisini de görmezden gelerek. "Görünüşüne rağmen ne yazık ki işinde çok iyi."

"Bizi Tri-State davasına mı koyuyorsun?" Ty aniden sordu, Burns'e bakarken sözlerini renklendiren mutlak bir inançsızlıktı.

Zane sertleşti ve keskin bir nefes aldı. Tri-State davası hakkında her şeyi biliyordu. Büro'daki herkes Tri-State davası hakkında her şeyi biliyordu, her ne kadar sadece birkaç haftadır bu dava üzerinde çalışıyor olsalar da. New York'ta neredeyse iki aydır, her birkaç haftada bir, gerçekten karmaşık, gerçekten işbirlikçi, gerçekten korkutucu bir seri katil ortaya çıkıyor ve yerle bir oluyordu. Eyalet sınırlarının hemen ötesinde, Tri-State işaretinin yakınında iki ceset bulundu ve olaya karışanların çoğu, katilin FBI'ı dahil etmek için onları kasten orada bıraktığını düşünüyordu. Son olarak, sadece birkaç gün önce, adam kendi ajanlarından ikisini öldürdü, bu yüzden Büro artık *kişisel olarak* daha fazla yatırım yapıyordu.

Zane'in gözleri tekrar Grady'ye kaydı. Burns işinde çok iyi olduğunu söylemişti. Zane bunun gizli bir iş olması gerektiğine karar verdi. Uyuşturucu ya da organize suç, belki de ithalat/ihracat. Bir yerlerde o kaba saba görüntü

uyacağını düşündü. Zihni, beceri setlerinin birbirlerini nasıl tamamlayabileceğini hesaplayarak uğuldamaya başladı. Ya da tamamlamayacağını.

Burns kalemini masasına vurarak, "Doğru," diye cevap verdi. "Ve Pazartesi günü saat on birde New York saha ofisine -uygun kıyafetlerle, Grady- rapor vereceksin. Anlaşıldı mı?"

Görevden alındığını anlayan ve ayağa kalkan Zane başını salladı. "Peki efendim," dedi sertçe. Zane'in son görevi yüksek teknoloji bir bilgisayar laboratuvarında geçmiş olabilirdi ama yapabildiği tek şey bu değildi. Çok iyi bir ajandı ve bunu biliyordu. Ama Tyler Grady'yi kritik bir anda saldırıp kırılğan iş güvenliğini zehirleyebilecek bir yılan olarak düşünmekten kendini alamıyordu. Bunun kolay olmayacağını şimdiden söyleyebilirdi. Aslında, cehennem kadar zor olacağını şimdiden söyleyebilirdi. Ancak sopanın tek bir kokusunun özenle yeniden inşa ettiği kariyerini iskambilden bir ev gibi çökertme ihtimali varken, aynı zamanda elinde önemli bir fırsat da vardı. Eğer bu işi başar, bu onu çok ileriye götürecekti. Ve kendini belalı sanan pasaklı bir ajanın yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

Ty oturdu ve ayağa kalkıp masaya doğru adım atmadan önce uzun bir süre Burns'e baktı. İki elini masanın üzerine koydu ve eğildi, patronuna ters ters bakarken elindeki dosyayı buruşturdu. "Beni bundan daha iyi tanırsın, Dick," diye mırıldandı. "Ortaklarımın ömrü uzun olmaz."

"Bu daha iyiydi," diye karşılık verdi Burns, isyankâr ses tonuna gözünü kırpmadan.

"Bana söz vermiştin," diye mırıldandı Ty suçlayıcı bir sesle.

Burns özür dilemeden, "Bunu geri alınmış say," diye cevap verdi. "Eve git ve duş al, Ty. Leş gibi kokuyorsun."

Sesler alçaktı ama Zane yeterince duymuştu. Burns'ün veda atışı netti ve Zane yolu göstermek için dönerken dudakları seğirdi. Müdür Yardımcısı bu davranışa katlandığına göre bu Ty Grady bir tür özel süperstar olmalıydı. Zane insafsızca, ya da zincirin daha üstündeki birine üflüyor, diye düşündü. Dış ofiste durduğunda yüzünü hafifçe buruşturmasına izin verdi. Bir zamanlar kendisi hakkında da aynı söylentileri duymuştu. Birkaç kereden fazla.

Ty onu takip etti ve sekreter ona onaylamaz bir tavırla bakarken Zane'e uzun bir süre ters ters baktı. "Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi,

Daha sonra eski halimize dönebiliriz. Anladın mı?" dedi sonunda yeni ortağına.

Zane bu sözlerle cevap verme tenezzülünde bulunmadı. "Dava dosyasını görebilir miyim lütfen?" diye kibarca sordu.

Ty arkasını dönüp ofisten çıkarken, "Kendinizinkini alın," diye cevap verdi.

Zane bir an ağzı açık bir şekilde öylece durdu. Ty Grady kaba, çekilmez, egoist, kokuşmuş bir orospu çocuğuydu ve Zane'in onu nasıl saf dışı bırakacağını bulması gerekiyordu. Aksi takdirde, baskıya boyun eğebilir ve insanlığın iyiliği için o piçi öldürebilirdi.

Ty evinin yakınındaki gece lokantasında oturmuş, pastırmalı yumurtasını karıştırırken dosyayı on dördüncü kez okuyordu. Kağıtların üzerinde yağlı parmak izleri ve tanımlanamayan birkaç leke vardı, ama Ty fark etmedi. Gördüğü şey davanın gerçekleriydi. Bırakın dahil olmayı, hakkında okuduğu en büyüleyici davalardan biriydi bu. Katil hedeflerini rastgele seçiyor gibiydi; hiçbir kurban tipi yoktu. Konuşacak bir yöntemi yoktu ve arkasında çok az ya da hiç kanıt bırakmamıştı. Şu anki inanişâ göre toplanan az sayıdaki kanıt kasıtlı olarak bırakılmıştı ve cesetlerin bulunduğu sahneler kesinlikle kurgulanmıştı.

Sekiz cinayet ve artarak devam ediyor. Ölümden sonra konumlandırılmayan (ya da Tyn düşündüğü gibi yaratıcı bir şekilde öldürülmeyen) sadece iki kişi, cinayetleri araştıran iki FBI ajanıydı. ikisi de askeri geçmişe sahip olan iki eğitimli ajan, ikisi de silahlarını ateşleyemeden otel odalarında vurulmuştu. Ve Büro' onların ölümünü katile bağlamasının tek nedeni, onun davası üzerinde çalışıyor olmalarıydı ve FBI tesadüflere inanmazdı.

Ty başını iki yana salladı ve gözlerini kırıştırarak saatine baktı. "Kahretsin," diye homurdandı ve masaya bırakmak için cebinden para çıkarırken, son derece gizli bilgilerini toplayıp kabaca ceketinin altına . Pazartesi sabahı erkenden uçmak zorunda kalmadan önce yarın - aslında bugün - yapması gereken işler vardı.

Zane yemek masasında oturuyordu, önüne bir yığın kopyalanmış dosya yayılmıştı. Dava detayları, raporlar, otopsi kayıtları, olay yeri fotoğrafları, adli kanıtlar... Okunacak çok şey, çok fazla detay vardı. Zane'in analitik zihnini yakalayan ve süzen ayrıntılar. Saatlerdir notları gözden geçiriyor, davanın kendisinde değil ama soruşturmanın standart yapısındaki kalıpları belirlemeye çalışıyordu: nerede tam olarak takip edildi, nerede farklıydı, soruşturmada nerede boşluklar vardı, nerede çok fazla gereksiz bilgi vardı. Bu işte o kadar çok insan çalışmıştı ki, zaten her şey karmakarışıktı.

Pazar günü geç saatlerde yediği tavuk ve üzüm salatasından bir ısırık almak için yer değiştirirken, tüm bunların izini sürmenin yeterince kolay olduğunu düşündü. Soru sormak için birkaç özel ajanı aramaya karar vermişti bile; belki New York Davranış Analiz Birimi'nden Serena Scott yardımcı olabilirdi. Her zaman cinayetlere bakardı ve bu dava onları çıldırtıyor olsa da, Zane için bazı şeyleri açıklayabilirdi. Cinayet onun uzmanlık alanı değildi. Ayrıca ona bir iyilik borcu vardı.

Bir adam yaklaşık yirmi yıl boyunca FBI'da çalışıp iyilik toplamadı.

İç çekerek, hazırladığı adli tıp raporları karşılaştırma tablosunu bir kenara itti ve elindeki kâseyi mutfak lavabosuna götürerek tezgâhı silmeden önce dikkatlice yıkadı. Duvardaki saate baktı, omuzlarını dikleştirdi ve boynunu kırdı. Uçağa yetişebilmek için Arlington'dan Dulles'a 05:30'da varmak üzere erkenden yola çıkması gerekecekti. Ve başına geleceğini bildiği şeyi atlatmak için toplayabileceği her türlü sabır ve metanete ihtiyacı olacaktı.

Bu ticari bir uçuştu ve biletler havayolu şirketinin onları bekliyordu. Ty başını iki yana salladı ve kravatını gevşetti, puslu şafakta otoparka doğru yürürken mutsuzca homurdandı. Takım elbisesinin ceketini bir kolunun üzerindeydi ve omzuna iki spor çanta dolusu giysi ve teçhizat asmıştı. Yürürken göğsündeki bir kayışla yıpranmış ve yara bere içindeki deri çantasını taşıyordu. Biraz geç kalmıştı ama bu konuda pek de endişeli değildi. İçeri girdiğinde kravatı yamuk ve takım elbisesi buruşuktu, sonunda çantayı başının üzerine çekti ve her şeyi yere omuz silmek için ceketin içine attı. O sonra

her şeyi tekrar gözden geçirdi, çantaları yeniden yerleştirdi ve check-in masasına doğru ilerledi.

Ty onun yanından geçerken Zane, "Geç kalacağımı biliyordum," diye yorum yaptı. "Ben de o sopanın hâlâ kışında olduğunu biliyordum," diye karşılık verdi Ty.

Zane onunla konuşurken yavaşlamadan başını salladı.

Ty'ın ukalaca cevabı bir bulmadı. Zane onun biletini almasını ve çantalarını kontrol etmesini bekledikten sonra güvenliğe doğru yürümek için yanına oturdu. Şimdiye kadar toplam iki kez karşılaşmışlardı ve Zane aynı kısa süreli izlenime sahipti: Ty buraya kadar gelebildiği için kırmızı bölgede yeterince şanslı olan bir pislikti. Ve Büro onun biraz daha şanslı olmasını istiyordu ama bir şeylerin ters gitmesi riskini almak istemiyorlardı (çünkü Ty'ın deli olduğu çok açıktı) ve bu yüzden çok becerikli Zane Garrett onun tasmaını tutmakla görevlendirilmişti.

Bunu düşünmek bile Zane'i yoruyordu.

Kimliklerini gösterdiler ve kısa bir kontrolden sonra el sallayarak güvenlikten geçtiler. Hala Ty'ın boktan tavırlarını düşünen Zane, Ty'ın geçebilmek için neler yapması gerektiğini düşünerek kendini eğlendiriyordu. Tüm ajanlar akademinin on altı haftalık Yeni Ajanlar Eğitim Birimi'nden geçtikten sonra çiftliklere dağıtılıyor ve uzmanlaşıyorlardı. Zane, geçmiş nedeniyle hukukun ince noktalarında çok başarılıydı. Bilgi katmanları. Şablonlar. Detaylar. Bulmacalar. Zane'in kas gücünün yanında bir de beyni olması insanları şaşırtıyordu ve bunu birçok kez kendi yararına kullanmıştı.

Çok eskiden, Büro onu Ceza Soruşturmaları Şubesi'nin Ceza Soruşturması Bölümü'nde mali suçlar üzerinde çalışmak üzere görevlendirdi. Elindeki dava sayısı arttıkça organize suçlar ve muhbirlik konularına yöneldi ve kısa bir süre gizli görevde kaldı. Birkaç kişisel ve mesleki savrulma ve çılgınca dalıştan sonra, CID'den Siber Bölüm'e geçti ve kendini yeniden kurmak ve umarım çok lekelenmiş itibarını cilalamak için eski kalıp ve detay becerilerini kazdı ve tozunu aldı. Bu leke hakkında sık sık düşünmemeye çalışıyordu.

Ty Grady'nin tamamen farklı uzmanlıklara sahip olduğundan şüphelenmeye başlamıştı ve Zane bunların kendisinininkilerle uyuşmayacağından kesinlikle emindi. Yeni ortağını inceleyen Zane, Ty'ın işin fiziksel yönüyle ilgili herhangi bir sorun yaşamayacağına hemen karar verdi.

Zane'den bir ya da iki santim kısaydı ama kas ağırlığı muhtemelen Zane'inkine eşitti. Fiziksel olarak etkileyici olduğuna şüphe yoktu ve birlikte terminalde yürürken açıkça göz korkutucuydular.

Ty'ın yeteneklerinin zihinsel yönleri Zane'in onlar hareket ederken neredeyse neşeyle düşündüğü şeydi. Zane, Ty'ın bunlardan herhangi biriyle başa çıkıp çıkamayacağını ya da Zane'in bu adamla ortak olmasının nedeninin bu olup olmadığını merak etti; tabiri caizse operasyonun beyni olmak için.

Kapılarına doğru yürürlerken Ty, "Dinleyin, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye mırıldandı. "Uçarken konuşmam. Uyurum. Yemek yerken de dinlemem, anladın mı? Arkadaş olmak istemiyorum. *Sohbet etmek* istemiyorum," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Çocukluğunu, annenin seni lastik eldivenle nasıl kırbaçladığını ya da anaokulundan sınıfta kaldığın için ne kadar terapi görmek zorunda kaldığını bilmek istemiyorum. Bir gün nasıl yönetmen olmak istediğini ya da o internet ucubelerini kovalarken kaç tane yaka yakaladığını ya da bağırsak hareketleriyle ne kadar gurur duyduğunu duymak istemiyorum. Seninle Barney's'e alışverişe gitmek istemiyorum, çoraplarına uygun kravat seçmene yardım etmeyeceğim ve yemin ederim beni vurduysan seni öldürürüm."

Zane diğer ajanı uçağa kadar takip edip koltuğuna oturduğunda, soğukkanlı tavrını korurken, kırılсын mı, üzülsün mü, yoksa sadece üzülsün mü karar veremiyordu. Yeni ortağını yumruklaması muhtemelen hoş karşılanmayacaktı ve Grady'nin sırf olay çıkarmak için elinden gelenin en iyisini yapmayacağından emin değildi. Ama adamın ne kadar sefil bir hayatı olmalıydı. Zor zamanlar geçiren tek kişi o değildi. Zane bu düşüncenin yol açtığı öfkeyi bastırmak için çok uğraştı ama şu ana kadar Ty ona sadece uzanıp adamın ağzını burnunu dağıtma isteği verdi. Büro buna *bayılmaz* mıydı?

Tüm taraflar için en iyisinin yanındaki adamı görmezden gelmek olduğuna karar verdi. Devam etti ve adli tabipten aldığı bilgilerle hazırladığı karşılaştırmalı tabloyu çıkardı ve üzerine yengeç gibi küçük el yazısıyla notlar aldı. En azından zamanın bir kısmı iyi harcanabilirdi.

Ty koltuğuna yığılırken derin bir iç çekti ve emniyet kemerini çıkarırken başını salladı. Yepyeni ortağı ilk sınavda başarısız olmuştu. Az önce savurduğu kezzabı, karşılığında bir "siktir " bile demeden sessizce kabul eden biri, dalkavuk bir merdiven tırmanıcısından başka bir şey değildi.

bir masa başında ya da sivil piyasada çalışıyor olmalıydı. En azından son ortağı aldığı kadarını vermişti, diye düşündü yüzünü buruşturarak.

Zane sinirli bir şekilde nefes verdiğini duydu ve duymazdan geldi. Dişlerini sıktı ve bu görevden kurtulmanın bir yolu olmasını diledi. Bu tam bir fiyasko olacaktı ve muhtemelen bu konuda hiçbir şey yapamayacaktı. İşler ters giderse katiplik cehenneminin kaçınıcı katına indirileceğini ya da Büro'dan atıldıktan sonra ne tür bir sivil iş bulabileceğini merak ediyordu. Boşa giden onca yılı düşünmek onu her şeyden çok üzüyordu.

Uçuş sadece bir saat sürüyordu ve Ty bütün yol boyunca orada oturup uyumayı planlıyordu. Uçak pistte taksi yaparken arkasındaki koltuğu tekmeleyen çocuk onu uyanık tutan tek şeydi. Arkasını döndü ve ekonomi koltuklarının arasından baktı, ela gözlerini kısarken çocuğu delip geçti.

"Bir kez daha tekmellersen ayak parmaklarını koparıp yerim," diye söz verdi.

Zane durumu kontrol etmek için başını yana çevirirken, "Biraz terbiyeli ol," diye azarladı. "Üç yaşında olmalı. Daha iyisini bilemez."

Ty arkasını dönüp memnuniyetle koltuğuna yerleşirken, "Artık öyle," diye karşı çıktı. Arkasında dehşete düşmüş genç bir anne oğlunun ayak parmaklarını tutmuş, ağzı açık, gözleri kocaman ve nutku tutulmuş bir halde duruyordu.

Zane başını iki yana sallayarak, "İnsan ilişkilerinde hiç becerin yok," diye mırıldandı. "Büro'da hızla batmana şaşmamalı."

Ty başını arkaya yaslayıp gülümserken, "Evet, ben gerçek bir çapayım," dedi. "Seninle başka kimsenin çalışmayacağını duydum."

Zane'in dudakları hafifçe birbirine yapıştı ve başını evrak işlerinden kaldırmadı. "İşitme duyunuzu kontrol ettirmelisiniz," dedi kesin bir ifadeyle.

"Kulaklarım gayet iyi duyuyor, Skippy. Sen 'terfi' ettin, değil mi?" Ty gözlerini açmadan parmaklarıyla kelimeyi tırnak içine alarak alaycı bir şekilde sordu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama aynı seviyede başka bir bölüme transfer edilmek terfi değildir. Buna istenmeyenleri karıştırmak denir."

"Güvenilir bilgi, eminim, bir heyelanda *bulunan* birinden merdiveni."

"İkimiz de kayarak batağa doğru gidiyoruz gibi görünüyoruz, Shuffleboard," diye mutlulukla gözlemledi Ty. "Aramızdaki fark, benim umurunda bile değil," diyerek uzanıp tepe lambasını kapattı ve üzerine doğru esen serin havayı ayarladı.

Zane cevap vermedi, bunun yerine bir an için gözlerini kapatarak kızgınlık patlamasını bastırdı. Bu doğrudu. Ty'ın umurunda bile değildi. Ama Zane'in umurundaydı, bu da birlikte çalışmak zorunda kaldıkları süre boyunca birbirlerinin boğazına sarılacakları anlamına geliyordu.

Ty sadece sessizce kıs kıs güldü, bir akor yakaladığını biliyordu. Sonunda birbirlerini öldürseler bile, bunun biraz eğlence sağlayabileceğine karar verdi.

Zane tekrar notlara odaklandı. Uçuşun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Ölümle ilgili ayrıntılar kafasının içinde dönüp duruyor, henüz bir düzene oturmuyordu. Yerleştikten sonra fotoğrafları çıkarıp inceleyecekti. Belki her kurban hakkında bir fikir edinebilirdi.

Emniyet kemerinin ışığı yandığında başını kaldırdı ve mutsuz bir şekilde Ty'a baktı. Diğer adam önündeki uzun günün beklentisiyle hafifçe uyukluyordu ve Zane, Ty'ın uyumasının onun en çekici hali olduğuna karar verdi. Ama şimdi onu uyandırmak zorundaydı.

"Grady," diye mırıldandı, sesi kısılmıştı.

"Yine mi şekerim, yorgunum," diye mırıldandı Ty, yan yatıp sıkışık koltuklarda ikisini de itip kakarken.

Zane hiç eğlenmeden diğer adamı itti. "Grady," dedi daha ısrarla. "Uyan."

Ty oflayıp pufladı ve gözlerini yavaşça açarak uykulu gözlerle etrafına bakındı. "Hmm?"

Zane ona baktı, sert tavrındaki bir anlık düşüşe hafifçe şaşırmıştı. "İnmeye hazırlanıyoruz," diye mırıldandı.

Ty usulca inledi ve tekrar sırt üstü döndü. Kollarını başının üzerine doğru uzattı, vücudunu hafifçe çevirirken esnedi ve bir kolunu koridora doğru uzattı. Koridorda son kontrolünü yapmakta olan hostes onun eline doğru yürüdü ve nefes nefese kaldı.

onu yakaladı. Ty kollarını indirdi ve dönerek ona baktı. "Özür dilerim tatlım," dedi küçük, pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle.

Hafifçe ofladı ve koridorda dönerken ona alaycı bir gülümseme verdi. "Daha kötülerini de yaşadım," diye mırıldanırken eğildi ve yavaşça onun için emniyet kemerini bağladı. Uzaklaşmadan önce ona yumuşak bir sesle, "Dik pozisyona geçin lütfen," dedi. Ty itaatkâr bir tavırla koltuğunu kaldırdı ve sırtıttı; kadın dönüp koridorda ilerlemeye devam ederken memnun bir gülümsemeyle onu izledi.

Zane, Ty'ın özgür tavır ve davranışlarını sessizce kıskanırken, sonunda adamın küstahlığına inanamadı. "Nasıl böyle tam bir pislik oldun?" diye sordu, hastalıklı bir merakla.

Ty başını eğdi ve kadın yerine oturana kadar onu izledi, sonra dönüp Zane'e baktı. "Öyle demek istemedim," diye masumca ısrar etti. "Bardaklar araya girebilir."

Zane'in bakışı açıkça inanmazdı. "Bence son derece kibar bir insanın ne yapacağına karar veriyorsun ve sonra da tam tersini yapıyorsun. Sanki hayatının amacı Deccal olmakmış gibi."

"Deccal," diye yineledi Ty, başını sallarken gülerek. "Evet. Eminim okuldayken Tiyatro Kulübü'nün başkanıydın, değil mi?"

"İnkâr etmedin"

"Ve Tanrı biliyor ki söylediğim her şeyde ciddiym," diye karşılık verdi Ty sahte bir içtenlikle, elini kalbine bastırarak ve Zane'e ciddiyetle yaklaşarak.

"Sende sadece o bakış var," diye onayladı Zane, yüzü pasifliğe bürünmüştü.

Ty kıkırdadı ve tekerlekler pistte gıcırdarken ve uçak hızla yavaşlarken uçağın ön tarafına bakmak için döndü. "Eğer birlikte çalışacaksak o kışındaki sopayı bir an önce çıkarman gerekecek," diye ekledi uçak kapılarına doğru yaklaşırken. Emniyet kemeri ışığı sönmeden önce kemerini çözdü ve boynunu döndürdü.

"Sorun nedir? Yakalanmaktan mı korkuyorsun?" Zane sordu. Sabrı çoktan tükenmeye başlamıştı. Ty'ın maskaralıklarıyla uğraşacak ne zamanı ne de lüksü vardı.

"Hayır, sana dönüşmekten korkmuyorum," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Ty, başını sallarken hafifçe güldü. Zane'e doğru eğildi, neredeyse yeterince yakındı

burnuyla yanağına dokundu. "Feeb gibi kokuyorsun," diye açıkladı alçak ve ciddi bir sesle. Muhtemelen diğer teşkilatların kendilerinden bahsederken kullandığı aşağılayıcı terimi gerçekten söyleyen tek FBI ajanlarından biriydi.

Zane bakışlarını diğer ajana çevirdiğinde gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Sesi buz gibiydi. "Bahse girerim bundan zevk alıyorsundur."

Ty yavaşça gülümsedi, gözleri muzipçe parlıyordu. "Eğer yapsaydım, değişir miydin?" diye sordu.

Zane diğer adam için üzölmüş gibi başını sallamakla yetindi ve yorum yapmamaya karar verdi. Dilinden dökölen kelimeler kesinlikle nezaketsiz ve yakışksızdı ve bunun rapor edilmesini göze alamazdı. Onunki Ty'inkine rakip olamazdı.

Ty omuz silkti ve çantasını baş üstü bölmesinden almak için gerindi. Uçağın önüne ve çıkışa doğru giden kısa sırayı takip ederken başka bir şey söylemedi. Hostes orada durmuş, gülümseyerek her yolcuyla vedalaşıyordu ve Ty onun yanına geldiğinde genişçe sırttı ve arsızca başını salladı.

"New York'ta iyi günler dilerim, efendim," diyerek uzanıp elini tuttu ve bir kâğıt parçasını gizlice avucuna bastırdı.

"Oh, şimdiden güzelleşmeye başladı," diye parlak bir ifadeyle karşılık verdi Ty, bir süre orada oyalandıktan sonra ona şehvetle baktı ve sonra çıkışa doğru ilerledi.

"Peki senin imajın Büro'yu nasıl benimkinden daha iyi temsil edebilir?" Koridora doğru yürürlerken Zane nefesinin altından sordu.

"Değil," diye cevap verdi Ty omzunun üzerinden. "Bütün mesele de bu zaten, Shuffleboard."

Zane uzun bacaklarıyla kolayca ona yetişip yanında yürümeye başladı. "Madem umurunda değil, neden Büro için çalışıyorsun?"

"Çünkü bu işte statü için bulunmuyorum," diye cevap verdi Ty umursamazca.

Zane olduğı yerde durdu ve Ty'ın sırtına gerçek bir nefretle baktı. Zane'in Büro'da çalışma sebebinin zafer olduğı iması

Çizgiyi çoktan aşmıştı. Adamın uzaklaşmasını izledi ve Burns' arayıp bu pile uğraşmak zorunda kalmamak için ne kadar rütbe indirimi gerekiyorsa kabul etmeyi ciddi ciddi düşündü. fkesi çoktan kabarmıştı ve bu hiç iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Öfkesini bastırmak için elini uzun bir süre evrak çantasının üzerinde sıktı ve Ty'ın çıkışa doğru yürümesini izledi.

Ty, Zane'in uzaklaştığını biliyordu ama yürümeyi bırakmadı. Eğer sik kafalı toplantıya geç kalmak için surat asmak istiyorsa, bu onun bileceği işti. Ty Bir Numara'ya göz kulak oluyordu. Her zamanki gibi.

Ayrıca bu özel davayla biraz daha kişisel bir ilgisi vardı.

Zane nihayet ana terminalden çıktı ve Ty siyah bir Tahoe'ye binerken serin havaya adımını attı. Bir dakika içinde o da içeriye oturdu ve kamyon kaldırımından ayrılıp havaalanı trafiğine girdi.

Ty arka koltuğa yığıldı, sersemliği üzerinden atmaya ve yeni ortağını kızdırmak için yeni yollar düşünmeye çalıştı. Dikiz aynasından sürücüye baktı, kahverengi gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve kısa, kıvrıcık saçları gördü. Bu adam bir ajan olamayacak kadar güzeldi. Ve on beş yaşlarında gibi görünüyordu. Yolcu koltuğundaki açık renk saçlı adam daha da genç görünüyordu. "Siz ikiniz nesiniz, Hardy Boys mu?" diye sordu onlara hışımla.

Gözleri ileriye doğru kayan Zane, önlerindeki iki ajana baktı ve kaşlarını çattı.

Sürücü gözlerini yoldan ayırmadan kuru bir sesle, "ok zekisiniz efendim," diye cevap verdi. "Hardy Boys'un kim olduğunu bilemeyecek kadar genç olduğumuzu söyleyebilir ve size kendinizi çok yaşlı hissettirebilirdim," diye ekledi kahverengi gözleri dikiz aynasından Ty'a bakarken. "Ama bunu asla yapmam efendim."

Zane'in dudakları kıpırdadı ama yorum yapmadı. İki genç adama biraz daha dikkatle bakarken gözleri eğlendiğini gösteriyordu. İki de çok gençti ama Zane bugünlerde deneyimli ajanların neredeyse anaokullarından çıktığını biliyordu.

Yolcu koltuğunda hafifçe dönerken, "New York'a hoş geldiniz, zel Ajan Garrett, zel Ajan Grady," diye selamladı. "Ben Ajan Mark Morrison, bu da Ajan Tim Henninger," diye devam etti. Onun sesi

hafifçe değiştirerek alaycı bir hava kattı. "Biz sizinle ilgilenmek için gönderilen lolipop çocuklarıyız."

Ty gözlerini kısarak önce Morrison'ı sonra da Henninger'ı yavaşça inceledi. Başını çevirdi ve Zane'e eleştirel bir gözle baktı. "Sanırım bunun bir tür kültürel gönderme olması gerekiyordu," diye açıkladı ortağına. "Anlamıyorum," diye homurdandı.

Zane homurdandı. "Büyük sürpriz," diye mırıldandı, neredeyse nefesinin altında.

Morrison koltuğun arkasından eğilerek onlara baktı. "Burada olduğunuz süre boyunca size eşlik edeceğiz ve New York Saha Ofisi ile irtibat kuracağız. Yetkili Özel Ajanla görüşmek üzere ofise doğru yola çıktık. Yolda herhangi bir yerde durabilir miyiz? Yemek? İçecek?"

"Ne yani, öğle yemeğini yanına almadın mı?" Ty alaycı bir tavırla koltuğun etrafında dönüp kendini kapıya sıkıştırırken sordu. Bir ayağını kaldırdı ve iki ön koltuk arasındaki konsola dayadı.

"Tabii, Sünger Bob Kare Pantolon beslenme çantamda. Termosum da var," diye karşılık verdi Morrison.

Zane çenesini kapalı tuttu, gözleri iki adam arasında dolaştı ve ara sıra dikkatle dinleyen şoföre döndü.

Ty çocuğa baktı ve gözlerini daha da kıstı. "Spongewhat?" diye kesin bir dille sordu.

Morrison, Ty'a aklını kaçırmış gibi baktığında Zane kıkırdamasını engellemeye bile çalışmadı.

"Spongewha... benimle kafa buluyorsun, değil mi?" Morrison dedi ki. "Henny, o benimle uğraşıyor."

"Evet, yüzüne doğru salladığın için böyle oldu," diye makul bir cevap verdi şoför.

"Sünger Bob da neyin nesi?" Ty arka koltukta Zane'e sessizce sordu.

Zane çenesini çevirerek Ty'ın ciddi olup olmadığını ve cevap verdiği için Zane'i eleştirip eleştirmeyeceğini ölçmek için bir an bekledi. "Son zamanlarda popüler olan bir çizgi film karakteri," diye cevap verdi, sesi kısıktı. Dikiz aynasından sürücünün gözlerinin yine onları izlediğini görebiliyordu. Onları *inceliyordu*.

Ty bir an için Zane'e inanamayarak baktı ve sonra başını sallayarak gözlerini kaçırdı.

"Belki de Scooby Doo'yu tercih edersiniz?" Henninger kibarca teklif etti.

Zane önce düşünmeden, "Daha çok Kara Şövalye gibi," diye mırıldandı.

Ty sırtıttı ve adama doğru baktı. "Bu, bundan sonra sana Robin diyebileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu gözlerinde eğlenen bir parıltıyla.

Morrison ikisine de bakarken Zane pencereden dışarı bakarak, "Bu senin için Harika Çocuk," diye cevap verdi.

"Ugh," diye homurdandı Ty gözlerini tekrar başka tarafa çevirip diğer ayağını orta konsola koyarken. "Çok kolaysın," diye homurdandı keyifsizce.

Morrison gözlerini kırptırırken Zane kıs kıs gülmesini güçlükle engelledi. Genç ajan ortağına baktı. "Doğru iki adamı yakaladık," dedi acımasızca. Dönüp iki yaşlı adama şüpheyile baktı. "Bize ilk kez birlikte çalışacağınızı ve muhtemelen birbirinizden pek hoşlanmayacağınızı söylediler."

"Haklıydılar," diye cevap verdi Ty ve Zane, neredeyse hep bir ağızdan.

Ty ona "Kapa çeneni," diye çıkıştı.

"Beyler, gelebildiğinize çok sevindim. Sorumlu Özel Ajan George McCarty. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. İşimize bakalım, olur mu?" New York Saha Ofisi'nin şefi, ikisinin de aynı şekilde karşılık vermesine fırsat vermeden aceleyle selamladı. Masanın üzerine birkaç dosya bıraktı ve kravatını düzeltti. "İkinizin de davaya aşına olduğunuzu sanıyorum. Güzel, o halde düzenlemelerinizi yapıp hemen konuya girebiliriz."

Ty bu hızlı tur karşısında kaşlarını kaldırdı ve Zane'e baktı. Zane farkına varmadan, McCarty'nin devam etmesini bekleyerek notların ve soruların bir listesini tuttuğu dosyasını açtı.

McCarty masanın üzerine eğilip dosyasına bakarken, "Hepimizin bildiği gibi, bu dava bizden iki kişinin ölümüne neden oldu," diye devam etti. "Bu da onu en yüksek önceliğe sahip hale getirdi. Diğer ipuçlarıyla, Özel Ajanlar Sears ve Ross ile birlikte çalışacaksınız. Bu sabah burada olamazlardı; hâlâ Özel Ajanlar Sanchez ve Reilly'nin bulunduğu otelin personeliyle görüşme aşamasındalar," dedi sıkıntıyla. Kısa bir süre iç çekti,

Sanki bu küçük konuşma onu çok yoruyormuş gibi. "İsterseniz size bir araba ve şoför verilecek. Tribeca Grand'da size iki bitişik oda ayırttık. Buradaki ofise yürüme mesafesinde ve en yüksek güvenliğe sahip. Tüm kayıtlarımız ve kaynaklarımız size açık, ancak şimdiden söyleyeyim, sizinle çalışma emirlerime rağmen yeni ekip arkadaşlarınızla işbirliğiniz muhtemelen minimum düzeyde olacak" dedi ve saha ofisinin davalarına dışarıdan herhangi birinin gönderilmesine karşı olan sert duygularını gizlemedi. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Kişi listesini siz verdiniz, değil mi?" Zane sordu.

McCarty başını sallayarak, "Hepsi dosyada," diye cevap verdi. "Özel Ajan Reilly ve Sanchez'in kullandığı ekip de dahil olmak üzere soruşturmanız sırasında ihtiyacınız olan her şey emrinizde. Başka bir şey var mı?"

"Katilin ajanların nerede kaldığını nasıl bildiğini bulabildiniz mi?" Ty oturduğu yerde dönüp ayaklarını yanındaki sandalyeye uzatırken sordu.

Sorumlu Özel Ajan yanındaki adamlardan birine döndü. Morrison sanki sessiz bir işarete uyuyormuş gibi, "Hayır," diye cevap verdi. Hardy Boys'un en kısasıydı ama sıırım gibiydi, sarı saçları ve parlak mavi gözleri vardı. "Yine de içeriden bir şey olduğuna inanmıyoruz. Olay yerlerinden birinden onları takip etmiş olabileceğini düşünüyoruz."

"Serena Scott şehirde mi? Olay yerleriyle ilgili görüşlerini almak istiyorum," diye sordu Zane, New York'un baş profil uzmanına atıfta bulunarak.

"Onu bu davaya dahil etmedik. Henüz," diye yanıtladı Henninger. Zane kamyonetin dışında genç ajanın uzun boylu ve sırık gibi olduğunu görebiliyordu ve kısa kesilmiş saçları doğal olması gereken koyu renk buklelerini engelleyemiyordu. "Onunla şahsen görüşmek ister misin?" diye sordu Ty'a belli belirsiz bir bakış atarak.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Zane kesin bir ifadeyle. "Onun kavrayışı çok değerli ve bazı şeyler kâğıt üzerinde kalmıyor."

"Toplantıyı en kısa zamanda ayarlayacağız," diye güvence verdi adam, Ty'a tekrar neredeyse sorgularcasına bakarak.

Zane ekleyeceği bir şey olup olmadığını anlamak için Ty'a baktı. Yeni ortağı sandalyesinde arkasına yaslanmış, dudağında hafif bir hoşnutsuzluk kıvrımıyla boş boş tavana bakıyordu.

"Şoföre ihtiyacımız olmayacak. Teşekkür ederim efendim," dedi Zane dosyasını kapatıp ayağa kalkarken.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, Ajan Henninger ya da Morrison'la görüşün," dedi McCarty başparmağıyla omzunun üzerinden kimseye işaret etmeden. Hardy Boys başıyla onaylarken, "İhtiyacınız olan her şeyi size temin edeceklerdir," diyerek onları temin etti.

Toplantı odasının kapısı ihtiyatlı bir şekilde çalındı ve McCarty doğruldu ve sert bir sesle "Girin!" dedi.

Resepsiyon görevlisi kafasını kapıdan içeri uzattı. "Efendim, Müdür Yardımcısı dördüncü hatta sizi ve Özel Ajanlar Grady ve Garrett'ı bekliyor. Acil olduğunu söylüyor."

"Teşekkür Denise," diye homurdandı McCarty ve sessizce geri çekildi.

McCarty kapı kapanana kadar onu izledi ve sonra öne doğru eğilerek büyük toplantı masasının ortasındaki ünitelerden birinin düğmesine bastı. "Richard," diye selamladı.

"Günaydın George," dedi Dick Burns'ün sesi hoparlörden net bir şekilde. "Sanırım Grady ve Garrett oradalar ve şimdiden sorun çıkarmaya başladılar?"

McCarty alaycı bir tavırla, "Sen her zaman güvenli olanı seçtin," diye karşılık verdi. "Bu küçük operasyonu onaylamadığımı tekrarlamak zorundayım Richard. Personelimden birinin bu çılgınlıktan sorumlu olduğuna inanmıyorum."

"Durumunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum George," diye karşılık verdi Burns kolayca. "Ama ne yazık ki Müdür Radshaw ve ben aynı fikirde değiliz."

McCarty'nin arkasında Henninger ve Morrison tedirgin bir şekilde kıpırdandılar ve belli belirsiz bir bakış attılar. Ty başını eğerek hoparlöre doğru hafifçe kaşlarını çattı. Bu konuşmadan hiç hoşlanmamıştı ama neden burada olduklarını anlamış olabileceğini düşündü. İki adam telefonda konuşurken keskin ela gözleri McCarty'yi merakla incelemek için yukarı kalktı.

McCarty içini çekti ve kısılmış gözlerle Ty ve Zane'e baktı. "Biraz kafaları karışmış görünüyor Dick," dedi Burns'e biraz da eğlenerek.

"Beyler," dedi Burns telefonda yüksek sesle. "Siz buradayken sizi daha fazla bilgilendiremediğim için özür dilerim, ancak ince noktalar hâlâ çözülmeye çalışılıyordu."

"İnce noktalar mı?" Zane döngünün dışında bırakıldığı için biraz sinirli bir şekilde sordu.

Ty burnunu ovuşturdu ve gözlerini sıkarak kapattı. "Neden bunu bana hep yapıyorsun?" diye sordu ağlamaklı bir sesle.

"Çünkü senden pek hoşlanmıyorum," dedi Burns ona eğlenerek. "Tri-State davasında çalışacaksın," diye devam etti cevap beklemeden. "New York ekibinin üyelerine deneyimsiz, beceriksiz ve lakayt görüneceksin. Eğer herhangi bir ipucuna rastlarsanız, sizin için iyi olur."

Ty Zane'e baktı ve sırtarak yorum yapmaktan kendini alıkoydu. Zane de ona dudak bükmemek için kendini zor tuttu.

"Çevrenizde ve kendi açısından daha da önemlisi, seri cinayetlere değil, Özel Ajanlar Reilly ve Sanchez'in ölümlerine odaklanacaksınız."

"İçeriden birinin iş çevirdiğinden şüphelendiğiniz için mi?" Zane sessizce sordu. "Kesinlikle. Katilin onlara nasıl ulaştığını ortaya çıkarabileceğimize inanıyoruz, onu alacağız."

"Ve çalışma parametrelerimiz?" Ty öne doğru oturup hoparlöre yaklaşırken hevesle sordu.

Burns sesinde bir gülümsemeyle, "öldürmeyin," diye emretti. "Gelecekte soracağınız herhangi bir soru olursa doğrudan bana gelin. George, operasyonlarınızla ilgili bilgileri inkâr etmesi gerekebileceği ihtimaline karşı bu döngünün dışında tutulacak," diye ekledi.

Ty ve Zane başlarını kaldırıp McCarty'ye baktılar. Adam memnun görünmüyordu ama Burns'le plan hakkında konuşmuş olduğu belliydi.

"Hepsi bu kadar beyler. İyi şanslar," dedi Burns onlara. "George, kızlarına sevgilerimi ilet," diye ekledi hat kesilmeden önce.

McCarty karşısında oturan iki ajana baktı ve . "Başka bir şey var mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Zane başını sallayarak, "Hayır, efendim," diye cevap verdi.

McCarty sadece başını salladı. "Şimdi izin verirseniz, belediye başkanıyla bir toplantım var." Mutsuzca homurdandı ve Morrison ile Henninger'i geride bırakarak ofisten çıktı.

Ty, iki genç adama eğlenerek bakarken kıpırdamadan kalemini çeviriyordu. Sonunda onlara "Bu nasıl bulaştınız?" diye sordu.

Henninger alçak bir sesle, "Biz sadece ayak işlerine bakan çocuklarız, efendim," diye cevap verdi, Ty'a bakarken koyu renk gözlerinde bir parça eğlence vardı.

Ty çarpık bir şekilde sırtıttı ve başını salladı. "Biz de öyle," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.
Henninger gülümsemek için kendini zor tuttu.

Zane iki ajana ve tekrar Ty'a baktı. "Mucizevi bir içgörü kıvılcımı var mı Grady?" diye sordu.

Ty ayağa kalkıp takım elbise ceketini çıkarırken "Evet," diye cevap verdi. Kravatını çekip çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. "Kendime bir Batgirl bulmam lazım," diye düşünceli bir şekilde konuştu.

"Eminim yarasa sinyali üst kattadır," diye cevapladı Zane dalgınca, dosyayı karıştırıp talep etmek istediği materyaller olup olmadığını kontrol ederken. Morrison ve Henninger şüpheli bakışlar attılar.

Ty, Zane'e onaylamaz bir tavırla, "Bu yorumlardan çok fazla biriktirmişsin," dedi. Morrison ve Henninger'a döndü ve onlara eliyle geniş bir hareket yaptı. "Bizi Yarasa Mağarası'na götürün!" diye emretti.

Morrison Ty'a bakarken çenesi düştü, belli ki onun deli olduğunu düşünüyordu. Ortağı ona baktı ve gözlerini devirdi. "Hadi ama Mark," diye mırıldandı. "Hâlâ seninle uğraşıyor." İki genç ajan birbirlerine mırıldanarak dışarı çıktılar.

"Bizi Wayne Malikânesi'ne götürmelerinin daha muhtemel olduğunu biliyorsun," dedi Zane, hem meramını anlatmak hem de fırsatını bulmuşken Ty'ı iğnelemek için. "Göz önünde saklanın ve hiçbir masraftan kaçınmayın." Üzücü ama gerçek. Tamamen gizli olmamaları iyi bir şeydi, yoksa çoktan şırmamış olurlardı.

"Bu hiç mantıklı bile değil. çenenin, Sidekick," diye mırıldandı Ty. Onu.

Zane bu adamdan ne kadar hoşlanmadığını hatırlamadan önce küçük bir gülümsemeye izin verdi.

"Otele gitmeden önce kahvaltı etmek ister misiniz?" Morrison sordu. Eşleşen takımın en konuşkanı o gibi görünüyordu.

"Yarasa Mağarası otel değil," diye itiraz etti Ty birkaç parmağını şıklatarak. "Metafora ayak uydurun çocuklar."

"Yarasa Mağarası hangi cehennemde o zaman?" Henninger acı dolu bir iç çekişle sordu.

"Laboratuar, dostum. Bizi laboratuvara götür," diye emretti Ty öfkeyle.

Zane, Hardy Boys'a şöyle bir baktı ve ne kadar genç göründüklerine bir kez daha şaşırdı. Eminim Batman'in bir versiyonunu görmüşlerdir. Bu ona kendini yaşlı hissettiriyordu.

"Bunu nereden bilebiliriz ki? Siz yaşlılar tüm o orijinal saçmalıkları gördünüz. Yeni şeyler çok daha iyi ve Yarasa Mağarası bir laboratuvar değil," diye çıkıştı Morrison.

Zane gözlerini kırptırdı. Yaşlı adamlar mı? Ty'a baktı ve bu küçük yorumun ne tür bir havai fişek patlatacağını merak etti.

"Orijinal bir şey görmüş gibi mi görünüyorum Sünger Bob?" Ty sırtarak ve kendi göğsünü işaret ederek sordu. "Çizgi roman okuyarak ne yapıyorsun ki? Ben senin yaşındayken Körfez'deydim, dostum," diye devam etti.

"Neyin Körfezi?" Morrison gözlerinde boş bir bakışla cevap verdi.

"Basra Körfezi," diye sertçe cevap verdi Zane, hiç de eğlenmemiştir. Henninger'in bıkkınlıkla gözlerini kapattığını ve başını salladığını fark etti.

Ty, Morrison'ın aptallığına mı yoksa Zane'in aniden ortaya çıkan desteğine mi daha şaşıracağını bilemedi. Bir süre Morrison'a baktı, şaka bir yana, sonra bir an göz göze geldiği Zane'e baktı ve içini çekti. İki genç ajanın arasına girip asansörün düğmesine basarken, "Bugünlerde çocuklar," diye mırıldandı.

Asansör yolculuğu kısa sürdü ve araç sarsılarak durduğunda Henninger çıkış yolunu gösterdi. "Özel Ajanlar Reilly ve Sanchez'in ölümünden bu yana ekip biraz dağıldı," dedi sessizce.

koridorda yürüyordu. "Hepimiz onları tanıyorduk. Korkarım şu anda pek organize değiliz."

"Takımın hiç boş zamanı oldu mu?" Ty sordu.

Henninger sanki bir alay bekliyormuş gibi savunmacı bir tavırla ona baktı. Ana laboratuvarın kapısını açarken, "Hayır," diye cevap verdi.

Ty, "Biz olayla ilgili bilgi edinirken bunu onlara verin," diye emretti.

Zane kaşlarını çatı. Çok çalışan ekibe bir ya da iki gün izin vermekle ilgili bir sorunu yoktu ama ekipten kimse gözlem yapamazsa Burns'ün emrettiği şeyleri nasıl yapacaklardı? "Tüm yardımcı dava materyallerine erişimimiz olmalı," dedi yavaşça, açıkça tartışmadan. "Fotoğraflarla biraz vakit geçirmek istiyorum."

"Onları çektireceğim," diye özenle karşılık verdi Morrison, belli ki iki yaşlı ajanı aşağıladığının farkındaydı ve bunu telafi etmeyi umuyordu.

"Suç mahallerinden herhangi biri hâlâ sağlam mı?" Ty sordu.

"Uh... Sanırım en sonuncusu," diye belirsiz bir şekilde cevap verdi Morrison. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Orayı ziyaret etmek isterim," diye yanıtladı Ty.

"Ben de," diye ekledi Zane. Serena Scott'ın gidip bölgeyi bizzat görmek isteyip istemeyeceğini merak etti. Ona sorması gerekecekti - tabii Ty hemen şimdi gitmeyi aklına koymadıysa.

Bu düşünce Ty'ın ne yapmak üzere eğitildiği ya da gerçek bir vakada nasıl davranacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etmesine neden oldu. Diğer adam en azından Zane'in hangi departmandan geldiğini biliyordu, ancak bu kesinlikle onun eğitimini ortaya koymuyordu. Ortağı hakkında daha fazla bilgi edinmek için biraz araştırma fena bir fikir olmayabilirdi. Körfez'de görev yapmış olmasından bir çeşit ordu mensubu olduğu belliydi ve Zane bunu düşününce pek de şaşırmadı. Grady hakkında bir dosya talep etmek uzun sürmezdi.

"Ne zaman gitmek istersiniz?" Morrison sordu.

"Burada işimiz biter bitmez," diye cevap verdi Ty, yaklaştıklarında laboratuvar kapılarına doğru başını sallayarak.

Henninger anahtar kartını güvenlik yuvasından geçirirken Morrison endişeyle, "Bu biraz sorun olabilir," diye cevap verdi.

Ty ona soğuk bir şekilde, "O zaman sorunu çöz," dedi.

"Davaya atanan NYPD dedektifleri iki gündür telefonlarımıza cevap vermiyorlar. Burada olduğunuzu bilmiyorlar," dedi Morrison ona.

"Peki, sorun nedir?" Zane güvenlik masasının önünde durarak sordu.

"Teknik olarak bu hala ortak bir dava. Alan NYPD'ye bırakıldı Morrison Zane'e minnettar bir bakış atarak cevap verirken Ty öfkeyle iç çekti. "Davadaki değişiklikleri onlara bildirmemiz ve onlara-

Ty, Henninger'in kendisi için açık tuttuğu güvenlik kapısından içeri girmeden önce, "O zaman devam et," diye araya girdi.

" et," dedi Zane sessizce. "olduğunda bize haber ver."

Morrison kaçtı, onu daha sessiz olan ortağı izledi ve Zane dönüp Ty'ı takip etti, bunun iş için bir model olup olmayacağını merak ediyordu: Kasırga Grady içeri girdi, her şeyi çarpık bir şekilde fırlattı ve hemen geri döndü, Zane'i pisliği temizlemek için bıraktı.

Son iki yıldır lanet olası bir kapıcı olmak için kışını yırtmamıştı.

Laboratuvara girdikten dört saat sonra Ty bir yığın kâğıdın ve düzensiz rapor yığınlarının ortasında oturuyordu. Dirseklerini masaya dayamış, kaşlarını ve parlak paslanmaz çelik tablaya bakıyordu.

Masanın diğer tarafında Zane yoğun bir şekilde çizelgeleri üzerinde çalışıyordu. Ty'ın yüzündeki ifade onu duraksatınca başını kaldırıp baktı. "Sorun nedir?"

Ty başını kaldırmadı. Gözleri hafifçe buğulanmış ve kaşları çatılmıştı. "Bir düzen yok," diye mırıldandı. "Bu vakaları birbirine bağlayan tek şey, adamın cesetlerin yanına bıraktığı küçük simgeler ve hepsinin sonunda ölmüş olması. Bunun dışında ortak bir kurban tipi yok, ortak bir yöntem yok. Silah, ölüm nedeni, hatta onları öldürme şekli bile. Hepsi farklı."

Sonunda gözlerini odakladı ve sanki bu onların suçuymuş gibi suçlayıcı bir tavırla dosyalara baktı.

"Bir Numaralı Kurban; Kyle Walters," diye aniden okudu. "Zengin Wall Street tipi, yatak odasında bulundu, hala hayatta, yarı deli, ışığa, sese, kokuya, aklınıza ne gelirse aşırı duyarlılıktan muzdarip. Tek kelime bile etmeden hastanede ölüyor. Ölüm nedeni aşırı dozda metamfetamin olarak belirlendi. Bu adamın kurban olduğunu bilmemizin tek nedeni, hizmetçinin bir hafta sonra katilden gelen jetonu bulması. Seri katiller kurbanlarının ölümünü izlemekten ya da öldürme gücünden zevk alırlar. Neden onu canlı bırakıp kimliğinin tespit edilmesi riskini alsın ki?"

Zane başını kâğıttan kaldırmadan sessizce, "Belki onlar da acıları izlemekten zevk alıyordur," diye önerdi. Parmakları çizelgelerin üzerinde geziniyor, hâlâ dava dosyalarından notlar alıyordu. "Gelişen en iyi model kurbanların çok farklı olması. Sanki bazı gerekçelere dayanarak özellikle seçiyormuş gibi. Seri katillerin çoğu belli bir kurban tipine odaklanır; örneğin genç sarışın kadınlar ya da zengin eşcinsel erkekler."

"Evet canım, bunun farkındayım. Demek istediğim de bu. Otuz yedi yaşında bir erkek borsacımız var; boktan kalitede meth ile aşırı doz almış," dedi Ty gözlerini kapatıp başını sandalyesine yaslarken. Başını salladı ve her şeyi ezberinden tekrarlardı. "Sonra, Susan Harris, yirmili yaşlarında bir fahişe, eyaletin en seçkin mezarlığında altı yüz numaralık beyaz bir çarşafın içinde bulundu, tüm dişleri yoktu ve görünürde bir ölüm nedeni yoktu. Sonra çifte cinayet. İki genç kadın: Allison McFadden ve Theresa Escobar. Ev arkadaşları, ikisi de boğulmuş, yataklarında uyur gibi yatıyorlar. Onlarla ilgili tek dikkat çekici şey, saçlarının ölümünden sonra boyanmış olması. Bir de Büro'yu bu işe bulaştıran meşhur ikizler var, Ryan ve Russell Stevens. Tri-State işaretinde, sınırdaki eyaletlerin her birinde birer adam vurularak öldürüldü. Ellili yaşların sonunda, katilin bıraktığı iz olmasa çifte intihar olduğu anlaşılabacaktı."

Boynunu kıvırdı ve başını sallayarak anlamlandırmaya çalıştı. "İlk adam esmerdi, fahişe şişe sarısıydı ama doğal esmerdi, ikinci ve üçüncü sarışın ve siyah saçlıydı, sonra tersine boyandı ve ikizlerin ikisi de kızıldı. Her iki cinsiyet, ortak bir vücut tipi yok. Kahverengi gözlüler, yeşil gözlüler, mavi gözlüler... hatta

aynı jetonlar! Siktir et!" diye tükürdü. "Bütün dizilerin bir düzeni vardır. Orada olmalı," diye mırıldandı kendi kendine.

"Bir modele sahip olmamak bir model olabilir." Zane'in sesindeki sabırlı dikkat dağınıklığı açtı.

"Eğer zekiyse ve tam olarak deli değilse, bizimle kasten oynuyor olabilir. Bu onun için bir oyun." Ty sinirlenmeye başlarken, Zane kendini uzak tutarak sayılara ve verilere odaklandı. "Baktığımız bölge hakkında bir fikir edinmek için cesetlerin yerlerini belirlemek istiyorum." Kafasını kaldırdığında Ty'ın kaşlarını çatıldığını gördü ve Zane'in merakı onu alt etti. "Söyle bana Grady, neden buradasın? Burns seni neden bu davaya verdi?"

"Bir düzen olduğunu anlıyorum," diye yavaşça cevap verdi Ty, soruyu bir anlığına görmezden gelerek. "Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum," diye sabırla devam etti. Arkasına yaslandı ve boynunu yuvarladı. "Ve beni bu işe soktu çünkü beni tanıyor. Etrafta sinsice dolaşmakta ve akıl oyunlarında iyiyimdir," dedi, detay vermeyi tercih etmeyerek.

Zane yavaşça başını salladı. Bu ucube gösteri için neden eşleştirildiklerini anlamaya başlamıştı. Ty akıl oyunlarında iyiydi, Zane ise detaylarda ve kalıplarda. Ve birlikte iyi çalışmadıkları o kadar açıktı ki, New York ekibi için bunu göstermelerine bile gerek yoktu.

Dosyasını ve not defterini kapatarak, "Burada yeterince var," diye açıkladı. "Yarın NYPD dedektifleriyle konuşacağız ve Serena Scott telefonuma geri dönecek. Henninger ve Morrison ya bize olay yerine erişim sağlayacak ya da biz kendimiz erişim sağlayacağız." Masadan kalktı. "Başka bir şey var mı?" Sesi nötrdü.

Ty kıpırdamadan, "Hayır," diye mırıldandı. Hâlâ dosyalara bakıyor ve kaşlarını çatıyordu.

Zane uzun bir süre sessizce onu izledikten sonra, "Otele gitmeye hazır mısın? Sizi bilmem ama ben akşam yemeği ve bir içki için hazırım."

"Görev başında içki mi içiyorsun?" Ty sonunda gözlerini dosyalardan ayırırken kuşkuyla sordu.

"Herkes öyle değil mi?" Zane koridora doğru yöneldi. "gereken yeni bir ukala ortağım var, bu yüzden kesinlikle suçlanamam," diye mırıldandı.

kapıya doğru yürürken ve laboratuvarından çıkarken nefesini tuttu. Akşam yemeğinin yanında içeceği birkaç bira, vücut kütlesiyle alkolmetreye bile girmezdi ve yeni beyin fırtınaları için uzun bir yol kat ederdi ama buna cesaret edemedi. Yine de bu, aksini hayal etmediği anlamına gelmiyordu.

"Daha önce hiç saha ajanı olmadın, değil mi?" Ty masada oturup dosyalara ve olay yeri fotoğraflarına bakarken soruyu küçümseyerek sordu.

Zane kapıda durdu, düşüncelerini düzene sokmak ve sürekli gördüğü kâbusların hayaletlerini uzaklaştırmak için bir an durdu. "Arada bir içki içmek dünyanın sonunu getirmez. Tahminimce gizli görevden geldiniz, bu da her an tetikte olduğunuz, her dakika rolünüzü oynadığınız, tek bir hatanın sizi morga göndereceğini bildiğiniz anlamına geliyor." Zane durumu çok iyi biliyordu. "Her ne kadar takdire şayan ve tartışmasız Büro'nun yaptığı en zor iş olsa da, vites küçültmenin bir yolunu bulman gerekecek, yoksa birlikte çalıştığımız insanlar seni boğacak. Günün her saati çalışıp bu kadar çok veriyi toplayacak ve bir delinin kafasının içine girecek kadar zeki kalamazsınız."

Ty gözlerini tekrar kâğıtlardan ayırdı ve Zane'e ciddiyetle baktı. "Morgdaki çocukların onları öldürmeden önce vites küçülttüklerini mi düşünüyorsun?" diye kesin bir dille sordu.

"Bence olabildiğince güvenli bir şekilde kilitlenmişlerdi, saldırıya uğramak şöyle dursun, bulunacaklarını düşünmek için bile bir neden yoktu. Bu da iki şeyden biri anlamına geliyor," diye cevap verdi Zane, kahverengi gözleri sert ve gözünü kırpmadan. "Ya çoktan çuvalladılar ve kendilerini ifşa ettiler ya da nerede olduklarını bilen biri yanlışlıkla ya da yanlışlıkla onları ele verdi. Her iki durumda da gardlarını düşürmeleri bir şey değiştirmede. Zaten ölmüşlerdi."

Ty sadece başını salladı ve alaycı bir şekilde homurdandı. Uyurken göğsünden vurulmasına izin verirse lanetleneceğini biliyordu. Asla güvende olduğunu düşünmedin. Güvende hissetmek seni öldürtür.

Zane neredeyse Ty'ın üzerindeki gerginliğin dalga dalga yayıldığını görebiliyordu. "Otele mi gidiyorsun yoksa bütün gün burada mı kalmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Ty ayağa kalkıp ceketini ve çantasını toplarken, "*Bir* otele gidiyorum," diye cevap verdi. "Farklı bir otele. Ve sen de benimle geliyorsun."

Zane sadece bakışlarını ona dikti ve bir açıklama bekledi. Diğer adam ilk kez uzaktan da olsa Zane'i etrafında istediğini belli etmişti.

"Bu saçmalık yüzünden başka bir ajan daha kaybetmeyi planlamıyorum, anladın mı?" Ty birkaç dosyayı çantasına doldururken sert bir şekilde cevap verdi ve Zane'e ters ters baktı. "Bu sen olsan bile."

Zane, Ty'ın en azından korkunç bir şekilde öldürölüp duşunda kan kaybindan ölmesini istemediği için kendini çok iyi hissetmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama nedense bu duygu pek de dostluk hissi uyandırmıyordu. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Holiday Inn, dostum," diye cevap verdi Ty. "Faturayı ben ödüyorsam, geceliği beş yüz dolar falan ödemem."

Zane omuz silkti. Oda odaydı. Daha iyisinde de kalmıştı, daha kötüsünde de. Ty'ı laboratuvardan çıkıp koridordan asansöre kadar takip etti. "Peki ya sonra?" Ty'ın onun iyiliği için duyduğu ani endişenin yakınlarda kalmayı da kapsayıp kapsamadığını bilmek istiyordu; akşam yemeğinden sonra haritaları ve kanıt notlarını incelemek için geri gelmeyi planlamıştı.

Ty asansör düğmesine basarken omuz silkti. "O zaman ne olduğunu görürüz," diye cevap verdi umursamazca.

Zane bıkkınlık içinde ortağına baktı. Önce tamamen davaya odaklanmıştı, hem de asıl odak noktası olmayan bir davaya ve şimdi de bu. "Normal bir insan gibi bir şey yapıyor musun?" diye sordu, ancak bu soru tamamen retorikti. Ve hiç de övgü dolu değildi.

Asansöre bindiklerinde Ty arkasını döndü ve hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. "Sadece eğlenceli şeyler," diye cevapladı sonunda, bir süre düşünceli bir şekilde ona baktıktan sonra.

"Eğlenceli şeyler," diye yineledi Zane, adamın ela gözleri tarafından kıştırıldığında Ty'dan başka bir yere bakmıyordu.

"Bunları hatırlıyorsun, değil mi?" Ty gözlerini düşünceli bir şekilde Zane'in üzerinde gezdirirken sırtarak sordu. "Belki de hatırlamıyorsundur," diye iç geçirerek karar verdi.

Zane bu konuşmanın devam etmesini istemediğini kesin olarak biliyordu. "Kaç vuruşum kaldı?" diye sordu aniden. Ty'ın birden fazla şekilde onun ölçüsünü aldığını biliyordu.

"Hiç," diye cevapladı Ty hemen, gerçi Zane'in bu soruyu sormayı bilmesine bile biraz şaşırmıştı.

Zane'in dudaklarından kendini küçümseyen bir gülümsemenin hayaleti geçti. Ty'ın kendisine saygı duymadığını biliyordu. Açıkçası, Zane'in umurunda değildi. Bu şaka gibi ortaklığın uzun sürmesini planlamıyordu. Sadece Büro'da Ty'la birlikte onu da saf dışı bırakmaya kimin karar verdiğini merak ediyordu. "Peki hakem beni neden oyundan atmadı?"

"Çünkü bu oyunda hakem yok," diye yanıtladı Ty ciddi bir şekilde, kapılar zemin katta vınlayarak açılırken. "Ve kural da yok."

Zane diğer adamın önünde dışarı çıktı. "Demek ki onsuz yapacağız." Bununla yaşayabilirdi. Son iki yıldır olduğu gibi başkasının parmağı altında çalışmaktan daha iyiydi. "Ya da kendimiz uydururuz."

"Evet, kurallara ihtiyaç duyan bir tipe benziyorsun," diye karşılık verdi Ty aşağılayıcı bir alaycılıkla.

Otoparka doğru yürürlerken Zane cevap vermedi. Taş gibi sessizliğine geri çekildi ve ahmak ortağının küstahlığı yerine soruşturmanın sonraki adımlarını düşünmeye odaklandı.

Bölüm 2

Ty Grady, kalmaları gereken gösterişli tesisten sadece bir ya da iki blok ötedeki bir otele yerleştikten sonra hemen duşa girdi ve günün hayal kırıklığını üzerinden atmaya çalıştı. Yeni ortağı kendi odasının parasını ödediğinde biraz şaşırmişti ama bu onun için gayet uygundu. Mecbur kalmadıkça o herifin üç metre yakınında olmak istemiyordu. Kibirli ukala. Tanrım, adam muhtemelen kravatıyla uyuyordu.

Ty bu işe her zamanki gibi başlamak istiyorsa ayrı odaların olması işe yarayacaktı. Normal kanallara alışık değildi ve bir davayı geleneksel yollardan ziyade bel altından yürütmeyi çok daha iyi beceriyordu. Zane'in bu gece onunla gideceğinden şüpheliydi ve zaten tek başına gitmeyi tercih ederdi. Otoritesini etrafa sallamaktansa gölgelerin arasında sinsice dolaşmak her zaman daha rahat olmuştur.

Koridorun sonundaki bir odada, Zane Garrett çantasını ve evrak çantasını yere atarken içini çekti. Ellerini saçlarında gezdirdi ve gerindi. O ve Ty birbirlerinden birkaç kapı ötede oturuyorlardı ama Zane'e göre bu yeterince uzak değildi.

Sıcak bir duş kulağa hoş geliyordu, o yüzden soyunmaya başladı. Sıradaki iş yemektir ve sonra ofise geri dönecekti. Kendine en azından Ty'ı arayıp nereye gittiğini söylemesi gerektiğini hatırlattı. Eğer gerçek ortaklar olsalardı aynı odada kalırlardı ama Zane'in bunu önermeyeceği kesindi. O *kadar* mazoşist değildi.

Temizlendikten sonra rahat bir kot pantolon ve pas kırmızısı V yakalı bir kazak giyen Zane, kılıfını eline aldı ve omuzlarına rahatça yerleştirip tokasını takmadan önce her yerini kontrol etti. Bileklerinin hemen içine taktığı ince kılıfları kontrol etti, sonra diz çöküp ayak bileğine bir kılıf daha bağladı. Tamamen silahlanmıştı ve kendini bütün gün olduğundan daha iyi hissediyordu. Uçaklardan nefret ederdi. Her zaman silah taşıyan bir federal ajan *olsanız* bile, kontrol noktalarından bıçak geçirmeye çalıştığınızda güvenlik biraz sertleşmeye meyilliydi.

Kanvas ceketini üzerine geçirdi ve aynaya bakarak gözlerini devirdi. Ty muhtemelen onu taklit etmeye çalıştığını, daha az havalı ve daha sokağa yakışır göründüğünü düşünecekti. Zane aynaya bakıp içini çekti, sonra cüzdanını, sigarasını, çakmağını ve anahtar kartını alıp hızlı bir giriş yapmak için koridordan diğer acentenin kapısına yöneldi.

Ty kapının sertçe çalınmasını havluyla karşıladı, vücudu hâlâ ıslaktı ve arkasındaki banyo kapısından buhar çıkıyordu.

Zane bir kaşını kaldırırken midesi tepki olarak ters döndü. "Evet. Bu gerçekten güvenli," diye yorum yaptı, sesini alaycı çıkmaya zorlayarak.

"Ne?" Ty başını eğerek sordu.

Zane, Ty'ın zar zor örtünen vücudunu dikkatle bir aşağı bir yukarı süzdü.

Ty kendine baktı ve sonra Zane'in ne hakkında saçmaladığını anlayınca burnunu çekerek Zane'e geri döndü. "Ben ölümcül bir silahım dostum," diye homurdandı. Döndü ve omzunun üzerinden el sallayarak içeri gelmesini işaret etti.

Ty'ın o kadar da abartmadığını düşünmese Zane homurdanacaktı. Ty'ın geçmişinin ne olduğu bilinmiyordu (gerçi Zane onun bir çeşit asker olduğunu çoktan anlamıştı) ama gerçekten de yetenekli görünüyordu. Ve formda. Çok formda. Zane içeri girerken yutkundu ve kapıyı arkasından iterek kapattı, garip hisleri koridorda bıraktı ve güvenlik için profesyonel kişiliğine geri çekildi.

"Sokağa çıkma yasağına kadar evde olmayacağımı bilmek istersin diye düşündüm," diyerek elini ceketinin cebine attı.

"Ben senin bekçin değilim," diye homurdandı Ty havluyu atıp külotuna uzanırken. Zane'in elini cebinde görmek için arkasına baktı ve içgüdüsel olarak gerildi.

Zane'in gözleri kısıldı ve elini yavaşça çekerek yanında gevşek bir şekilde bıraktı. Ortağı belli ki gösterdiğinden daha gergindi. "Sana 'Benimle geliyorsun, başka bir ajanı kaybetmeyi planlamıyorum' yorumunu hatırlatırım," dedi yumuşakça, bir kez daha boş bir şov bulduğunda onu süzmek ve taciz etmek istediği için içinden kendini şiddetle azarladı. İçinden iç geçirdi. Bu günlerde hep uslu dururdu. Belki de Ty'ın söylediği gibi şimdi tam bir ibneydi. Bu düşünce onu biraz hasta etti.

"Boş zamanlarında ne yaptığın beni ilgilendirmez," diyordu Ty külotunu yukarı çekip ıslak omuzlarını ve kollarını havluyla silerken. Havlu Ty'nın sağ pazusundaki bir dövmenin üzerinden geçti ama Zane bir şeyin yüzü olduğu gerçeğinden başka ayrıntıları ayırt edemeyecek kadar uzaktaydı. Yüzü seçebilmek için gözlerini kısma isteğine karşı koydu.

"Birlikte çalışmayı deneyecek miyiz, yoksa notlarımızı karşılaştırmak için birkaç günde bir buluşmayı mı kabul edeceğiz?" Zane soğukkanlı bir sesle sordu. "Değerli zamanımızı daha fazla boşa harcamaktansa şimdi öğrenmeyi tercih ederim."

"Bu davanın tek bir adam için kolay olacağını mı sanıyorsun?" Ty kot pantolonunu kaparken cevap olarak sordu. Pantolonun içine girerken Zane'e bakmak arkasını döndü. "Katilden daha zeki olduğunu düşünmek çok büyük bir sıçrama."

"Henüz beni yanında istiyormuş gibi davranmadın Grady. Şimdi başlama," diye tersledi Zane.

"Ben rol yapmam. Ve seni yanımda istediğimi söylemedim," diye sakince karşılık verdi Ty. "Sana ihtiyacım olduğunu *ima* ettim."

"Şanslı yıldızlarımı işaretle, gururum okşandı," dedi Zane sıkıntıyla. Ty profesyonelce davranmamasını umursuyor gibi görünmüyordu, bu yüzden Zane de öyle davranma fırsatını değerlendirdi. Ty'nın piç olmaya bu kadar kararlı olması çok kötüydü. Mesai saatleri dışında iyi *anlaşabilirlerdi*. Bir şişe viskinin üzerine. Zane dişlerini sıktı.

"Biraz gergin görünüyorsun," diye alaycı bir ifadeyle gözlemlledi Ty.

Zane onun düşünce tarzından bahsetmedi. Ty'nın yorumuna yanıt vermek yerine, "İma ettin, peki neye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Gergin olman sorun değil. Ben de gerginim," dedi Ty umursamaz bir omuz silkmeyle. "Federal Plaza'ya geri mi dönüyorsun?" diye sordu Zane'in sorusuna cevap olarak, üzerinde beyaz blok harflerle *"I'M UNDERCOVER"* yazan siyah bir tişört giyerken.

Zane başını yavaşça sallamadan önce gömleğe göz kırptı. "Evet. Neden?"

"Döndüğünde gelip beni kontrol eder misin?" Ty yatağın kenarına oturup çoraplarını giyerken bu istek karşısında hiç utanmadan sordu.

"Burada olmamana neden olabilecek bir şey mi yapacaksın?"

"Umarım değildir," diye alaycı bir ifadeyle cevap verdi Ty, ayağını eski püskü bir kovboy çizmesine vururken. "Buradan birkaç blok ötede o fahişenin çalıştığı söylenen yere oldukça yakın. Gidip kadınlarla konuşacağım."

"Aklıma birkaç yanıt geliyor."

"Ve eminim hepsi de çılgınca zekidir," diye alaycı bir şekilde cevap veren Ty, ikinci botuna basıp ayağa kalktı ve gerindi.

Zane gözlerini olarak önünde uzanan sıırım gibi vücuttan kaçırdı. "Bir çift," diye onayladı. "Benim gelmemi ister misin?"

Ty bir kaşını kaldırdı ve Zane'e yavaşça göz attı. Boğazını temizledi ve kollarını başının üzerine doğru uzatırken dudaklarını yaladı, sonra tekrar yanlarına indirdi. "Hiç, umm... bir fahişeyi tavladın mı?" diye sordu dürüst bir yüz ifadesiyle.

"Evet." Hem işte hem de iş dışında, ama bunun tartışmayla bir ilgisi yoktu. Ty'ın kaşları şaşkınlıkla kalkarken Zane başını eğdi. "Yani, evet mi hayır mı? Her iki durumda da önce ben yiyeceğim."

Ty başını eğerek düşündü. Bu, Zane'in bir soruşturmada kendini nasıl idare edeceğini görmek için iyi bir fırsat olabilirdi. "Evet, tamam," diye kabul etti sonunda, askeri ihtiyaç fazlası yeşil kanvas ceketine uzanırken. Ceketini eline alıp inceledikten sonra bakışlarını Zane'in üzerinde gezdirdi ve onun giyim tarzını inceledi. "Evet, tamam," diye homurdanarak ceketini yere attı ve giymek için diğer ceketini bulmak üzere eşyalarını karıştırmaya başladı. İkiz gibi görünmelerini istemiyordu.

Zane beklerken tişörtünü çıkardı ve yerine temiz beyaz bir elbise gömleği aldı. Üzerini değiştirirken, sırtının alt kısmındaki küçük yuvarlak yara izinin bronz teninde hâlâ yeni ve pembe olduğu için muhtemelen görüldüğünün farkındaydı. Zane'e baktı ve utanarak boğazını temizledi, gömleğin içine girerken tekrar ona döndü. Zane'in yara izini görebilmesinin onu neden rahatsız ettiğinden emin değildi ama ediyordu. Belki de o kurşunun delip geçtiği tek kişi kendisi olmadığı içindi.

Diğer ajan yara izine baktı ve büyük olasılıkla ne olduğunu anladı. Zane vurulmaktan kurtulacak kadar şanslı olsa da

içte ve dışta bir sürü başka yara izi vardı. Hiçbir yorum yapmadı ve fark etmemiş gibi davrandı.

"Akşam yemeği için nereye gidiyoruz, garçon?" Ty cüzdanını alıp arka cebine sokarken sordu.

Gözlerini tekrar Ty'ın bedeninden ayıran Zane, yeni bir lakabı daha görmezden gelerek cevap verdi: "Morrison bana birkaç blok ötede bir barbekü mekânından bahsetti. Aile işletmesi, orijinal tarifler."

"Mmm, New York barbeküsü," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Ty burnunu kırıştırarak. "Olmaz. Bana balık lazım."

"Balık." Zane omuz silkti. "Tamam, bir yer bulabiliriz. Tabii aklınızda bir şey yoksa?" Gerçekten de umurunda değildi. Her şeyi yiyebilirdi. Başını belaya sokan sadece kokteyllerdi.

"Yürüyelim," diye önerdi Ty, ayak bileğine bir kılıf takıp yedeğinin dolu olup olmadığını kontrol ederken. Omuz kılıfını çıkarıp aynısını yaptı, ardından dövülmüş deri ceketini giydi ve kaşlarını çatarak omuzlarını deneysel bir şekilde esnetti.

"Kayış bükülmüş," diye önerdi Zane. Yanına gitti ve ceketin altından uzanarak tokayı çevirdi, böylece kayış Ty'ın omzunun arkasında düz bir şekilde duruyordu. Zane onun alanına girip silahıyla uğraşırken Ty başını sözsüzce çevirdi ve kaşlarını kaldırdı.

Zane aptal bir adam değildi. Daha önce Ty'ın hafifçe algılanan bir tehdit karşısında gerildiğini görmüştü. Davet edilmeden bu kadar yaklaşmak Zane'cahilliği değildi. Ama yeni ortağının ondan korkmadığını bilmesini istiyordu. Kendisini olduğu gibi gösteren bir kâğıt iticisi olmadığını.

Zane kayışın uzunluğunu düzeltti ve Ty'ın ceketini onu örtecek şekilde geri çekti. "Hadi gidelim. Bir balina yiyebilirim," dedi dalgınca, zaten kendi içinde savaşıyordu. Gerçekten bir mesaj iletmek istemiş miydi? Yoksa sadece gördüğü sert kaslara dokunma fırsatını değerlendirmişti? *Tehlikeli bölge, Garrett.*

Ty boğazını temizledi ve sessizce onu takip etti. Pek az insan onun izni ya da bir tür ön uyarı olmadan ona yaklaşıp dokunmaya cesaret edebilirdi. Ya Zane'in gerçekten umurunda değildi -ki bu tavır ve hareketleriyle çelişiyordu- ya da Ty'ın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

gerçekten . Üçüncü seçenek en korkutucusuydu; Ty'ın ona neler yapabileceğini biliyordu ve endişelenmiyordu. Her iki durumda da, yiyecek aramaya çıktıklarında Ty'ı biraz tedirgin etti.

Kaldıkları otel Küçük İtalya'ya sadece bir ya da iki blok ötedeydi ve orada Ty'a gayet uygun görünen bir restoran bulmakta hiç zorlanmadılar. Zane masaya götürüldüklerinde onları takip etti ve iç çekerek odanın karşısındaki bara baktı. Masaya oturdu ve hemen menüyü açtı.

Ancak Ty menüyü önünde bıraktı ve sırtarak garsona döndü. Guinness'ini ve akşam yemeğini sipariş etmeye başladı ve kızın uzaklaşırken ona kıkırdamasına neden olan bir iyi bilenmiş ima ve rakish sırıtışıyla devam etti.

Zane ortağının alışlagelmiş davranışlarını görmezden geldi. Arkasına yaslanarak, belki de başka bir restoran aramaya devam etmeleri gerektiğini düşündü. Televizyonlu bir restoran. Burada birbirlerine bakmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Otururken, Ty restorandaki diğer müşterileri boş boş gözlemliyor, onlar hakkında çoğu insanın fark etmediği şeyleri fark ediyordu. Eğitimi onu kimin endişeli görüldüğünü, kimin birini bekliyor gibi görüldüğünü, kimin silah gizleyebilecek kadar büyük bir palto giydiğini, kimin yerinde olmadığını anlamaya zorluyordu. Liste uzayıp gidiyordu. "Ee," diye homurdandı Zane'e dönüp bakarken. "Şimdi ne olacak?"

"Neye karşı o zaman?" Zane sandalyesinde arkasına yaslanarak konuştu. "Planın vardı, hatırladın mı?"

Küçük garson kız geri gelip Ty'ın içkisini masaya bırakırken Ty, "Akşam yemeğiyle birlikte kaçırdın," diye işaret etti. "Teşekkür ederim, hayatım," dedi kadın yanından geçerken. Şişeden uzun bir yudum aldı, sonra etrafına bakındı ve şişeyi ters çevirmeden önce avucunu şişenin ağzına yerleştirdi. Tıpkı birinin kolonya şişesine yaptığı gibi birayla kendini sıvazladı, boynuna ve göğsüne biraz sürerken ara sıra bir yudum daha aldı ve sonunda ellerini birbirine sürtüp kirli yüzünü sıvazladı.

Zane sadece izledi, çayına limon karıştırdı ve başını salladı. "Bu iyi birayı ziyan etmektir. Bud gibi bir şey sipariş etmeliydin.

Işık."

"Bud Light içiyor gibi mi görünüyorum?" Ty biradan kalanları mideye indirmeden önce alay etti. Elini kaldırdı ve garsonu tekrar çağırdı.

"Sence kızlar aradaki farkı anlayabilecekler mi?"

"Onların küçümsüyorsun," diye güldü Ty arkasına ellerini başının üzerine uzatırken. Garson yanaştı ve Ty ona gülümsedi. "Sinir bozucu arkadaşına bir Bud Light getirir misin tatlım?"

Bir homurtuyu bastırdı ve tekrar arkasını dönmeden önce Zane'e başıyla onay verdi. "Hayır," dedi Zane sertçe, sesi oldukça sertti. "Buna gerek yok."

Arkasını döndü ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Ty dudaklarını büzdü ve sonra gülümseyerek başını salladı ve yine de getirmesini işaret etti.

"*Sinir bozucu* arkadaşının birayla hiç ilgisi yok Grady," dedi Zane ground

Dışarı.

Ty rahat bir gülümsemeyle, "İçmek için değil," diye karşılık verdi.

Zane biraz rahatlamıştı ama hâlâ kaşlarını çatıyordu. "O zaman ne Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu şüpheyile. Ty cevap olarak sadece elini salladı. Zane kendini durduramadan gözlerini devirdi ve Ty'ın "temizlenmek" için akşam yemeğinden sonrasını beklemesini diledi. Yemek boyunca koklamadan da onunla dolaşmak yeterince kötü olurdu.

Garson kız sipariş edilen birayı getirdi ve yanından geçerken Ty'a çapkınca gülümsedi. Zane düşünceli bir şekilde onu izledi ve Ty'ın gerçekten çekici olup olmadığını ya da sadece bunu başarabilecek kadar yakışıklı olup olmadığını merak etti. Her iki durumda da bu durum Zane'i şimdiden rahatsız etmişti.

Ty şişeyi masaya doğru kaydırды ve bir el salladı. "İstersen yemekten sonraya kadar bekleyebilirsin," diye yardımsever bir teklifte bulundu.

Zane gözlerini kısarak önce Ty'a, sonra şişeye, sonra tekrar Ty'a baktı. "Oh, hayır. Birimizin sarhoş gibi kokması *yeter* de artar bile."

Ty sadece omuz silkti. Adam rolünü oynamadan onunla birlikte gitmeyecekti. Bunu gönüllü olarak yapıp yapmadığı Ty'ı ilgilendirmiyordu. Ty gülümseyerek, onu uyutmanın eğlenceli bile olabileceğini düşündü.

Dirseklerini tekrar masaya dayarken, "Ee," diye alay etti. "Bana fahişelerinden bahset. Pek öyle bir tipe benzemiyorsun," dedi Zane'in parmağındaki evlilik yüzüğünü işaret ederek.

Zane bira şişesini kasıtlı olarak görmezden geldi. "Peki benim tipim ne?" diye kırpılmış bir sesle sordu, sol elini gevşek bir yumruk haline getirdikten sonra masadan çekti ve yüzüğü saklayarak gözden uzak bir yere yerleştirdi. Ty'ın kaç tane yeni hakaret bulabileceğini merak ediyordu. Görünüşe göre bu onun için gerçekten bir oyundu ve Zane'in soğukkanlılığını korumasını daha da zorlaştırıyordu.

Ty yanıt olarak homurdandı. "Evet, tamam," diye karşılık verdi eğlenerek. "Sanırım sana tahammül etmesi için birine para ödemen gerekecek."

Hakaretin gerçekliğinden çok başka nedenlerle geçip gitmesine izin veren Zane, bunun yerine karşılık verdi. "Eminim benim ne kadar eksik olduğumu kanıtlamak için çok iyi biçimlendirilmiş ve ayrıntılı bir profiliniz vardır."

Ty'ın kaşları kalktı ve öne doğru eğildi. "Dosyayı okudun mu?" diye merakla sordu.

"Ne kadar sürede, neredeyse son otuz altı saatin tamamında birlikte olduğumuza göre?" Zane alaycı bir tavırla sordu. "Bu, onu çektirmeyi düşünmediğim anlamına gelmiyor."

Ty gözlerini kıstı, sonra bunu bir tesadüf olarak bıraktı. "Senin profilin, ha?" yerine sırtarak konuştu.

Zane, güçlü bir tahminde bulunmak için Ty hakkında topladığı küçük ipuçlarından ve verilerden yararlanarak, "Tam bir pislik olma ısrarına rağmen, inkar edilemez bir şekilde eğitilmiş ve yüksek eğitilmişsin," dedi. Deyim yerindeyse sayı hesabı yapıyordu. "Yani, bahse girerim tehdit değerlendirmesi yaptınız, eğitim değerlendirmesi , güçlü ve zayıf yönleri ölçtünüz... evet. Bir profil."

Ty hâlâ sırtarak, "Mantığın reddedilemez," diye iltifat etti. "Bir tane var," diye cevap verdi başını sallayarak. "Hâlâ onu değiştirmeni bekliyorum."

Zane'in konuşmaya olan ilgisi dağıldı, yüz ifadesi tekrar sertleşirken kara gözlerindeki hayat ya da kıvılcım da yok oldu. İnsanlar hep onun değişmesini bekliyordu. "Çok yardımseversiniz," dedi sertçe.

Ty omuz silkti. "Seni masa başında oturmaktan hoşlanan bir şeker kışkı olarak görmeye devam etmemi istiyorsan, benim için sorun yok. Sana bir şey vermediğimi söyleme.

Yine de," diye uyardı, koltuğunda tekrar geriye yaslandı ve sağına baktı, birisi çevresel görüş alanında çok hızlı hareket ediyordu. Sessizce bir an için onları şüpheyle izledi, ani gerginlik tüm vücuduna yayıldı.

"Fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi Zane suratını ekşiterek, Ty'ın tavrındaki değişikliği fark etmemişti bile. "Ayrıca, çok da uzak değil." Ses tonu kesinlikle sertleşmişti ve Zane sinirini kontrol altına almak için buzlu çayından uzun bir yudum aldı.

"Ah, bir geçmişin fokurdadığını duyuyorum," diye karşılık verdi Ty, dikkatini yemek yiyen arkadaşlarından uzaklaştırırken Zane'i işaret ederek. "Konuşmak istemediğim başka bir şey daha var."

"Zaten keman sesi duymak gibi bir arzum da yok," diye tersledi Zane.

Ty neşeyle güldü ve başını salladı. "Bu daha iyi," dedi onaylayarak.

Zane öfkesini bir kez daha dizginlerken burnu kırıştı. Ty'la ilgili bir şey, gün ışığından saklamaya çalıştığı yanlarını ortaya çıkarmıştı. Bu iş kesinlikle bir felakete doğru gidiyordu. "Dört kişiydiler," diye mırıldandı daha iyi düşünmeden önce.

"Dört ne?" Ty belirgin bir şaşkınlıkla sordu.

Zane sıkıntıyla boğazını temizledi ve etrafına bakındı. "Fahişeler," dedi dişlerini sıkarak.

"Hepsi birden mi?" Ty alaycı bir masumiyetle sordu. "Dördü birden değil, hayır," dedi Zane nefesinin altından.

Ty sırtarak, "Utanç verici," dedi. "Neden?"

Zane geçirdi. "Biri diğer yataktaki tuvaletçiyle meşguldü," dedi bardağını doldurmak için kaldırırken. Hatırladığı kadarıyla müthiş bir geceydi.

"Bu büyüleyici bir şekilde sapıkça," dedi Ty düz bir şekilde. "Ama ben neden fahişeler demek istemiştım," diye düzeltti muzip bir sırıtışla. "Bunun için para ödemek genellikle bunu zevk almak için değil, hayal kırıklıklarını gidermek için yaptığınız anlamına gelir."

Zane çayından bir yudum daha alarak, "Ya da aksini bilemeyecek kadar sarhoş olmak," dedi.

Ty kaşlarını kaldırdı ve ilgiyle başını eğdi. "Sarhoş musun?" diye sordu doğrudan.

Zane'in dudakları alaycı bir eğlenceyle kıvrıldı ve cevap vermek yerine çayından bir yudum aldı.

Ty alaycı bir tavırla, "Bu, gireceğimiz herhangi bir çatışmayı ilginç hale getirecektir," dedi. "Kusura bakma patron, ortadakine nişan aldım!" diye bağırdı usulca, gözlerini kısıp elini kaldırdı ve nişan almaya çalışırken çift gören bir adamı taklit ederek önünde salladı.

Zane'in gözleri düz ve duygusuzdu. Uzun bir aradan sonra, "Artık içmiyorum," dedi.

"Anlamı?" Ty yavaşça dürtükledi. "Ne yani, sen *iyileşmekte* olan bir *alkolik* misin?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Ani bir cinayet işleme arzusunu bastırmak için çok çaba sarf eden Zane'in gözleri kısıldı ve öfkeyle parlamaya başladı. Ty'ın buna bile saygısızlık edeceğini bilmeliydi. "Alkolikler iyileşmez," dedi sertçe sandalyesinden kalkarken. "Geri döneceğim," diye mırıldanarak ön kapıya .

Ty ayağa kalkmadan arkasından, "Biliyorum yok," diye seslendi. "Siber'de iğneleme çevirmeni yok herhalde," diye mırıldandı kendi kendine gözlerini devirerek.

Zane onu duydu ama arkasını dönemeyecek kadar öfkeliydi. Sakinleşmesi gerekiyordu yoksa çok iyi uyguladığı kontrolünü kaybedecekti. Kapıdan çıkıp kaldırıma yürüdü, birkaç metre uzaklaştı, bir paket sigara çıkardı ve yaktı, sakinleşirken yaya trafiğinin geçişini izledi.

Restoranda birkaç müşterinin kendisine merakla baktığı bir anda Ty omuz silkti ve kemirmek için bir ekmek uzandı. Alkolizm meselesi yeni ortağı hakkında oluşturduğu zihinsel profil ile uyuşmuyordu. Bu geceki görevinden sonra tekrar düşünmesi gerekecekti.

Sigarayı içerken acele etmeyen Zane, işi bittiğinde izmariti dışarı attı ve tekrar içeri girmeden önce restoranın dışındaki çöp kutusuna attı. Salatalar masadaydı ve tek kelime etmeden oturup yemeye başladı.

"Biraz sinirli, ha?" Ty çiğnerken selam verdi. "Bu iyi bir fikir," diye yorumladı kendini kaybetmesiyle ünlü adam.

patlayıcı yollar. "çekip gitmek."

Zane cevap vermek isteyip istemediğine karar vermek için birkaç lokma salata yerken homurdandı. "Öğrenmek zorundaydım," dedi sonunda bir galeta alırken.

"Polis miydin?" Ty ona karşılık olarak sordu, çiğnemeye devam ederken zihni mantık sıçramaları .

"Şimdi de yirmi soru mu oynuyoruz?" Zane sordu. "Hayır. Ben hiç polis olmadım."

"Soruyorum çünkü büyük şehir polisleri genellikle içki ve öfke sorunlarıyla boğuşurlar," diye bilgi verdi Ty. "Ve sanırım bunlar sen Büro'ya girmeden önce başladı ve halledildi, çünkü bunları geliştirdikten sonra Büro'da kalmazdın. Askeri mi?" diye sordu kuşkuyla.

Zane başını kaldırıp çarkların döndüğünü görünce biraz gülümsemek zorunda kaldı. "Askeri değil. İki tahmin hakkınız daha var."

Ty başını sallayarak ve sırtarak, "Komik, ben seni Hava Kuvvetleri'nden sanmıştım," dedi.

Zane bastıramadan keskin bir kahkaha attı. "Ne yazık ki, şeker kışlı imajım daha yeni gelişti. Bu kadar inandırıcı olmasına sevindim," dedi, hiç de parlak olmayan bir sesle. Hâlâ bir şeyler içmek istiyordu ve kaşınan elleri ile kavru lan boğazı giderek kötüleşiyordu. "Siz tabii ki."

Ty başını kıpırdatmadan Zane'e bakarken "Denizciler," diye teklif etti, yavaşça gülümserken çatalı durdu. "Force Recon."

Zane'in omuzları sertleşti. Yani Ty, düşmanca bir ortamda en kötüsünü yapmak üzere eğitilmiş, son derece uzmanlaşmış bir savaşçıydı. Orada olmak ve görünmez olmak için. Orada olmak ve ölümcül olmak. Bu bilgi Zane'in içinde bir şeylerin soğumasına neden oldu. "Mantıklı," dedi sıkıca. "Bu kadar itaatsiz olabilen biri ancak zamanın bir noktasında tam tersi olabilirdi," diye gözlemledi. Zane salata kâsesini itti ve bir sigara daha yakmayı şiddetle düşündü.

Ty homurdandı ve eğlenerek başını salladı. "Asi," diye yineledi küçük bir kış kış güler ek.

Kafasını kaldıran Zane hakarete uğramayı çoktan kabullenmişti. Ty için modus operandi. "Ne?"

"Eğer gerçekten bu kadar büyük bir yük olsaydım, sence hala buralarda olur muydum?" Ty merakla sordu. "Yani, iyiyim ama *o kadar* da iyi değilim."

Zane cevabını düşünmek zorunda bile kalmadı. "Yanlış. Bu *o kadar* iyi olduğun anlamına geliyor ki, istediğin kadar itaatsiz olabilir ve bundan kurtulabilirsin. İkimiz de sahada sorumluluk sahibi olmakla ofiste pislik olmak arasında fark olduğunu biliyoruz."

"Kesinlikle öyle," diye kabul etti Ty bok yiyen bir sırtışla.

"Pislik." "Senden duyduğuma göre bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Ty sadece omuz silkti ve mutlu bir şekilde salatasını yemeye devam etti. Zane kendi yetenekleri hakkında, onunkilerden daha fazla fikir sahibi gibi görünüyordu. Ty'ın söyleyebildiği kadarıyla olması gereken de buydu. Kısa süre sonra ana yemekler geldi ve Ty garsona göz kırptı. "Ee, sen ne yaptın?" diye sordu sonunda Zane'e.

Zane, Ty'ın ne sorduğunu biliyordu. Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Fahişeler muhbirdi."

"Öyle mi?" Ty sordu, ses tonu çocuğunu eğlendiren sabırlı bir ebeveyninkine benziyordu.

Öfke yeniden alevlendi ve onu bastırmak ciddi bir çaba gerektirdi. "Başka bir lanet olası rahibe ihtiyacım yok. Bilmek istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü eğer benimle dalga geçeceksen, o zaman çenemi kapatıyorum," diye hırladı Zane.

Ty çatalını Zane'in yüzüne doğru sallayarak, "Öfke, öfke," diye homurdandı. "Ne tür siber suçlar muhbirleri fahişedir?" diye sordu, yönü tamamen değiştirerek.

"Her zaman Siber Bölüm'de çalışmadım," dedi Zane Ty'a sıkıca.

"Huh," diye yorumladı Ty ilgisizce. "Ve sen de muhbirlerini beceriyordun?"

Zane tek omzunu silkti. Ty'da sinirlenmesine neden olan şey neydi?

Ty alçak sesle ıslık çalarak başını salladı. "Yakalanmana şaşmamalı."

Zane ona nefret dolu bir bakış attı. "Sana tasma taktıklarında bunun lanet olası bir çapaya bağlı olacağını düşünmedin, değil mi?" diye sordu sinarcasına.

Ty, "Küçük pembe bir fiş iliştirilmiş bir örs bekliyordum," diye itiraf etti. "Bana Wile E. Coyote deyin."

Bu açık sözlülük karşısında şaşırان Zane, garson çay sürahisini doldurduğunda arkasına yaslandı ve garson gidene kadar bekledi. "Peki onları kızdıracak ne yaptın?"

Ty suyundan bir yudum alırken yüzünü buruşturdu ve omuz silkti. "Bu hâlâ gizli bir bilgi," diye dürüstçe cevap verdi.

"Ouch." 'Hâlâ gizli' ifadesi genellikle ortalığın karıştığı anlamına gelirdi. "Yani tuğlalar, örs ve ACME patlayıcıları."

"Alnında ACME yazıyor," diye mırıldandı Ty. Arkasına yaslandı ve sesli bir iç çekişle başını eğdi. "Operasyondan ben sorumluydum," diye açıkladı, muhtemelen kovulmasına ve muhtemelen tutuklanmasına neden gerektiğini bildiği şeyden hiç utanmadan. "Bazı köşelerden sıyrıldık ve kural kitabının bazı kısımlarını sildik; sonra her şey cehenneme döndü."

"Senin hakkında bildiğim kadarıyla, işe yaraması gerekirdi, değil mi?" Yemekleri teslim edilirken Zane şöyle dedi. "Buna değerdı."

"Evet," diye yanıtladı Ty kısa ve öz bir şekilde. "değerdı."

Zane diğer adamı incelemek için gözlerini kaldırdı. "Peki ne yanlış gitti?"

Ty başını kaldırıp onun gözleriyle ciddi bir şekilde , ela gözleri sadece bu anıyla bile öfkeyle parlıyordu. "Bu gizli bir bilgi," diye mırıldandı sonunda ve sonra tekrar yere baktı.

Ty'ın sesindeki kısık sıcaklık ve gözlerindeki parıltı onu ele verdi. "Görünüşe göre senin de öfke sorunların var."

Ty zoraki bir gülümsemeyle, "Sadece ," diye cevap verdi.

Zane homurdanarak başını salladı. "Peki bu ne... zamanın sadece yüzde yetmiş beşi mi?" diye ciddi bir şekilde sordu.

Ty başını dindar bir şekilde eğerek, "Ben çok rahatım," diye homurdandı. "Mm hmm," diye mırıldandı memnuniyetle yemeğini yerken.

Zane başını salladı ve neredeyse kıs kıs gülmeye benzeyen bir şeyi bastırdı. "Aklın başında değil Grady. Ve bunu mümkün olan en saygılı şekilde söylüyorum."

"Ne be?" Ty elleriyle yaptığı bir hareketle karşılık verdi.

"Sakinmiş, kıcımlın kenarı. İnsanların hayatını cehenneme çevirmek için elinden geleni yapıyorsun. Ama artık bundan zevk aldığın için mi yoksa gerçekten artık işinden başka hiçbir şeyi umursamadığın için mi böyle yapıyorsun merak ediyorum." Bunu daha önce de görmüştü. Zane bunu daha önce yaşamıştı.

"Fark eder mi?"

Zane çatalını indirdi ve masanın diğer tarafına baktı, gözleri Ty'ın omzunun üzerinden bir şeye odaklanmıştı. "Eskiden böyle düşünmezdim," diye itiraf etti.

Ty anlamlı bir kaşını kaldırarak onu izledi. "Ve?" diye elini sallayarak davet etti.

Koyu renk gözler yeniden odaklandı ve Ty'ın yüzüne odaklandı. "Hadım edilme, işsiz kalma ve ağır hapis cezası tehdidi bazı şeyleri yeniden düşünmemi sağladı," diye ekledi Zane.

"Evet, fahişelerle takılırsan biraz sapıkça şeylere bulaşabilirsin," diye öneride bulundu Ty düz bir yüz ifadesiyle.

Zane'in ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "Herkesin hobileri vardır," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

"Nasıl istersen, dostum," diye omuz silkti Ty, belli ki konuşmaya olan ilgisini kaybetmişti.

Zane yemeğini bitirmeye devam etti. Ty sadece oyunları anlamakta değil, oynamakta da iyiydi. Onun şakalarına ayak uydurmaya çalışmak yorucuydu ama aynı zamanda neredeyse eğlenceliydi. Zane'e bu "ortaklığın" çok uzun sürmeyebileceği hatırlatıldı ve şimdi bu konuda kararsız mı yoksa daha kötüsü hayal kırıklığına uğramış mı hissettiğine karar veremiyordu. Müthiş bir takım olabileceklerine dair küçük bir ihtimal vardı. Ancak Ty'ın bariz küçümsemesinin bunun gerçekleşmesine izin vermeyeceği açıktı.

Bir süre sessizce yemek yediler ve yemeğini bitirir bitirmez Ty ellerini keten peçeteye sildi ve Zane'e başını salladı. "Peki, bana davadan bahset," dedi önsöze gerek duymadan.

Diğer ajanın beyni, başka bir soruya gerek kalmadan topladığı verilere geri döndü. "Sekiz cinayet, farklı yerler, onları birbirine bağlayacak hiçbir şey yok. Kurban seçimi, ölüm nedeni, ölüm zamanı ya da başka bir şey yok.

Belirlenebilir bir yöntem. Sadece olay yerlerinde bırakılan işaretler, hiçbiri aynı değil. Bizimle alay ediyor," diye geveledi Zane, boş tabağını iterek.

Ty gözlerini kapadı ve sabırsızca başını salladı. "Tanıdık gelen bir şey var mı?" diye sordu dikkatle.

Zane çayını yavaşça karıştırdı, kafasında listeler dolusu detayı gözden geçirirken gözleri dalgındı. "Elimde somut bir şey yok ama kurbanların durumu gerçekten ilgimi çekiyor. Yaratıcı davranıyor. Bu alışılmadık bir şey."

Ty başını sallayarak, "Jetonlar bir yana, beni asıl etkileyen şey boya işi," diye karşılık verdi. "Bunu neden yaptığını bilmem gerektiğini hissediyorum. Neden doğal bir sarışını simsiyah boyadıktan sonra koyu saçlı oda arkadaşını alıp onu da sarıya boyadı?"

Zane, "Onları öldürmeden önce değiştirmeye çalışıyor olabilir ama tecavüze uğramamışlar," dedi. "Bunu biraz düşünmem gerekecek. Ayrıntılar üzerinde düşünmeliyim."

"Şu anda yaptığın da bu, dahi," diye homurdandı Ty.

"Hayır, şu anda sadece bir şeyler atıyorum. Detaylar üzerinde çalışmak daha fazla konsantrasyon ve daha az dikkat dağınıklığı gerektiriyor." Zane ona anlamlı anlamlı baktı.

Ty gözlerini devirdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Birlikte çalışmak istemiştiniz," diye hatırlattı.

"Bunu ne zaman söyledim?" Zane sessizce sordu.

Ty alaycı bir tavırla, "Gözlerindeki sessiz yalvarışta," diye cevap verdi.

"Ne olacak Grady?" Zane kendini çok yorgun hissederek sordu. "Şimdi karar verin, böylece işe koyulabiliriz. Birlikte mi, değil mi?"

Ty ona düşünceli düşünceli baktı ve sonra yavaşça gülümsedi. "Şey, şu ana kadar senden oldukça hoşlanıyorum," diye cevap verdi.

Zane sandalyesini geri çekmeden önce uzun bir süre bu gülümsemeyi inceledi. "Gitmeye hazır mısın?"

Ty boş Guinness şişesine ve düz Bud Light'a uzandı ve onları ceketinin altına sıkıştırdı. "Hazır," dedi neşeyle.

Gizlenmiş biraya kaşlarını çatan Zane ayağa kalktı ve cüzdanından çıkardığı büyük bir banknotu masaya attı. Gecenin geri kalanının ilginç geçeceğini düşündü. Ty şu ana kadar ondan hoşlanıyordu. Vay canına.

Caddeye çıkar çıkmaz Ty birayı çıkardı ve uzanıp Zane'in dirseğinden tutarak onu durdurdu. Uzun boylu adam durdu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. Ty dolu şişeyi kaldırdı ve birayı etrafa saçtı, kokusu gecenin serin esintisine karışıyordu.

Zane gözlerini kırıştırdı ve sonra çenesini sertçe kaldırdı.

"Tabii ki hayır." "Ya sen yaparsın ya da ben yaparım," dedi Ty ona kesin bir dille.

Zane'in dudakları kaynayan öfkeyle sıkıca birbirine yapıştı. Ty'ın bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu. "Pislik herif," diye mırıldanarak şişeyi Ty'ın elinden kaptı. Ty'ın bunu neden istediğini biliyordu; polis gibi görünürlerse soru soracak kadar yaklaşamazlardı. Ama bu onun hoşuna gittiği anlamına gelmiyordu. Birayı dağınık bir şekilde sol eline döktü, sıvıyı gömleğine, boğazına ve çenesinin altına, bir sarhoşun tortularını bıraktığı yere bulaştırdı. Elini kot pantolonuna silerek en yakındaki çöp kutusuna doğru yürüdü ve şişeyi içine öyle bir fırlattı ki dibe çarptığında paramparça oldu. "Hadi gidelim."

Ty adamın bunu bilmesine asla izin vermezdi ama bu fedakârlık ona biraz olsun saygı kazandırmıştı. Başını salladı ve Zane'in yanına çöktü, yürürken ıslık çalmaya başladı. Çalışan kızlara yaklaştıkça yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye başladı, boş bira şişesini mutlu bir şekilde yanında sallarken kelimeler hafifçe bulanıklaştı ve akortsuzlaştı.

Beşinci sokak köşesinden sonra Zane ve Ty ikinci kurbanı tanıyan bir kız buldular. Genelde çalıştığı ara sokakta onu konuşturmak için birkaç C-note gerekti ve kurbanın Oklahoma'dan geldiğini ve tacizci kocasından kaçtığını öğrenmekten başka bir şey elde edemediler.

"Evinde pahalı çarşaflar olması için bir neden var mı?" Ty, etrafına endişeyle göz gezdiren kıza sordu.

Kız, platform topuğunu kaldırırma vururken, "Böyle şeyler alacak kadar parası yok," diye cevap verdi. "Karnını doyuracak kadar bile parası yok," diye ekledi omuz silkerek.

Ty sadece başını salladı ve ona dikkatle baktı. Kadın meydan okurcasına ona baktı, sanki Ty'ın onun hizmetlerini kabul etmeyi düşündüğünü sanıyordu. Bunun yerine elini arka cebine attı ve üç banknot daha çıkarıp ona uzattı. "Kendine birkaç gün izin al, ha?"

Daha güvenli," diye homurdanarak arkasını döndü ve ara sokağa doğru ilerlemeye başladı.

Kız elindeki paraya bakarken Zane sessizce arkasını döndü. Ty'ın peşinden giderek bir sigara yaktı ve rüzgâr şiddetini artırırken ceketinin yakasını yukarı çekti. Bu onu daha da huysuzlaştırıyor, gömleğindeki biranın bayat kokusunu yüzüne .

Ayakta durmuş, kaldırımında yavaşça yürüyen ve kendisine yaklaştıkça etkileyici bir şekilde kaşlarını çatan bir çifti izleyen Ty'a neredeyse çarpıyordu.

"Randevu mu arıyorsun şekerim?" diye sordu kadın Ty'a. Yanındaki adam homurdanarak başını salladı, başka tarafa baktı ve iç geçirdi.

"Kanca atmak için biraz fazla resmi görünüyorsun," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Ty. Kadın sırtıttı ve sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak başını salladı. "Bizi takip ettiler," diye mırıldandı Ty, Zane'e dönüp dudak bükerken.

Zane yüzünü buruşturdu, sinirlerinin daha da gerilmesiyle ruh hali daha da kötüye gitti. Önceden ayarladıkları otel odasına gelmediklerinde Büro'nun onları aramaya çıkacağını bilmeliydi. Sinirlenerek yan tarafa döndü ve Ty'ı yeni gelenlerle konuşması için bırakarak etraflarını izlemeye başladı.

"Özel Ajan Marian Sears," diye kendini tanıtan kadın onlara rozetini gösterdi. Ty uzanıp hemen rozeti kaptı, kadının koluna girdi ve hiç de nazik olmayan bir şekilde onu ara sokaktan uzaklaştırdı. "Ve bu da Özel Ajan Gary Ross," diye devam etti kadın, kaba ve biraz da şiddetli muameleden etkilenmemişti.

"Ne kadar öne farkında mısınız?" Ty kadına sohbet edercesine sordu, tanışma faslını kabul bile etmedi. "Ya da şimdiden ikinizden de ne kadar nefret ettiğimi?"

Ross onu takip ederken, "Duygularım incindi, gerçekten incindi," diye mırıldandı.

Sears kendini Ty'ın elinden kurtardı ve durup yüzünü ona döndü. "Bazı durumlarda gizliliğin gerekliliğini anlıyoruz, Özel Ajan Grady," dedi kısık sesle. "Ama iki ajanını bir seri katile kaptırmış bir davanın yeni detayı, olması gereken zamanda ve yerde ortaya çıkmazsa, endişelenmeye başlarız."

Ty, "Bir dahaki sefere anneme bir not yazdıracağım," diye . Kadın gözlerini ona dikti.

Ross onların kaba karşılaşmasına karşılık olarak, "Siz ikiniz emirlerin dışındasınız," diye alay etti.

Sears, "Göreviniz çalışan kızların arasına gizli görevle girmeyi içermiyor," diye ekledi.

Ross ara sokağa bakıp tiksintiyle başını sallarken, "Eğer burada dava üzerinde *çalışıyorsan*," diye mırıldandı.

Sears onaylamadığı belli olan bir ifadeyle ortağına baktı. Ross ona omuz silkti ve Ty'ın yanından geçerek Zane'e baktı.

"Alenen sarhoşluk, ha?" Ross ona ters ters baktı. "Üzerindeki biranın kokusunu buradan alabiliyorum."

"Öyleyse tutuklayın beni," diye
homurdandı Zane. "Ukala," diye
homurdandı Ross.

"Bu davada sizin yanınızda çalışıyoruz, altınızda değil," diye hırladı Ty ikisine de, keskin nişancılığı keserken gözlerindeki güler yüzlü parıltıyı kaybetmişti. "Yapacak daha önemli işleriniz varken bizi takip etmeye kalkmayın. Bizi istiyorsan, telefonla ara."

"Kartın var mı?" Sears küçük bir gülümsemeyle sordu, hala tamamen korkmamıştı.

Ty'ın dudakları yine hafif bir eğlenceyle kıpırdadı ve uzanıp onun elini tuttu. Diğer eliyle ceketinin altına uzanıp iç ceplerden birinde bir kalem bulurken Ross öfkeyle kükredi. Ty onu görmezden gelerek kadının elini avucunun içinde tuttu, avucunun içine bir numara yazdı ve sonra onu bırakmadan kalemi yavaşça yerine kaydırıldı.

Ona sırtarak baktı, eğlenerek ve biraz da ilgiyle onu süzdü, sonra elini onunkinden çekti ve Ty arkalarından sırtırken onu fiziksel olarak uzaklaştırmak için partnerinin kolunu tuttu.

Zane birkaç adım atarak Ty'ın yanında durdu ve onların gidişini izledi. "Başımıza bela olacaklar," diye mırıldandı.

"Hayır, değiller," diye sırttı Ty onların uzaklaşmasını izlerken. Ross'un eli şimdi Sears'ın dirseğini kavramış, Sears'ın omzunun üzerinden onlara bakmasını engellemişti.

cinsel taciz. "Bizim hakkımızda pek bir şey düşünmüyorlar, ki biz de bunu istiyoruz. Bu davayı kendi yürütmek isteyecekler, bizi işin dışında tutacaklar. Ayrıca, ne kadar sahiplenici olduğunu görüyor musun? Onu bir daha yanımıza yaklaştırmayacak." Ty karanlık bir şekilde kıkırdadı ve başını eğerek kadının kalçalarının sallanışını hayranlıkla izledi.

Zane onun ardından baktı. "Yapmayacak, ha? Ne yaptın sen? Cop a hissediyor musun?"

"Eve döndüğümüzde bana bir Sears kataloğu gerekebilir," dedi Ty. sinsi bir gülümsemeyle.

"Piç kurusu," diye mırıldandı Zane. Sigara izmaritini betona bıraktı ve topuğunun altında ezdi.

Ty içini çekti ve boş sokak köşelerine baktı. "Görünüşe göre avımız yere düşmüş." Sıkıntıyla homurdanarak geldikleri yöne doğru yavaşça yürümeye başladı. "Cesedin sarılı olduğu çarşafın üzerindeki rapora baktınız mı?"

"Ağartılmış Mısır pamuğu, altı yüz numara kral boy düz çarşaf, New York'ta sadece iki yerde satılıyor; Bloomingdale's ve Henri Bendel. Perakende satış fiyatı dört yüz elli dolar. Tutukluk yok, çekme yok, yırtık yok, kan dışında leke yok, hala plastik gibi kokuyor, paketten yeni çıktığı düşünülüyor," diye sıraladı Zane bir sigara daha yakarken.

"Bunu takip eden oldu mu?" Ty caddeyi koşarak geçmeden önce sordu.

"Morrison'ı arayıp mağazaları aramasını söyleyeceğim. Raporda yazan tek şey, cesedin bulunduğu beş günlük süre zarfında ikisinin de stoklarında bulunmadığı. Bendel'in önceki hafta sonu keten satışı vardı," dedi. "Eminim raflardan uçup gidiyorlardı."

"Harika," diye homurdandı Ty. "Yarın gideriz ve her kimse onunla konuşuruz. Başka ne var? İki boya kızının çarşafı değiştirildi mi? Raporda yazıyor muydu?"

"Raporda öyle bir şey yazmıyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Ty. Bir bağlantı faktörü olmalıydı. "O lanet şeyi bulacağız," diye mırıldandı kendi kendine.

Zane trafikte durdu ve sigarasını yakmaya başladı. "Hâlâ ofise dönmek istiyorum."

Ty derin bir nefes verdi. "Bu gece ne yaptığımızı anlıyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Zane ona baktı, kırılıp kırılmaması gerektiğinden emin değildi ama yine de sadece prensip olarak sinirlenmişti. Ty ona baktı ve sorgulayan bir kaşını kaldırdı. "Aydınlat beni," diye sıkıca davet etti Zane.

Ty sessizce, "Reilly ve Sanchez'i yakalayan içeriden biriye, bizi zaten takip ediyor olabilir," diye açıkladı. "Birini fark edip edemeyeceğimi görmek istedim."

"Kendini yem olarak mı kullanıyorsun?" Zane inanmayarak sordu.

"Histerikleşmeye mi başladın?" Ty hevesle sordu. "Seni tokatlayabilir miyim?"

Zane sadece içini çekti ve sert bir yanıt vermeden önce gözlerini başka tarafa çevirdi.

Ty sahte bir hayal kırıklığıyla homurdandı. "Her neyse, Federal Plaza'ya geri dönersen yalnız olmadığından emin ol ve gözün altının üzerinde olsun. Ben yatıyorum," diye itiraf etti.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Zane sertçe. Ty homurdanırken dişlerini sıktı ve her ikisi de otelin önüne gelmek için caddeyi koşar adımlarla geçtiler. Zane, Ty'a "Genelde sabah yedi gibi yola çıkarım," dedi. "Sen mi?"

"Geceleri," diye homurdandı Ty lobinin kapısına doğru giderken. "Geceleri çalışıyorum. Otuz küsur saattir onları düzeltmeye çalışıyorum, o yüzden gerçekten bir şey söyleyemem."

Zane başını salladı, sigarasını kapıların dışındaki tuğla duvarda söndürdü ve kapıların dışında duran kül tablasına attı. "Sabah hazır olduğunda kapıyı çal yeter. Beni meşgul edecek çok şey var." Elleri ceketinin ceplerinde, kapalı otoparka doğru yürüdü.

Yolları ayrılırken Ty sadece homurdandı.

Zane durdu ve Ty'ın otele doğru son birkaç adımını izlemek için döndü. Ty Grady bilmecesini düşünen Zane arabaya doğru ilerledi. En iyi ihtimalle sinir bozucuydu. En kötüsü de tam bir piçti. Ve Zane istemeyerek de olsa onun işinde iyi olabileceğini kabul etmek zorundaydı.

Zane masada oturmuş, ayaklarını klima ünitesine dayamış, elinde not defteri, yığınla rapora bakıyordu. Evraklar masanın her tarafına, küçük yuvarlak masaya, yere, ikinci yatağa, şifonyere yayılmıştı.

... televizyonun üstüne bile. Duvara haritalar bantlamış ve suç mahallerinden fotoğraflar yapıştırmıştı. Şu anda tarih sırasına göre dizilmişlerdi ama birbirlerine nasıl uyacaklarına dair fikirler oluşturdukça yerlerini değiştirecekti. Dikkatleri öldürülen iki ajan üzerinde olabilirdi ama serinin kendisi tek başına bırakılamayacak kadar büyüleyici ve sinir bozucuydu.

Cesetlerle ilgili fikirler üzerinde düşündü, Ty'ın dün gece onu kışkırttığı fikir. Cesetlerin nasıl bulunduğu dair basit bir liste yapmıştı ve katilin bir tür senaryoyu takip ettiğini düşünmeden edemiyordu. Topuklarını indirerek yatağa uzandı ve her bir olay yerinde bırakılan simgelerin fotoğraflarını aldı.

İkizlerin yanında yaldızlı bir ayna bulundu. Küçük kızlar için hazırlanan prenses kostüm setlerinde bulunan türden bir çift bağlantılı plastik yüzük, boyalı oda arkadaşlarının yanında bırakılmıştı. Kuduz ruhsatlarıyla birlikte bir çift köpek künyesi, adam aşırı dozda uyuşturucudan öldükten sonra ilk kurbanın hizmetçisi tarafından keşfedildi. Mezarlığın ortasında çarşafıyla bırakılan fahişenin yanında küçük, boş bir tahta kutu bırakılmıştı.

Zane hepsinin bir şekilde mantıklı olduğunu biliyordu. Sadece henüz göremiyordu.

Kapıya yavaşça vurulması onu böldü ve hemen tetikte olarak başını kaldırıp baktı. Teorik olarak iyi olmalıydı; eğer biri onu öldürmek için orada olsaydı muhtemelen kapıyı çalmazdı. Yine de... silahını masanın üstünden aldı ve kapıya doğru yürüyüp gözetleme deliğini kontrol ederken hafifçe arkasında tuttu.

Ty, Zane'in görüş alanındaki çarpık küçük çemberin içinde başı geriye eğik ve gözleri kapalı bir şekilde durmuş, beklerken ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu. Zane başını geriye çekip gözlerini kırıştırdı, sonra zinciri çıkarıp kapıyı açtı ve silahını belindeki kemere soktu.

"Uyandım," diye mırıldandı Ty onu selamlarken.

Zane başını eğdi ve kapıyı daha da açarak Ty'ın ne kadar kendinden geçmiş görüldüğünü görüp eğlendi. "Bundan emin misin?"

"Hayır," diye homurdandı Ty. "Bir bok için uyumadım. Ya sen?"

"Pek sayılmaz. Yatmadan önce çok fazla kitap okudum. Başım dönüyor. İçeri geliyor musun? Kahvem var."

Ty koridorda kalırken, "Ben kahve içmem," diye homurdandı. "Herhangi bir aydınlanma var mı?"

"Bu adamın bir tür yaratıcı ucube gösterisi dehası olabileceğini düşünmek dışında mı? Hayır." Zane başını salladı. "Kendimi toparlamam için bana bir dakika verin."

Dönüp odaya girdi, şifonyerin önünde durup cüzdanını aldı ve kot pantolonunun arka cebine soktu. Beceriksiz görüntüsünü daha da ileri götürmek için bu iş için her zamanki takım elbise ve kravatları kullanmayacaklardı, bu yüzden sadece ince pamuklu bir Henley ve kot pantolon giydi. Bu, Siber'e atılmadan önceki görevlerini hatırlatıyordu. Ty'in dizlerindeki kotları dökülen solmuş bir kot pantolon ve üzerinde küçük sarı baskılarla "*Beni Göremiyorsun ve Ben Tam Önündeyim*" yazan bir kamuflaj tişörtü giydiğini biraz da eğlenerek fark etti. Üzerine de bir gece önce üzerinden geçtiği yeşil kanvas ceketini giymişti. Zane kıyafetlerini pasaklı biri gibi görünmek için mi ayarladığını yoksa gerçekten öyle mi olduğunu merak etti.

Ty odaya girip kapının kapanmasına izin verirken, "Sanırım bağlantının ne olduğunu anlayana kadar ajanlara konsantre gerekiyor," diyordu. Zane'in dosya yığınlarına uykulu bir kaş çatmayla baktı ve elini kısa saçlarının arasında gezdirdi.

Zane omuz kılıfını yataktan kaldırdı ve salladı. "En azından onlarla geriye doğru iz sürebiliriz. Notlara göre, ekip sorun yaşıyormuş...'u inşa etmekte." Gözleri düşüncelere dalarken sözleri kesildi.

"Ha?" Ty düz bir sesle sordu, henüz kafası karışmayacak kadar yorgundu.

Zane uzun bir süre daha öylece durdu, sonra elini kaldırarak bekleme hareketi yaptı. Yavaşça bir daire çizerek evraklara baktı ve dikkatini çeken bir şeyi dürtmeye çalıştı. Sonra gözleri fotoğrafların yanına yapıştırdığı zaman çizelgelerine takıldı.

"Geriye dönüş. Ekip, kurbanların o gece nerede olduklarını bulmakta zorlanıyor. O gün. Hatta bir gün önce," diye mırıldandı Zane. Sonra hızla topuklarının üzerinde döndü ve belirli bir kâğıt yığına baktı.

"Sence onları yakalayıp alıkoyuyor mu? Onları zaptettiğine ya da boğuştuklarına dair pek bir kanıt yoktu," dedi Ty şüpheyile.

Zane'in kaşları çatıldı ve raporlara göz atarken kılıfın kayışlarını parmaklarının arasından geçirdi. "Hayır. Ama sanırım onları izliyor. Düzenlerini inceliyor, sonra da dikkatleri dağıldığında onları ele geçiriyor."

"Mantıklı," diye başını salladı Ty, tek kaşını kaldırmış Zane'i izlerken. "Transa falan geçmiyorsun, değil mi?" diye sordu Zane'in gözlerindeki mesafeli bakışı gözlemlerken kuşkuyla.

Zane gözlerini kırıştırdı. "Birkaç bin bit ve veri parçasını eleyip ne kadar farkında olabileceğinizi görmeyi deneyin," dedi kısaca.

Ty aşağılayıcı bir tavırla homurdandı ve başını salladı. "Her neyse dostum. Ben her zaman farkındayım," diye esnedi Ty.

"Eminim," diye mırıldandı Zane, silahını belinden çıkarıp kontrol ettikten sonra yerine yerleştirdi. "Olay yerine gidiyoruz, değil mi? Sokağa da mı çıkacağız?"

"Hangi sahne?" Ty kapıya yaslanırken sordu.

"Son bölge. Hâlâ sağlam olan," diye cevapladı Zane, iki küçük siyah kılıfa ulaşmak için ceketini hareket ettirirken.

"Whatshisface'ten hazır olup olmadıklarına dair bir haber aldın mı?" Ty küçük bir sırıtışla Zane'i izlerken sordu. "Ben uyurken teröristler saldırdı mı?" diye sordu alaycı bir tavırla ve başını sallayarak çok sayıda silahı gösterdi.

"Her zaman hazırlıklı ol, değil mi?" Zane kollarını yukarı itip kılıfları taktıktan sonra üzerlerini örtüp ceketini çekerken, Ekim ayında olduğumuz ve silahları saklamak için yaratıcı olmak zorunda kalmadığı için Tanrı'ya sessizce şükretti. "Evet, Morrison ayarladı; saat ikide Dedektif Holleman ve Pierce ile buluştuktan sonra oraya gideceğiz. Yani üç saatimiz var ve ben önce yemek yiyeceğim. Muhtemelen öğle yemeğini kaçıracağız. Scott da altıda bizimle buluşmaya gelecek."

"Oh, ne güzel," diye karşılık verdi Ty, sahte bir heyecan gösterisiyle ellerini birbirine vurarak.

Zane anahtarları aldı ve Ty'ın yüzüne dönerek başını eğdi. "Tabii ki, eğer ateşli bir randevun varsa, çekinme. Eminim kuru ve sıkıcı şeyler olacaktır." Patronluk taslayan ses tonunun aynı derecede coşkulu bir yanıt alacağından oldukça emindi.

"O kadından hoşlanmıyorum," diye karşılık verdi Ty

kolayca. "Hem de çok." "Neden? İşinde çok iyi."

"Aynı zamanda öfkeli bir sürtük," diye cevap Ty.

Zane'in dudakları kıvrıldı. "Evet, yani?"

Ty sadece umursamazca omuz silkti. "Bizim bir geçmişimiz var. Neden umursuyorsun ki?"

Zane, "Eğer onunla çalışamayacaksanız, o zaman toplantıyı atlamanız gerekir," dedi. "Kafa tokuşturmanın anlamı yok." Durakladı. "Elbette, bu tür şeylerden hoşlanıyor gibisin"

"Git kendini becer, dostum," diye homurdandı Ty.

Zane aslında bir gülümsemenin kaçmasına izin verdi ve ışık karanlık gözlerini aydınlattı. Birkaç dakika boyunca Ty'ı inceledi, inkar edilemez bir şekilde eğlenmişti. "Yeterince makul." Tuşları parmaklarının üzerinde salladı. "Hisleriniz karşılıklı mı?"

"Tanrım, umarım öyledir," diye mırıldandı Ty.

Zane'in gülümsemesi büyüdü ve kıs kıs gülme isteği duydu. "Şey," diye devam etti, "belki de öfkeli bir sürtük olduğu için senden tamamen etkilenmiştir. Bilirsin işte, hoşlanmak için çekilmek gibi?" dedi kapıya doğru yürürken.

"Mantık, senin de öfkeli bir kaltak olduğun ve benden nefret ettiğin gerçeğiyle uyuşmuyor," dedi Ty kayıtsızca.

Zane tekrar Ty'a baktı, artık Ty'ın söylediği hiçbir şeyden etkilenmiyordu. "Yeterince makul."

"Beni terk ettikten sonra gecen nasıl geçti?" Ty onu takip ederken sordu.

"Sessizce. Henninger hâlâ ofisteydi, o yüzden bana haritaları getirdi. her olay yerinde bırakılan jetonların fotoğraflarını buldum," dedi Zane ve kapıyı arkalarından kapattı. "Sonra kahve aldım ve buraya geri döndüm."

"Güzergah için teşekkürler dostum," diye mırıldandı Ty alaycı bir tavırla. "Ben daha çok seni takip eden, öldürmeye çalışan, sevişen kişilerden bahsediyordum."

"Eğer ikincisi için bu kadar şanslı olabilseydim," dedi Zane, sesi kurudu. "Hayır. Kimse beni takip etmedi, kimse beni öldürmeye çalışmadı ve kimse bana teklifte bulunmadı."

"Yazık," diye hüzünle iç geçirdi Ty. "Seni rahatsız bir şey var mı?"

"Ofisteki Henninger dışında, hayır. O kadar hevesli ki *beni* bile ürkütüyor. Morrison daha da kötü. Onları hemen öldürmek istediğinizi tahmin ediyorum."

Ty başını sallayarak, "Belki," diye onayladı.

Zane kıs kıs güldü. "Ve sen *beni* şeker kıçlı bir yalaka olmakla suçladın." Lobiden geçip otopark asansörüne doğru yürüdüler. "Bence Burns birbirimizi boğacağımızı ve onun işini yapacağımızı düşünerek bizi bir araya getirmiş olmalı."

"Gerçekten de doğrama tahtasında mısınız?" Ty biraz şaşkınlıkla sordu.

Asansöre girip aşağı inmeye başladıklarında uzun bir süre sessiz kalan Zane sonunda omuz silkti ve duygusuz maskesi tekrar yerine oturdu. "Bilmiyorum. Belki. Muhtemelen. Ne kadar mükemmel bir iş yaparsam yapayım, ince buz üzerinde olduğum birkaç kez söylendi. Sanırım bu, o hafta kimin örnek almak istediğine bağlı."

"Neyin örneği?"

Zane ona anlamlı anlamlı baktı. "Ne yapılmaması gerektiğine dair bir örnek. Nasıl davranılmayacağının. Kim olunmayacağının. Başkalarına her şeyi berbat ettiğinde ne olacağını göstermek için. Eminim bu duyguya aşinasınızdır."

Asansörün kapıları açılırken Ty burnunu çekerek, "Ne demek istediğini anlamam mümkün değil," dedi. Dışarı çıktı ve arabaya doğru yürümeye başladı.

Zane homurdanarak anahtarlığa bastı ve arabanın kilidini açtı.

"Ne yani, sen benim ıslah edilmiş bir versiyonum musun?" Ty yolcu tarafına geçerken alaycı bir homurtuyla sordu.

Zane arabaya bindi ve emniyet kemerini taktı, bir yandan da bu konuşmanın devam etmesine neden izin verdiğini düşünüyordu. "Ben ıslah olmadım. Sadece işimi korumak istiyorum," dedi arabayı çalıştırırken sert bir sesle. "Bu, ofiste bir evetçi gibi davranmak, lanet bir takım elbise giymek, fikirlerimi kendime saklamak ve yöneticilere boyun eğmek anlamına geliyorsa, yapacağım şey bu."

Ty başını sallarken yine homurdandı. "Bunu yutmadığım için beni bağışlayın." "Neyi yutmuyorsun?"

Ty açıkça, "Sen," diye cevap verdi.

"Bu da ne demek oluyor Grady?" Zane arabayı çalıştırıp geri vitese takarken sordu. "Anlaması o kadar da zor değil."

"Kendini özenle yaratmış gibi görünüyorsun," dedi Ty ona içtenlikle. "Yansıtmak istediğin tüm bu aşırı reformcu, parlak ve ışıltılı imaj. Hepsi çok kötü polis filmi gibi. Ve ben buna inanmıyorum."

"Ne olmuş yani?" Ty'ın şu anda hayatla nasıl başa çıktığı hakkında ne düşündüğü neden umurunda olsun ki? Büro'da kalmak için yaptığı şeyde yanlış bir şey yoktu.

Ty yumuşak bir kahkaha atarak, "Bunu yansıtmak *istemenden* bahsediyorum," diye cevap verdi. Başını yine eğlenerek salladı. "Eğer mükemmel olmayan herhangi bir durumdan gerçekten kurtulmuş olsaydın, geçmişin hakkında çeneni kapalı tutardın. Çok fazla anlatıyorsun ama yeterince göstermiyorsun."

"Tanrı yardımcım olsun, bir gün seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim," diye homurdandı Zane. Muhtemelen Ty bir bakıma haklı olduğu için; Zane düzelmişti ama bundan gurur duymuyordu. Belki de bir açıdan insanların onun gerçek kendisi olmadığını bilmesini istiyordu. "Beni kesinlikle delirtiyorsun. Ve bunu bilerek yaptığından neredeyse eminim."

"Kızgın olduğunda seni daha çok seviyorum," diye karşılık verdi Ty dalgınca, pencereden geçen manzaraya bakarken. "Bu senin için daha doğal."

Zane başını salladı. "Benimle dalga geçerken beni daha çok seviyorsun," diye mırıldandı.

"Seninle hiç dalga geçmedim," diye karşılık verdi Ty hemen. "Seninle dalga geçmek, seninle ilgili bir şeyin eğlenceli olduğu anlamına gelir."

Zane'in eli, parmak eklemlerinin arkasıyla Ty'ın göğsüne vurmak için dışarı fırladı. "Pislik herif," diye mırıldandı. "Sen de hiç eğlenceli değilsin."

"Ow!" Ty şaşkınlıkla haykırdı, göğsünü ovuşturdu ve kaşlarını çattı. "Kahretsin," diye mırıldandı protesto edercesine. "Yeni partnerlerine fiziksel olarak saldırmadan önce en az bir hafta beklemen gerektiğini bilmiyor musun?" Ty, Zane'in sınıf yüzüğünün göğüs kafesine çarptığı göğsünü ovuştururken ağlamaklı bir sesle sordu.

"Pratiğimi kaybetmiş olmalıyım. Uzun zamandır sahip olduğum ilk partner sensin," dedi Zane, sonuncusunu düşünmemeye çalışarak. Gerçek bir partner. Atanmış bir partner değil.

Ty gözlerini devirerek ve bastırmaya çalışıp başaramadığı bir esnemeyle "Pft," diye karşılık verdi.

Zane arabayı kırmızı ışıktaki durdurdu ve çenesini çevirerek Ty'a baktı. Gözleri çökük ve donuktu ve hâlâ bitkin görünüyordu. "Biraz daha dinlenmeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Yorgun olursan bir boka konsantre olamazsın."

"Sen kendin için endişelen," diye çıkıştı Ty.

Ty'ın sesindeki keskinliğin bir kısmının geri gelmediğini düşündü, bu yüzden Zane zorlamadı. Bir lokantanın tabelasını görünce köşeyi döndü ve caddenin kenarındaki Police Only alanına park etti. "Yemek," dedi mutlulukla.

"Bu da ne ?" Ty dışarıdaki lokantaya bakarken mırıldandı. "Normal insanlar gibi bayat simit falan yiyemiyor musunuz?"

"Hepimizin kötü alışkanlıkları var. Bayat bir simit yemek ve o çok sevimli mizacınızı kabızlıkla aydınlatmak istiyorsanız, buyurun," diye davet etti Zane arabadan inerken.

Ty koltuğa oturup oflarken, "Kıçımı öp," diye karşılık verdi.

"Belki kahvaltıdan sonra," diye cevap verdi Zane sakarın bir tatlılıkla, kapıyı kapatıp lokantaya doğru yürürken, sigarasını yakıp içmek için köşede durdu.

Birkaç dakika sonra Ty kılıfını düzelterip ceketinin yakasını düzeltti ve Zane'in peşinden yağlı lokantaya girdi. Zane'in karşısına otururken, "Sanırım az önce osmoz yoluyla mide ekşimesi yaşadım," diye homurdandı. New York lokantalarına pek güvenmiyordu.

Zane onu görmezden gelerek memnun bir ifadeyle menüye baktı. "Mmmmm. Waffle," diye mırıldandı, onları iyice düşünerek.

Ty gözlerini devirdi ve garsona elini salladı. "Yumurta, domuz pastırması," diye sipariş verdi. "Ve benim salak arkadaşım da bayat bir simit istiyor," dedi Zane'e el sallayarak.

Garson kız kaşlarını kaldırdı ve sorgulayan gözlerle Zane'e baktı, o da sadece gözlerini devirdi. "Waffle ve sosisli sandviç. Ve portakal suyu." Garson kız sakızını çiğneyerek başını salladı ve siparişleri not ettikten sonra gitti.

"Görünüşe göre dünyada yükseliyorum," diye belirtti Zane, adam yorgunken ve geri dönüşü dunkü kadar hızlı değilken Ty'ı elinden geldiğince kasıtlı olarak dürttü.

"Bir aptal olarak mı?" Ty başını eğerek sordu. "Evet, sanırım bu senin her zamanki halinden bir adım daha ileri."

"Dikenli bir kıçtan daha iyidir," diye yorumladı Zane, başını çevirip pencereden dışarı bakarken.

Ty, "İçinde hâlâ kalan küçük bir saçma parçası dışında, kıçım tamamen pürüzsüz, bunu bilmeni isterim," diye kolayca cevap verdi.

"Umarım öyledir, çünkü kahvaltıdan sonra onu öpmem gerekiyor," dedi Zane, garson kız içkisini getirdiğinde alaycı bir tavırla.

"Öğle yemeğinden önce bunu yapmam," diye uyardı Ty. "Bir portakal suyu alabilir miyim, lütfen?" diye sordu garsona parlak bir gülümsemeyle ve hemen ardından yorgun bir kaş çatmayla geri döndü.

Ty'ın yüzündeki geniş spektrumlu ruh hali değişimini gören Zane, bu tuhaf sataşma anının sona ermesine izin verdi ve bunun yerine Ty'ın omzunun üzerinden televizyondaki MSNBC'yi izledi.

Orada otururlarken Ty, "Gördünüz mü? Ben de kibar olabiliyorum," dedi.

Zane'in gözleri Ty'a kaydı ve başını salladı. "Evet. Ne isteyeceğin konusunda biraz şüpheliyim ama iyi bir şey. Değişiklik olsun diye. Ara sıra."

Ty uzun bir süre ifadesiz bir yüzle ona baktı. "Kapa çeneni," diye mırıldandı sonunda.

Dudakları seğiren Zane, garson kız yemekleriyle birlikte gelene kadar öyle yaptı. Ona kibarca teşekkür etti.

"Peki, sinir bozucu olmak ve dört saatte bir tıraş olmak dışında, tam olarak ne iş yapıyorsun?" Ty bir parça domuz pastırması alıp çıtırdatırken Zane'e sordu.

"Bir borsa aracı kurumunun bilgisayarlarında altı ayımı yeni bitirdim," diye cevap verdi Zane.

"Bu cehennem için bir örtmece mi?" Ty ciddi bir şekilde sordu.

"Neredeyse," dedi Zane, sesi karanlıktı. "O siber ucube piçlerin peşine düşen teröristlerin güzel, sade deliliğine yeni bir saygı duyuyorum."

Ty kayıtsızca mırıldandı ve bir parça daha domuz pastırması geveledi, sonunda biraz daha uyandı ve son yorgunluğunu da üzerinden attı. "Dün gece aklına ne geldi?" diye sordu sonunda. "Bunu sana ben mi sordum?"

Zane biraz gülümsedi. "Evet. Ve cevap hayırdı -" Gözleri tamamen Ty'ın omzuna odaklandığında yüzündeki gülümseme kayboldu ve hiçbir uyarıda bulunmadan masaya bir yirmilik atarak ayağa kalktı. "Gitme zamanı," dedi sertçe, televizyonun önünden geçip kapıdan çıkarken cep telefonunu çıkardı.

Ty sessizce küfretti ve pastırmasını gelişigüzel bir peçetede toplayarak takip etmek için ayağa kalktı, televizyon ekranında kayan korkunç kırmızı harflere baktı: "NYPD, Tri-State katilinin tekrar saldırdığını bildirdi."

Bölüm 3

Adli tabip onlara otopsi raporunu verirken Ty inanamayarak "Kuş gribi," diye tekrarladı. Beyaz bir maskeyi yüzüne tutmuş, küçük elastik bantları kulaklarına takmayı reddediyordu. "Bu da ne böyle?"

Kadın başını salladı ve Özel Ajan Ross'a dosyayı uzatırken omuz silkti. "Ne halt edersen et' benim işim değil," diye cevap verdi gözlerinde beliren küçük bir gülümsemeyle. Burnuna ve yüzüne taktığı beyaz maske ifadenin geri kalanını örtüyordu.

"Kuş gribi oldukça nadir görülen bir hastalık değil mi?" Ty şaşkın bir sesle ona sordu. "Nasıl kapmış olabilir ki?"

"2004'ten bu yana kuş gribi A virüsüyle enfekte olduğu teyit edilmiş iki yüzden fazla insan vakası rapor edildi," diye cevap verdi ME, Ty'a sanki yeni baktığı bilgileri tekrar ediyormuş gibi geldi.

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve kaşlarını çatı. "Virüs insandan insana kolayca bulaşmaz ama mutasyona uğrayarak son derece bulaşıcı hale gelebilir. Yine de," diye devam etti başını sallayarak, "en olası kaynak, enfekte olmuş ölü kuşlarla uğraşmak olurdu. Ve bildiğim kadarıyla Tri- State bölgesinde en az üç yıldır herhangi bir vaka rapor edilmedi."

"Ee..." diye dürtükledi Ty, beklentiyle yaklaşırken.

"Doğu Asya ya da Orta Doğu'da seyahat etmediği sürece, Özel Ajan Grady, doğal yollarla bu hastalığa yakalanabileceğini sanmıyorum."

Ross kaşlarını çatarak, "Ona kasıtlı olarak virüs bulaştırılmış,"

dedi. "Nasıl?" Adli tabip daha cevap vermeden Zane sordu.

"Çok fazla spekülasyon yapmadan önce ön raporları beklemeyi tercih ederim," diye tereddütle cevap verdi. "Ama bunu yapmanın en kolay ve bunu yapan kişi için en güvenli yolu bir enjeksiyon olabilirdi."

"Böyle bir enjeksiyonun birine bulaşması ne kadar sürer?" Özel Ajan Sears notlarından başını kaldırarak sordu. Sears ve Ross muayene masasının yanında durdular. Ross tıpkı Ty'ın yaptığı gibi maskesini yüzüne tuttu ve cesede tiksintiyle baktı. Kafasını kaldırmadan dosyayı Zane'e uzattı.

Adli tabip, "Kuluçka süresi, daha tipik yollarla enfekte olmasıyla hemen hemen aynı olacaktır," diye cevap verdi. "Size kuş gripinin ölümcül olmak zorunda olmadığını söyleyebilirim. Hatta çoğu vakada, hemen tedavi edilirse, tam bir iyileşme görülür. Bildiklerim aşağı yukarı bu kadar."

"Yani diyorsun ki, ya hasta olduğunu bilmiyordu, ya hasta olduğunu umursamıyordu ya da doktora gidemiyordu?" Ty kaşlarını daha da çatarak sordu.

"Hemen hemen," diye başını salladı kadın.

"İki hafta boyunca mı?" Zane sordu. "Herhangi bir kısıtlama ya da mücadele belirtisi var mıydı?"

"Yok," diye cevapladı başını sallayarak. "Başka bir şey var mı?" diye sordu Zane dosyayı çevirip okumaya başladığında. "Morgda daha fazlası var."

Zane dosyayı kapattı ve tekrar ona baktı. "Teşekkür ederim Karen. Umarım nefes almaya devam ettiğimiz sürece seni bir daha görmeyiz," dedi. Kadın ona küçük bir kahkaha attı.

Ty gözlerini devirdi ve başka tarafa baktı. Kadın ellerini sıkıp işine geri döndüğünde Zane dönüp Ty'a baktı. "Polislerle konuşmamız gerek. Birincisi, lanet basın olayı öğrenmeden önce neden bizi aramadılar? İkincisi, bakalım kurbanlar arasında bağlantı kurabilecekler mi?"

Ty başını Sears ve Ross'a doğru sallayarak, "Bu *onların* işi," diye cevap verdi. Zane onlara bakıp beklenti dolu bir kaş kaldırırken ikisi de ona tiksintiyle baktı.

"Hemen ilgileneceğiz," dedi Sears sinirli bir ifadeyle, başını ortağına doğru salladı ve ikisi de odadan dışarı çıktılar.

Ty hâlâ masanın üzerinde duran ve büyük ölçüde bir çarşafı örtülü olan cesede baktı. "Kuş gribi," diye mırıldandı biraz şaşkın bir sesle.

Zane iç geçirerek dosyayı eline vurdu. "Ve bir jeton daha." "Bu sefer ne var?" Ty kederle sordu.

Zane kaşlarını çatarak, "Siyah bir tüy," diye cevap verdi. "Öldürme yöntemini düşündüğünüzde mantıklı gelen ilk şey bu."

"Hmm," dedi Ty dikkati dağılmış bir şekilde, morgdan çıkarken hâlâ kaşları çatıktı. "İhtiyacım var.. Bir yere gidip sadece *bakmam* lazım," dedi sonunda hayal kırıklığı içinde ve maskesini alıp yakındaki bir çöp konteynerine attı.

Zane durdu ve kendi maskesini çıkarırken başını eğerek ortağına baktı. "Nereye gitmek istiyorsun? Suç mahalline mi?"

Ty başını iki yana salladı. "Boş bir yer," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak. "Belki saha ofisinde kullanabileceğimiz beyaz tahtası olan bir toplantı odaları vardır," diye önerdi.

"Federal Plaza'da sınıflar var. Antrenman yapan bir takım yoksa çoğu zaman boş oluyorlar," diye önerdi Zane. "Henninger dün gece bana onlardan bahsetti."

"Oh, öyle mi? Çocuk sana başka ne söyledi?" Ty alaycı bir tavırla sordu.

Zane hoş bir şekilde, "Acına son vermeyi önerdi," diye cevap verdi.

Ty sırtarak, "Silahın yeterince büyük değil, evlat," dedi.

"Klişe olacak ama daha önce hiç böyle bir şikâyetim olmamıştı," diye cevap verdi Zane ve arabaya doğru ilerlemeye başladı.

Ty olduğu yerde kaldı ve başını eğerek koridorda yürüyen Zane'i izledi. "Gördüğümde inanacağım," diye alay etti sonunda ve onu takip ederken sırtıttı.

"Nedense bu konuda ciddi olduğuna inanmıyorum," diye cevap verdi Zane arkasına bakmadan ya da adımlarını bozmadan.

"Sen kaybedersin, Brutus," diye güldü Ty, asansörlere geldiklerinde ve düğmeye bastığında.

Zane'in kaşları çatıldı. "Brütüs mü?" diye sordu. "Brutus ve Cassius gibi mi?"

"Elbette dostum, sen öyle diyorsan," diye güldü Ty.

Gözlerini deviren Zane, kapı açıldığında asansöre bindi. "Biliyor musun, ilk başta bana davranış şeklin beni aşağıladı. Sonra bunun kişisel olmadığını fark ettim; herkese bok gibi davranıyorsun. Artık bunun beni çok fazla rahatsız etmediğini fark ettim," dedi.

"Genelde sadece çıplak görmek istediğim insanları rahatsız etmem," dedi Ty asansör yükselirken ona ciddiyetle. "O yüzden kes şunu. Beni korkutuyorsun."

Zane, koridordan birkaç kişi asansöre binerken merakla ortağını izledi. "Bunu aklımda tutacağım," dedi onlar dışarı çıkarken nefesinin altından. Ty'ın sözlerindeki hafif müstehcen tonlar onu da korkutmuştu.

Ofise kadar olan yürüyüş ve araba yolculuğu sessizdi ve akli davaya geri döndü. Ofise girdiler ve en az telaşla boş sınıflardan birini tuttular, çünkü Ty bir sınıf talep etmemişti
-Az önce birini ele geçirdi.

Yerleşir yerleşmez Ty "Tamam," diye homurdandı. "Peki, son kurban hakkında ne biliyoruz?" diye sorarak elindeki evrak yığınının odanın ortasındaki masaya bıraktı ve beyaz tahtanın asılı olduğu duvara gitti. Kuru silgili kalemi eline aldı ve kurbanların isimlerini karalamaya başladı. "Yeni kurban," diye başladı. "Kolundaki hapishane dövmesi oldukça açıktı, yani tertemiz değil."

"Dosyada iki yıl önce şartlı tahliye edildiği yazıyor. O zamandan beri sicili temiz," dedi Zane.

"Hı-hı," diye mırıldandı Ty, iki FBI ajanı hariç her kurbanın fiziksel özelliklerini yazmaya başlarken. Yaş, ırk, boy, kilo, saç rengi, göz rengi. "Şey," dedi geri çekilip başını eğerken. "Hepsi beyaz mı?" diye zayıfça sordu.

"Aslında hayır, borsacı çift ırklıydı ve oda arkadaşı da Latin kökenliydi."

Ty düzeltmeleri yaparken "Lanet olsun," diye küfretti. "Rastgele olamayacak kadar rastgeleler," diye mırıldandı, bu ifadenin kendi zihninin dışında pek bir anlam ifade etmeyeceğini ne fark etti ne de umursadı.

Zane kaşlarını kaldırdı. "Bunu dün söylememiş miydin?" diye sordu, kendini sabırlı olmaya zorlayarak. Her nasılsa.

"Sanki seni dinlediğimi düşünüyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye karşılık verdi Ty hemen, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Zane sinirli bir şekilde homurdandı, sandalyesini geriye itti ve huzursuzca bacak bacak üstüne attı.

"Belki de mesele kurbanlar ," diye devam etti Ty masanın otururken. "Belki de sadece yanlış yer, yanlış zamandırılar."

"Muhtemelen," diye izin verdi Zane. "Ama onlara yapılan şey çok spesifik."

"Mm hmm," Ty başını salladı. "Yani tetiği aradığımız yer burası. Ya sahnelerin sahnelenme şekli ya da öldürme yöntemi." Zane

yavaşça başını salladı. "Evet, sanırım öyle."

Ty, "Ortak olarak lanet olası bir evetçi istemiyorum, lanet olsun," diye tersledi.

Zane, "Bırak bu tavırları, göt herif," diye hırladı.

Ty başını çevirip Zane'e baktı ve sırtıttı. "Daha iyi," dedi onaylayarak.

Zane bir an için gözlerini kapattı ve sonra tavana baktı, başını salladı ve tekrar kâğıtlara bakmadan önce derin bir nefes almak için kendini zorladı.

Ty onu izlemeye devam etti ve bunu yaparken gözlerini kısıtı. "Bunu daha sık yapmalısın," dedi ona. "Bırak ve birine siktir olup gitmesini söyle, demek istiyorum. Kalp krizi geçirmek üzereymişsin gibi görünmeni engeller."

"Kalp krizi geçirecek gibi görünmüyorum," diye itiraz etti Zane sert bir şekilde. Ty yatıştırıcı bir tavırla, "Tabii ki yok," diye karşılık verdi.

"İçkini içtin mi?

Son zamanlarda tansiyonunuzu ölçtürdünüz mü?"

Zane gözlerini kısıtı. "Son zamanlarda değil. Bana bir şey yapmam gerektiğini mi ima ediyorsun? ne için?"

Ty kayıtsızca omuz silkti ve çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ya öyle ya da kışını biraz."

"Vay canına, teşekkürler," diye mırıldandı Zane. "Vermek istediğin başka bir tavsiye var mı?"

"Sadece dostça bir tavsiye," diye omuz silkti Ty, dönüp beyaz tahtaya bakarken.

Zane, konuşmanın neden yarı ciddi bir hal aldığını merak ederek onun arkasını kolladı. Bundan hoşlanmamıştı. "Sana ne ki?"

Ty hafifçe aşağıya ve yana baktı, görüş alanının çevresinde Zane'i izlerken başka bir şey yapmadı. "Öyle olduğumu sana düşündüren ne, Ateşli Atış?" diye karşılık verdi eğlenerek.

"Şu anda bir *'siktir* git'in çok iyi olacağını düşünüyorum. *kapalı*."

"Bu seni neden bu rahatsız ediyor?" Ty eğlenerek sordu hafifçe döndü ve ortağına baktı. "Ne söylediğim ya da ne yaptığım seni neden ilgilendiriyor?"

"Sana daha önce de söyledim, keman çalmıyorum. O yüzden beyaz tahtanıza geri dönün," dedi Zane huysuzca. Kendini daha fazla eleştiriye açık hale getirmeyecekti. "Bana hakaret etmen umurumda değil," diye iddia etti, ekşi bir şey ısırmış gibi görünüyordu.

Ty genişçe sırttı ve döndü. Zane'i kızdırmaktan geçmişte başkalarını kızdırdığından daha çok keyif alıyordu. Nedenini bilmiyordu ama hoşuna gidiyordu. "Sanchez'in otel odasından yapılan telefon görüşmelerini hiç kontrol etmediler," dedi aniden. "Bunu araştırmalıyız."

"Reilly ve Sanchez'in," diye mırıldandı Zane, pek de hayırsever hissetmiyordu. "Hmm?" Ty dikkati dağılmış bir şekilde sordu.

"Aynı odayı paylaşıyorlardı," diye hatırlattı Zane. "Onlar ortaklardı. İki kişiler miydi?"

Ty bir süre adama baktıktan sonra dudağını büktü ve tekrar tahtaya baktı. "Her neyse," diye homurdandı sonunda. "Eşyalarına da bakmak istiyorum," dedi bir süre sonra. "Belki bir simge kalmıştır ve müfettişler bunu fark etmemişlerdir. Bize bir şeyler verebilir."

Zane'in kaşları çatıldı. "Onlar tanımadı ama sen tanıyacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu küçük bir alaycılıkla.

"Asla bilemezsin," diye belli belirsiz cevap verdi Ty.

Zane omuz silkti ve bir not aldı. "Elimizdeki diğer her şey kadar iyi." Parmağını başka bir nota sütunundan aşağı kaydırды. Sessizce iç çekti,

Bir gece önce ne okuduğunu hatırlamaya çalışıyordu. "Neden deri ve tırnak kazıntıları için laboratuvar raporları görmüyorum?"

Ty kaşlarını çatarak başını kaldırdı, sonra tekrar elindeki rapora baktı. "Bilmiyorum," dedi bir başkasını alıp sayfalarını karıştırırken. "Belki de henüz gelmemişlerdir?" diye şüpheyle önerdi.

"Neredeyse iki hafta oldu," dedi Zane sayfaları çevirmeye devam ederken. "Diğer laboratuvar çalışmalarıyla birlikte gelmiş olmaları gerekirdi." Sandalyeden kalktı. "Ben laboratuvara gidiyorum. Belki de doktorun notlarının arasına sıkışmışlardır. Gelmek ister misin?"

Ty hafifçe inledi. "Pek sayılmaz," diye cevap verdi dürüstçe, tekrar tahtaya bakarken.

"Bence bu beceriksiz ve tembel hedefini biraz fazla ileri götürüyorsun," diye yakındı Zane.

Ty, Zane'e ciddi bir bakış atarak, "Kapa çeneni," diye mırıldandı.

Zane arkasını dönüp odadan çıkmadan önce uzun bir süre onun bakışlarıyla karşılaştı. Bir tür sinire dokunmuştu ve Zane bir Keşif Denizcisini dürtecek değildi. Elinde en az iki silah olmadan olmazdı. Haberi bir kenara koyarak sessiz koridorda ilerledi ve ayak sesleri yıpranmış zeminde yankılandı.

Laboratuarın dışındaki kayıt odasına girdiğinde masada kimse yoktu, bu yüzden masanın üzerine eğildi ve bir merhaba diye seslendi. Dosya yığınları arasında bir hareket duydu ama kimseyi görmedi. Masanın etrafından dolandı ve iyi aydınlatılmış girintiye baktı ama orada kimse yoktu.

"Size yardımcı olabilir miyim, Özel Ajan Garrett?" Henninger alçak sesiyle Zane'in arkasından eğlenerek sordu. Zane omzunun üzerinden bakarak küçük bir şaşkınlığı gizledi. Genç ajan, Zane'in az önce yanından geçtiği masaya yaslanmış, sanki birdenbire ortaya çıkmıştı. "Öğle yemeği arası. Burada kimse yok," dedi usulca.

Zane şaşkınlığını çabuk atlattı ve genç ajana küçük bir gülümseme verdi. "Eğer yaptığınız işi biraz bölmemin sakıncası yoksa, belki bazı kayıtları bulmama yardım edebilirsiniz?"

"Ne ?" Henninger, Zane'e kendisini takip etmesini işaret ederken sordu.

"Yaklaşık iki hafta önce üçüncü ve dördüncü kurbanlara ait bazı adli tıp dosyaları. Rutin deri ve tırnak kazıntıları ve saç kırpıntıları gibi şeyler olabilirdi. Bunlar kaynak dosyada yok," diye açıkladı Zane.

Henninger başını sallayarak, "Üçüncü ve dördüncü," diye cevap verdi. "Bunlar saçları boyalı kızlardı, değil mi?" diye sordu Zane'e.

"Evet," diye yanıtladı Zane yığınların arasında yürürken. "Ortağın nerede?" diye merakla sordu. Morrison'ı dün öğleden beri görmemişti.

Henninger duraksayarak, "Uzun bir öğle yemeği yiyorum," diye cevap verdi. "Kız arkadaş meselesi," diye açıkladı Zane'e bir bakış atarak.

Zane'in dudakları hafifçe kıvrıldı. Henninger belli ki ortağını koruyordu. En azından bu bir bakıma takdire şayandı. Kendi ortağını, onun patavatsızlıklarını örtbas etmeyi düşünecek kadar sevmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. "İşte dosya numarası," diye teklif etti ve Henninger'e bir not kâğıdı uzatırken kibarca soruları bir kenara bıraktı.

"Dosyayı zaten aldınız, değil mi? Basılı kopya?" Henninger sordu. "Bilgisayarda bakarım, bakalım kâğıtlar kaybolmuş mu?" dedi ve uzun bir raf sırasından aşağı inip odanın yan tarafında üç bilgisayarın bulunduğu bir köşeye yöneldi. Ekranlardan ikisinde FBI logosu tembelce dönerken, üçüncüsü siyah ve hareketsiz duruyordu.

"Evet, dün gece diğerleriyle birlikte basılı kopyayı kontrol ettim," dedi Zane, yanında getirdiği kendi notlarından oluşan dosyayı karıştırırken.

Henninger en soldaki bilgisayarın başına oturdu ve tuşlara hızla vurmaya başladı, rozet numarasını ve geçiş kodunu girdikten sonra doğru dosyayı bulmaya çalışırken bir dizi sayfa arasında gezindi. Elektronik yığınlar arasında bir süre başarısız bir şekilde gezindikten sonra karanlıkta duran makineden ani bir patlama ve tıslama sesi geldi.

Tekrar patladığında Zane irkilerek ona baktı ve başka bir uyarı olmadan bilgisayar ve monitör cam, metal ve yanmış plastikten oluşan bir patlamayla havaya uçtu.

Henninger haykırdı ve yüzünü kapattı, mini patlamadan eğilerek uzaklaştı ve kırılan camın sesi ve çatırtısı büyük salonda yankılanırken başını örtmek için yere çarptı.

Oda. Zane daha az şanslıydı. Sadece arkasını dönüp yarım adım uzaklaşacak vakti vardı; cam, plastik ve sıcak hava ona doğru savrulup sırtına çarparken, enkaz ceketini, gömleğini ve derisini keserken mavi bir çizgiye küfretti. Isı onu öne doğru tökezletti ve acı içinde kıvranırken yere saçılan cam ve metal parçalarının üzerine kabaca dizlerinin üzerine düştü.

Bilgisayar -ya da ondan geriye ne kaldıysa- oyukta öfkeyle cızırdadı. Patlamanın neden olduğu küçük yangını söndürmek için yığınlar da fiskiye yoktu. Koridorda bağırışlar ve koşuşturan ayaklar vardı; ajanlar araştırmaya ve yardıma geliyordu.

Zane inledi ve boynunun arkasına dokunmak için uzandı. Parçalara ayrılmış gibi hissetti ve eli kanlı bir şekilde çıkınca bu his hemen hemen doğrulandı. "Lanet olsun," diye tısladı. En azından kalın kanvas ceket i hâlâ üzerindeydi. Muhtemelen onu ciddi şekilde kesilmekten kurtarmıştı.

Cama çarpan ağır ayakların çıkardığı çıtırtı, Zane'i arkasından birinin yavaş ve sakin bir şekilde kaosun içinden yürüdüğü konusunda uyardı.

"Sırtıma dokunursan seni eşek sudan gelinceye kadar döverim," diye homurdandı Zane o her kimse. Camın ceket iyle birlikte hareket ettiğini, bir kısmının kanvasın içinden geçip içine girdiğini hissedebiliyordu. Ahh. Ahh.

"Kıpırdama," diye mırıldandı Ty kulağına, nazik bir el Zane'in başının arkasında dururken.

Zane bu hafif dokunuş karşısında bile tısladı. Açıkta kalan der i cam parçalarıyla kaplanmıştı ve yakasından aşağıya doğru akan kanla dolmaya başlamıştı.

"Ne oldu böyle?" Beton zeminde daha fazla ayak sesi duyulurken Ty sordu. "Ambulans çağırın!" diye bağırdı içeri giren ilk adamlara. Bunu yapmak için çabaladılar.

"Bilgisayar patladı. Henninger nerede? Burada oturuyordu. " Zane topuklarının üzerine oturmak için ellerini itmeye çalıştı.

Zane'i yere yatırıp etrafına bakınırken Ty öfkeyle, "Kıpırdama dedim," diye tısladı. "Çocuk hareket ediyor; bir şeyi yok."

Tek bir noktada kalmaya çalışan Zane, elini tekrar enkazla dolu zemine koydu. "İçeri girdiğimizde monitör karanlıktı," dedi. "Biz geldiğimizde

diğerlerinin ekran koruyucuları vardı." Kanın ensesinden boğazının kıvrımına doğru aktığını hissedince irkildi.

Ty dinlerken kaşlarını çatı ve uzanıp Zane'in ceketinden cam parçaları kopardı. "Bunu kim kurduysa ne zaman kullanılacağını bilmesi mümkün değil," diye cevap verdi, eşini tımar eden bir şempanze gibi ceketten cam parçaları toplayarak. "Gitmemiz gerek."

Ty özellikle sivri bir cam parçasını serbest bırakırken Zane irkildi. "Sence biri bunu bilerek mi yaptı?"

"Hayır, sanırım herkes rastgele bir şeyleri havaya uçurmayı seviyor," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Ty. "Başka neren ağrıyor? Dahili bir şey var mı?"

"Başka neresi olacak? Yeterince görmüyor musun?" Zane sertçe sordu. Karıncalanan acıya rağmen yavaş ve derin bir nefes aldı. "İçeride hiçbir şey yok. Boynum. Sırtıma ve bacaklarıma da iğneler batırılmış gibi hissediyorum. Ceketimin altı kanıyor." Sıcak sızıntının yayıldığını ve beline doğru indiğini hissedebiliyordu.

"Öyle mi?" Ty ceketini yavaşça kaldırıp altına bakarken sordu. Ceketin kendisi mahvolmuştu ama küçük parçaların çoğu içine sıkışmış gibi görünüyordu. Sadece büyük, kaba parçalar derinin içine girmişti. "Yaşayacaksın," dedi umursamaz bir sesle.

Zane'in dili kendi kendine mırıldanırken bozuldu. "Kahretsin, bir sigara istiyorum."

Ty, Zane'in ayağa kalkmasına yardım etmek için eğilirken endişesini sesinden uzak tutmaya çalışarak, "Bok seni öldürecek," diye azarladı.

Zane kasları içgüdüsel olarak esnediğinde yüzünü buruşturdu ve içinden acı fişkırdı. Bir ajan yanından geçerken tısladı, onu itti ve dengesini korumak için sırtını eğmesine neden oldu.

Ty, Zane'i kaldırmak için kollarının altına uzanırken, "Hadi," diye mırıldandı. Hiçbir damarının kesilmediğinden emin olmuştu ve şimdi oradan çıkmak istiyordu.

Zane çok hızlı kaymamaya çalışarak beceriksizce ayağa kalktı. Ayağa kalktığında cam ve plastiğin büyük bir kısmı yere düştü, geriye sadece düşemeyecek kadar derine gömülmüş parçalar kaldı. Başını eğik tutmaya devam etti. Boynunu dikleştirmek küçük cam parçalarını daha da derine itiyormuş gibi hissetti.

Ty, Zane'in ensesinden son bir büyük cam parçası daha koparırken memnun bir gülümsemeyle "İşte," dedi. Onu dirseğinden tutup yığınların karmaşasından çıkarıp koridora doğru götürmeye başlarken sırtarak, "Yürü de kurtul, dostum," dedi.

"Piç kurusu," diye tısladı Zane. En son bir patlamaya yakalandığı zamana kıyasla bunun neredeyse hiçbir şey olmadığını sessizce kabul etti. Sadece bunun şokuyla sarsılmıştı. Ve canı çok yanmıştı. "Bir bacağımı kaybetseydim de böyle derdin herhalde."

"Hayır," diye alay etti Ty koridora çıktıklarında. Sağına soluna baktı, sonra Zane'i koşuşturan insanların önünden çekip uzak duvara götürdü ve arkasına geçip parmaklarını ortağının saçlarının arkasında hafifçe gezdirerek gevşek cam parçalarını çıkardı. "Muhtemelen zıpla derdim," diye düzeltti zorlukla zapt ettiği kıs kıs gülerek.

Zane homurtusunu tutmaya bile çalışmadı, Ty'ın parmaklarının kafa derisini nazıkçe okşadığını hissedince gözlerini kapadı. "Bu iyiydi," diye alaycı bir şekilde itiraf etti, kolunu hareket ettirdi ve halıya kan damlattı.

"Kes şunu," diye azarladı Ty, Zane'in saçını bir kez daha taradı ve bir cam parçası daha çıkardı. "Acil yardım ekibinin gelmesini beklemek ister misin?" diye sordu. "Yoksa bir cımbız ve biraz peroksitle otele dönmemi mi istersin, böylece bu davadan ihtimalini ortadan kaldırabiliriz?"

"Son kısma bir de düş eklersen anlaştık demektir. EMT'lerden nefret ediyorum. "Düzgün nefes alın, Özel Ajan Garrett. ", Özel Ajan Garrett. 'Endişelenmeyin, Özel Ajan Garrett, sadece kolunuzu kör bir testereyle kesiyormuşuz gibi hissettiriyor."

Ty, Zane'in dirseğinden tutup onu koridorda asansöre doğru çekmeye başlarken, "Kanlar içinde olduğunu görüp seni gözaltına almadan önce bir bacağını salla o zaman, Özel Ajan Garrett," dedi. Bu duygu Zane'e acı veren karıncalanmalara ve keskin darbelere rağmen hareket etmesi için yeterli motivasyonu verdi ve herhangi bir sağlık personeli olay yerine gelmeden önce bunu başardılar. Asansör kapıları kapandığında Zane elini duvara dayadı ve tıslayarak avucuna saplanmış bükülmüş bir plastik parçasını almak için elini geri çekti.

Ty sessizce izlemekle yetindi, içten içe acıyarak yüzünü buruşturdu. "En azından sırtın dönüktü," diye teklif etti sonunda.

"Refleks," diye yanıtladı Zane. "Aslında benim de bir tarafım vardı." Çenesinin kıvrımının hemen altındaki zedelenmiş deriden bir damla kan sızarken elini ağzına götürdü.

"Eh. Kıç, yüz, aynı fark," diye mırıldandı Ty omuz silkerek.

Zane'in sağlam eli parladı ve Ty'ın sırtına bir tokat attı.
Kafa.

"Ah! Bu ne?" Ty başını ovuşturup oflarken ağladı.
"Senin için Instakill'i bastırdığım için şanslısın," diye mırıldandı.

Zane burnunu çekti ve elinin topuğuyla bir cam parçasını karıştırdı.
"Şansım tükenmek üzere."

"O yanında biraz peynir ister misin, üstat?" Ty çizdi.

"Boş ver," diye yanıtladı Zane, şarabı düşünmek bile istemiyordu. Acı hareket ettikçe daha da artıyordu ve arabada oturmak için sabırsızlanıyordu.
"Hadi otele gidelim. Kendimi iğne yastığı gibi hissediyorum."

Asansörün kapıları açılırken Ty kuru bir ifadeyle "Sen de öyle görünüyorsun," dedi. "Önden buyur, Yaralı," diye davet etti Ty elinin geniş bir hareketiyle. "Bir minibüse el koymamı ister misin?" diye sordu sesinde biraz neşeli bir beklentiyle.

Zane yan gözle Ty'a baktı. Dışarı çıkıp arabaya yaklaştıklarında şüpheyle sordu: "Neden sesinde 'çok yanlış bir şeylerin peşindeyim' tınısı var?"

Ty savunmacı bir tavırla "Yok," diye cevap verdi. Sürücü koltuğuna kayarken "Koltuklara kan akıtmayın," diye ekledi oflayarak. "Tanrım, şehirde araba kullanmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı nefesinin altında.

Dikkatli bir şekilde oturup cam parçalarının kalçalarına battığını hissedince gözlerini kapatan Zane, dişlerini sıkarken yüzü kıpırdamadı. "Lanet olası emniyet kemerini takmıyorum," dedi arkasına yaslanmamak için kapı kolunu kavrarken.

Ty, "Vurulan kısımların üzerine oturmamayı deneyebilirsin," diye önerdi. "Sadece bizi buradan çıkar."

"Tamamdır," diye sırtı Ty, park yerinden ve park güvertesinden rekor bir sürede çıkarken. Caddeye çıktıklarında ışıklara çarptı. "Gösterişli mavi ışıklara bayılıyorum," dedi Zane'e neredeyse neşeyle.

Zane inleyerek bir elini koltuğa dayadı. Ty'ın dikkatsiz sürüşüne rağmen, arkalarında katliam bırakmadan hızlı ve tek parça halinde otele vardılar, bu yüzden tek bir kelime bile etmedi. Üst kata çıktıklarında Zane'in canı cidden birkaç sert içki istemişti. Hem de nasıl. Bir şişe.

Ty kapı kapanır kapanmaz "Soyun," diye emretti. "Ve yatağa uzan," diye ekledi ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına fırlatırken, sonra da kollarını sıvamaya başladı.

Zane odanın köşesine doğru yürüdü ve ceketini dikkatlice silkerek çıkardı, ceketini düşürürken cam parçalarının halıya saçıldığını gördü. Kılıfı çıkarmaya çalışmak yerine kayışlarından çekerek tamamen çözdü ve silahla birlikte dikkatlice küçük yuvarlak masayı kaplayan dosya yığınlarının üzerine koydu. Onu kılıflar izledi, ancak bir bıçak çekti ve Henley'sini yakasından beline kadar kolayca kesmek için kullandı, başının üzerinden çekmeyi denemek istemedi. Gömleğin arkası kanla kaplanmıştı ve onu da bıraktı, kumaş soyulurken döküntü parçalarını çekip çıkarırken tısladı.

Kot pantolonunun düğmelerini çözdü ve bir tıslamayla kalçalarına doğru iterek bacaklarını çoğunlukla camdan arındırdı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp kotun altında bıraktı ve yatağın ayak ucuna doğru serbestçe adım attı. Üzerinde boxer külotundan başka bir şey olmadan yatağa süründü ve birkaç irkilmeye karnının üzerine yerleşti.

Ty çatık kaşlarıyla onu izledi, gözleri kanlı giysi parçalarını yere doğru takip ederken yüzü okunmuyordu. Yatağa yaklaşırken KA- BAR katlanır bıçağını kendine özgü metalik bir tıngırtıyla açtı.

Dudaklarını sertçe birbirine bastıran Zane gözlerini kapattı. Aklına endişelenmesi gerekebileceği geldi ama bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. Ty'a güvendiğinden o kadar da emin değildi ama fırsatını bulduğunda onu sakatlamayacağını ya da öldürmeyeceğini düşünecek kadar güveniyordu. Grady bu şansı çoktan elde etmişti.

Ty onun yanında yatağa diz çöktü, Zane'i çok fazla itip kakmamaya çalışarak şaşırtıcı derecede nazik davrandı ve onun yanına eğilerek başını yanına koydu

Cam parçalarını daha iyi görebilmek için Zane'in kulağına baktı. "Bazıları için kazmak zorunda kalacağız," dedi Zane'e, daha önce kullandığı o neşeli ve beklenti dolu ses tonuyla.

"Devam et," diye mırıldandı Zane sıkıca, kıpırdamadan. Çok acıyacaktı ama her şey ortaya çıkmak zorundaydı. En azından hasar bu kez ameliyat gerektirmeyecekti. Ty'in görünüşteki keyfi karşısında iç çekecekti ama bu onun hareket etmesini gerektirecekti.

Ty birkaç dakika boyunca ona dokunmadı, sadece yatağın üzerinde yanında durup sessizce yaralarına baktı. Sonunda hareket etti, giysilerinin ve yatağın hafifçe eğilmesi hâlâ orada olduğunun tek göstergesiydi. Bir an sonra soğuk çelik Zane'in ensesinin derisine dokundu. Bir, iki, üç kez art arda, sanki Ty bıçağın yan tarafını deneysel olarak derisine değdiriyormuş gibi derinin üzerinde sadece fırçalıyor ve sonra tekrar kaldırıyordu. Hareket birkaç kez daha tekrarlandı, tek ses pamuğun şıptısı ve bıçağın her üç ya da dört hareketinden sonra Ty'in elinde biriken cam parçalarının çınlamasıydı.

Zane'in gözleri kapandı ve parmakları yatak örtüsünün içinde kıvrıldı, ama bunun dışında hareket etmedi ya da ses çıkarmadı. Sırtını sabit tutmak için sık nefes alıyordu ve bundan sonra iyi ve öfkeli bir nöbet geçirmesi gerektiğini düşünüyordu. Camın bir kısmı Ty kazırken iğneler çıkarılıyormuş gibi hissediyordu, sadece küçük batmalar. Diğer zamanlarda bıçağın kesildiğini hissetti ve camın gevşeyip arkasında küçük bir oyuk bıraktığını hissettiğinde nefesi kesildi.

"Ben askerdeyken bize bu şeyi test ettiriyorlardı," dedi Ty, Zane'in sırtındaki kasların gerginlikten şiştiğini görünce sohbet eder gibi. "Buna Ejderha Derisi Vücut Zırhı deniyordu. Pes etmeden önce ne kadar ileri gidebileceğini görmemizi istediler. Onu zorlamak. Biz de devlet malına zarar vermekle ün salmış çılgın keşifçiler olduğumuz için, bunu yapmak için mükemmel olacağımızı düşündüler. O pisliği her yere götürdük. Uçaklardan attık, altına mayın yerleştirdik, el bombası attık, Humvee ile üzerinden geçtik. Hatta bir keresinde arkadaşımla onu bir direğe yerleştirdik ve yerden havaya füze fırlattık. Tanrım, çok komikti," diye düşündü bariz bir sevgiyle. "Ona verdiğimiz tek zarar örtü kumaşını yırtmak oldu," dedi Zane'e saygı duyulabilecek bir tonda. "Ama Büro buna izin vermiyor. Bana bunun nedenini söyler misin?"

"Çünkü bizim ibneye istemiyorlar mı?"

Ty kıs kıs gülererek, "Doğal seleksiyon belki," diye karşılık verdi. "El bombasından *kaçacak* kadar zeki değilsen, ayıklanırsın."

Zane kıkırdadı ve yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, beni güldürme," diye adeta yalvardı.

Ty bir elini Zane'in başının arkasına bastırarak, "Kıpırdama," diye uyardı. Aniden güldü, "Benim de böyle randevularım olmuştu," derken neredeyse homurdanıyordu.

"Tanrım. Şimdi de espri anlayışı geliyor," diye yakındı Zane. "Lütfen biraz deriyi sağlam bırakır mısın? Arkadaki diğer yara izlerine uyması için ona ihtiyacım olacak."

Ty parmağını kanla kaplı ince beyaz yara izlerinin üzerinde gezdirerek, "Hepsini birleştirebilirim," diye cevap verdi. Ne olduğunu sormadı. Çatışma görmüş biri için, araba bombası ya da benzeri bir şeyden kaynaklanan yaralar oldukça açıktı. Sormak istediği şey, Zane'in bu tür hatıraları nasıl bulduğuydu. Yine de kaçındı. Çünkü gerçekten o kadar da umurunda değildi.

"Örümcek ağına benzerdim," dedi Zane, Ty'ın parmak uçlarının altında kasları kıpırdıyordu.

Ty sırtarak, "Sana Örümcek Adam diyeceğiz," diye teklif etti. "Onun hakkında şaka yapacak kadar bilgim yok," diye ekledi içten bir hayal kırıklığıyla.

Zane homurdandı ve sırtındaki kaslar istemsizce kasıldı ve kayarak bıçağı yakaladı. Ty bıçağı geri çekti ve hareket ettiği için hemen Zane'in kafasına vurdu. Bıçağın Zane'in derisini kestiği yerden kan akarken "Kahretsin," diye homurdandı. "Pislik herif. Bu benim suçum değil."

"İşinin başına dön," diye sertçe emretti Zane. "Öğleden sonra alem yapmadan önce biraz daha kan akıtmam gerekiyor."

"Evet, kesinlikle böyle randevularım oldu," diye cevap verdi Ty küçük bir sırıtışla.

"Yani gerçekten çıkıyor musun? Gerçek kazananlar seçiyor olmalısın. Onlardan biriyle tanışmalıyım," dedi Zane sesinde bariz bir alaycılıkla.

"Sana iyi şanslar," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Ty.

"Kahretsin," diye mırıldandı Zane, çenesini çapraz ellerinin üzerine koyarak. Sonra rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Sağ kürek kemiğimin altında bir parça var."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Ty test edercesine. Elini Zane'in başının arkasına bastırırken, "Kıpırdamayı kes," diye tekrar uyardı. Zane sakinleşti ama yüz buruşturmaları arasında ağzının kenarlarında hâlâ bir gülümseme vardı. Ty daha yakına eğilmek zorunda kaldı, Zane'in sırtının düzlemine bakarken boştaki elini Zane'in diğer tarafına dayadı. "Bu metal olabilir," diye gözlemledi tarafsız bir tavırla. "Çok fena acıyacak."

"Çok güzel," dedi Zane dalgın dalgın, parmaklarını yatak örtüsüne geçirip alnını bileklerine dayayarak. "Tetanos aşımı olduğuma sevindim."

"İçki içemediğini biliyorum ama ağrı kesicilere ne dersin?" Ty önerdi.

Zane dudaklarını birbirine bastırdı. "Onları kabul etmiyorum," dedi sessizce. Ty başını sallayarak "Tamam," dedi. "Peki... ısırmaq için bir çubuk ister misin?" diye teklif etti. "O kadar kötü mü olacak?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Ty. Başını salladı ve sonunda plastik kaplı sivri metal parçasını kavrayıp çekti.

Acı o kadar ani ve keskindi ki, Zane içinden geçmeden önce nefes bile alamadı. Boynu ve sırtı kaskatı kesildi, yüzü bembeyaz kesildi ve nefes nefese kaldığında titreyerek öylece yatmaktan başka bir şey yapamaz hale geldi. Birkaç kalp atışından sonra konuştu, sesi kısık, kesik ve içtendi. "Siktir."

Ty elini tekrar Zane'in başının arkasına koyup orada dinlendirirken, "Evet, acıyacak," diye mırıldandı. "Hepsi bu," dedi elini hafifçe sıvazlayarak.

Zane'in sırtındaki kaslar yavaşça esnemeye başlarken, ne hissedebileceğini kontrol etmek için temkinli bir şekilde hareket etti. "Teşekkürler," dedi sessizce, kendini yukarı itmeye başlarken.

"Neden aşağıda kalmıyorsun?" Ty ciddi bir şekilde önerdi.

Zane çenesini çevirip Ty'a baktı, yüzünü inceledi ve alay ya da iğrenme belirtisi göremedi. İç çekerek omuzlarının çökmesine ve maskesinin çatlamasına izin verdi. Kendini tekrar yatağa bırakırken yüzündeki acı ve yorgunluk daha da belirginleşmişti, hâlâ çok temkinli ve sert hareket ediyordu. Ne berbat bir gündü ve daha yarısı bitmişti. Gözlerini Ty'a çevirdi ama adama söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Şu anda hakaret etmek ya da alay etmek istemiyordu ve aynı işverene sahip olmaları dışında aralarındaki ilişki bu kadardı.

Ty memnuniyetle başını salladı ve kendini yataktan kaldırdı. "Birazını temizleyeceğim, tamam mı? Gidip odamdan bir şeyler almam lazım; hemen dönerim."

"Burada olacağım," diye mırıldandı Zane, hiç de alaycı olmayan bir sesle. Sabrı, enerjisi ve acı eşiği tamamen tükenmişti. Bu konuda şaka yapmasına izin verse belki yardımı dokunabilirdi ama elinde kalan azıcık rezervi ve saygınlığı da bırakmak istemiyordu.

Ty kapıya yönelirken bir kez daha "Kımıldama," diye emretti. Tekrar içeri girebilmek için kapının mandalını çekerek odadan çıktı ve koşarak odasına indi ve ışıklarla bile uğraşmadan küçük tıbbi çantasını toplamak için olabildiğince hızlı hareket etti. Karanlık odaya kısa bir bakış attıktan sonra bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Perdeler çekiliydi ve görebileceği neredeyse hiç ışık yoktu. Ellerine ve gömleğine bulaşan Zane'in kanının pis kokusu onu etkilemeye başlamıştı; yıkamak için durmamıştı. Ensesindeki tüyler diken diken olmaya başladı ve çantalarını toplayıp olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıktı, ortağını kilitli olmayan bir odada çaresiz ve yaralı bir şekilde bırakmadığında araştırmak için geri döneceğine dair kendine söz verdi.

Zane'in odasına döndüğünde nabızı istediğinden biraz daha yüksekti. Zane hareket etmemişti. Hâlâ yatakta karnının üzerine uzanmış, yanağını bir elinin üzerine koymuş, diğer elini de yatak örtüsünün üzerine koymuş, dikkatle nefes alıyordu. Ty içeri girdiğinde gözlerini açıp kapıya baktı ve sonra tekrar rahatladı.

"Nasılsın?" Ty biraz gergin bir sesle sordu. Telaşlanmasına neden olan şeyin meşru bir şey mi olduğunu yoksa çok uzun süredir diken üstünde olduğunu ve sonunda kontrolünü mü kaybettiğini merak etti. Sonunda sadece gergin olduğuna karar verdi. Ve Zane'i bu durumda yalnız bırakmak istemiyordu.

Zane hafifçe kıpırdanmaya çalıştı ama yüzünü buruşturarak aniden durdu. "İyi," diye sessizce cevap verdi, Ty onu temizlemeyi bitirir bitirmez kalkıp duşa girmek için yeterli gücü toplamaya çalışırken duvara bakıyordu. "Sen işini bitirir bitirmez ben de duşa gireceğim, böylece işimize geri dönebiliriz," dedi. Ty'ın, eğer henüz yapmadıysa, birazdan iştahlanacağını tahmin ediyordu ve Zane adama onu kızdırması için bir neden daha vermek istemiyordu.

Ty yaklaşırken, "İzin gününü hak ettiğini söyleyebilirim," diye cevap verdi. "İzin günü mü?" Zane şaşkınlıkla yankılandı, Ty'a bakmak için başını çevirdi ve boynu sıkışınca irkildi.

"Bugün biri seni sakatlamaya çalıştı, Zane," diye karşılık verdi Ty. "Muhtemelen ben de, ama benim ne kadar tembel olduğumu bilmiyorlardı. O biri, eğer radarınızın altındaysa, federal bir binadaki kısıtlı Büro alanlarına erişime sahipti ve bombayı ne zaman patlatacağını bilecek kadar yakındı. Burnsie'nin şüphelerini doğruladık sayılır. Federal mülkü kendiliğinden patlatmanın bu adamın federal olduğunu kanıtlamak için uzun bir yol olduğunu düşünüyorum."

Zane alnını yastığa yasladı ve kesici ağrıyı dindirmek için boynunu düzeltti. Ty'ın ona ilk ismiyle hitap ettiğini fark etmişti. Yeni ortağından duymak garip gelmişti. Yumuşakça iç çekti. "Demek gerçekten bizden biri," dedi üzüntüyle.

"En azından henüz bizi öldürmeye çalışmıyor," mırıldandı Ty ve Zane'in neredeyse çıplak, kanlı bedenine endişeyle bakarken kaşlarını çatı. "O lanet şeyin üzerinde oturmadığın sürece, bu kadar küçük bir patlama seni öldürmez. Sadece seni davadan almaya yetti." Uzun ve düşünceli bir an boyunca adama bakmaya devam etti. İç çekerek, her şeyi yapmaya ve Zane'e olması gereken ortak gibi davranmaya karar verdi. En azından bir dakikalığına. "Odam beni gerdi," diye itiraf etti.

Zane çenesini oynattı ve hafifçe kısılmış gözleri Ty'ın üzerinde gezindi. "Sence içeride biri mi vardı?" diye sordu. Zane, Ty'ın gerçek olmadığı sürece böyle bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Söylediği onca saçmalığın tek iyi yanı, ne zaman ciddi olduğunu anlayabilmenizdi.

Ty omuz silkerek, "Temizlik görevlisi de olabilir," dedi. "Kanına bulandığım için paranoyaklaşmış olabilirim. I

aykırı bir şey görmedim. Sadece... hissetti. Muhtemelen hiçbir şey. Ama itirazınız yoksa bu gece burada uyuyacağım."

Zane hemen cevap vermedi. Kısa bir duraksamadan sonra sessizce konuştu. "Seni uyarıyorum, sırtım gerçekten ağrımaya başladığında huysuz olacağım."

Ty alaycı bir tavırla, "Ve ben de *bu* büyük tavır değişikliğini bekliyor olacağım," diye karşılık verdi.

Zane gözlerini devirdi ve aynı şekilde karşılık verme dürtüsünü bastırdı. "Muhtemelen duştan önce değil de sonra sırtıma bir şeyler koymalısın," dedi pişmanlıkla, yavaşça dizlerinin üzerine doğru kayarak.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ty kıpırdamadan izlerken sordu.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde duran Zane, istismara uğramış derinin kayması ve gerilmesiyle titrek bir nefes aldı. Nefesinin altında küfretti. "Yerde cam mı var?" diye sordu. "İçinde yürümemeyi tercih ederim."

"Neden orada kalmıyorsun, ben de seni temizleyeyim?" Ty cevap verdi. "Kalkman için bir neden yok. Yatak zaten kanlı."

Zane başını çevirip Ty'ı inceledi ve bu şefkatli tarafın nereden geldiğini merak etti. Normalde fark edemeyeceğiniz kadar çok tavrın altına mı gömüyordu? "Bu teklifini kabul edeceğim," diye mırıldandı, yavaşça yana doğru kayarak uzandı.

"Güzel," diye başını salladı Ty hafif bir gülümsemeyle. "İlerleme kaydediyoruz. Artık her zaman haklı olduğumu biliyorsun," dedi omzunun üzerinden ve tıbbi çantasının içindekileri dağıtmak için banyoya yöneldi.

Zane iç çekti. Ty'ın bir şeyler çevireceğini bilmeliydi, piç kurusu. Zane yastıklardan birine uzandı ve göğsünün altına koyarak üzerine yattı, beklerken kollarını yastığa doladı.

Ty'ın tıbbi çantasında iyot ve gazlı bez, bir kutu Rawleigh merhemi, biraz bant ve bandaj ve her zaman hazırlıklı olma mantığına uygun olarak evden getirdiği bir şişe şeftali aromalı kaçak içki vardı. Bunların hiçbirisi düzgün bir tıbbi kit olarak adlandırılmaya layık değildi ama iş görüyordu. Çoğunu çıkardı ve uzun tezgahın üzerine koydu. Buz kovalarını suyla doldurdu, bir yığın el havlusu aldı ve tekrar dış odaya yöneldi. Zane yastığın üzerine uzanmış, uzun, çıplak bacaklarını yatağın üzerine uzatmıştı.

Ty dudaklarını yaladı ve ilk kez bir anlığına yeni ortağına gerçekten . Takım elbisenin altında gizlenmişti ama en azından etkileyici derecede kaslı olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Ve biraz da seksi... Gömlekli, kışına yapışmış bir şekilde. Kanla kaplı olmadığı zamanlarda.

Bu düşünceden sıyrıldı ve yaklaşarak yatağın yanında diz çöktü ve suyu yanına koydu. Başını kaldırıp yaraları incelerken, "Dezenfekte etmek için elimde sadece iyot var," dedi. "Yanacak."

"Elbette, biraz daha acının ne önemi var?" Zane yastığı daha da sıkarak sıkıca ısırıldı.

Ty, suyun yaratacağı dağınıklığı toplamak için Zane'in vücudunun altına dikkatlice birkaç havlu sıkıştırırken sessizdi. "Zorunda olmadığın halde hayır demek için çok güçlü olman gerekiyor," diye mırıldandı sonunda, nemli bir bezle kanı temizlemeye başlarken. "Buna saygı duyuyorum, eğer senin için önemliyse."

Soğuk bez dikkatle sırtını silerken Zane uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Teşekkür ederim," dedi sonunda sessizce. Şu anda bir bardak viski ya da bir avuç Vicodin harika olmaz mıydı? Hatta biraz ibuprofen bile. Belki ibuprofen almak konusunda biraz daha ciddi düşünürdü. Hayır dediği başka şeyler de vardı... çoğu zaman. Hiç düşünmemesinin daha iyi olacağı şeyler. Arkasındaki adam gibi. Zane ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyordu.

Tekrar konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. Sesi kendini küçümseyen ya da sempatik değildi; olsa olsa biraz soğuk ve klinik bir sestti. "Hayır dediğim pek çok şey var," diye mırıldandı Zane Ty'ın tepkisini . "Ama kesinlikle umursayacak kimse yok."

"Umurunda olmadığını mı söylüyorsun?" Ty merakla sordu.

Zane iç çekerek yanağını yastığa bastırdı. "Umursuyorum. Ama bu asgari bir motivasyon. Sevdiğim bir işi sürdürmek istediğim için elime şişe almayacağım gibi. Bu, beynimin turşusunu kurup kurmadığımı önemsemem anlamına gelmiyor. Sanırım gençliğimden beri biraz kendimle ilgileniyorum."

Ty, Zane'in sırtını son bir kez daha silerken, "Kendini düşünmekte yanlış bir şey yok," dedi, sonra bezi bir kenara bırakıp tentürdiyota uzandı. İyota şüpheyle bakarken, "Merhem sürebilirim," diye önerdi.

"Uzlaşın," dedi Zane. "En kötü yaralara tentürdiyot sürün ki enfeksiyon kapmasınlar. Geri kalanlara merhem sürmek iyi olacaktır."

"Pekâlâ," diye gürledi Ty, sonra da daha derin yaralara hızla tentürdiyot sürdü. "Neden içtin?" diye sordu aniden.

Zane'in omuzları tepki olarak gerildi.

"Cevap vermek zorunda değilsin," diye devam etti Ty umursamaz bir omuz silkmeye. "Sadece merak ettim."

Zane dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Karım bir araba kazasında öldü," dedi sesini çıkarmadan. "O sırada ülkenin diğer ucundaydım. Bir aydır oradaydım."

Ty dudaklarını büzdü ve iyotu içmeye devam etti, gözleri Zane'in parmağındaki yüzüğe kaydı. "Başınız sağ olsun."

Zane bastırılmış bir nefes verdi. "Biraz kontrolden çıktım. Klişe, biliyorum ama böyle."

Ty yine duygusuz bir omuz silkmeye, "Olur böyle şeyler," diye karşılık verdi.

"İşte buradayım; dul, alkolik, bağımlı, her yönden pislik, irade gücü, hapisane tehdidi ve katıksız terörle tertemiz oldu. Sanırım senin 'ibne kıçlı' yorumlarının beni sinirlendirmesine şaşmamalı," diye mırıldandı Zane.

"Öyle olmasaydı senin hakkında pek bir şey düşünmezdim," diye yanıtladı Ty, Zane'in kendini tanımlamasına açıkçası biraz şaşırmıştı. "Ve hepimizin acıklı hikayeleri var. Bunda utanılacak bir şey yok. Hercai bir göt olmak, işte bu utanılacak bir şey."

Zane, "Ben gerçek bir ibne değilim," diye itiraz etti. "Sadece bazen öyle davranıyorum."

Bu Ty'ın gülmesine neden oldu. Hem de sertçe. "Sen öyle diyorsan, dostum," diye kıkırdadı kendini kontrol ettikten sonra.

Zane parmak eklemlerini Ty'ın kaburgalarına vurdu. Sertçe. "Pislik," dedi belli belirsiz bir sevgiyle.

"Ben bir pislik değilim," diye itiraz etti Ty işgüzarca. "Sadece bazen öyleymişim gibi davranıyorum," diye ekledi sinsice.

Zane yorgunca kıkırdadı ve başını tekrar yere koydu. "Bununla yaşayabilirim," diye mırıldandı kısa bir aradan sonra.

"Öyle mi?" Ty hafif bir şaşkınlıkla sordu.

Zane, Ty'ın sesinin neden ona inanmıyormuş gibi çıktığını merak etti. "Evet," dedi basitçe, sayısız çentik ve kesik üzerine bir tür kötü kokulu merhem süren Ty'ın elinin altında hareketsiz yatarken. Artık Ty'dan ne bekleyeceğini -çoğunlukla- bildiğine göre, en kötüsünü görmezden gelebilirdi. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Ty, Zane'in sırtına biraz daha merhem sürerken sırtarak, "Belki," dedi.

Zane'in dudakları seğirdi. "Ne gibi?"

Ty, Rawleigh'lerle işini bitirirken, "Bana bir dakika ver, bir şeyler düşüneceğim," diye cevap verdi.

Zane'in ifadesi hafif bir kaş çatma ile eğlenen bir gülümseme arasında gidip geliyordu ve gözlerinde bir değişiklik oldu.

Ty sonunda ayağa kalkıp Zane'in sırtına bakarken, "İşte," diye homurdandı. "Sakin ; asla duramayacaksın. Bu bok Astroglide'dan daha kötü," diye uyardı. "Bir duş alsam iyi olacak," diye ekledi, hala kanla kaplı olan ve ciddi bir ovma işlemi olmadan çıkmayan ellerine bakarken düşünceli bir şekilde.

"Keyfine bak. Eğer odana dönmek istemiyorsan kıyafetlerim sana uyar," diye mırıldandı Zane, gözleri diğer adamı izlerken.

Ty sadece başını salladı, Zane'i yalnız bırakmakta tereddüt ettiğini itiraf etmedi. "Senin kıyafetlerin bana çuval gibi olur. Çantamı getirdim," diye mırıldandı ellerini Zane'in yanındaki havluya silerken. "Önce gidip sana biraz buz getireceğim. Geri döneceğim," diye ekledi Zane'in odasının anahtar kartını alırken. Kapıyı tekrar açık bırakmayı tercih etmedi.

"Hey, bana silahımı verir misin?" Zane yer değiştirirken sordu, ancak derisi çekilince irkildi.

"Neden, arkamı döndüğümde beni kışımından mı vurmayı planlıyorsun?" Ty kılıfına uzanırken alaycı bir tavırla sordu.

Zane elini uzatarak, "Cazip ama muhtemelen bundan zevk alırsın," dedi.

"Belki de öyledir," dedi Ty tekrar, silahı Zane'in eline tutuştururken genişçe sırtarak.

Zane'in avucu silahı kapattı ve parmakları Ty'ın elinin etrafında sıkıca kıvrıldı. Diğer ajana baktığında gözleri ciddileşmişti. "Bana neden yardım ettin?"

Ty önce ellerine, sonra da şaşkınlıkla Zane'e baktı. "Neden yapmayayım ki?" diye sordu.

Zane'in beklediği cevap kesinlikle bu değildi. Yine ukalaca bir yorum alacağını düşünmüştü. Yüzü hafifçe yumuşadı ve yavaşça başını sallayarak Ty'ın elini bıraktı. "Teşekkürler."

Ty sırtarak, "Bana teşekkür etme," diye karşılık verdi. "O titiz kıcını bir daha incitme yeter."

"Dikkat etsen iyi olur Grady, nazlı kıcımdan hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim," dedi Zane, silahı yastığın altına kaydırarak.

Ty kapıya yönelirken, "Eminim bazı kısımlarını severim," diye karşılık verdi. "Hemen döneceğim."

Zane sırtıttı ve kıkırdamasını bastırmak için yüzünü yastığa bastırdı. Belki de Ty düşündüğü kadar kötü biri değildi. Yine de hâlâ bir pislikti.

Ty belki de beş dakikalığına gitmişti, buz kovasını hızla doldurdu ve makinelerden birinden kendine bir içecek aldı. Ne kadar yalnız olduğuna kendini inandırsa da, izlendiği hissinden kurtulamıyordu. Odaya döndüğünde tüm vücudu yine gergindi.

Zane, Ty'ı görür görmez elindeki silahı yastığın altına geri kaydırıldı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Ty buzı yere bırakıp çantalarına uzanırken "Evet," diye kısa ve öz bir şekilde cevap . "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok can sıkıcı," dedi Zane açık yüreklilikle. "Beni öldürmüyor ama kesinlikle hissediyorum. Çok hareket etmezsem o kadar da kötü değil."

"O zaman hareket etmemenizi öneririm," dedi Ty çantalarını diğer yatağın üzerine koyup giysilerini çıkarmaya başlarken.

Zane alaycı bir onaylamayla kaşını kaldırdı ve boş boş izledi. Ty gömleğini çekip çıkardı ve yere fırlattı. Botlarını çıkardı ve

kot pantolonunu tekmeleyerek çıkardı ve güzel kokmaya devam etmek istiyorlarsa sık sık çamaşırhaneye gitmeleri gerektiğini fark ederek iç geçirdi.

Eğildi ve temiz giysiler bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. Vücudunda siperlerde geçen bir hayatın izleri vardı ve şimdi tül perdelerin arasından süzülen öğleden sonra ışığında bu izleri görmek daha kolaydı. Zane dövmeyle daha yakından baktı ve bunun bir denizcinin ayırt edici beyaz örtüsünü giyen bir bulldog çizimi olduğunu fark etti. Köpeğin arkasında çapraz duran iki silahın namlularından çıkan dumanlar "USMC" harflerini oluşturuyordu. Daha ince ayrıntıları seçmek mümkün değildi. Zane'in sanat eserini takdir edebilmesi için yaklaşması gerekiyordu. Çok daha yakın.

Ty'ın vücudunun geri kalanı savaş yaralarıyla kaplıydı. Zane'in silah ve bıçak yarası olarak tanıdığı yaraların yanı sıra, yan tarafında dikenli tellerin neden olmuş olabileceği daha eski ve ilginç izler de vardı. En yenisi, daha önce fark ettiği, Ty'ın karnının alt kısmındaki yaraydı. Zane bunun sırtına kadar uzandığını biliyordu.

Bunların hiçbirisi onun fiziğini bozmuyordu. Zane'in gözünde değil. Zane'in işiyle ilgili kendi payına düşen "hatıraları" vardı. Ama onun için Büro sadece bir işti, sevdiği bir iş olsa da. Ty ise *yaşıyordu*. Zane, Ty'ın bunu asla kabul etmeyeceğinden şüphelense de, Ty bu işi inandığı için yapıyordu. Arada keskin bir fark vardı ve Zane çenesini yastığa dayayarak sessizce kendi seçimlerini düşündü.

Ty, bitmek tükenmek bilmeyen tişört stoğundan, önünde mor ve yeşil harflerle "*ExFed*" yazan yeni bir tişört çıkardı ve arkasını dönüp Zane'e bakarken içine girdi. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, örtünürken sesi neredeyse utangaç çıkıyordu.

Zane önündeki adama yeniden odaklandı ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Ty birden rahatsız olmuş gibi göründü. Ortağının bu görevi yerine getiremeyeceğinden mi endişeleniyordu? Ne söylemek istediğini düşünerek kısa bir dakika geçirdi. Ty'ın bu biraz farklı yanı -yaralarını saran adam- Zane'e biraz daha açık olabileceği hissini vermişti. Ama şimdi karşısındaki adam huzursuz görünüyordu.

"Olacağım," diye cevap verdi sessizce.

Ty kuşkuyla bir kaşını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. Sonunda başını salladı ve sonra tekrar kendine baktı. "Duş alacaktım," dedi.

diye mırıldandı, temiz tişörtünü tekrar çıkarırken neredeyse kendi kendine konuşuyordu ve utançtan hafifçe kızardı. Telaşlanmaya alışık değildi.

Zane bir kaşını kaldırarak Ty'ın yanaklarının hafifçe kızarmasını izledi. Diğer adamın yüzünde böylesine yumuşak bir ifade görmek Zane'in içinde bir şeyler kıpırdattı, yutkunmak zorunda kaldığı sıcak bir şeyler. "Tamam," diye mırıldandı. "Kaleyi ben korurum."

Ty başını salladı ve banyoya giderken yıpranmış deri tuvalet çantasını aldı. Çabuk bir yanıt bile veremedi. Zane onun banyoda kayboluşunu izledi, hâlâ biraz şaşkındı. Kesinlikle utanç verici olarak yorumlanabileceğini düşündüğü bir şey söylememiştii. İç çekerek başını hafifçe salladı, ensesi çığlık atarken yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapatarak rahatlamaya çalıştı.

Duşta minimum süre geçiren Ty, kanı yıkadı ve makul ölçüde temiz olduğundan emin oldu. Buharlı banyodan belinde bir havludan başka bir şey olmadan çıktı ve Zane'e yakından bakarak uyuyup uyumadığını anlamaya çalıştı. Yaklaştı ve yatağın yanında diz çöktü, çenesini şilteye dayadı ve Zane'in yüzüne baktı.

Zane ortağının yaklaştığını belli belirsiz hissetti. "Ne?" diye mırıldandı usulca.

"Hiçbir şey," diye cevapladı Ty aynı yumuşak tonda. "Sadece ölmediğinden emin olmak istedim."

Zane'in ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Beni özler miydin?" diye sordu uykulu bir şekilde, uyku sersemliği onu bu tuhaf soruya itmişti.

"Elbette," diye cevap verdi Ty nazıkçe yatıştırıcı bir ses tonuyla ve Zane'i eğlendirmek için uzanıp başını okşadı.

Zane'in yumuşak kıkırdaması çoğunlukla yastık tarafından bastırılıyordu. "Elbette yaparsın," dedi uyurken ve Ty'a nöbet tutması için güvendi.

Ty uzun bir süre yatağın kenarına çömelip Zane'in uyuyan yüzüne baktı. İyice düşününce adamı özleyebileceğini fark etti. Sadece kızdırması çok eğlenceli olduğu için bile olsa. "Lanet olsun sana," diye mırıldandı usulca.

"Hey, Henny," diye selamladı Mark Morrison acil servis kabinini çevreleyen perdedeki açıklıktan. "Ömür boyu sakat mı kalacaksın?" Ajan arkadaşına sırıttı.

Hemşire dikişlerini bitirirken Tim Henninger ona ters ters baktı ve dudaklarını bükerek alay etti. "Şu anda espri yapacak havada değilim," diye ciddi bir şekilde uyardı. "Neredeyse gözlerimi kaybediyordum dostum."

Morrison, "Kızlara göz kırparak istediğini elde etmeye çalışıyorsun," diye takıldı.

Henninger ona ters ters baktı ve son dikişleri atarken yüzünü buruşturdu.

Morrison gözlerini devirdi. "Tanrım." Etrafına bakındı. "Garrett nerede?"

Henninger ona gözlerini kırıştırdı ve kaskatı kesildi. "Ne, burada değil mi?" diye sordu endişeyle.

Diğer ajanın gözleri perdeli küçük alandan çıkmadan önce bir o yana bir bu yana kaydı. Birkaç dakika sonra tekrar Henninger'in yanına geldi. "Onu göremiyorum. Çoktan serbest bırakılmış olabilir mi?"

Henninger kaşlarını çatmamaya çalışarak, "İmkânı yok; benden daha sert darbe aldı," diye cevap verdi. "Öldürüldü mü?" diye sordu neredeyse fısıltıyla.

Morrison bir an ona baktı ve dudakları gerildi. "Ben hiçbir şey duymadım. Adli tabip orada değildi," diye kesin bir dille konuştu. "Yaralıysa neden hastaneye gelmedi?" Adam düşünürken gözleri kısıldı.

"Belki de saklayacak bir şeyi vardır? Grady'nin orada çok hızlı olduğunu hatırlıyorum," dedi Henninger kısıp bir sesle Morrison'a.

"Grady'yi gördüğümü hiç hatırlamıyorum," diye mırıldandı Morrison. "Ama oraya sağlık görevlilerinden sonra gittim. O şey patlamadan önce miydi yoksa sonra mı?"

Henninger kaşlarını çatarak "Sonra," diye cevap verdi. Olayları sırayla hatırlamaya çalışırken gözleri hafifçe kaymıştı. Garrett'la birlikte bilgisayarlara yaklaşmışlar, o da oturup şifreyi girmişti. Sonra bilgisayarın içindeki bomba patlamadan önce birkaç kısa arama yapacak zamanı olmuştu. Hâlâ bilgisayarın üzerinde debelendiğini hatırlıyordu.

Garrett'in şerefsiz ortağı bir anda ortaya çıkıp emir yağdırmaya başladığında yerde kanlar içinde yardım için bağıyordu. Garrett kaçarken saatlerce doktorluk ve röportaj yapmak zorunda kalmıştı, lanet olsun ona. Henninger hatırladıklarını ortağına sessizce anlattı.

Morrison da kaşlarını çatı. "Grady Garrett'ı çıkardıysa, o kadar kötü yaralanmış olamaz," dedi.

"Öyleydi," diye mırıldandı Henninger. "Güven bana." "Peki ne saklıyorlar? Bir terslik var."

"Onların kirli olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?" Henninger kuşkuyla sordu.

"Ben hiçbir şey söylemedim," diye sertçe itiraz etti Morrison. Tekrar etraflarına bakındı. "Ama kötü görünüyor, biliyor musun? Gözetim bizi sorgulamaya geliyor. Onlara ne gördüğümüzü anlatmak zorundayız."

Henninger dudaklarını büzdü ve iç çekerek ayırıcı perdeye baktı. "Gözetim'den nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Kahretsin, Henny. Az kalsın suratını dağıtıyorlardı. Bunu kimin yaptığını bilmek istemiyor musun?" Morrison kollarını kavuşturarak sordu.

Henninger başını kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. "Gözetimin böyle bir keşif yapması pek olası değil, öyle değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Ayrıca, Grady ve Garrett'in araştırdığı şeyin de bu olması gerekiyor."

"Çenemizi kapalı tutmamız gerektiğini mi söylüyorsun?" Morrison sessizce sordu.

Henninger uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı ve kararını düşündü. "Evet," dedi sonunda yavaşça başını sallayarak. "Garrett'in orada olduğunu öğrenirlerse, bu bizden kaynaklanmayacak, anladın mı?"

"Evet," diye usulca kabul etti Morrison. Uzun bir süre ona baktıktan sonra gözlerini başka yöne çevirdi ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ben de Gözetim'den nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Her zaman senin kişisel işlerine burnunu sokuyorlar."

"Evet, yapmalısın," diye tükürdü Henninger. "Yemin ederim Mark, eğer bir kez daha kaybolduğunda seni korumak zorunda kalırsam, seni vuracağım. Eğlenceli bir yerinden. Çok kanayan bir yerden."

"Tanrım, Henny, tamam. Öğle yemeği randevularımda daha dikkatli olacağım. Bu senin için uygun mu?" Morrison biraz sinirli görünerek sordu.

Henninger gözlerini devirdi ve başını salladı. "Normal insanlar gibi mesainin bitmesini bekleyebilirsin," diye homurdandı sıkıntıyla. "Bu hiç profesyonelce değil, bu-"

"Yeter! Tanrım! Yine o lanet olası kürsüye çıkmışsın. Nasıl oluyor da bu kadar iyi biri olmak zorundasın?" Morrison mırıldandı.

"Buna işini yapmak denir, dostum," diye tersledi Henninger. "Doktor hangi cehenneme gitti?" diye sordu neredeyse homurdanarak, dikişleri kurcalama dürtüsüne karşı koyarken. "Buradan defolup gitmek istiyorum."

Bölüm 4

Ty ne zaman uykuya daldığından emin değildi, ama küçük bir solukla ve kollarını sallayarak uyandı, hala Zane'in duvara iğnelenmiş olay yeri haritasının önüne sürüklediği sandalyede oturuyordu. Odaya göz attığında, Zane'in hâlâ uyuduğunu, sadece hafifçe kıpırdadığını, belki de sırtı büküldüğünde acıdan hareket edemediğini gördü. Ty kaşlarını çatarak odaya baktı. Rüya görüyordu ama uyandığı an dışında hiçbir şey hatırlamıyordu. Bir ses duymuş muydu? Homurdanarak kendini sandalyeden itti ve sessizce yürüyerek tekrar Zane'in yanına diz çöktü.

Ajanın yüzü uyurken yumuşamıştı, odanın serin havasında tamamen açıkta olmasına rağmen biraz kızarmıştı. Sessizce uyuyordu, bir kolu göğsüne dayalı yastığın etrafında kıvrılmıştı, diğeri başının altındaki yastığın altındaydı - büyük olasılıkla silahına sarılmıştı, diye düşündü Ty. Kısa kahverengi saçları dağınıktı ve dağınıktı, bir gün ve bir gece boyunca bıyıkları uzamıştı. Farklı bir adam gibi görünüyordu.

Ty parmaklarının tersiyle yüzünün yan tarafını hissetmek için uzandı. En azından ateşi çıkmamıştı.

Tam elini geri çekmişti ki kalçasındaki titreşim suçlulukla sıçramasına neden oldu ve telefonuna cevap verirken hızla ayağa kalkıp yataktan uzaklaştı.

"Ne?" diye kısık bir sesle bağırdı.

"Özel Ajan Grady? nedir?" "Durumum mu?"

Ty şaşkınlık numarası yaparak sordu.

"Bugün Federal Plaza'da bir patlama oldu. Birkaç tanık sizin ve Özel Ajan Garrett'in orada olduğunuzu ve muhtemelen yaralandığınızı iddia ediyor."

"Hayır, ikimiz de iyiyiz," diye cevap verdi Ty, sesi keserek. Henninger'in nasıl olduğunu sorma dürtüsüne direndi. "Patlama olduğunda Özel Ajan Garrett ve ben okuma odasındaydık," dedi kararlı bir şekilde. "Bir ipucunu takip etmek ve acil yardım ekiplerinin yolundan çekilmek için ayrıldık."

"Bize verilen bilgi bu değil efendim. Olayı gören birkaç kişi bize zel Ajan Garrett'in olay sırasında Ajan Tim Henninger ile birlikte olduğunu ve ciddi şekilde yaralandığını söyledi."

"Verdiğiniz bilgi yanlış," diye yanıtladı Ty kesin bir ifadeyle.

Kısa bir sessizlik ve arka planda bir hışırtı oldu. Ty, bu masa başı çalışanının düpedüz yalanlara alışık olmadığını ve bununla ne yapacağını tam olarak bilemediğini varsaydı. ", zel Ajan Grady," dedi sonunda sert bir sesle. "Gözlem raporlarınızı mümkün olan en kısa sürede göndermenizi rica ediyoruz, çünkü elbette olayı araştırıyoruz. Özel Ajan Garrett ile konuşabilir miyiz lütfen?"

Ty dönüp Zane'e baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Banyodan çıkar çıkmaz seni aramasını söylerim," diye cevap verdi telefonu kapatmadan önce.

Zane, Ty konuşurken uyandı ve ne hakkında olduğunu hemen anladı. Ty konuşmayı bitirdiğinde gözlerini açtığında diğer adamın onu izlediğini gördü. "Tuvalet mi?" diye sordu, uyku dolu ses tonunda bir eğlence vardı.

Ty, "Aklıma gelen bir dizi başka şeyi de söyleyebilirdim," diye belirtti. "Yaralandığını anlarsa seni ekerler."

Zane kendini yavaşça yukarı iterken burnunu kıvırdı, sadece biraz yüzünü buruşturdu. "Evet, muhtemelen."

"Bunu istemediğini düşünmüştüm," diye ekledi Ty işaret ederek.

"Doğru tahmin ettin," diye yanıtladı Zane, yatağın ucuna kayarak oturdu, omzunu ve sırtını dikkatlice kaydırarak hareket alanını kontrol etti. İlk başta kaskatı kesilmişti ama kısa süre sonra oldukça akıcı bir şekilde hareket ediyordu, acı sadece bir sıkıntıdan ibaretti.

"Her neyse, daha iyi hareket ediyorsun," diye gözlemledi Ty. "Sanırım kıımdaki sopa duruşuna yardımcı oluyor, ha?"

Gerinmek için kollarını arkasına uzatan Zane esnedi, hâlâ büyük ölçüde uyuyordu. "Kıımdaki sopanın neye yaradığını bilsen şaşarsın." Ayağa kalktı, biraz döndü ve irkildi, sonra gözlerini ovuşturarak banyoya doğru ilerledi.

"Bilmek istiyor muyum ki?" Ty seslendi.

Zane kapıyı arkasından kapatırken güldü ama kahkahası çabucak söndü ve lavaboya yaslanıp kendine baktı. Suyu açmadan önce "Muhtemelen hayır," diye mırıldandı. Yüzünü buruşturarak dikkatlice gerindi ve omzunun üzerinden sırtına baktı. Çoğunluğu iyi görünse de, daha derindeki birkaç parça kırmızı ve şiş görünüyordu. Kapıyı açtı ve yarıya kadar dışarı çıktı. "Hey, şu şeyden sırtıma biraz daha sürer misin? Birkaç tane var...." Zane, Ty'ın bir şey duymuş gibi dikkatle duvara baktığını fark edince sözlerini yarıda bıraktı. "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," omuz silkerek cevap verdi Ty, Zane'e bakmak için başını çevirdiğinde ifadesi okunamıyordu. Yatağın ucuna oturmuş, tek kaşını merakla kaldırarak Zane'in anlattıklarına devam etmesini bekliyordu.

Zane biraz kaşlarını çatarak başını eğdi. "Bana yardım eder misin?" diye sordu başparmağıyla kendi omzunu işaret ederek.

"Elbette," diye mırıldandı Ty, ayağa kalkıp merhemi almak için yürürken. "Hâlâ acıyor mu?"

"Çok hızlı hareket edersem veya bir yandan diğer yana dönersem keskin oluyor. Bunun dışında sadece donuk bir ağrı, orada burada birkaç sivri uç var" dedi Zane.

"Pansy," diye sırtarak teklif etti Ty.

Zane iç çekti. "Senden saygı görebilmem için bir uzvumu kaybetmem gerekecek, değil mi?" dedi deadpan.

Ty, parmağıyla zarif bir "arkanı dön" hareketi yaparken düşünceli bir şekilde, "Belki *bütün* bir uzuv değil," diye cevap verdi.

Başını sallayan Zane yavaşça dönerek Ty'a sırtını gösterdi. Ty'ın parmaklarının ilk dokunuşunda gözlerini kapattı ve kendi kendine karnındaki çekilmeyi görmezden gelmesini söyledi.

Ty ellerini Zane'in gergin kaslarının üzerine koyarken, "Rahatla," diye mırıldandı. "Çok gerginsin, hâlâ ağrıyor olmana şaşmamalı." Hassas noktalardan bazılarını hafifçe dürttüğünde ofladı. Parmaklarını merhem kutusuna daldırdı ve açık yaraların üzerine sürmeye başladı, ardından etraflarındaki bölgelere dikkatlice masaj yaptı.

Zane, "Sen de arkadan bir cam parçası alıp gerilmemeyi dene," diye itiraz etse de bunun bundan daha fazlası olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ty'la ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu; tavırları, saçmalıkları, sert tarzı... Bunların hiçbirisi parmaklarının nazık dokunuşlarına uymuyordu. Zane'in vücudu bunu fark ediyordu.

"Hayır, teşekkürler," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Ty. "Moron olmamayı tercih ederim."

"Gururum okşandı. Ben aptallıktan moronluğa yükseldim," dedi Zane. "Ve sen de tamamen kınanacak bir pislikten sadece orta derecede sinir bozucu bir pislığe yükseldin."

"Sadece mi?" Ty oflayarak tekrarlardı. "Bu kadar yıpratıcı olmak çaba gerektirir, umarım farkındasındır."

"Evet, sanırım öyle. Ama sen bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

Ty, Zane'in göremediği bir sırıtışla, "Her şeyi kolaymış gibi gösteriyorum," diye karşılık verdi.

Zane, Ty'ın parmakları altında omuzlarını yuvarlarken özür dilercesine başını sallayarak, "Bunu görmeden karar veremem," dedi.

"Neyi gördün, her şeyi mi?" Ty eğlenerek sordu.

Zane gülümsemek için dudağını ısırdı. "Sen.

Kolay olmak."

Ty gülerken, "Ben kolayım," diye cevap verdi.

"Bak şimdi, sen zaten bunun tam tersini kanıtladın. Seninle geçinmek kolay değil, seni anlamak kolay değil, beni sinirlendirmekten alıkoymak kolay değil," diye parmaklarıyla işaretledi Zane.

"Sanırım seni sinirlendiren şey cam oldu. Ve ben son derece anlaşılır biriyim," dedi Ty, ağır Appalachian aksanının devreye girmesine izin verirken. Son kelimeye özel bir vurgu yaparak, "*Telaffuz* ediyorum," diye cevap verdi.

Zane neredeyse iradesi dışında kıkırdadı. "Aslında ben seni daha çok bir diken olarak düşünüyordum."

"Ah," diye itiraz etti Ty sahte bir samimiyetle.

Zane içini çekti ve Ty'ın ovalayan parmaklarının dokusunun değiştiğini hissederken boynunu iki yana eğdi. Merhem batıyor ve deri deriye yapışlıyordu. "İşimize geri dönmeliyiz," dedi sessizce.

Ty doktora devam ederken kararlı bir şekilde, "Günün geri kalanında izinliyiz," diye cevap verdi.

Omzunun üzerinden bakan Zane bir kaşını kaldırdı. "Sen ve ben bir günlük izinle ne yapacağız?" diye sordu. Diğer ajan birlikte vakit geçireceklerini mi söylüyordu? Mesai saatleri dışında mı?

"Sizi bilmem ama birkaç saatlik gerçek bir uyku bana çok iyi gelir. Ve burada, bu odada pek çok şey yapabiliriz. Açıkçası, kim ve nasıl olduğu hakkında daha fazla bilgi edinene kadar Federal Plaza'dan uzak durmayı tercih ederim."

Zane yavaşça başını salladı. "Pekâlâ. Bütün bunlara katılıyorum." Birden kendini garip hissetti, Ty hâlâ sırtına dokunurken orada duruyordu, özellikle de Zane hareket etmek istemediği için. Hem de hiç. Bunu biraz korkutucu buluyordu. Ty ile ortak olabilirdi. *Belki* bir gün Ty ile arkadaş olabilirdi. Ama bunun ötesindeki her şey tehlikeliydi. Zane elini kaldırıp yüzünde gezdirdi ve dikenleri fark etti. "Tıraş olmalıyım," diye mırıldandı.

"Neden?" Ty, merhemi kanlı noktaların üzerine sürmeyi bitirdiğinde gerçekten merak ederek sordu.

"Neden? Neden tıraş oluyorsun?" Zane sordu. "Uh." Düşünmeye çalışarak gözlerini kırıştırdı. "Bir nedenim olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi hafifçe omuz silkerek. "Alışkanlık. Temiz olmak zorundayım, bilirsiniz. Olumsuz dikkat çekmek istemiyorum."

"Evet, dostum, bu olumsuz ilgi, pffft," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Ty, sonra Zane'i hafifçe yana itti, böylece banyo kapısından geçip ellerini yıkamak için lavaboya gidebildi. "Lanet olası yatakta uyumak zorundasın."

"Sadece çarşaf kanlı," dedi Zane hafifçe, banyodan çıkıp yatağa doğru yürürken hâlâ çenesini ovuşturuyordu. "Yemek sonra mı?" diye sordu umutla, çarşafı ve örtüyü aşağı çekerken.

"Hayır, adamı yakalayana kadar oruç tutuyoruz," diye cevap verdi Ty, elinde bir el havlusuyla banyodan çıkarken dudaklarını kıvrarak.

Zane sinirli bir homurtuyla yastıklarından birini kaptı ve Ty'ın kafasına vurdu.

"Piç kurusu!" Ty nemli havluyla yastığa havladı.

Zane güldü ve ona tekrar vurdu. "Şimdi kimin sopası var göt?"

Ty kendi yatağındaki çarşafı geri çekerken, "Hadi oradan," diye homurdandı. Yatağının üzerine yığılan Zane, yan yatmaya dikkat etti ve Karşı saldırıya geçme ihtimaline karşı gözünü Ty'dan ayırmadı. "Sen sadece büyük bir yumuşaksın," diye alay etti.

Ty, "Bana bunu söyleyen son kişi ertesi sabah kahvesine Viagra attırdı," diye ciddi bir uyarıda bulundu.

Zane kahkahasının sesini bastırmak için yüzünü yastığa gömdü. "Oh, Tanrım. Sen de yapardın." Başını kaldırdığında gözleri kocaman açılmış ve dans ediyordu.

"Elbette yapardım. Bir adamı sorgulamak zorundaydı," dedi Ty, sesinde yeni başlayan bir kahkaha ile. "Üç saat boyunca içerideydi ve ereksiyonunu gizlemeye çalışıyordu. Hayatımda hiç bu kadar korkmuş bir şüpheli görmemiştim." Bu anıyı hatırlayınca kıs kıs güldü.

Zane yastığı yüzüne çekti ve kendini kontrol altına almaya çalışırken devam eden kahkahalarını bastırdı. Sonunda iç çekti ve başını sallayarak Ty'a baktı. "Pekâlâ, uyarıldım." Uzun bir süre suratını asmadı ama dudakları kıpırdayınca suratını bozdu.

"Kapa çeneneni." Ty inleyerek yan yattı, Zane'e sırtını döndü ve yorganı başının üzerine çekti.

Zane kıkırdayarak yastığı göğsünün altına doğru kaydırды ve ona yaslanarak Ty'ın çarşafın altındaki figürüne bakabileceği bir yere yerleşti. O izlerken, Ty başını tekrar kaldırdı ve yastığına uzandı, sonra başını yastığın altına gömdü. Zane bu hareketin ne kadar masum ve neredeyse çocukça görüldüğüne gülümsemekten kendini alamadı. Bunun gündüz saatlerinde uyumaya alışkın birinin alışkanlığı olduğunu fark etti ve bu düşünce onu büyüledi.

Birbirleriyle bu şekilde oynayacakları kimin aklına gelirdi? Bütün öğleden sonra canı ne bir içki ne de bir sigara istemişti. Acı içinde olmak ve Ty'a ayak uydurmak çok yorucuydu. Bir an Zane ondan nefret etti. Sonra, ondan hoşlanabileceğini düşündü. Çelişkiye düşerek içini çekti, gözlerini kapadı ve uykunun onu ele geçirmesine izin verdi.

Zane'in telefonu ısrarla çalmaya başladığında Ty uykudan hemen önceki gaflet halini zar zor bulabilmişti. Sarsıldı ve yataktan sıçradı, ayakları yere değdiğinde hâlâ yarı uykuluydu ve çarşaflarına dolanmıştı.

Zane başını kaldırdı ve gözlerini kısarak telefonunun neredeyse zıpladığı komodine baktı. "Harika," diye mırıldandı. Dikkatlice doğruldu, telefona uzandı, aldı ve numaraya baktı. Telefonu çevirip açarken hâlâ ayakta duran ve gözlerini kırıştıran Ty'a baktı. "Alo, Serena."

Ty gözlerini kocaman açtı ve başını salladı, yorgun bir çocuk gibi gözlerini ovuşturmak için uzanıp odaya baktı. Neredeyse yedi yıldır askerlik yapmıyordu ama yine de uyanmadan önce yataktan kalkıyordu. Zane'in arayanın adını söylemesi üzerine sözsüz bir şekilde hırladı ve homurdanarak yatağın kenarına çöktü. Profil uzmanı ile akşam yemeği randevularını unutmuşlardı.

Ty'ı dikkatle izleyen Zane, Serena konuşurken hoş sesler çıkardı. Sonra Serena onun dikkatini çeken bir şey söyledi. "Öyle mi?" Zane sordu. "Bunu duydun mu?" Ty dinlerken ona sadece ters ters baktı. Telefondaki profilci konuşmaya devam ederken Zane sonunda "Bunu bilmiyordum," diye cevap verdi. "Ee, akşam yemeği?" Tekrar dinledi ve başını salladı. "Pekâlâ. Orada olacağım." Bir duraklama daha oldu ve Zane'in gözleri Ty'a kaydı.

Ty ona adeta hırladı ama toplantıya dahil edileceğini işaret etti.

"Evet, geliyor," dedi Zane sessizce. Birkaç saniye daha dinledikten sonra dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Orospu," diye mırıldandı Ty nefesinin altından, ayağa kalkıp çantasına doğru ilerleyerek giysilerini karıştırmaya başlarken.

"Evet, Serena. Tamam. Birazdan görüşürüz." Zane aramayı kapattı. Diğer adam hareket ederken Ty'ı sessizce izledi. Spor çantasını karıştırıyordu ve görünüşe göre eline geçiremediği bir şeyi bulmaya çalışıyordu.

Sessizlik uzayınca omzunun üzerinden Zane'e baktı. "Ne söyleyecekmiş?" diye sordu açıkça.

Zane onu izledi, maske yerindeydi. "Yemeğe gelmene çok sevindi."

"Öyle mi?" Ty ilgileniyormuş gibi yaparak sordu. "Neden, silahını doldurduğunu duyabildin mi?" diye sordu, düz, katlanmış bir çanta çıkarıp kaşlarını çatarken.

Zane yataktan kalkarken alçak sesle, "Bıçak bileyliyorum aslında," dedi.

Ty elindeki çantanın fermuarını açıp mükemmel ütülenmiş siyah bir elbise gömleği çıkarırken keyifsizce homurdandı. "Gerçekten ne söylemesi gerekiyordu?" diye sordu gömleği dikkatlice yatağın üzerine koyarken ve ardından arkasına uzanıp tişörtünü kafasına geçirirken.

Zane kendi çantasına doğru yürürken gömleğe gözlerini kırıştırdı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve nasıl cevap verip vermeyeceğine karar vermeye çalıştı. "Senin tehlikeli olduğunu söyledi," dedi sonunda.

Ty gömleğini kafasına geçirdi ve kaşlarını kaldırarak Zane'e baktı. "Ne?" diye sordu kuşkuyla.

Zane, Ty'ın tepkisini görmek için omzunun üzerinden baktı. "Yani? Sen tehlikelisin." Ty'ın cevabını duymak ilginç olacaktı.

Ty aşağılanmış bir sesle, ", " diye itiraz etti.

"Saçmalık," dedi Zane çantasından temiz, koyu kırmızı bir gömlek çıkararak. "Serena'yla derdin ne senin?"

Ty sanki bu çok açıkmuş gibi, "O öfkeli bir sürtük," diye cevap verdi. "Yani?"

"Kapa çeneni," diye sıkıntıyla homurdandı Ty, gömleğini alıp akıcı bir şekilde içine girerken. Omuzlarını silkti, dikişleri çekmediğinden emin olmak için yumuşak, sıkı malzemeye karşı bilinçsizce esnedi ve sonra botları için etrafına baktı.

Zane onu yakından inceledi. "İşinde çok iyi. En iyilerden biri," dedi, gömleğini yavaşça ve dikkatlice başının üzerine çekerken, ama gözleri hemen Ty'a döndü.

"Bu ondan hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyor," diye homurdandı Ty botlarını giymek için yatağın ucuna uzanırken.

"Görünüşe göre o da aynı şeyi hissediyor." Giyinmeyi bitirdiklerinde Zane sessizliğe gömüldü. "Sana güvenmemem gerektiğini söyledi," dedi sonunda. "Senin bela olduğunu. Sadece kendini düşünüyor muşsun."

Ty gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirip dikkatlice düzeltirken, "Haklı," diye onayladı kısık bir sesle. "Onunla nerede buluşacağız?"

Zane yüzünü buruşturarak ve yüzünü buruşturarak kılıfına girdi. "Chinatown. yapabilmeliyiz." "Harika."

"Zane Garrett," dedi uzun boylu, ince yapılı kadın Çin lokantasındaki küçük masadan kalkarken. "Neredeyse bir yıl çok uzun bir süre."

Onun kucaklamasını kolayca kabul etti, irkilmemek için kendini zor tuttu. "Her zamanki gibi muhteşem Serena," diye selamladı onu yanağından hafifçe öpmeden önce. Bir meleğin yüzü ve ona uygun sarı saçlarıyla o da öyleydi. Ne yazık ki bu onun doğuştan gelen kişiliğine uymuyordu. Çünkü Ty haklıydı; eğer onun standartlarına uymazsanız gerçekten de öfkeli bir kaltaktı.

Serena ıslıl ıslıl gülümsedi. "Dalkavuk." Tekrar oturmak için döndü. "Grady," diye selamladı Ty'ın varlığını belli belirsiz kabul ederek.

"Bayan Scott," diye karşılık Ty, karşısındaki sandalyeyi çekip içine otururken. Ses tonu şaşırtıcı bir şekilde normalde olduğundan daha kibardı.

Otururken Zane'in gözleri ikisinin arasında gidip geliyor, Ty'ın bahsettiği geçmişi merak ediyordu. "Keşke daha iyi koşullar altında tanışabilseydik, Serena," dedi kadına.

"Evet, New York'a daha sık gelseydin, bu kadar sorun olmazdı," dedi zarif çenesini bir avucuna dayayarak. "Ziyaret etmeden çok uzun zaman geçti."

Zane'in dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Cinayetler hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Serena içini çekti. "Doğrudan işe, ha? Eski seni özlüyorum Zane," dedi Ty'a bakarak. "Diziyi okudun mu?"

Ty gözlerini devirdi ve bir sunucu bulmak için etrafına bakındı. Elini kaldırdı ve diğer ikisi konuşurken oradan geçen bir kadının dikkatini çekti. Kadın

gölümseyerek yanına geldi ve ona yaklaşmasını işaret etti. Kadın yanına eğildiğinde başını çevirdi ve kulağına fısıldadı, "Suya benzeyen yüksek alkollü bir şeye ihtiyacım olacak."

Bir an hareketsiz kaldı, sonra ve adama tekrar gülümsedi. "Çarşamba Gecesi Spesiyali, evet efendim," dedi yumuşak bir sesle ve arkasını dönüp gitti. Ty onun sağduyusunu takdir ederek gülümseyerek uzaklaşmasını izledi ve sonra dikkatini masaya geri verdi.

Zane, Serena'ya "Biz de kendi fikirlerimizi oluşturduk," diyordu ama Ty'ın garson kızla konuşmasını dikkatle izliyordu. "Yine de sizinkileri de duymak isteriz."

"Sen bana göster," diye davet etti Serena çapkın bir sırıtışla.

"Önce sen canım," diye karşılık verdi Zane aynı tonda.

Serena, Ty'a kötü bir bakış daha atmadan önce Zane'e sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Bakın, aradan çıkaracağız sonra sizi yalnız bırakacağım. Anlaştık mı?" Ty onun gözleriyle buluştuğunda teklif etti.

Serena alaycı bir tavırla, "Özel Ajan Grady, makul ve nazik olma yeteneğine sahip olduğunuzu fark etmemiştim," dedi.

Ty, "" diye homurdandı. "Buna kendini koruma diyebilirsin," diye teklif etti.

Serena, Zane'e bir bakış daha atarken sıvı bal gibi sesiyle, "Yeterince makul," dedi. "Tam olarak bilmek istediğin şey nedir?"

"Öncelikle, NYPD neden bu kadar baş belası?" Zane sordu.

Serena gözlerini devirerek, "Çim savaşları, tabii ki," dedi. "Bu konuda her şeyi biliyorsun... değil mi, Ty?"

Ty incelemekte olduğu boş su bardağından başını kaldırıp ona baktı ve başka bir yanıt vermedi.

Zane ikisinin arasına baktı ve bunun o kadar da iyi bir fikir olup olmadığını merak etti. "Serena, uslu dur," dedi alçak sesle. Serena hafif, hesapçı gözlerini uzun bir süre ona çevirdi ve Zane ne yaptığını anladı. Bir gün önce Serena ve Ty'ın birazdan yapacaklarını bildiği gibi birbirlerine girmelerini neredeyse dört gözle beklerdi.

Uzun bir süre daha bekledi ve sonra gülümsedi. "Madem kibarca sordun," dedi sonunda.

Zane, Ty'ın hâlâ dilini tuttuğunu fark ederek, "Bize seri hakkında temel bir profil verin lütfen," diye rica etti.

Ty Zane'e baktı ve gözlerini kıstı. Neden burada olduklarını bilmiyordu ve bu kadınla uğraşmaları gerektiğini de düşünmüyordu. Onlara zaten bilmedikleri bir şey söyleyemezdi ve etrafta olmak için tam bir baş belasıydı. Ty ve Serena bütün gece birbirlerine girip çıkabilir, her ikisi de kendi köşelerine kıvrılıp ağlayana kadar eski yaralara bıçak saplayıp yenilerini açabilirlerdi. Bunu daha önce de yapmışlardı. En çok keyif aldığı kısım Ty'ın öfkesine yenik düşüp ona bağırmasını izlemektir. Ve bunu yapmaktan kaçınmasının tek yolu dilini ısırma ya da içmektir. Ya da her ikisi. O ikisini de tercih ederdi.

"Aklının başında olduğuna ve bir tür mesaj gönderdiğine inanıyorum. Organize bir katil, muhtemelen cinayetleri çok önceden planlıyor. Muhtemelen kurbanı almadan önce günlerce, belki haftalarca takip ediyor," diye paylaştı Serena. "Muhtemelen bir sonraki ya da muhtemelen iki sonraki kurbanını çoktan seçmiştir."

"Soruşturmaları izlediğini düşünüyor musunuz?" Ty alçak bir sesle sordu, onun da bu konuda kendileriyle aynı fikirde olup olmadığını merak ediyordu.

"Yakından," diye cevap verdi Ty'a kendini beğenmiş bir bakışla, sanki onun fikrini sormuş olmasından zevk alıyormuş gibi.

"Ve sadece medyada değil," diye mırıldandı Ty, ona ne düşündüklerini bildirerek.

"Katılıyorum," diye cevap verdi kolayca, hâlâ Ty'a bakıyor ve onu ölçüyormuş gibi görünüyordu.

Zane, Serena'nın Ty ve geçmişi hakkında Zane'in bilmediği çok şey bildiği hissine kapıldı ve yeni ortağı hakkında önyargılı bir kaynaktan bir şey öğrenip öğrenemeyeceğini merak etti. Serena'dan bilgi almak için onu daha sonra yalnız yakalaması gerekebilirdi. Henüz Ty'ın dosyasını okumaya tenezzül etmek için kendini zorlayamıyordu. Bu doğru görünmüyordu.

Ty sessizce başını sallarken, "Soruşturmada erişimine izin veren çevresel bir rolü olması muhtemel," diye devam etti. "İçeriden biri olduğunu düşünüyorsun," dedi ona küçük bir gülümsemeyle. "Seni bu yüzden mi getirdiler?"

İki kişi mi?" diye sordu hesapçı bakışlarını tekrar Zane'e çevirirken. "Karanlıkta koşuşturup iç sorunlara neden olmak için mi? Tyler bu tür şeylerde çok iyidir."

Zane boğazını temizledi ve garson kız Ty'ın içkisiyle dönüp siparişlerini alırken arkasına yaslandı. Bu iş halledildikten sonra, onun son yorumunu açıkça görmezden geldi ve devam etti. "Büro'dan ya da NYPD'den biri olması mümkün," diye kabul etti. "Raporlardaki kayıp eşyaların bir listesini işaretledim. Farklı parçalar, hepsi küçük ve biraz önemsiz. Hepsi tesadüf olabilir... ama bundan şüpheliyim. Bu yüzden aramaya çıktım."

Serena iki adamın arasına baktı, gözleri şüpheyile Ty'ın üzerinde durdu. "Ne öğrendin?" diye sordu Zane'e.

Zane omuz silkerek, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Her bir vakayla ilgilenen ajanlarla konuşmam gerekecek ve açıkçası detaylar o kadar önemsiz ki, kayıp olmaları dışında endişelenmeye değmezler."

Kadın başını salladı. "ME konusunda yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin. Karen ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanır."

Zane'in yüzü değişti, gözleri parlayarak açıkça gülümsedi. "Bu kadar yardımcı olmana bayılıyorum."

"Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğini biliyorsun," diye mırıldandı Serena, Ty'a tekrar bakarken, sanki devam eden flört ona bir meydan okumaymış gibi. "Ee, Ty," dedi aniden. "Seni görmek güzel demeyeceğim. Ama en azından bu davada birlikte çalışacağın iyi bir adam var."

"Evet, o gerçek bir izci," diye cevap verdi Ty, kızın gözlerinin içine bakarak.

Ona gülümsese de gözleri tamamen soğuktu. "Son ortağına yaptığın gibi ona da kazık atma."

"Serena," dedi Zane sert bir sesle.

Ona bakmak için çenesini çevirmedi. "Sorun ne, Zane? Eminim onun duygularını inciteceğimi düşünmüyorsundur. Onun duyguları yok ki."

Ty sakince, "Görüyorum ki hâlâ davalarından çok meslektaşlarınla vakit geçiriyorsun," diye karşılık verdi. "Bu nasıl gidiyor?"

Kadın, "Hâlâ bölgedeki en başarılı profillemeye kaydına sahibim, yani oldukça iyi gidiyor, teşekkürler," diye cevap verdi.

"Zor olanları devrettiğinizde başarılı olmak kolay," diye takıldı Ty. "İşin içinden çıkamayınca işi fazla çalışan bir Feeb'e veriyorsun, başarısız olursa suçu onun üstlenmesine izin veriyorsun."

Gözlerini kıstı ama gülümsemeye devam etti. "Bazen bir dava için yapabileceğin tek şey beyaz bayrak çekmektir. Yine de başarısız olmadın, değil mi Tyler? Oldukça iyi bir dava çıkardın."

"Dört kişi daha öldükten sonra, tabii ki," diye cevap verdi Ty hiç çekinmeden. "Bu kadar yeter, Serena," diye araya girdi Zane, sesi alçak ve ciddiye. "I Sizi bilgi almak için çağırdım, ortağımınla kavga etmeniz için değil."

"Ama ortağınla kavga etmek çok eğlenceli, Zane," diye söylendi Serena. "Eminim bunu şimdiye kadar öğrenmişsindir?"

Zane soğuk bir ifadeyle, "Bilemem," diye cevap verdi.

Serena burnunu çekti ve Zane'e hayal kırıklığına uğramış bir surat ifadesi takındı. "Artık hiç eğlenceli değilsin, biliyor musun? Hâlâ içki içtiğin zamanlarda seni daha çok seviyordum." Uzanıp Ty'ın bardağını aldı, zarif bir yudum aldı ve onaylarcasına başını salladı.

Ty gözlerini hafifçe kıstı, kadın konuşurken garip bir sahiplenme duygusu yaşadı. Görünüşe göre Zane'e sorunları hakkında istediği kadar söylenebilirdi ama başka hiç kimse onu kızdırmadan bunu yapamazdı. "Gördün mü?" diye sordu Zane'e konuşurcasına. "Öfkeli kaltak."

"Eskiden cinayetleri çözmeyi kavga çıkarmaktan daha çok önemseyen öfkeli bir kaltak," dedi Zane dikkatle ve Serena gözlerini ona çevirdi.

Kadın tamamen hareketsiz kaldı ve soğuk bakışları birçok erkeği oracıkta öldürürdü. "Bana karşı gelme, Zane," diye uyardı aniden.

"Kocanız nasıl?" Zane hoş bir şekilde sordu. "Hâlâ evlilik sözleşmesi yok mu?" "Şerefsiz," diye tıslayarak karşılık verdi. "Bir daha benden yardım isteme; sen Bu işi kendi başınıza halledebilirsiniz," diye tersledi ve aniden ayağa kalkıp iki adamın arasına baktı. "Biliyor musun Zane, bunu söylemek hiç aklıma gelmezdi ama sen gerçek bir piç kurusuna dönüştün."

"Ha!" diye cevap verdi Ty neşeli bir şaşkınlıkla. Gücenmiş kadından Zane'e eğlenerek baktı ve sonra başını geriye atıp güldü.

"Resmi olarak bu davada değilsin ama notların olduğunu biliyorum," diye ciddi bir şekilde karşılık verdi Zane. "Onları bize gönder," dedi tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla. "Bana borçlusunuz."

O kadar öfkeliydi ki yanaklarında yüksek kırmızı lekeler belirmiş ve çantasındaki eli bir pençe gibi sıkıca kıvrılmıştı. "Bu bizi ödeştirir, Garrett," diye tükürdü. "Ve bunu hatırlamayacağımı sanma."

"Seni tekrar görmek harika, Serena. Bir dahaki sefere bu kadar uzun sürmesin," dedi Zane olabildiğince içten bir şekilde.

Ona bir kez daha karanlık bir bakış fırlattı ve onlara sırtını dönerek kapıdan dışarı fırladı. Cam arkasından kapandığında Zane arkasına yaslandı ve kaşlarını çattı. Ty hâlâ içtenlikle gülüyordu, muhtemelen ortaklıkları başladığından beri ilk kez gerçekten gülüyordu ve nefesini tutmakta zorlanmaya başlamıştı. Müşteriler dönüp onlara bakıyor, Ty bulaşıcı bir şekilde gülerken bazıları gülümsüyor ve kıkırdıyordu.

Zane, Ty'ı izlerken başını salladı. "Eğlenmene sevindim," diye mırıldandı. "Bize yardım edebilirdi."

"Onu hiç böyle oflarken görmemiştim!" Ty nefes nefese güldü. "Aman Tanrım, sanırım artık mutlu ölebilirim."

"Tam bir ateş parçası, orası kesin." Onlara sırtını dönmediği sürece, Zane sorun yaşamayacaklarını düşündü. Yine de sırf ona inat olsun diye başlarını belaya sokmasına izin vermezdi. "Bu senin için mahvettiğim iyi bir bağlantı, *ortak*," dedi.

Ty'ın kahkahası kesildi ve hâlâ hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Sanırım Büyük Mavi Kalkan'ı astığın için sana bir teşekkür borçluyum," dedi Zane'e alaycı bir tavırla. "Teşekkürler," dedi Zane içtenlikle.

Zane yavaşça başını salladı ve sonunda tekrar rahatlayarak içini çekti. "Zaten ona para vermek istemiyordum," diye mırıldandı. Sırtı daha fazla çizik olmadan da yeterince ağrıyordu.

Ty içkisinden bir yudum daha alırken, "Eh, ona ihtiyacımız yok," diye cevap verdi.

"Peki bu neden, Her Şeyi Bilen?" Garson kız Zane ve şimdi ayrılmış olan Serena için içki getirirken Zane sordu. Kısa bir açıklamadan sonra garson kız yemekleri iptal etmek ve hesabı almak üzere yola koyuldu.

Ty mantıklı bir şekilde, "Bize zaten bilmediğimiz bir şey söylemedi," dedi. "Ayrıca. Zaten bir profilcimiz var," diye ekledi garson kız gider gitmez küçük bir gülümsemeyle.

"Kim?"

Ty alaycı bir tavırla bir kaşını kaldırdı ve ardından küçük bir sırıtışla bir parmağını kaldırdı.

Zane gözlerini kıstı. "Sen," dedi açıkça. "Profil çıkarmak için eğitildin."

Ty küçük bir yudum daha alarak, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Onu tanıdığımı nereden çıkardın?" diye sordu başıyla kapıya doğru bir işaret yaparak. "New York'taki ilk yılımda buraya yerleştirildim. Halledemediği her davayı bana verirdi," dedi burnunu çekerek. "Kesinlikle hiç sevişmedik," diye devam etti.

Zane'in gözleri parladı. "O zaman müthiş bir gezintiyi kaçırdın."

Ty hissederek inledi ve aslında tiksintiyle ürperdi. "Onun yerine *seni* becermeyi tercih ederim," diye mırıldandı düşüncesizce, kadının tepinerek geçtiği kapıya bakarken.

Zane homurdanarak içmek için bardağını kaldırdı. Ama gözleri Ty'da kaldı ve onu izlerken midesi rahatsız edici bir şekilde kasıldı.

Otel odasında uyuduktan birkaç saat sonra Zane'in midesi onu uyandırdı. Dışarısı karanlıktı ve akşam yemeğini atladıkları için kalkıp Ty'ı yataktan kaldırıp yemek bulmaya götürmeyi düşünüyordu. Ty'ın kıpırdandığını ve mırıldandığını duyunca Zane irkilerek doğruldu ve iki yatağın arasındaki lambayı yaktı. Diğer adama bakmak için çenesini eğdi.

Ty sırtüstü yuvarlandı, vücudu etrafındaki çarşaflara dolandı ve gerindi, homurdandı ve gürültüyle homurdandı. Uyurken farklı görünüyordu; her nasılsa daha yumuşaktı, Zane'e göre bu mantıklıydı. Daha gençti de. Daha önce bunu düşünmemişti ama şimdi Ty'ın kendisinden daha genç olduğu çok açıktı, hem de az bir farkla değil.

Ty birkaç uykulu hırlama sesi daha çıkardı ve kasları gerginlikten titreyene kadar gerindi. Sonra tekrar yatağa uzandı.

ve yan yattı, başını yastığa yasladı ve sonunda bir gözünü açtı. "Hmm?" diye mırıldandı sorgulayıcı bir şekilde, Zane'in kendisine baktığını görünce.

"İyi akşamlar," diye sessizce selamladı Zane, sesi hâlâ uykudan kararmıştı. Esnedi ve elini saçlarında gezdirdi. Kısa bukleler çok gürdü. "Acıktım."

"Ugh," diye inledi Ty uykulu bir şekilde. "Tanrım, bir randevudan daha kötüsün," diye mırıldandı. "Seni de beslemek zorunda mıyım?"

"Kahretsin, birlikte yatıyoruz ve sen akşam yemeği için bahşiş vermiyor musun? Sen nasıl bir adamsın?" Zane yataktan usulca çıktı ve banyoya doğru yürürken yastığını Ty'ın yüzüne örttü.

"Sevişme kısmı boyunca uyuyan türden!" Ty seslenerek yastığı kaptı ve hemen el koyarak yorganın altına soktu ve oyuncak ayısı olan bir çocuk gibi etrafına sarıldı.

Zane ışığı yaktıktan sonra kapıdan dışarı eğildi. İçeri girip kapıyı iterek kapatmadan önce, "Kötü planlama yapmışsın," diye azarladı.

Ty yüksek sesle, hafif gıcırtılı bir of çekti ve yatağa geri sokuldu. Yatak kaya gibi sertti ama daha kötülerini de görmüştü. "Oda servisi ister misin?" diye seslendi.

Zane dikkatle gerinerek omzunun üzerinden aynadaki sırtına baktı. "Evet, böyle iyi," diye cevap verdi sesini yükselterek. "Hemen hemen her şeyi yerim."

Ty sıcak yastık kozasından huysuzca, "Eminim öyle olacak," diye mırıldandı.

Zane duşu açtı, sırtını yıkamayı göze almaya hazırdı. En azından sıcak su iyi hissettirecekti. Külotunu yere itti ve duşa girdi, duş başlığının karşısında durdu (bir kez olsun onun için yeterince yüksekti) ve hasarlı cildinde nasıl bir his yaratacağını görmek için hafifçe döndü.

Ty suyun açıldığını duyunca yataktan fırladı ve banyonun kapısına doğru zıpladı, inanmayan gözlerle kafasını banyodan içeri uzattı. "Islatacak mısın?" diye sordu kuşkuyla, Zane'in mahremiyetini hiç düşünmeden.

Kapı itilerek açıldığında omzunu sudan çıkarıp geri adım atan Zane, şaşkınlıkla yutkundu ve nabzını sakinleştirmeye çalıştı. "Sen neden bahsediyorsun be? Lanet olası duştayım; zaten ıslak."

Ty neredeyse çocukça bir tavırla, "Acıyacak," diye itiraz etti.

Zane arkasına yaslandı ve perdeyi Ty'a bakabilecek kadar kenara çekti. "Öyle mi?" dedi, yüzünde Ty'ın itirazları karşısında duyduğu güvensizliğin ifadesi vardı. Ty'ı işaret ederek, "İlk etapta incinmekten daha kötü incitmez," dedi, perdeyi tam zamanında yakaladı ve çekerek kapattı, serin hava akışını engelledi. Perdeyi ikisinin arasında tutarken duшта çırılçıplak durduğu için kendini aptal gibi hissediyordu.

Düzgün bir nefes alarak hemen olduğu yerde döndü, sıcak suyun sadece kışına ve kalçalarına püskürmesine yetecek kadar uzakta durdu. Sonra geriye doğru küçük adımlar attı ve sıcak su sırtının alt kısmına yağmaya başladığında alçak, bilinçsiz bir zevk iniltisi çıkardı.

"Acıyacak," diye mırıldandı Ty kapıya yaslanmış, neredeyse neşeyle ulumayı bekliyordu.

Onu görmezden gelen Zane tekrar geriye doğru adım attı ve sıcak su kesiklere, yarıklara ve oyuklara sıçrarken keskin bir nefes aldı. Canını yakmıştı ama bu, kör edici bir acıdan ziyade karıncalanan ve vızıldayan sıcak bir sifundu. İçini çekip rahatladı ve suyun omuzlarının üzerinden akması için daha da geriye gitti ve gergin kaslarını sarsan ve yatıştıran sıcak vuruşlarla karışan küçük dikenlerin ve acı ısırıklarının karışımının ne kadar iyi hissettirdiğine inledi.

"Acı gibi, ha?" Ty onu dinlerken güldü. "O zaman seni yalnız bırakayım," diye kıs kıs gülerek gitmek için döndü.

Zane gülümseyerek, "Pansy-ass," diye mırıldandı, sadece duyulabilecek kadar yüksek sesle.

"Mazoşist," diye karşılık verdi Ty.

Zane kıkırdadı. "Hafif."

Ty cevap verme zahmetine girmeden tekrar banyonun dışına çıktı. Zane'in iniltisi vücudunda garip bir sarsıntı ve

Hoşuna gittiğinden . Bir şeyler çekmesi gerekiyordu...

belki de. Telefonu almak için odaya doğru yürüdü.

Zane duş almak için acele etmedi, odadaki buhar nefes almasını zorlaştıran kadar sıcak suyun içinde kaldı. İç çekerek eğildi ve suyu kapattı, şimdi ne kadar rahat hareket edebildiğini görünce memnun oldu. Küvetten çıktı, yüzünü silmek için bir havlu aldı ve vantilatörü çalıştırdı.

Ty'ın yaralarına biraz daha merhem sürmesini sağlayabilirse, yeniden harekete geçmeye hazır hale gelebilirdi.

Dış odada, Ty bekletiliyordu ve beklerken umutsuzca düşünmemeye çalışıyordu. Zane Garrett'ı sinir bozucu bir ortak olmaktan başka bir şekilde düşünmesine gerek yoktu. Adam banyodan çıktığında Zane'e baktı ve sıkıntıyla burnundan ağır ağır homurdandı. "Ne yemek istersin?" diye sordu, gözlerini Zane'in kaslı vücuduna dikti ve sonra içgüdüsel tepkisini isteyerek geri çevirdi.

"Henüz sipariş vermedin mi?" Zane saçlarını kurulamak için kullandığı havlunun çıkarken sordu. Bir diğeri zayıf kalçalarına sarılmıştı.

Ty ona hırladı.

Zane onu görmezden geldi. "Umurumda değil. Burger, biftek, tavuk, pizza. Her neyse." Omuz silkti ve spor çantasına doğru yürüyüp karıştırmaya başladı. Zane, temiz bir külot ve bir kot pantolon çıkarırken, Ty'ın her zamanki gergin haline geri dönmüş gibi görüldüğünü düşündü.

Biri nihayet çağrısına cevap vermeden hemen önce Ty, "Bir karar ver artık," diye homurdandı.

"Pastırmalı çizburger, soslu ve patates kızartması. Ve birkaç kutu kola." Zane giysileri ve takımıyla banyoya doğru yürüdü.

Ty telefonda siparişi tekrarlardı ve ardından kendi siparişini ekledi. Karşıdaki adam siparişi alıp kibarca görüşmeyi sonlandırdı ve Ty, Zane'in hareketlerini dinlerken ahizeyi yavaşça yerine koydu. Bir süre sonra uzun, yavaş bir nefes verdi ve yatağına geri döndü. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu gözlerini sıkarak kapatırken.

"Daha iyi," diye seslendi Zane diş fırçasını hızlıca kullandıktan sonra başarısız bir şekilde tarağını aradı. Temiz külotunu giydi ve kot pantolonunu çekti, ama ana odaya geri dönüp spor çantasına doğru ilerlerken hâlâ dikkati dağınık bir şekilde onları bağlıyordu. "Sırtıma biraz daha o boktan şeylerden koyar mısın?" diye sordu ararken.

Ty kozasının içinden, "Yarış atı gibi kokacaksın," diye gözlemledi.

Zane çantasını karıştırırken başını kaldırdı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Ty usulca güldü ve başını tekrar yastığın altına gömüp yorgun bir şekilde gömüldü. Zane ona bakarken gülümsedi, başını sallayıp düşüncelerini uzaklaştırmadan önce gözlerinin zayıf bedende bir aşağı bir yukarı kaymasına izin verdi. "Lanet tarağımı gördün mü?" diye mırıldandı.

"Evet, tüm kişisel eşyalarınızı yakından takip ediyorum, Özel Ajan Garrett," diye cevap verdi Ty, sesi yastık tarafından komik bir şekilde boğuklaştırılmıştı.

"Teşekkür ederim, Özel Ajan Grady, minnettarım," diye cevap verdi Zane, elindeki spor çantasını itip parmaklarını saçlarında gezdirmeden önce. Tekrar Ty'a baktı ve başını öne eğdi. "Nasıl böyle nefes alabiliyorsun?"

"Ne gibi?" Ty yastığın altından sordu. "Aynı anda nefes almak ve düşünmek, ustalaşması zor olsa da, bir süre pratik yaptıktan sonra oldukça doğal geliyor. Eminim çok yakında bunu öğreneceksin."

Zane gözlerini devirdi. "En azından kıcımla değil kafamla düşünüyorum," diye mırıldandı kot pantolonunun düğmelerini ilikleyip fermuarını kapatırken.

"Senin kıcına daha eğlenceli," diye karşılık verdi Ty yastığın altından.

Zane olduğu yerde durup yastığa baktı. "Az önce kıcıma baktığını söylemedin." Yüce Tanrım. Bunun alay konusu olması çok tahrik ediciydi. Bu tür bir işkenceye ihtiyacı yoktu.

"Bunu yeterince sık gösteriyorsun," diye karşılık verdi Ty sinsi bir tonda, hâlâ boğuk bir sesle. "Bunu gerçek anlamda söylemiyorsun," diye mırıldandı Zane istiflemeye başlarken masadaki klasörler, yemek için yer açmaya çalışıyorlar.

Ty sonunda başını yastığın altından çıkardı ve omzunun üzerinden Zane'e bakmak için dirseklerinin üzerinde yükseldi. "Söylediğim her şeyi harfi harfine kastediyorum. *Kelimenin tam anlamıyla*," dedi alaycı bir vurguyla.

Zane içini çekti ve bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Bence bunu kasıtlı olarak yapıyorsun," diye homurdandı. "Beni çileden çıkarmak için aklına ne gelirse söylüyorsun." Ve Tanrım, hayal gücü şimdi aşırı hızdaydı. Zane elini çekti, döndü ve kısılmış gözlerle Ty'a baktı. "Peki kıcıımı nasıl gösteriyorum, söyler misin?"

Ty başını tekrar yere koyarken "Nefes alıyorsun," dedi.

Zane içini çekti, rahatlamış mıydı yoksa kızgın mıydı, bunu anlamak istemiyordu. Ty sadece onunla dalga geçiyordu. Bir sigara kulağa cazip gelmeye başlamıştı ve kapının çalınması bir nimetti.

Ty yastığının altından dışarı baktı ve Zane'in kapıyı açmaya gidişini izledi. "Şimdi de kıcına bakıp bakmadığımı merak ediyorsun, değil mi?" takıldı.

Zane diğer elinde silahıyla yanından geçerken ona ters ters baktı.

"Mm hmm," diye mırıldandı Ty kendinden memnun bir sırıtışla.

ufak bir telaştan sonra Zane oda servisi tepsisini odaya geri taşıdı, silahını kot pantolonunun arkasına soktu. Ve lanet olsun, eğer Ty haklı değilse, kendini beğenmiş piç kurusu. geçer geçmez, Ty'ın gözlerini sırtında mı yoksa kıcında mı hissettiğini merak etti.

Ty sanki Zane'in düşüncelerini okuyormuş gibi, "Sorun sen değilsin, sorun yemek," dedi.

Zihin.

"Bunu kendine söyleyip duruyorsun," diye söylendi Zane tabakları açarken. Ty tekrar gerinirken, "Biliyorsun," diye söylendi. "Bana yemek ver, kaltak," diye zevkle emretti.

Zane homurdandı. "Tembel kıcıını kaldırıp kendin almanı sağlamalıydım. Ama sen bana yardım edecek kadar naziktin...." Ty'ın tabağını ve içkisini taşıyarak yatakların arasındaki komodinin üzerine koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Ty oturduğu yerden kalkarken ve tepsi görevi görmesi için kucağına bir yastık koyarken.

Zane başıyla selam verdi. Kendi yemeğine dönüp masaya oturmadan önce, "Umarım sizi memnun etmiştir, majesteleri," dedi.

"Seni eğitmenin bu kadar kolay olduğunu gördüğüme sevindim," diye karşılık verdi Ty mutlulukla. Zane kaşlarını kaldırarak ona bir kızartma fırlattı ve göğsüne isabet ettirdi. "Hey! Temizlikçi kadınlara biraz saygı göster, ha?" Ty azarladı.

Zane sırttı ve bir tane daha fırlattı, bu sefer Ty'ın tabağına isabet ettirdi. İki kolunu da kaldırarak gol işareti yaptı. "Biliyor musun, şu birilerini rahatsız etme olayını anlamaya başlıyorum."

"Doğuştan yeteneklisin," dedi Ty, serseri kızartmaya tiksintiyle bakarken.

Zane içini çekti ve başını sallayarak yemeğine geri döndü. Görünüşe göre Ty kendi ilacına ancak bu kadar tahammül edebilirdi. Bir an sonra bir kızartma burnuna çarptı ve kucağına sıçradı. Zane'in çenesi düştü ama kızartmayı kalçasından koparıp ağzına atmadan önce sırttı.

"Mm hmm," diye mırıldandı Ty yine kendi tarafından sırtarak Oda.

Hamburgerinden bir ısırık alırken diğer adamı düşünen Zane Bu Ty'ın normal haline daha çok benzeyip benzemediğini merak ediyordu. Şu anda daha genç görünüyordu, o kadar bıkkın değildi. "Senin hikâyen ne?" diye sordu düşüncesizce.

"?" Ty ısırıklar arasında başını eğerek sordu.

"Omzunda neden Manhattan büyüklüğünde bir çip taşıdığınla ilgili olan mı?" Zane hafifçe sordu. "Uyurken neden benden beş yaş daha genç görüldüğün ve uyanırken ve sinirliyken neden beş yaş daha yaşlı görüldüğün hakkında."

Ty bir kaşını kaldırdı. "Ben uyurken beni mi izliyordun?" diye sordu kuşkuyla.

"Beni izledin," diye Zane. "Ve sorudan kaçma."

"Yapmıyordum," diye itiraz etti Ty eğlenerek. "Bu... gerçekten çok garip, dostum," diye kıs kıs gülerek gözlemledi. "Ve sana hikayemi anlattım. Deniz Kuvvetleri Keşif Birliği'ndeydim. Yürütmemiz gereken son görevde işler sarpa sardıktan sonra hepimizi TSSB hastası ilan ettiler. Daha üzölmeye fırsat bulamadan hepimiz büyük emekli maaşlarıyla terhis edildik. Tam onur. Her şey

Tamamen saçmalıktı ve bunu herkes biliyordu ama hepimiz yorgunduk ve bürokrasi yüzünden biraz travma geçirmiştik," dedi acı bir şekilde. "Hepimizi güzel ve güvenli bir yere yerleştirmeleri ve bizi Boş Eller Sendromundan uzak tutmaları gerekiyordu, anlıyor musunuz? Ben, Burns beni bulup Büro'nun eğlenceli olabileceğine ikna edene kadar Quantico'ya 'sivil yardım' gibi bir şey olarak gönderildim. Ben bir denizciydim, uzun süredir bu işin içindeydim ve özlüyorum. Ama hayat bu ve ben buradayım. Çip yok," diye ısrar etti başını sallayarak.

"Öyleyse neden böyle saçma bir sanatçı oluyorsun? Eğlence faktörü mü? Sorulardan kaçmak için maske mi? Özünde hıyarın teki misin?" Zane bir ısırık daha aldıktan sonra sordu.

"Yukarıdakilerin hepsi," diye cevap verdi Ty bir ağız dolusu yemeğin içinden, Zane'i izlerken sırtıyor ve çiğniyordu.

Zane başını sallayarak birkaç ısırık daha aldı. "Biliyor musun, kafayı yediğimde tıbbi düzenlemelere ve tedavi rejimlerine aşına oldum. Depresyon ya da duygu durum bozukluğu tedavisi gören ajanlara saha çalışması için izin vermediklerini biliyor muydun?"

Ty kısa ve öz bir şekilde, "Evet," diye cevap verdi.

"Travma sonrası stres bozukluğu bu kategoriye giriyor. Eğer dosyanda bir terhis nedeni olarak yer alsaydı, bir masada oturuyor olurdun ve asla insan içine çıkmaya izin verilmezdi," diye tarafsız bir yorum yaptı Zane.

Ty, Zane'e bakıp çarpık bir şekilde gülümserken, "Evet," diye tekrar cevap verdi.

"Yani bana yalan söylüyorsun," dedi Zane, daha önce olduğu gibi tarafsız bir şekilde. "Paylaşmak istemediğin özel bir neden var mı? Bir gün senin kıcını kurtarmak zorunda kalabilecek ortağın olmam dışında."

"Dosyamın gizli olmasının bir nedeni var," diye cevap verdi Ty, sanki bu hikâyenin Zane'in hoşuna gitmeyeceğini biliyormuş gibi. "Yine de bu hikâyenin bazı kısımları doğru," diye Zane'e ciddi bir şekilde güvence verdi. "Ve geçmişimdeki hiçbir şey ortaya çıkıp seni ya da beni kıcımdan ısırmayacak," diye ekledi başını sallayarak. "Benim hiçbir gizemim yok. Orada sahip olduğum tek şey birkaç kırık kalp ve bir sürü bürokrasi."

Zane uzun bir süre onu inceledi. ", " diye mırıldandı ve patates kızartmasına geri döndü.

Ty gözlerini kısarak onu izledi. Sonunda yüksek sesle içini çekti ve odada etrafına, sonra da sıkıntıyla Zane'e baktı. "Özel Ajan

Sanchez," homurdanarak duyurdu. "Benim Keşif ekibimdeydi."

Gözlerini kaldırıp tekrar Ty'a bakan Zane, anlamaya başladığını düşündü. Ty'ın ne patlarsa patlasın bu davada kalmaya neden bu kadar kararlı olduğunu anlıyordu. Ve neden insanların fazla yaklaşmasını engellemek için bu kadar götlük yaptığını. Farklı bir nedenle de olsa, kendisinininkine benzer bir savunma mekanizmasıydı bu. Ty ve arkadaşları tehlikeli bir hayat yaşamışlardı. Birbirlerini kaybetmeyi bekliyorlardı. Sadece seri katillere değil. "Bu çok zor," dedi sessizce.

"Zor olan, serseri bir seri katilin onu nasıl öldürdüğünü bulmak. Yastığının altında bir cephanelikle ve tek gözü açık uyuyordu," dedi Ty ona ciddi bir şekilde. "Ve eğer biri dosyalara yeterince yakından bakar ve Büro'dan önce meslektaş olduğumuzu görürse, beni davadan alırlar," diye ekledi.

"Burns sana bu davayı verdiğinde şaşırmanın ve çözmeye bu kadar hevesli olmanın nedeni de bu. Hevesin de ötesinde," dedi Zane, her şey yerine oturduğunda.

"Burns beni tanıyor," dedi Ty cevap verir gibi. "O da Sanchez'i tanıyordu. Bizi Quantico'da yapmak zorunda bırakıldığımız masa başı işlerden aldı, ikimizi de Akademi'ye bizzat o itti. Burada olmamam gerektiğini biliyor. Yani beni burada istemesinin bir sebebi var. Sadece ne olduğunu anlayamıyorum, sinsî olmak dışında."

"Tamam, o zaman neden benimle takılıyorsun? İki yılı aşkın süredir Siber Suçlar'daydım, çoğunlukla saha dışında çalışıyordum. Neredeyse dört yıldır bu şekilde dışarı çıkmamıştım. Neden seni aşağı çekmeye çalışsın ki?"

Ty düşünceli bir ifadeyle ona baktı ve merakla başını eğdi. "Bana ağırlık mı yapacaksın?"

"Yapmayacağımı biliyorum. Ama Burns, beni işimden eden, hapse atma tehdidiyle detoksa gönderen oydu. O zamandan beri beni sevmiyor. Neden bana bu şansı veriyor?" Zane retorik olarak sordu.

"Senden hoşlanmadıysa neden seni detoksa sokacak ve sonra tekrar eski haline getirecek kadar önemsesin ki?" Ty sessizce karşı çıktı.

Zane'in buna verecek bir cevabı yoktu. Kendisine defalarca sorduğu bir soruydu bu.

Ty, Zane'in düşünmesini izlerken omuz silkti. "Yine de ortak bir noktamız var Garrett," sonunda. "İkimizin de

buraya ait. Ve zaten bizden kurallara göre oynamamızı beklemiyorlar."

"Hiç kurallara göre oynar mısınız, Özel Ajan Grady?" Zane sordu. Ty kayıtsız bir omuz silkmeye, "Aklıma bir örnek gelmiyor," diye cevap verdi.

Zane uzun bir süre ona baktı. "Kaç yaşındasın sen?"

Ty başını kaldırdı ve diğer adama baktı. "Neden?" diye sordu kuşkuyla.

"Sadece merak ettim. Seni uyurken görene kadar benim yaşlarımda ya da daha büyük olduğunu sanıyordum," diye cevap verdi Zane.

Ty bunun üzerine kaşlarını çatı. "Otuz dört yaşındayım," diye isteksizce cevap verdi.

Zane yavaşça başını salladı ve yorum yapmadan artık ılık olan patates kızartmasını yemeye devam etti. Ty'ın o kadar genç olduğunu asla tahmin edemezdi.

"Neden?" Ty dürttü.

Zane hafifçe omuz silkerek ona baktı. "Bazen bundan daha yaşlı görünüyorsun. Kesinlikle bundan daha yaşlı davranıyorsun. Bıkkın."

Ty hafif bir şaşkınlıkla ona göz kırptı ve dudaklarını büzerek tekrar yemeğine baktı. Zane onu izledi, *gözlemledi*, Ty'ın küstah pisliğin altında sakladığı daha düzenli ve disiplinli adamın bir anlık görüntüsünü gördü. Tıpkı Zane gibi o da bir maske takıyordu. Bu bir şekilde güven vericiydi. Ty'ın aslında bu kadar yıpratıcı olmak için enerji *harcadığı* anlaşılmaya başlamıştı. Ortaya çıkmaya başlayan daha sakın eski denizci ona çok daha doğal görünüyordu.

"Kaç ?" Ty sonunda karşılık olarak sordu.

Zane yavaşça gülümsedi, hâlâ onu izliyordu. Ty kafasını kaldırıp ona bakmamıştı. "Yani beni henüz kontrol etmedin mi?"

Ty gözlerini yana kaydırarak Zane'e ciddi bir şekilde baktı, vücudunun geri kalanı kıpırdamıyordu.

Zane başını salladı, dudaklarını gülümseme kapladı. "Kırk iki yaşındayım," diye itiraf etti.

Ty her zamanki sırtışından biraz daha alaycı bir sırtışla, "Evet, öyle görünüyorsun," dedi.

Zane homurdandı. "Sanırım birkaç kez çok sert sürüldüm ve ıslak bırakıldım."

Ty gözlerini devirdi ve yemeğini dürtükledi. "?" diye sordu başını kaldırmadan. "Yani, madem bağ kuruyoruz."

"Teksas. Özellikle Austin."

"Özür dilerim," dedi Ty sempatik bir şekilde, dudaklarında yine bir sırıtış vardı.

"Nerelisin sen, göt herif?" Zane karşılık verdi.

"Bluefield, Batı Virginia," diye yanıtladı Ty, kelimelerinin belirgin aksanıyla yuvarlanmasına izin vererek.

Zane sırttı. "Tanrı'nın Batı Virginia'sı," dedi. "Sana uyuyor."

Ty başını kaldırıp bir kez daha sırttı ve elindeki ketçabı kızartmayla karıştırdı. "Vahşi ve Harika," diye alıntılıdı zorlukla dizginlenmiş bir kıs kıs gülerek.

"Vahşi ve Harika," diye yankılandı Zane kısa bir kıkırdamayla. "Tüm o dağ tırmanışları seni Deniz Piyadeleri için forma soktu."

"Daha çok mağaracılık gibi, ama sonuçta her şey kayalarla ilgili." Ty gülümseyerek omuz silkti. "Bir madencinin oğlunun kariyer seçenekleri arasında pek bir şey yok," diye ekledi. "Ya deniz piyadesi olacaktım ya da aile işine girecektim."

Zane başını eğdi. "Nedense seni bir kömür madencisi olarak görmüyorum."

Ty tekrar ona baktı ve gözlerini kıstı. İfadeye karşı çıkma isteği yüzünden okunuyordu ama sonunda başını salladı ve kızartmasının ucunu ısırdı. Kömür madenciliği endüstrisi 1960'larda Bluefield'i terk etmiş olsa da, sonunda kendi kendine bir hareketle "Sadece toprak ekle," diye cevap verdi.

Zane, Ty'ın yüzündeki ifadeyi gördü ve diğer adam yüzündeki ifadeyi sildi. "Kömür madencisi mi olmak istiyordun?" diye sordu.

"Kimse kömür madencisi olmak istemez," diye cevap verdi Ty. Başını kaldırıp Zane'e baktı ve cevabın geri kalanını düşünerek onu inceledi. "Ama o zaman kimse vurulmak da istemez," diye ekledi düşünceli bir şekilde. "Ben olsam kömür madencisi olmazdım. Bluefield'da artık kömür madenciliği yapılmıyor. Ama babam terk edilmiş madenlerle ilgilenirdi. Onlar kapatıldıktan sonra bekçilik yaptı. Yani sürekli o lanet olası madenlerdeydi, kimsenin oraya inip kaybolmadığından ya da mahsur kalmadığından emin oluyordu. Çökmeleri izliyordu. Ve ben de bunu yapıyor olurdum. Ya da başka bir şehirde gerçek bir şey yapıyor. I

mermi korkusu ile küçük alan korkusu arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım" diye itiraf etti. "Mermilerin o kadar da korkutucu olmadığı ortaya çıktı."

Zane başını sallayarak hamburgerini bitirdi. Çiğnerken diğer adamı inceledi, bulup çıkardığı ayrıntıları bir araya getirdi. Geçmişinin küçük bir kısmı Ty'ı çok daha insani kılıyordu.

Ty dikkatini yemeğine verdi, gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ve Zane'in bir süre öylece bakmasına izin verdi. "Peki başka ne vardı, Serpico?" diye sordu sonunda gergin bir sessizlik anından sonra. "Kan grubuma mı ihtiyacınız var? SAT puanları?"

Zane'in kaşları çatıldı. "Üniversiteye mi gittin yoksa deniz piyadelerine mi katıldın?"

Bu soru canını sıktı ama Ty ilk tepkisini gözle görülür bir şekilde bastırdı.

Yüksek sesle nefes verdi ve tabağını itti.

"SAT puanları demiştiniz," diye hatırlattı Zane.

"Üniversiteye gittim," diye homurdandı Ty, gerçekten de o kapıyı açtığını kabul ederek. "Parasını devlet ödedi."

Zane yavaşça başını salladı, diğer adamdaki gerginliği hem hissediyor hem de görüyordu. "Bunda yanlış bir şey yok," dedi. "Bunu hak ettin.""

Ty bakışlarını kaldırıp düşük kaşlarının altından Zane'e baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Lone Star?"

Zane tabağını tıkırdatarak masaya koydu. "Ülkemize silahlı kuvvetlerde hizmet ettiyseniz, bunu hak ediyorsunuz." Çok ciddiye; bu gözlerinden okunuyordu.

Ty kısa bir süre daha adama baktı ve sonra tekrar yere baktı. "On üç-on," diye cevap verdi sonunda başını sallayarak.

Kaşlarını kaldıran Zane başını sallayarak arkasına yaslandı. "İyi iş çıkardın," diye iltifat etti.

"Isır beni," diye mırıldandı Ty tavuğunu dürterken ve kaşlarını çatarken.

"Ulusal ortalama on bir elli," dedi Zane, yüzünde küçük bir gülümseme

belirterek

Dudaklar. Sert adam belli ki iltifatlardan pek hoşlanmıyordu. Neredeyse sevimliydi.

Ty, ortağını kesin bir dille bilgilendirerek, "Bunu bilmenizi rahatsız edici buluyorum," dedi.

Zane omuz silkti. "Sayılar aklımdan çıkmıyor." "Bunu ben de rahatsız edici buluyorum," diye tersledi Ty.

"Rahatsız edici, ha? Belki bunu bir iltifat olarak kabul edebilirim."

Ty başını iki yana sallayarak, "Egona ne yardım ederse," diye mırıldandı. Konuyu değiştirmeye hazır bir şekilde, "Bu işe nasıl bulaştın?" diye sordu.

Zane ne paylaşacağını düşündü, Ty'ın vazgeçtiği her şey için onu azarlayacağını tahmin ediyordu. "Atladım."

"Ve sonra ip koptu mu?" Ty .

"Daha çok kestiler ve düşmeme izin verdiler," diye mırıldandı Zane, dosyalara geri dönüp onları değiştirmeye başladı. "Akademi için tamamen hazırlıksızdım."

Ty elini Zane'e doğru uzatırken, "Dur, dur, dur tahmin edeyim," dedi. "Psikoloji ana dalıyla..." gözlerini kıstı ve başını eğdi, "siyaset bilimi yan dalı" diye tahmin etti.

"İstatistik ve İspanyolca. Hukuk fakültesinden önce," diye itiraf etti Zane, diğer adama bakmadan.

"Sakın bana avukat olduğunu söyleme," diye inledi Ty. "Senden neredeyse nefret etmemeye başlamıştım."

Zane homurdandı ve başını kaldırıp baktı. "Hayır, ben avukat değilim. O korkunç kaderden bir akademi işe alım görevlisi tarafından kurtarıldım."

Ty, "O adama çiçek gönder," diye emretti.

Zane gerçekten de güldü. "Katılıyorum... şimdi. Ya sonra? Onun derisini yüzmek istedim.

Yavaşça."

"Neden? Akademi sınıfında işkence gören maskot sen miydin?" Ty sordu.

Gözleri kısıldı, Zane'in iyi mizahı soldu. Kötü anılar bunu yapardı. "Eminim o lanet ipe tırmanma konusunda sınıf birincisiydin," diye mırıldandı huysuzca. "Benim için sadece dört ay tam bir cehennemdi. Sonra tekrar aynı şeyleri yaşamak zorunda kaldım. Ne kadar şanslıyım değil mi?"

Ty kaşlarını çatı ve başını eğerek Zane'e eleştirel bir gözle baktı. "Geri dönüştürülmüş mü?" diye sordu kuşkuyla.

Zane ona baktı ve Ty'ın neden sorduğunu hemen anladı. "Okuldan mezun olduğumda 1.75 boyunda ve 70 kiloydum. Kaslarımdan eser yoktu."

Ty'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı ama başını sallayıp omuz silketti. "İşin zihinsel kısmı cehenneme dönmüş olmalı," diye söze girdi.

Cevap alaycı bir gülümsemeydi. "On beş seksen."

"Diğer yirmi kişiyle ne oldu, adını yanlış mı heceledin?" Ty alaycı bir gülümsemeyle sordu.

Gülümsemesi biraz ısındı. "Teşekkürler," dedi Zane soğukkanlılıkla.

"Z ne anlama geliyor?" Ty aniden sordu. "Zane Z. Garrett," diye düşündü hafifçe yüzünü buruşturarak. "Annen senden pek hoşlanmadı, ha?" diye sordu eğlenerek.

"Aile adı," dedi Zane omuz silkerek. "Zachary. Gerçekten korkutucu bir şey değil. Ve Teksas'ta Zane oldukça yaygındır." Gözlerini kısarak Ty'a baktı. "Burns'ün senin adını söylediğini hatırlıyorum. Tyler Grady gibi bir şey. İlk adının baş harfi. Seninle eşleştirildiğim için dehşete kapılmakla o kadar meşguldüm ki bunu fark edemedim."

Ty omuz silkerek, "Muhtemelen bunun için daha iyi," dedi, belli ki aklında bu varken cevap vermeye ya da Zane'in gözleriyle buluşmaya niyeti yoktu.

Zane tek kaşını kaldırdı ve zorlamayı düşündü ama sonunda gerçekten konuştukları için bunu mahvetmek istemedi. Bu yüzden mizah yapmayı tercih etti. "İsim konusunda haklıymışsın."

"Elbette öyleydim," diye cevap verdi Ty hemen. Başını kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. "Ne konuda haklıydın?" diye sordu.

Zane içini çekti. "İsmim hakkında. Peki ya diğer yirmi puan?"

Ty birkaç uzun an boyunca ona boş boş baktı. Sonunda gözlerini kapadı ve başını salladı. "SAT sınavında adını yanlış mı yazmıştın?" diye sordu öfkeyle.

"Hayır," dedi Zane hafifçe gülümseyerek. "Göbek adımın baş harfini atlamışım." Gözleri parladı ve gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Ahmak," diye mırıldandı Ty nefesinin altında.

Sırıtiş serbest kaldı ve Zane arkasına yaslanıp tavana bakmadan önce kıkırdadı, eşit bir nefes aldı ve rahatladı. "Utanç vericiydi," diye ekledi, sadece etki yaratmak için.

"Evet, şey. Eminim buna alışkınsındır," diye mırıldandı Ty. "Neyse ne," diye ekledi iç çekerek. "Hepimiz mükemmel olamayız," diye önerdi yenmemiş yemeğine tiksintiyle bakarken. Yatakta bağdaş kurmuş otururken ayağı hafifçe sekiyordu. Yeniden sinirlenmeye başlamıştı. Dünyadaki tüm eğitimler doğal bir sınır seğirmesini düzeltemezdi

Zane sessizce içini çekti ve dosyalara geri döndü. "Mükemmel olmaktan çok uzak," diye mırıldandı.

Ty gözlerini devirdi ve başını karyolaya vurdu. "birkaç taneyi de kaybetme," diye öğüt verdi Zane, gözleri Çıkardığı kağıtlar.

"O zaman küçük acıma partini bitir," diye Ty. "Parti, harika, içkiler nerede?" Zane tersledi.

"Ve neredeyse senden hoşlanmaya başlıyordum," diye içini çekti Ty, bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı.

"Allah korusun."

Ty başını salladı ve tekrar yemeğine baktı. Kendine acıyan ortağıyla daha fazla vakit geçirme arzusuyla birlikte iştahını da kaybetmişti. "Bu lanet odadan biraz uzaklaşmam lazım," diye mırıldandı ayağa kalkıp gerinirken.

Zane raporlara boş gözlerle baktığı yerden başını kaldırdı. Ty cüzdanını ararken bir yandan da pantolonunu yokluyordu. Sonunda buldu ve çıkardı, küçük bir kâğıt parçası aldı ve kaşlarını çatarak açtı.

Zane tek kelime etmedi. Sadece gözlerini evraklardan ayırmamaya çalıştı. Ty'a o kâğıt parçasının verildiği zamanı hatırlıyordu ve ne anlama geldiğini biliyordu. Hafifçe kıskanmamak için kendini zor tuttu.

Ty telefona uzanıp aradı, gözleri Zane'e kaydı ve loş ışıkta parladı. "Bir arkadaşı var mı diye bakmamı ister misin?" diye sordu sırtarak.

Zane başını bile kaldırmadan, "Ben almayayım, teşekkürler," diye mırıldandı.

Ty başını salladı ve güzel küçük hostes telefonuna cevap verirken ortağını izledi. Ty, yeni ortağının yarattığı hayal kırıklığının bir kısmını ortadan kaldıracığını bildiği yasadışı randevuyu ayarlarken gözlerini Zane'den ayırmadı.

Zane'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ty onu izliyordu. Bir dakika daha bekleyen Zane, çenesini çevirip ona doğru baktı, kaşları tembelce kalktı. *Hmm*. Hayal kırıklıklarının dışı vuran tek kişi Ty olmamalıydı. Şimdi düşününce belki o da vakit geçirecek birini bulabilirdi.

Ty, Zane'in ona bakmasını izlerken sırttı ve veda ederken kadının hafifçe nefessiz kalan sesine gülümsedi. Telefonu kapattı ve Zane'e baktı. "Bir ya da iki saatliğine tek başına iyi olacak mısın?" diye sordu hoyratça.

Zane kâğıtlara bakarak, "Ben ve sağ elim gayet iyi olacağız, teşekkürler," dedi.

Botlarını giyerken Ty ona, "Benden sempati falan görmeyeceksin, Yalnız Yıldız," dedi. Başını iki yana sallayarak, "Ben seninle zamanımı doldurdum," dedi. "Eğer bir kuyruk görürsem seni ararım," diye ekledi sonradan.

Zane nihayet başını kaldırarak içtenlikle, "İyi eğlenceler," dedi.

Ty kapıdan çıkarken sadece güldü ve giderken Zane'e onunla nasıl iletişim kuracağını bildirmek için cep telefonunu omzunun üzerinden salladı.

Diğer ajan sandalyede kaymadan önce bir süre kapıyı izledi. Ayağa kalktı ve bir karar vermeden önce biraz volta attı. Masaya doğru yürüdü ve otelin her odaya verdiği alan rehberini açtı. Kâğıtların üzerine koyup açtığında bölgedeki barların ve gece kulüplerinin bir listesini buldu. On bloklu bölgenin küçük bir haritası bile vardı. Zane fırsat varken bir mola verebileceğine karar verdi. Spor çantasına doğru yürüdü ve kıyafetlerini çıkardı. sonra cüzdanını arka cebine soktu ve birkaç kez yüzünü buruşturmasına rağmen kılıfını taktı. Sonra botlarını ve silahı örtecek kalın düğmeli gömleğini giydi ve artık hazırды.

Dışarı çıkmadan önce kalça cebine birkaç prezervatif sıkıştırdı ve kapı arkasından kapandı.

Özel Ajanlar Grady ve Garrett'in operasyonlarını yürüttükleri otelin önündeki işlek caddenin köşesinde duruyordu. Elbette uçaktan indikleri andan itibaren bulundukları yeri takip ediyordu. Büro'nun konaklama teklifini reddedip kimseye haber vermeden başka bir otele geçtiklerinde, başının belada olduğunu anlamıştı. Bu ya içeride kaynakları olan birinden şüphelendikleri ya da aşırı paranoyak oldukları anlamına geliyordu. Her iki senaryo da onun için daha fazla iş anlamına geliyordu. Otellerini bulmak biraz zaman almıştı ama sahte isimlerle giriş yapacak kadar paranoyak değillerdi ve sonunda izlerini bulmuştu.

Yeni FBI ekibi baş belasıydı ama şu ana kadar beklediği kadar büyük bir tehdit oluşturmadıklarını kanıtlamışlardı. Washington'un bir ekip göndereceği haberini aldığı anda, bu onu neredeyse korkutmuştu. Öyle ki FBI arşivlerindeki bilgisayarı onlar için hazırlamış ve daha onlar gelmeden önce yem olarak dosyaların hayati önem taşıyan kısımlarını çıkarmıştı. Ancak bu ikisinin tehditten başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı.

Yine de onlardan bir an önce kurtulmak daha iyiydi.

Arşivdeki bilgisayarda kurduğu patlama düzeneği mükemmel bir şekilde çalışmıştı. Tam olarak planladığı gibi. Bu noktaya kadar yaptığı planlarla ilgili tek sorun, Özel Ajanlar Grady ve Garrett'in birbirlerini ya da birbirleriyle çalışmayı umursamıyor gibi görünmeleriydi. İkisinin de o odada olması gerekiyordu. Garrett sakatlanıp yerine başkasını koymuş olsalar bile, geriye uğraşması gereken Grady kalıyordu ve asıl tehdit Grady'ydi. Hiçbir kurala uymuyordu ve bu da onun önüne geçmeyi zorlaştırıyordu. Özel eğitimi de vardı. Garrett sadece onun arkasından gelen bir çocuk oyuncu gibi görünüyordu.

Beklerken sigarasından derin bir nefes çekti. Yakında havalanmaları gerekiyordu ve havalandıklarında her şeyi halledecekti.

Bölüm 5

Ty oda anahtarını elektronik kilide soktu ve ışıklar kırmızı yanıp sönerken irkildi. Tekrar denedi, ışıklar tekrar kırmızı yanıp sönerken doğru oda olduğundan emin olmak için kapı numarasına baktı. İçini çekti ve yumruğuyla kapıya vurdu. Birkaç dakika bekledikten sonra içeride hiçbir hareket duymayınca tekrar ve daha sert bir şekilde vurdu.

"Garrett!" diye seslendi, sesini alçak tutmaya çalışarak. Ne de olsa geç olmuştı ve dikkatleri üzerlerine çekmek istemiyorlardı. Koridorda bir aşağı bir yukarı baktı ve kendi kendine homurdandı.

Sıkıntıyla kartına baktı, onu kredi kartlarıyla birlikte cüzdanına koyduğunu ve muhtemelen lanet olası şeyin manyetikliğini bozduğunu fark etti. Kendi kendine mırıldanarak son bir kez daha denedi ama nafile. Topuklarının üzerinde dönerek kendi odasına gitmeye niyetlendi ama bir adım bile atmadan kendi oda anahtarının diğer eşyalarıyla birlikte Zane'in odasında olduğunu hatırladı.

Kendi kendine homurdandı ve koridorun aşağısındaki kendi odasına baktı, üzerindeki Rahatsız Etmeyin tabelasına kaşlarını çatarak baktı. Ya daha önce oraya biri girmişse? Ya biri nerede olduklarını biliyorsa? Bu düşünceyle birlikte göğsünde ani bir soğukluk belirdi. Ya eski ortağı yaralandıysa? Ya Ty sevişmeye gittiyse ve biri Zane'e saldırdıysa? Yeni ortağının, bırakın yaralı ve nispeten savunmasız olmayı, sağlıklıyken bile kendini koruyabileceğine pek güvenmiyordu.

Ty aceleyle asansöre yöneldi ve lobi için düğmeye bastı, ancak çok uzun sürünce merdiven boşluğuna yöneldi ve sekiz kat merdiveni koşarak inmeye başladı. Kendi kendine sabırsızca mırıldandı, yanlış gidebilecek sayısız şeyi düşündükçe korkusu artıyordu. Kendi kendine sadece paranoyaklaştığını ve kendini suçlu hissettiğini söylemeye çalıştı. Kimse nerede olduklarını bilmiyordu, değil mi?

Daha önce onları takip eden Sears ve Ross hariç, muhtemelen New York ofisindeki diğer tüm ajanlar ve peşinde oldukları kişi de dahil olmak üzere. Merdiven boşluğunun kapılarını itti ve lobide sinsice ilerleyerek mantıksız paniğini kontrol altına almaya çalıştı.

Birkaç dakika sonra lobideki masada duruyordu. Resepsiyonda Zane'in yedek anahtarını yeniden programlatmakta biraz zorlanmıştı, çünkü kendisi tam olarak Zane değildi. Sonunda FBI kimliğini gösterip kadına homurdanarak işi halletmek zorunda kaldı. Zane'in odasına döndüğünde gergindi ve neredeyse korkudan titriyordu.

"Köpük banyosu falan yapıyor olsan iyi olur," diye mırıldandı kartı okuturken ve ışıklar yeşil renkte yanıp sönerken.

Otel odasını boş bulunca daha da dehşete kapıldı. Girişte durup kendini sakinleştirdikten sonra Zane'in nereye gittiğine dair bir ipucu bulmak için odanın içinde dolaşmaya başladı. Herhangi bir boğuşma ya da aceleyle ayrılma izi yoktu. Her şey düzenliydi ve yerli yerindeydi, dosyalarındaki kaosu ortasında bir düzen olduğu sürece.

Sonunda, açık bir şekilde şifonyerin üzerinde duran otel rehberini gördü. Yanına gitti ve elini yavaşça lamine sayfaların üzerine koyarak küçük haritaya ve gece kulüpleri ile barların listesine baktı.

Ty homurdanarak, Zane'in sadece içkisini almak için dışarı çıktığını fark etti.

"Şerefsiz," diye hırladı boş odaya doğru.

Zane kalabalık cadde boyunca yürüdü, dükkan ve restoran vitrinlerine boş boş baktı, zihninin dolaşmasına izin verdi. Davadan başka bir şey düşünmek onu rahatlatıyordu. Bir köşede durdu, ışığın değişmesini bekledi ve sigarasını yaktı. Omuzlarını yuvarladı, biraz yüzünü buruşturdu ve iç çekti. Ty'la arasındaki gerginliğin bir kısmını giderdikten sonra kendini oldukça iyi hissediyordu. Bir kulübün karanlık tuvaletinde sıcak bir boğuşma bunu yapabilirdi.

Saatine baktı. 10:10. Ty'ın bahsettiği iki saatin her parçasını ve daha fazlasını alacağını düşündü, Zane'in gerçekten umurunda değildi. Bu molaya düşündüğünden daha fazla ihtiyacı vardı.

Ty yataklardan birine oturmuş, daha önce aldığı bir faks listesini okurken bir yandan da anahtar kartının kapı kilidinde kaymasını bekliyordu. Geldiğinde faksı indirdi ve kapıya doğru baktı, Zane içeri girerken gözleri sert ve öfkeliydi. Diğer ajan başını kaldırdı ve Ty'ı görünce kısa bir süre durdu. Belli ki Ty'ın erken dönmesine şaşırmıştı.

"Selam," dedi Zane. "İyi vakit geçirdin mi?"

Ty hemen cevap vermedi, onun yerine umutsuzca öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. "Yaptın mı?" diye sordu sonunda sertçe.

"Evet, öyle yaptım." Zane ince gömleğini silkti ve tekrar Ty'a baktı. "Sanırım sen yapmadın?"

"Seni gitmiş bulduğumda aklımdan neler geçtiğini sana üç tahmin hakkı veriyorum," diye sakince cevap verdi Ty, yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

Zane'in gözleri kısıldı. Kürek kemikleri arasındaki gerginliğin bir kısmı yeniden oluşmaya başladı. "Sen benim bekçim değilsin. Nereye gittiğini sormadım, değil mi?"

Ty otel rehberini suçlayıcı bir tavırla havaya kaldırıp yatağın ucuna fırlatırken, "Kıçımdan sarhoş olmayacağımı biliyordun," diye hırladı.

Öfke patlamasını bastırmak biraz irade gerektirdi. "Sana söyledim," dedi Zane sertçe. "Artık içmiyorum."

"Elbette, Garrett. Ve sıkıldığım için yabancılarla yatmıyorum," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Ty.

Zane ona bakarken biraz daha irade göstermesi gerekiyordu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim Grady. Akademiden yeni mezun olmadım ve elimi tutmana ihtiyacım yok," diye ısırdı.

Ty neredeyse öfkeden titriyordu, sadece kötü bir korkudan ve biraz da suçluluk duygusundan kaynaklanabilecek türden bir öfke. Zane'e ters ters baktı ve sonra gözlerini kaçırdı, duvardaki suç mahalli haritasına bakarken uzun, sakinleştirici bir nefes aldı. "Sadece... bir dahaki sefere lanet olası bir not bırak, tamam mı?" diye yumuşak bir sesle rica etti.

Zane uzun bir süre onu inceledi. Ty gerçekten üzgündü ama Zane'in bunun nedenine dair hiçbir fikri yoktu. Ayrıca Ty'ın sakin kalmak için oldukça fazla çaba sarf ettiği de açıktı. "Evet, tamam," diye kabul etti Zane, tekneyi daha fazla sarsmak istemiyordu. Silahını çıkardı, televizyonun kumandasını aldı ve Ty'ın yatağının ucuna oturdu, çünkü Ty'ın yatağının her yerinde evraklar vardı.

"Orada oturacaksan önce git bir duş al," diye çıkıştı Ty. "Duman gibi kokuyorsun."

Kızgınlıkla omzunun üzerinden bakan Zane burnunu kırıstırdı. "Parfüm ve cesaret gibi kokuyorsun. Biraz dumandan ne çıkar?"

"Duman rahatsız edicidir," diye karşılık verdi Ty. Burnunu çekti ve evet, muhtemelen seks gibi koktuğunu fark etti. Kendini, Zane'in de kendisiyle aynı türden bir dikkat dağınıklığından hoşlanıp hoşlanmadığını merak ederken buldu, sonra bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı.

Zane, Ty'ın yüzündeki ifade karşısında sorgulayan bir kaşını kaldırdı ve adamdan savunmacı bir "Ne?" cevabı aldı.

Zane'in dudakları kıpırdadı. "Rahatlatıcı sevişmenizi mahvettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı.

Ty aşağılayıcı bir homurtu çıkardı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Öyle olmalısın," diye kibirli bir şekilde ilan etti.

Zane başını salladı ama gülümsüyordu. "En azından artık stresli değilim," dedi kanallar arasında gezinmek için geri dönerken.

"Çok şükür," diye mırıldandı Ty ayağa kalkıp duşa doğru ilerlerken. Bir daha asla göremeyeceği bir kadın gibi kokmaktan bıkmıştı.

Isabelle St. Claire duştan yeni çıkmıştı. Bir sonraki uçağının daha dört saat vardı, Los Angeles'a gidecekti ve şüphesiz yanlarından geçerken kıcını avuçlamaktan zevk alacak sarhoş işadamlarıyla dolu olacaktı. En azından bu uçuşu atlatmasını sağlayacak güzel anıları olacaktı.

Havluyu tekrar uzun saçlarının arasından geçirdi, yatağın karmakarışık çarşaflarına ve otel odasının zeminine yayılmış giysilerine bakarken yüzünde belirmeye çalışan suçlu gülümsemeye karşı dudağını ısırdı. Her şey ona aitti. Geride hiçbir şey bırakmamıştı.

Bir FBI ajanı olduğunu söylemişti. Rozeti son derece resmi görünüyordu ve Ty Grady onu etkilemek için yalan söyleyecek biri gibi görünmüyordu. Onu yatağa atmak ve bir daha aramamak, evet. Ama yalan? Hayır.

Isabelle adamın onu bir daha aramayacağını biliyordu. İyi de olmuştu, çünkü adam onun gibi kızların aşık olduğu bir tipti ve kesinlikle babasıyla tanışması için eve götürebileceği bir tip değildi.

Küçük bir gülümsemeye daha izin verdi ve havluyu nemli saçlarına sardı. Yine de eğlenceli olmuştu. Yatağın dağınıklığıyla uğraşmak yerine, giysilerini küçük bir bavula kolayca doldurulabilecek ve katlanma ya da kırışıklık izi bırakmayacak türden düzgün küçük rulolar halinde toplamaya başladı.

Toparlanmayı bitirmiş ve üniforma eteğini giymişti bile, kapı çalındığında beyaz bluzunu silkiyordu. Şaşkınlıkla kapıya baktı. Kapısını pek fazla kişi çalmazdı. Muhtemelen LA uçuşundaki hostes arkadaşları Tina ya da Sylvia'ydı ve taksiye binmeden önce bir şeyler atıştırmak istiyorlardı. Ya da yine o olabilirdi.

Dudağını ısırdı, kapıya doğru ilerleyip küçük gözetleme deliğinden dışarı bakarken umutlu bir sırıtışa engel olamadı.

Görebildiği tek şey bir FBI rozetiydi, o kadar yakından tutuyordu ki kartın üzerindeki büyük mavi harfler dışında görünmüyordu.

Sessizce güldü ve geri adım atarken başını salladı. Eğer izin verirse bu adama gerçekten aşık olabilirdi. Aşağı baktı ve bluzunun tek düğmesini açtı, beklentiyle dilini ısırdı. Adam daha önce ortaya çıktığında onu sadece yakalamış, vals yapıyorlarmış gibi geriye doğru eğmiş ve öpmüştü. Şimdi birbirlerinin isimlerini bildiklerine göre onu nasıl karşılayacağını merak ediyordu.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" diye seslendi kapının kilidini açıp onu içeri alırken.

Koridordaki ajanın Ty olmadığını fark ettiğinde şaşkınlıktan küçük bir nefes aldı.

"Özür dilerim, sizi başka biri sandım," diye kekeledi, öfkeyle kızardı ve aceleyle bluzunun düğmelerini iliklemeye başladı.

"Bunu çok duyuyorum hanımefendi," dedi adam ve küçük beyaz bir mendil çıkarıp kadını kabaca kavrayarak ağzına ve burnuna bastırdı ve onu otel odasına geri itti. Kadın çırpındı ve çığlık atmaya çalıştı ama adamın eli çıkardığı sesleri örttü ve ona vurma ve tekmeleme girişimleri fark edilmemiş gibi görünüyordu. Adam kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve Isabelle çırpınırken dünyası karardı.

Zane dosyaların derinliklerinde çalışarak ayrıntıları gözden geçirdi ve monitör patladığında aradığı kayıp raporlar hakkında mırıldandı. Ayrıca, muhtemelen aşırı çalışan ajanların ve Büro'da filtrelenen bilgi departmanlarının sayısının bir sonucu olarak kaybolan başka küçük parçalar ve parçalar da bulmuştu. Ama bu onu hiç ama hiç mutlu etmemişti.

Ty kendi yatağında bağdaş kurarak oturdu ve duvardaki haritaya baktı. Cesetlerin bulunduğu her yerin yakınına olay yeri fotoğrafları ve yanlarına da onlara eşlik eden simgelerin resimlerini yapıştırmış, anlamlandırmaya çalışıyordu. İlk başta, arada bir hafifçe mırıldanıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu ve duvara bakıp notlar alırken hiç kıpırdamadan duruyordu. Ama şimdi, hafifçe ileri geri sallanıyor ve sadece akılsızca bakıyor gibi görünüyordu. Beyninde bir faaliyet varsa bile gözleri bunu ele vermiyordu.

Zane tiksintiyle dosyaları yere fırlattı. "Bir sigaraya ihtiyacım var," diye mırıldanarak ayağa kalktı. "Yürüyüşe var mısın?" diye sordu kılıfına uzanırken.

Ty başını yavaşça çevirdi ve kaşlarını çatarak kulağını çekti. "Beynim hâlâ kulaklarımdan dışarı sızıyor mu?" diye sordu huysuzca.

"O gri şey bu mu?" Zane, Ty'ın başının yan tarafını dürterek sordu. Ty homurdandı ve sırt üstü yatarak boş gözlerle tavana baktı. Zane ona doğru sırtıttı. Son birkaç saatlik çalışma sinirlerini yatıştırmayı başarmıştı ve neredeyse yeniden anlaşmaya başlamışlardı. "Hadi. Diğer eğlence biçimlerinden yoksun olduğumuz için bacaklarını esnetmek sana iyi gelecektir. Sanırım bu akşam o seçenekleri tükettik."

"Eğlence konusunda asla sıkıntı çekmem," diye homurdandı Ty.

"Ama özellikle eğlenceli değilsin. O yüzden gel hadi. Belki bir dondurmacı falan bulabiliriz." Zane yatağın yanında durduğu yerden diziyle Ty'ın kolunu drtti.

"Dondurma mı?" Ty ayağa kalkarken kesin bir dille tekrarladı. "Ciddi misin?" diye sordu kuşkuyla.

"Evet," Zane. "Neden? Dondurmanın nesi var?"

"Hiçbir şey," diye homurdandı Ty. "Dişlerimi acıtıyor," diye ekledi hafifçe kızarak, başı öne eğik bir şekilde tekrar otururken.

Zane kaşlarını çatı. "Burada kalabilirsin, biliyorsun," dedi. "Ben sadece senin de biraz ara vermek isteyebileceğini düşündüm."

"Geliyorum," diye mırıldandı Ty. Yatağın ucuna oturup ayaklarını botlarının içine sokarken ortağına "Bu duygudan nefret ediyorum," dedi. "Bir şeyi kaçırdığımı bilmekten ve onu bulamamaktan nefret ediyorum."

Zane bunu anlayabiliyordu. Başını salladı ve kılıfının kayışlarını omuzlarına geçirdikten sonra ayarladı, ağrıyan noktalara sürtünürken yüzünü buruşturdu.

Ty birdenbire, "Sana dondurma almadan önce otel odasına gidelim," diye önerdi.

"Hangi otel odası?" Zane kaşlarını çatarak sordu.

"Sanchez ve Reilly'nin kaldığı son suç mahalli," diye cevapladı Ty, daha önce incelediği faksı alırken. "Bu, hayatta oldukları son birkaç gün içinde odalarından yapılan telefon görüşmelerinin listesi. Teslim edilmeyen her şeyin altını çizdim," dedi alaycı bir ifadeyle ve faksı havada salladı.

Zane faksı aldı ve hafifçe yüzünü buruşturarak inceledi. Çok fazla arama yoktu ve sadece iki satır vurgulanmıştı.

"İlki Tim Henninger," dedi Ty başıyla gazeteyi göstererek. "O da bizim gibi onların irtibat görevlisiydi. İkincisi Federal Plaza'da bir yerde, ancak yönlendirmenin ayrıntılarını anlamak için oraya gitmemiz gerekecek. Tahminimce çoğu zaman hücrelerini kullandılar, bu yüzden tüm liste büyük bir kağıt israfı" diye devam etti acı bir şekilde.

"Peki ya cep telefonu kayıtları?" Zane faksı Ty'a geri verirken sordu.

Ty mutsuz bir şekilde, "Bana bir gün daha dışarıda diyorlar," diye homurdandı. "İşte bu yüzden odaya gidip etrafı kurcalamak istiyorum," diye devam etti.

"Çünkü bir şeylerin gözden kaçtığını düşünüyorsun," diye ima etti Zane.

Ty rahatsız bir şekilde omuz silkti ve iç geçirdi, kâğıda bakarken Zane'e bakmadı. "Sadece görmek istiyorum," diye mesafeli bir şekilde cevap verdi, sesi aniden daha yumuşak ve neredeyse hüzünlüydü.

Zane onu dikkatle izledi ve Ty ile Özel Ajan Elias Sanchez'in bir zamanlar oldukça yakın olduklarını hatırladı. Sessizce başını salladı ve ceketini giymek için arkasını dönerek diğer adamı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Ty başını kaldırdı ve hafifçe kızardı, kılıfına uzanırken faksın yatağının ucuna düşmesine izin verdi.

Zane gereğinden biraz daha yüksek bir sesle, "Ee, olay yeri, sonra dondurma," dedi.

Ty sadece başını salladı ve yavaşça silahlanmaya başladı ve sonra başka bir şey söylemeden yola çıktılar.

Tribeca Grand'da iki ölü ajan için tahsis edilen otel odasına vardıklarında, kapının üzerinde hâlâ yapıştırılmış ve mühürlenmiş bir suç mahalli bandı buldular. Ty KA-BAR'ını çevirerek açtı ve bandı düzgünce kesti, iki adam da içeri girerken eldivenlerini giydi. Burası artık aktif bir olay yeri değildi; sadece onların isteği üzerine açık tutulmuştu. Ty, müdürün oradan geçenlerin mırıldanmalarına ve kaçamak bakışlarına neden olan cefcaflı sarı bandı indirebilmeyi takdir edeceğini biliyordu.

Oda karanlık ve neredeyse rahatsız edici derecede sıcaktı, perdeler sıkıca çekilmiş ve havalandırma deliklerinin hepsi kapatılmıştı. Yataklardan birini hâlâ kuru kan kaplamıştı ve masanın yanındaki halıda ikinci ajanın düştüğü yerde başka bir leke vardı. Ty odanın ortasında durup etrafa baktı ve etrafı kolaçan etti. Ortağının girişin yanında durduğu Zane'e baktı.

"Katil sensin," dedi adama parmağıyla bir işaret yaparak. "Tamam mı? Etiketin olduğu yerde dur," diyerek balistik ekibinin katilin ateş ettiğini tespit ettiği yeri işaret etti.

Zane, Ty'a ölçen bir bakış attı, ama yeri işaretleyen küçük sarı levhanın hemen üzerinde durmak için hareket etti. Ty yerdeki kurumuş kanın yanında durarak Zane'e doğru döndü.

Başını ona doğru eğdi. "Reilly yatakta," dedi yatağı işaret ederek. "Ben de burada durmuş seninle ne bok yiyeceğimi konuşuyorum. Bu süreçte sakat kalma ihtimalini en aza indirmek için önce kimi öldürürsün?"

Zane yatağa üstünkörü bir göz attı ve hâlâ yanındaki masanın üzerinde duran kemer kılıfına dikkat etti. Önce Ty'a, sonra da kısa bir süre odaya baktı. "Sanchez silahını takıyordu," diye cevap verdi, adamın silahını odada görmemişti, bu da onu odadan çıkardıklarında silahın hâlâ üzerinde olduğu anlamına geliyordu.

Ty başını salladı ama sessiz kaldı.

Zane tereddüt etmeden, "O zaman önce seni vururum," diye cevap verdi. Parmağını bir silahmış gibi havaya kaldırdı ve Ty'ı vuruyormuş gibi yaptı. Sonra döndü ve yatağa doğru sahte bir atış daha yaptı.

Ty dönüp arkasındaki yere bakarken "Dört el silah sesi duyuldu," diye mırıldandı. Yerdeki kan sadece bir havuz değil, bir lekeydi. Tek kurşun Sanchez'i öldürmemişti. Hareket etmişti, muhtemelen yerde siper bulmaya çalışırken ateşe karşılık vermek için silahını çekmişti. Ama kanın ortasında halıda iki kurşun deliği daha vardı. Ty kendi kendine, "Hiç ateş etmemiş," diye mırıldandı.

Gözlerini kapattı, kendini biraz hasta hissediyordu. Olayı sanki oradaymış gibi görebiliyordu. Sanchez'i görebiliyordu, silahını çekip ortağını kurtarmaya çalışırken bile öleceğini biliyordu.

Başını salladı ve daha fazla içine düşmeden kendini görüntüden uzaklaştırdı ve odada huzursuzca dolaştı, masanın üzerindeki eşyaları karıştırdı, çekmeceleri karıştırdı, hatta ajanların geride bıraktığı tuvalet malzemelerine bakmak için banyoya gitti.

Adam döndüğünde Zane hâlâ sabırla bekliyordu ve mutsuzca homurdandı.

"Bu odayı didik didik aradılar Grady," dedi Zane ona nazıkçe. "Bana ne aradığını söyle; belki yardımcı olabilirim."

Ty hayal kırıklığı içinde, "Ne aradığımı bilmiyorum," diye cevap verdi. Odanın etrafına baktı ve içini çekti. "Bir simge olacağından emindim ya da...."

Zane düşünceli bir tavırla, "Belki de hiçbir belirteç olmaması katil için başlı başına bir ipucudur," dedi.

Ty ona kısık gözlerle baktı, belli ki anlamamıştı.

"Yani, simgelerin cinayetler için bir anlamı var, bunu biliyoruz. Ama aynı zamanda bu iki adamı öldürdüğünü ve bu eylemi

Zane yavaşça açıkladı, konuşurken bile iyice düşünüyordu. "Onun kalıbına uymuyorlardı ve bu yüzden diğerleri gibi özel muamele görmediler."

"Mantıklı," diye isteksizce kabul etti Ty. "Ama bu bizi nereye götürecekt?" diye sordu.

Zane omuz silkti ve başını salladı. "Hiçbir yerde, gerçekten."

Ty başını sallayarak onayladı ve hayal kırıklığı içinde odaya baktı. Nadiren bir suç mahalli onunla bir şekilde konuşmazdı. Ama bu oda ona hiçbir şey anlatmıyordu.

"Evet," diye mırıldandı Ty başparmağını kapıya doğru sallarken. "Hadi gidip şu lanet dondurmanı alalım," diye homurdandı.

Yarım saat, iki sigara ve biraz yürüyüşten sonra, restoranda oturlurken Zane dondurmasını aldı. Kaşığını klasik sıcak şekerlemeli dondurmanın içinde gezdirirken Ty'a baktı. "İşte iyileşmenin yolu bu," dedi.

Ty ona tiksintiyle dudak büktü ve gözlerini devirdi. Zane omuz silkerek arkasına yaslandı ve konuşma girişimini bıraktı. Yumuşak bir kıkırdama dikkatini çekti ve başka bir kabinde oturan ve dondurmalarını paylaşan iki adamı görmek için dikkatlice yana baktı.

Zane ikramına geri dönmeden önce hafifçe gülümsedi. Bunu görmek harika olsa da, tıpkı her mutlu çiftin yaptığı gibi onu daha da yalnız hissettirdi. Gülümsemesi soldu ve dondurmayı bıçakladı. İki kız yanından geçerken iki adama bakıp fısıldaşıyorlardı. Yanlarından geçerken dikkatlerini Ty ve Zane'e yönelttiler. "Tanrım, neden bütün seksi olanlar eşcinsel?" diye sordu biri arkadaşına ağlamaklı bir sesle ve sonra gözden kayboldular.

Zane yüzünü buruşturarak içini çekti, dondurmayı bitirdi ve başka bir şey söylemeden masadan kalkıp plastik kâseyi ve kaşığı atmak üzere yürüdü. Ty'ın buna çok kızacağı ve Zane ateş hattında olmak istemiyordu. Stratejik bir geri çekilme zamanı gelmişti. Ayrıca, Ty Grady'yi ve ona karşı hissettiği ürpertici çekimi birleştiren her türlü düşünce daha en başından mahkûmdu. O pisliğe ilgi duymak yeterince kötüydü ve bu fikre kapılmak durumu daha da kötüleştirecekti.

Küçük masada tek başına otururken Ty'ın omuzları yeniden gerilmeye başladı ve Zane'in uzaklaşmasını izlememek için kendini zorladı. Daha gençken,

Ty hem erkeklerle hem de kadınlarla arkadaşlık etmekten hoşlanmasına izin vermişti, o anda hangisi ilgisini çekerse. Ancak Deniz Piyadeleri'nin "sorma-söyleme" ortamında geçirdiği onca zaman onu bu duyguların çoğunu bastırmaya zorlamıştı. Bu durum bir süre kafasını karıştırmış ve genel olarak dünyaya kızmasına neden olmuştu ama işine konsantre olabilmek için bunları bir kenara bırakmayı başarmıştı. Gerçi şimdi işi daha kolaydı ve böyle bir şeyi saklamak da öyle. Askerlikten ayrıldıktan sonra kendini yeniden özgür olduğuna ikna etmeye çalışmış ama çevresine uyum sağlamak için uzun süre olmadığı biri gibi davranmış ve bu alışkanlığından kolay kolay kurtulamamıştı.

Kendisini Zane Garrett'tan biraz etkilenmiş bulması, durumun yarattığı hayal kırıklığını daha da artırıyordu. Bu durum yine kafasını karıştırıyor ve onu cidden huysuzlaştırıyordu. Omuzlarını biraz daha kamburlaştırıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve Zane'in dönmesini beklerken hareket eden her şeye kaşlarını çatı.

"Gidelim," diye mırıldandı Zane masaya döndüğünde, hâlâ kendi duygularını çiğniyordu.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Ty huysuzca ayağa kalkarken. Zane cevap vermedi, sadece kapıdan çıkıp sessizce otele doğru ilerledi, uzun bacakları betonu yiyordu.

Ayak uydurmak için gerçekten koşmak zorunda kaldığı birkaç bölümden sonra Ty sonunda yüksek sesle ofladı ve sordu, "Ne oluyor dostum? Sıcak şekerlemeni alıyorsun ve birdenbire acele edip beklemeye mi başlıyorsun?"

Zane kısaca, "Yapacak işlerimiz var," diye cevap verdi. Aşırı tepki verdiğini biliyordu ama olması gereken kişiye geri dönmesi ve eskiden olmak istediği kişiyi unutmaması gerekiyordu. Titreyen cazibe konusunda bir şeyler yapmaktan korkmayan bir adam. O adam artık var olamazdı. Ty'ın ilk tanıştığı ve aşağıladığı o katı kağıt iticisi haline geri dönmesi gerekiyordu. Bu güvenliydi ve işi halledebilirdi. Tanrım, ne kadar da berbat durumdaydı. Zane o lanet olası kafa kırıcı kadını tekrar görmeye gitmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Ty onun aklını başından almıştı.

Ty homurdandı ve ona yetişmek için tekrar koşmaya başladı. "Bir daha asla dondurma alamayacaksın," diye mırıldandı.

Zane itiraz etmedi. Aklını başına getirecek bir şeye ihtiyacı vardı. Hemen. "Birimizin ofise geri dönmesi ve şu

Aradığım dosyalar," dedi yürürken. "Patlamayla ilgili müfettişleri hiç aramadım ve Henninger'i kontrol edip çenesini kapalı tutmasını söylemeliyim." Sesi ofiste kullandığı monoton tona geri dönmüştü.

Ty dinlerken iç çekti. Kısa ve hoş bir görüşme olmuştu ama katlanılabilir partnerlik dönemi sona ermiş gibi görünüyordu. "Biliyor musun?" diye tısladı sonunda, Zane'i durdurmak için kolundan tutarken. "Şu Jekyll ve Hyde anlaşmanızdan bıktım usandım artık." Gözlerini kısarak Zane'e yaklaştı ve dikkatle ona baktı. "Hâlâ kullanmıyorsun, değil mi?"

Yüzü gerilen Zane kolunu geri çekti. "Hâlâ kullanıyor olsaydım ne kadar büyük bir belaya bulaşacağımı biliyor musun? Siktir, hayır. Yine de beni buna sürükleyebilirsin!"

"Ne tür bir pisliğe bulaştığın gerçekten umurunda mı?" Ty içgüdüsel olarak kıllanırken sordu.

"Çoğu zaman, evet, öyle yapıyorum. O yüzden yakamdan düş," diye karşılık verdi Zane, kızgınlığın öfkeye dönüşmesini engellemek için gerçekten çok çaba sarf ediyordu. Dar bir servis sokağına döndü ve tedirginlik içinde sigara paketini çıkardı.

"Beni öldürtmeyeceğine ikna olana kadar peşini bırakmayacağım," diye homurdandı Ty onun peşinden yürürken.

"Son ortağımın ağzına sıçan ben değilim, değil mi?" Zane yanmamış sigarasını parmaklarının arasında ezip Ty'la yüzleşmek için arkasını dönerken tersledi.

Ty'ın tüm çehresi değişti, sanki biri içinde bir düğmeye basmış gibiydi. Vücudu gerildi ve gözleri sertleşip karardı. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye hırladı.

Zane ona doğru ilerledi, zaten soğukkanlılığını dikkatli olamayacak kadar kaybetmişti. Ty'ın yüzüne baktı, ortağı olması gereken adamın böyle olmayı gerçekten daha az umursamasına hem hakaret etti hem de öfkелendi. "Evet, , çünkü ne yazık ki şu anda senin ortağın benim çünkü sonuncusu görünüşe göre sana dayanamadı. Ve sen de hiç güven telkin etmiyorsun," diye hırladı Zane.

Ty'ın değişken öfkesi üzerindeki etkileyici kontrolü kırıldı ve otomatik olarak hareket ederek Zane'i hızlı bir sol kroşe ile çenesinden yakaladı.

Hazırlıksız olan Zane, darbeyi hafifletmek için sadece yüzünü çevirebildi ve geriye doğru tökezledi. Ty tekrar üzerine geldiğinde harap olmuş sigarasını yere düşürdü ve sonunda tepki vererek bir sonraki hamleyle birlikte dönmeyi başardı ve dirseğini garip bir şekilde Ty'ın böğrüne sapladı. Dirseği Ty'ın kolunun altındaki kılıfta duran silaha saplandı ve iki adam da acı içinde homurdandı.

Ty sendeleyerek yana çekildi ama tekrar o kadar hızlı hareket etti ki Zane onun üzerine gelmeden önce hazır değildi. Zane'in omzunu tuttu, onu kendine doğru çekti, dizini Zane'in orta kısmına geçirdi ve onu yere doğru itti.

Zane irkildi ve tökezleyerek geri çekildi ama zor kazanılmış refleksleri devreye girince ayaklarını korumayı başardı. Derin bir nefes aldı ve diğer adama doğru birkaç adım atarak, Ty dans ederek ulaşamayacağı bir yere gelmeden ona doğru koşmaya başladı. Zane kendi ağırlığını kullanarak eski denizciyi itti ve onu sokağın tuğla duvarına sertçe çarptırdı, sonra geri çekildi, yumrukları havada ve hazırды, adrenalin pompalanırken nefesi kesiliyordu.

Ty omzuyla duvara sertçe vurdu ve eklemine bir şey çtırdarken acı şimşek gibi çaktı, ama ne bunu fark etti ne de tepki verdi. Bunun yerine, birkaç metre ötedeki çöp kutusuna uzandı ve eski bir bira şişesinin boynunu yakaladı. Şişeyi duvara çarptı ve gözlerinde neredeyse keyfe benzer bir şeyle Zane'in yüzüne döndü. Kollarının altındaki silahları ya da bir adamı sadece eliyle öldürmenin kaç yolu olduğunu hiç düşünmemişti. Şu anki amacı sakatlamak ve aşağılamaktır, öldürmek değil.

Gözlerini yeni silaha diken Zane, birbirlerinin etrafında dönmeye başladıklarında dikkatini yalnızca Ty'a odakladı. Sinirlerinin kasıldığını hissedebiliyordu ve nefes alış verişini düzgün ve yüzünü boş tutmak için mücadele etti.

Daha fazla oyalanmayacaktı. Dövüşmeyi öğrenirken aldığı en zor ders beklemek olmuştu, oysa *ilk* dersi kaçmaktır. Birbirlerini tartarlarken ani bir netlik anında fark etti ki, eğer kendini koruma duygusu olsaydı şimdi kaçardı, çünkü Ty açıkça onun liginin çok dışındaydı. Ama gururu bunu yapmasına izin vermiyordu. Eğer şimdi boyun eğerse, Ty ona bir gram bile saygı duymayacaktı. Ve Zane bununla yaşayamazdı.

Yumruklarını kıvrık tutarken bıçaklarının bileklerinde ağırlaştığını hissetti. Akademi eğitimcileri uzun boyuna biraz kas ekledikten sonra bu bıçaklar onun dövüş stiline uygun bir başka ders olmuştu. Zane, Tanrı'dan bir tane çekmek zorunda kalmamayı umuyordu çünkü Ty'ın onu alıp kendisine karşı kullanması çok muhtemeldi.

Ty hiçbir uyarıda bulunmadan ona doğru hamle yaptı, sağ elindeki kırık camla çalım atıp sol eliyle Zane'e doğru hamle yaptı. Zane şişenin savruluşunu engellemek için kolunu kaldırdı, bıçağın metal bileğine dayayarak diğer adamın tutuşunu kırdı ve şişeyi yelken açıp çöp kutusuna çarpmasını sağladı. Ama sol kroşe onu şakağından yakaladı ve geriye doğru savruldu, Ty'ın bileğini kavrayıp kendini dik tutmak için diğer adamın vücudunu kullanırken bile yıldızları görüyordu.

Ty da Zane'in bileğine yapıştı ve dönerek Zane'in kolunu omzunun üzerinden çekti ve vücudunu iri adama çarparak onu tepetaklak yere düşürdü. Zane yere yığıldı ama Ty ağırlığın ve omzundaki acının etkisiyle dengesini kaybetti ve Zane'in yanında tek dizinin üzerine çöktü.

Zane, betona acı verici darbeye ve görüşünde dans eden lekelere rağmen dizlerini göğsüne çekti ve momentumu kullanarak modifiye edilmiş bir kipe sıçradı, titreyerek de olsa ayağa kalktı. Hemen yana kaydı ve Ty'ın yan tarafına tekme attı, botunun alt kısmı diğer adamın kaburgalarını hedef almıştı. Klasik eğitim almış bir dövüşçü değildi. Zane bir sokak dövüşçüsüydü, bir kavgacıydı, kendini savunmak için daha fazla ağırlığını ve erişimini kullanmaya alışkındı. Ne yazık ki Ty, bu seçeneklerin Zane'in işine yaraması için boyut olarak ona çok yakındı.

Ty sokağın çamurunda ve her zaman var olan kirli su birikintisinde yuvarlanarak tekmenin şiddetini tam zamanında kaçırdı. Bunun yerine, Zane'in ayak parmağı, hareket ederken göğüs kafesinin altındaki hassas noktaya indi ve kılıfındaki silahı yine kıl payı kaçırdı. Ty yuvarlanarak çömeldi ve ardından Zane'in ayak bileklerine misilleme tekmesi atarak döndü.

Zane daha ne olduğunu anlamadan ayakları altından kaydı ve kendini bir kez daha sırt üstü yatarken buldu. Kendini oldukça hızlı bir şekilde ayağa kaldırmayı başardı, sadece Ty'ın ayağa kalkar kalkmaz ayak bileklerine başka bir döner tekme atmasını sağlamak için.

Yoldan çekilmeye çalıştı ama Ty'ın botu baldırına çarpıp onu sendeletince öfkeyle tısladı. "Lanet olsun!" diye bağırdı kendini toparlarken.

Ty hâlâ dizlerinin üzerindeydi, iki büküm olmuştu ve çürük kaburgalarını tutarken ona gülüyordu. Görünüşe göre bu onun için sadece bir oyundu ve bu düşünce Zane'i kıpkırmızı yaptı. Geri çekilemeyecek kadar sinirlenen Zane, Ty'ı ceketinin arkasından tutup ayağa kaldırmak için ileri atıldı. Ty kollarını sırtüstü yüzer gibi arkasına attı ve ceketten kolayca sıyrıldı, dengesini biraz kaybetmiş ve hâlâ nefes nefese gülerek dönerken ceketini Zane'in ellerine bıraktı.

Ceketini bir kenara fırlatan Zane, Ty'ı yakındaki duvarın tuğlalarına doğru yüzüstü itti ve kolundan tutarak arkasına çekmeye ve onu zapt etmeye çalıştı. Ty'ın artık gülmediğini bir an için çok geç fark etti.

Zane'in bileğini pratik bir kolaylıkla kavradı ve Zane'in koluna kör edici bir acı gönderecek olan baskı noktasını sıktı.

"Lanet olsun!" Zane kolundaki hissi kaybederken tekrar uludu. Diğer eliyle Ty'ı geri çekerek ve onu tekrar duvara çarparak karşılık verdi, bu kez diğer kolu gevşek ve işe yaramaz halde asılı dururken ön koluyla Ty'boynunun arkasına geçti. "Kes şunu," diye hırladı.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok evlat," diye mırıldandı Ty sakince, ama Zane'e onu gerçekten incitmeden önce bunu durdurması için son bir şans verirken vücudu gergin ve kıvrımlıydı.

Zane'in ensesindeki tüyler diken diken oldu ve kendini diğer adamın üzerinden iterek ulaşamayacağı bir yere doğru geri çekilmeye başladı. Ty'ın arkasını dönüp bir yumruk daha atmayacağına kesinlikle güvenmiyordu. Şimdi değil.

Ty yavaşça arkasını döndü ve ona ters ters baktı ama . Yere işaret etti ve hırladı, "Ver şu lanet ceketimi."

Zane sert bir şekilde, "Olayın içinden çıkan sensin, pislik," diye karşılık verdi. Geri adım atmıyordu; şimdi değil. Bu, sonuna kadar götüreceği bir dövüştü. Muhtemelen ara sokakta yüzükoyun yatmasıyla sonuçlanacaktı ama en azından sonrasında aynada kendine bakabilecekti.

Ty öfkeyle duvardan uzaklaştı ve onu itti. Bir tür fiziksel karşılık bekleyen Zane, hemen elindeki

Sağ yumruğunu Ty'ın çenesine indirdi. Canını çok yaktı ve dirseğinde yankılandı ama sağlam bir temas kurduğunu biliyordu. Ty bir adım geriye sendeledi ama kör edici bir hızla ona geri döndü, Zane'in orta kısmına iki sert kesik attı ve sonra Zane'in omzuna ya da boynuna tutunmak için uzanırken dizinin iç kısmına tekme attı. Hareketlerin hızı ve vahşiliği, Ty'ın daha önce onunla sadece oynadığını açıkça gösteriyordu. Zane'in şu anda bırakın karşılık vermeyi, kendini korumak için en ufak bir şansı bile yoktu.

Ağır ağır homurdanan Zane, karnına iki kurşun yerken eğildi. Dizi dışarı çıktığında, Ty'ın elinin ensesine sıkıca yapıştığını hissetti ve başına gelecekleri biliyordu. Ty dizinin üzerinden burnunu kırmak üzereydi. Zane bunun nasıl görüneceğini ya da nasıl hissettireceğini bilemeyecek kadar çok kez görmüştü. Zane bir homurtu daha çıkararak Ty'ın baldırını yakaladı ve adamın ayağını öne doğru çekerek umutsuzca dengesini bozmaya çalıştı.

Ty, Zane'in ensesini aşağı çekti ve dizini adamın yüzüne doğru kaldırdı, tamamen burnunu kırmak ve umarım onu ara sokakta kanlar içinde ve bilinçsiz bırakmak niyetindeydi. Ancak Zane onu yeterince havaya kaldırdı ve Ty düşerken dizi Zane'in yüzüne, canını acıtmaktan başka bir şey yapacak kadar güçlü bir şekilde çarpmadı.

Ty bir solukla sırt üstü yere düştü ve ciğerlerindeki hava hızla boşalırken ve başının arkası kaldırırma çarparken bir an için sersemledi. Zane telaşa geri çekildi ve kıcının üzerine düştü, yayıldı ve nefes almaya çalışırken nefes nefese kaldı. Başını sallayarak temizlemeye çalıştı ve kendini yukarı iterek başarısız bir şekilde ayakta durmaya çalıştı. Yüzündeki ıslak bir şeye dokundu ve elinin tersi üst dudağından kanlı bir şekilde çıktı. Hâlâ karıncalanan ve neredeyse uyuşmuş olan kolunu tutarak ihtiyatla Ty'a baktı ve kendini sabitlemeye çalışırken adamın bir sonraki hamlesini bekledi. Zane, Ty tekrar üzerine gelirse kendisine yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağından emindi. Ama kesinlikle deneyecekti.

Ty hâlâ sırtüstü yatıyordu, durgun su birikintisinde düştüğü yerde kalırken yavaşça düzleşen hafifçe bükülmüş bir dizi dışında hareketsizdi. Ya sersemlemişti ya da bir sonraki saldırısını nasıl yapacağını planlıyordu.

"Ah," diye inledi sonunda ağlamaklı bir sesle.

Zane yüzünü buruşturup doğruldu ve zaten hırpalanmış olan sırtının yüksek sesle itiraz ettiğini hissetti. Bir elini dizine dayadı ve kendini ayağa kaldırdı. Her ihtimale karşı aralarındaki küçük sokağın çoğunu kapatmak için birkaç kez daha geri adım atarken nefes alış verişini dengelemeye çalıştı. Yumruğunu açıp kapattı, parmakları çekmek istemediği bir bıçak için kaşınıyordu, parmak eklemleri Ty'ın çenesine attığı yumruğun etkisiyle çılgık atıyordu. Tüm yüzü yanıyormuş gibi hissediyordu ve kolu daha yeni yeni hissiyatının bir kısmını geri kazanmaya başlamıştı, kolunun her tarafına acı veren küçük dikenler gönderiyordu.

Ty yavaşça hareket etmeye başladı, yan tarafına doğru yuvarlandı ve kendini dikkatlice yukarı itti. Ayağa kalkarken kendini fırçaladı, sonra kolunun altına uzanıp silahı kaburgalarına doğru kaydırırken ve altında oluşmaya başlayan çürükten dolayı yüzünü buruştururken Zane'e soğuk bir ifadeyle baktı. "İşin bitti mi?" diye sordu duygusuzca.

Zane bileğini ovuşturdu ve elini esneterek yüzünü buruşturdu. Vücudu hâlâ öfke ve gerginlikle gergindi. Ama onu gerçekten ama gerçekten kızdıran şey, inanılmaz bir ereksiyona sahip olmasıydı. Ty'ı tuğlalara doğru itene ve tüm vücudunu kullanarak onu orada tutana kadar fark etmemişti. Kendisini kolayca öldürebilecek bir adamla acımasızca dövüşmekten tahrik olacak kadar nesi vardı?

"Uyuşturucu konusunda beni rahat bırak," diye uyardı diğer düşüncelerinden sıyrılarak. "Sonunda bu sokakta kıcıma tekme basacaksın ama büyük bir mücadele vermeden pes etmeyeceğim."

"Meşru bir ," diye tükürdü Ty.

"Sana cevabı zaten vermiştim," diye tersledi Zane. "Bu konuda yalan söylemem."

"Yalan söylemen, hile yapman, çalman ve hareket eden her şeyi becermen umurumda değil!" Ty öfkeyle bağırdı. "Biz bu lanet dava üzerinde çalışırken sen barlardan uzak dur! Ve geçmişimden uzak dur!" diye acı dolu bir sesle bağırdı.

"Senin derdin ne Grady? *Benim* geçmişimle dalga geçiyorsun. Burns'ün temiz olmasaydım beni sokaklara geri göndermeyeceğini çok iyi biliyorsun," diye homurdandı Zane. "Bu kadar şüpheliysen ortağının görev yerinin değiştirilmesine şaşmamalı!"

Ty kendini sakinleştirmeye çalışırken, "Görev yeri değiştirilmedi," diye mırıldandı. Anıların acısı artık öfkesinin önüne geçiyordu ve hızla sönüyordu.

Zane irkilerek geri çekildi, uzun bir süre Ty'a baktı, sonra içindeki sıcaklık çekilip onu soğuk bırakırken gözlerini kapattı. Sikerim böyle işi. Serena Scott'ın bir ortağın ölümünü kutsal saymayacağını bilmeliydi. Bu tür bir yarayı deşmek tam ona göreydi. Zane asla kasıtlı olarak bu kadar alçalmazdı. Huzursuzca yana döndü ve duvara yaslanmadan önce bir elini kırpılmış saçlarında gezdirdi.

Ty birkaç adım attı ve deri ceketini almak ve fırçalamak için eğildi. Bunu yaparken Zane'e "Bir arkadaşını gömüyorsun," dedi, sesi kısık ve gergindi, "ve sonra karısına ve küçük kızına onu öldürttüğünü söylüyorsun. Bakalım bundan sonra başkalarıyla ne kadar iyi çalışacaksın?" Ceketini kolunun üzerine katlayıp ara sokağın girişine doğru dönmeden önce usulca meydan okudu.

"Ty." Zane'in sesi alçaktı, artık öfkeyle zonklamıyordu.

Ty yavaşladı ve sonunda durdu, beklerken başı öne eğik ve omuzları gergindi.

Ty'ın kısaltılmış açıklamasıyla tüm tahrik duygusu yok olmuştu ve şimdi Zane sadece kendini boş ve hasta hissediyordu. Birini kaybetmenin ve bunun kendi hatan olduğunu düşünmenin ne kadar acı verdiğini biliyordu.

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Bilmiyordum."

Ty omzunun üzerinden dinliyormuş gibi başını hafifçe çevirdi, sonra gözlerini ileri çevirdi, çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi, cevap vermedi. Zane yavaş bir nefes aldı ve yürümeye başladı, her adımda fiziksel ya da duygusal olarak acı veren bir şeyler sarsılıyordu, birkaç adım sonra Ty'ın yanından geçti. Ty onu izledi, başı eğik ve gözleri sertti. Sonunda sakinliğini yeniden kazanmaya çalışarak gözlerini kapattı. "Hâlâ ofise geri dönmeyi planlıyor musun?" diye kesin bir dille sordu.

Zane saatine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bu gece çok geç oldu. Sabaha kadar beklemek zorunda," diye cevap verdi, dönüp ona bakmadan.

Ty tekrar yürümeye başladı ve eliyle sokağın girişini işaret etti. "Önden buyurun," diye mırıldandı.

Zane binanın köşesine doğru ilerlerken ona, "Biraz daha dinlenip yarın erken başlasak iyi olur," dedi. Başka ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Elbette," diye onayladı Ty karamsar bir şekilde, şehir bloğunun uzunluğunu tamamladıklarında. Otel binasının köşesini döndüklerinde, "Belki gece bir şey bizi vurur," dedi işaret ederek.

Ön kapıya yaklaşırlarken burnundaki ve dudağındaki kanı silen Zane nefesinin altından, "Umarım gerçek anlamda değildir," dedi. Lobideki insanların şaşkın bakışlarıyla karşılaştılar. Her iki adam da kirli ve kanlar içindeydi. Ty'ın sırtı ıslaktı ve küçük çakıl parçalarıyla kaplıydı ve ceketini elinde tutarken silahları açıkça görülüyordu. Zane, lobiden geçerken aceleyle telefona bakan bir otel çalışanına kimliğini göstermesini izledi ve kadın onun rozetini gördükten sonra ahizeyi yavaşça yerine koydu. İnsanlar o geçerken fısıldayarak onu izliyordu ve Zane, Ty'ın ihtiyaç duyduğunda o korkunç "Otorite Havası"na bürünebilmesine hayran olmaktan kendini alamıyordu. Tamamen bitkin düşen Zane başını öne eğdi ve sessizce onu takip etti.

Yukarı çıkarken, Ty'ın kendi odasına dönüp dönmeyeceğini merak etti. Pek de iyi anlaştıkları söylenemezdi. Aslında, az önce birbirlerini öldürmeye çalışmışlardı ve Zane'in kimin galip geleceğine dair hiçbir hayali yoktu. Asansörde giderlerken gözlerini sıkıca kapadı ve hiç düşünmemeye çalıştı.

Ama Ty, Zane'i odasına götürürken tereddüt bile etmedi. Tuhaf. Belki de Ty onu odada sessizce boğazlamak istiyordu. Ya da eşyalarını alıp kendi odasına dönmek istiyordu. Yine de Zane'in omuzları biraz gevşedi ve odanın kapısını açarken düşünceleri ve hareketleri üzerindeki ölümcül baskının olsun hafiflemesine izin verdi. Ty'ın onu vurma şansı vardı. Hem de birden fazla kez. Vurmamıştı ama Zane hâlâ o deli herife .

"Sanırım yarın yeni bir tuval ile başlamalıyız," diyordu Ty yatağına doğru yürürken ve tiksintiyle yere atmadan önce eleştirel bir şekilde incelemek için ceketini kaldırırken. Konuşurken tüm silahlarını çözmeye başladı, yatağa baktı ve umutsuzca eski anıların ve yeni çürüklerin acısı yerine davaya geri dönmeye çalıştı. "Şimdiye kadar tek bir hata yaptım, o da Sanchez ve ortağının peşine düşmek oldu. Ellerinde bu kadar az şey varken neden onları öldürsün ki? Neden asını ihbar etsin ve Büro'nun hareketlerinden haberdar olduğunu bize bildirsin?"

Zane konuşurken Ty'ı izledi. Görünüşe göre kalmayı planlıyordu. Başını sallayan Zane, bu lanet olası kavganın tüm amacının ne olduğunu ve Grady'nin nasıl olup da beynini şimdiden başladığını merak etti. Bu kısa dövüş ona Ty'ın ele avuca sığmayan biri olduğunu ve kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu göstermişti. Aynı zamanda kendisinin de yıllarca uğraştıktan sonra hâlâ dövüşebileceğini göstermişti.

Ty yumuşak biri değildi.

Zane iç geçirerek bir elini yüzüne sildi ve hafif kanlı elini bıraktı; belli ki beyninde işten başka bir şey vardı ve bilinçli olarak onu uzaklaştırdı. Odaklanmamak için uygun bir zaman değildi.

Kendini silkeledi ve ceketinin omuzlarından kaymasına izin verdi. Sırtından aşağı inerken çığlık attı ve ağırlık ağrıyan bileğine takılınca Zane tısladı. "Gizli görevde olsaydım, kim olduğumu öğrenirlerse onları öldürürdüm. Duruma göre değişir," diye mırıldandı.

"Doğru. Eğer senin kim olduğunu öğrenirlerse," diye cevap verdi Ty, sırlıslıkla gömleğini çıkarıp köşeye fırlatırken. "Ama belli ki bunu bulmaya yakın değillermiş, yoksa birilerine haber verirlerdi. Sanchez ağ olmadan oynayacak bir tip değildi."

"Tabii henüz bağlantıyı kurmamışlarsa," diye sessizce cevap verdi Zane, kılıflarını masanın üzerine bırakıp botlarını çıkarmak için otururken. Kahretsin, bu çok garipti. Ve ne kadar nazikçe hareket ederse etsin her şey acıyordu. Ty'a baktı, diğer adamın herhangi bir hasarla uzaklaşıp uzaklaşmadığını ölçmeye çalışıyordu.

"Peki, hangi bağlantıyı kurdular da kurmadılar da onlara karşı harekete geçti?" Ty ellerini kalçalarına koyup Zane'i boş boş izlerken alaycı bir tavırla sordu. Şu anda bile adamı küçümsemeyi ya da ondan hafifçe etkilenmemeyi kendinde bulamaması onu rahatsız ediyordu. Bu adil değildi. Son zamanlarda kazandığı ağırlar ve acılar bile bunları gerçekleştiremezdi.

Timberlands'in bağcıklarını çözmek için eğilen Zane'in kaşları çatıldı. "Kayıp dosyaların kimde olduğuna dair bir ipucu mu?" sordu, çünkü bu peşine düşmek istediği bir şeydi. "Belki de birisi olması gerekmeyen bir yerdeydi. Ya da olmaması gereken bir yerde. Ya da bilmemesi gereken bir yerdeydi. Ve ajanlar bunun tuhaf olduğunu düşündü. O da korktu."

"Dosyaların ne kadar süredir kayıp olduğunu biliyor muyuz?" Ty şüpheyle karşı çıktı. "Belki de bizi kayıt odasına ve kendiliğinden patlayan bilgisayara çekmek için kaldırılmışlardır."

Ayağa kalkıp bacaklarını açarak arkasına yaslanan Zane, bu fikri düşünürken kaşlarını çatı, durumun verdiği rahatsızlığı ve neredeyse tüm vücudunda zonklayan acıyı bir kenara bıraktı. "Bu bir çeşit patlama demek o zaman. Bilerek yapılmış bir şey. Yani ya orada olmalıydı ya da izliyordu."

"Orada başka kim vardı? Odada başka birini gördün mü?" Ty, Zane'in karşısına otururken kaşlarını çatarak sordu.

"Sadece Henninger," diye yanıtladı Zane, gözlerini devirip burnunun kenarını çimdikleyerek. "Öğle yemeği vaktiydi. Tezgâhtar yoktu."

"Ve o da neredeyse senin kadar kötü yaralandı," dedi Ty kederle.

Yüzünü buruşturan Zane tekrar omuz silkti ve omuzlarını hareket ettirirken yüzünü buruşturdu. Duvarlara yapıştırılmış fotoğraflara baktı. "Her şeyin bu kadar temiz olması bana alışılmadık geliyor."

"Nasıl yani?" Ty dönüp resimlere bakarken dikkati dağılmış bir şekilde sordu. Davaya dalmış olması işe yarıyordu, süregelen gerginlik ve kavganın etkileri şimdilik bir kenara bırakılmıştı.

"Kazıntı yok. DNA yok. Lif yok. Parmak izi yok. Yabancı madde izi yok. Yaralanma izi yok. Kafiye ya da sebep yok. Onu takip etmenin bir yolu yok. Olay yerlerinin hiçbirinde yok. Her şey tamamen temiz çıktı. Ne aradığımızı biliyor," diye mırıldandı Zane, Ty'ın yakınlığının farkına varınca.

"Evet. Ama bu çağda bu hiç de zor değil," diye homurdandı Ty, elini kaldırıp yan tarafını ovarken. Yediği tekmeden mi yoksa duvara ve yere çarptığında silahın üzerine bastırmasından mı olduğunu bilmiyordu ama kaburgaları yine de acıyordu. "O organize bir suçlu. Dağınık olanlardan daha temiz ve akıllı olma eğilimindedirler. Kurbanı almadan önce ölüm alanını bile hazırlayabilir. On yıl önce bu sterillik bir polise ya da adli tıp uzmanına işaret ediyor olabilirdi," diye iç geçirdi. "Şimdi ise çok fazla CSI izleyen ya da *Aptallar için Adli Tıp* kitabı satın alan birine işaret ediyor olabilir."

Zane içini çekti ve biraz çalışmak için çenesini düşürdü. Ty'ın inanılmaz bir sol yumruğu vardı. "Tanrım. Bazen modern teknolojiden nefret ediyorum."

"Evet, şey," diye teklif etti Ty küçük, hafif boş bir gülümsemeyle. Boğazını temizledi ve parmaklarını bükerken dudaklarını büzerek sıyrılmış, yavaşça moraran parmak eklemlerine baktı. Zane'den onu yumrukladığı için özür dilemek için ani bir istek duydu ama bunu yapacak gücü kendinde bulamadı.

"Bir şeyler olmalı." Zane sandalyede dikkatlice döndü ve arkasına, masanın uzak kenarına uzandı. Bu, elini istediği not çantasının üzerine koymak için gerinmesi gerektiği anlamına geliyordu ve sırtı şikayet ederken yol boyunca tekrar kamburlaştı ve irkildi. Arkasını dönüp notlarına bakarken kaşlarını çatı.

Ty kendini düşünceli bir şekilde hareketi izlerken buldu. Birden ne düşündüğünü fark ettiğinde derin bir iç çekti -yine- ve başını iki yana sallayıp kendine küçük bir hırıltıyla baktı. Son zamanlarda yaşadığı birkaç kavga ve sevişme olayının bu dürtüyü yatıştıracığını düşünmüş olmalıydı.

Tekrar Zane'e baktı ve boğazını temizledi. "Sana vurduğum için özür dilerim," dedi isteksizce.

Zane bunu duyduğuna şaşırarak başını kaldırdı ve ne söyleyeceğini dikkatle düşünerek yavaşça başını salladı. "Boynumu kırmadığın için minnettarım," dedi sonunda, elindeki çantaya bakarak.

"Ben olsam bunu yapmazdım," diye cevap verdi Ty Zane'i izlerken, küçük bir sırıltıyla onun rahatsızlığının tadını çıkarıyordu. "Omzum sakat; çok fena acır."

Zane yüzünü buruşturdu ve tekrar ona baktı. "Vay be, teşekkürler. Sevgiyi hissediyorum. Gerçekten." Ty bu yanıt karşısında kaşlarını kaldırdı ve Zane başını salladı. "Beni öldürebilirdin Grady. Muhtemelen tek elinle. Bunu biliyorum. Seninle gerçek bir dövüşte birkaç dakika dayanabileceğime dair hayallerimi bana bırak, olur mu?"

"Sen öyle diyorsan, Hoss," diye karşılık verdi Ty, sandalyesinde arkasına yaslanıp çizmeli ayaklarını yatağın üzerine uzatarak.

Zane eski denizciye baktı, gözlerinin arasında küçük bir kırıksıklık vardı. Ty, Zane'in iyi bir eş olduğunu mu söylüyordu? Kesinlikle hayır.

Ty ona yavaşça yukarı aşağı baktı ve başını eğdi. "Boy avantajı sende."

Zane iç geçirerek eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "O kadar da değil. Neredeyse aynı boydasınız. Ben sadece daha iriyim, hepsi bu. Bunun yardımcı olmaktan çok engel olduğu zamanlar oldu."

Ty homurdandı ve başını salladı. "Her neyse, dostum," diye mırıldandı.

Zane gözlerini kısmıştı. "Ne? Benim gibi bir canavar olmayı mı tercih edersin?" diye sordu, inanmadığı her halinden belliydi. Boyunun ve cüssesinin dezavantajları olduğunu bilse de, yıllarca eğitim aldıktan sonra bundan vazgeçmezdi. Bunu geliştirmek için akademide büyük sıkıntılar çekmiş ve geçmiş yıllardaki masa başı işlerine rağmen ağırlık ve egzersiz rejimi ile kendini korumuştı.

"Hayır," diye usulca güldü Ty. "Ama senin gibi zalimler tarafından odanın bir ucundan diğerine fırlatıldım," dedi bilinçsizce yan tarafını tekrar ovuştururken ve kaşları çatılırken. "Acıtıyor," diye ekledi, sanki New Orleans'ta bir dalışta birinin omzunun üzerinden fırlatılmanın ve bir böcek gibi dart tahtasına çarpmanın acıttığını açıklığa kavuşturması gerekiyormuş gibi.

"Evet," diye mırıldandı Zane, bileğini dikkatlice döndürürken çenesini ovuşturarak, Ty'ın bu kadar kısa sürede çok az çabayla ona neler yaptığını düşündü. Ortağının ona zarar vermeye bile çalışmamış olması hem etkileyici hem de korkutucuydu.

Ty hareketi fark etti ve dudaklarını büzdü. Zane'in bileğini işaret ederek, "Üzerine buz koymak isteyebilirsin," dedi. "İyileşmeden önce daha çok acıyacak."

Zane, Ty'ın o baskı noktasını sıktığı bileğine baktı. Zane'in ovuşturduğu bölgenin kızarmasından başka bir iz yoktu. Ama acıyordu. Ty'da çürükler bıraktığını biliyordu, ancak adam bunun onu rahatsız ettiğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. "Evet," dedi ve buz kovanının gömülü olduğu alçak şifonyere doğru yürüdü, onu birkaç klasör yığınının altından çıkardı.

Ty onu izlerken sırtıttı. "Eğer tekrar hislerini kaybedersen, çok fazla endişelenme. Bu yüzden bir uzvunu kaybeden sadece bir kişi tanıyorum."

Zane, anahtar kartını alıp kapıya yönelmeden önce onu tersledi.

"Hey!" Ty hafif bir telaşla arkasından seslendi, ayaklarını hareket ettirdi ve sandalyesinin ayaklarının gürültüyle yere çarpmasına izin verdi.

Zane geri döndü, eli kapının mandalındaydı. "Ne?"

Ty kaşlarını çatı ve dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Kendine dikkat et," diye uyardı sessizce. Zane uzun bir süre ona baktı, sonra bir kez başını salladı ve kapıyı arkasından sıkıca kapatarak odadan çıktı. Ty iğrenerek küfretti ve sandalyesine yığıldı, ayaklarını tekrar yatağın üzerine atıp kendi kendine mırıldanırken bir eliyle gözlerini kapattı. O şıfıntının kendisine ulaşmasına izin vermeyecekti. Vermeyecekti.

Koridorda buz makinesine doğru yürürken gözlerini ovuşturan Zane, son bir saat içinde yaşadığı inişli çıkışlı süreci düşündü. Bunun gibi daha fazla gün geçirirse, kendisini uçuruma sürüklemek için içkiye ya da uyuşturucuya ihtiyaç duymayacaktı. Alaycı bir şekilde gülerken kovayı makineye soktu. Döğmeye bastığında, düşüncelerini bastırmaya çalışan yüksek, gıcırıtlı bir ses çıkardı ve içgüdüsel olarak omzunun üzerinden baktı, sanki biri onu duyamazken arkasından gizlice yaklaşmaya çalışabilirdi. Ancak küçük oyuktaki diğer tek şey buz makinesiydi ve ona en çok takılan şeyi bastıramazdı; unutmak istediğı şey, birkaç saniyeliğine bile olsa Ty'ın vücudunun altında hissettiğı şeydi. Gözlerini sıkıca kapadı ve kendine *tekrar* unutmasını söyledi. Bu, keşfedilmeden kalması gereken bir bölgeydi.

Aslında kendisine ait olmayan odada tek başına kalan Ty hızla ayağı kalktı ve üstünü değıştirme fırsatını değerlendirmeye karar verdi. Birkaç nedenden ötürü bu gece bu odada kalmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu ama ayrılmalarını teklif ederse de lanetlenirdi. Peşinde oldukları adam konusunda giderek daha gergin oluyordu ve ikisinin de yalnız kalmaya ihtiyacı yoktu. Yeni ortağını düşündü ve hareket ederken kaşlarını çatı. Zane, yarı adil bir neredeyse dövüşte Ty'ın ona verdiğinden daha uzun süre dayanmıştı. Ty'ı bir değil, iki kez alt etmişti. Ve Ty yaralıyken ve kontrolsüzce gülerken bile bunu yapmak çok zordu.

Ty nemli kot pantolonunu indirirken, ortağıyla tanıştığından beri ilk kez onu gerçekten merak ettiğini fark etti. Ayrıca adamın yeteneklerine -ve karanlık bir sokakta bir denizciye karşı durmak için gereken cesarete- isteksizce saygı duymaya başlamıştı. Kendi kendine sessizce küfretti

elektronik kilidin tıklamasıyla kot pantolonunu ve külotunu diğer kirli giysileriyle birlikte köşeye fırlattı.

Zane içeri girdiğinde aklından geçenleri unutmasına yardımcı olacak son şeyi gördü: zayıf, sıırım gibi, çıplak Ty Grady, yataktan temiz kıyafetlerini almak için kıpırdandığında bronzlaşmış ve yaralı teninin altında kasları kıpırdıyordu. Kapı arkasından kapandığında Zane birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve yönünü değiştirerek banyoya girdi ve buz sarmak için bir el havlusu aldı. Eğer biraz daha zor nefes alıyorsa, bunu ondan başka kim bilebilirdi ki?

Ty yeni bir külot giydi ve çantasından çıkardığı ince beyaz tişörte uzandı. "İyi misin?" diye eşit bir şekilde seslendi.

Zane yutkundu. "Evet," diye cevap verdi, aynada kendine bakarken sesi inanılmaz derecede sabitti. "Sorun yok. Bana verdiğin şu lanet çürükler dışında. Elim de çok acıyor." Kendini buza odaklamaya çalıştı. Plastik poşeti çıkardı, yarısını kovaya geri koydu ve elinin tamamını havluyla örtmeden önce poşeti bağladı.

Ty, "Biraz mızımızlan, bu her şeyi unutturur," diye önerdi.

"Isır beni, pislik," diye cevap verdi Zane. Ama sesinde hiç sıcaklık yoktu. O sokaktaki tüm öfkesini şimdilik dışarı atmıştı. Derin bir nefes aldı ve dışarı çıktı, boştaki eli buzı tutuyordu ve bir omzunu duvara yaslamak için durdu.

Ty yatağın ucuna oturmuş, yeni bir çift çorap giymiş ve beklentiyle Zane'e bakıyordu. "Bana hiç getirdin mi?" diye sordu sonunda, morarmış ve kanlı sol elini uzatırken. Hareket ettiğinde tişörtünün üzerindeki yazılar daha belirgin hale geldi. Üzerinde kahverengi baskı olan düz beyaz bir tişörttü. "Sessiz Kalma Hakkına Sahipsiniz..." yazıyordu. O YÜZDEN SUSUN."

Zane, Ty'ın eline baktı ve kendi çenesini ileri geri oynattı. Hazırladığı buzı uzattı. Ty kabul ederse kendisine bir tane daha yapabilirdi.

Ty homurdandı ve hafifçe gülümsedi. "Siktir et," diye iç geçirdi Zane'e el sallarken

Ka

palı

"O elini daha sonra kullanabilmek istiyor musun?" Zane makul bir şekilde sordu. "Sana tekrar vurmamı mı istiyorsun?" Ty karşı çıktı.

"Ama çok hoşuna gidiyor gibiydi," diye yanıtladı Zane tatlı bir sesle. Ty uzanıp buz torbasını kaparken "Doğru," diye izin verdi.

Zane, Ty'ın soğuk paketi almasına izin verdi ve yorum yapmadan topuklarının üzerinde döndü, bir tane daha yapmak için banyoya geri döndü. Aynaya baktı ve çenesinin yan tarafında, neredeyse elmacık kemiğine kadar uzanan siyah bir leke daha gördü. "Orospu çocuğu," diye mırıldanarak lekeyi dürttü.

"O da neydi?" Ty dış odadan seslendi.

"Beni iyi yakaladın," diye cevap verdi Zane, birkaç gün daha tıraş olmamanın kötü bir fikir olmadığını düşünerek.

"Evet," diye içini çekti Ty memnuniyetle.

Zane gözlerini devirdi ve eli tekrar sarılı halde dışarı çıktı. Kendini savunma ihtiyacı hissetti. "Birkaç iyi vuruş yaptım, hatırladın mı?"

"Evet," diye tekrarladı Ty kaşlarını çatarak, elindeki buzu kaburgalarına bastırıp her iki ağrıyan noktayı da aynı anda buzlarken.

Dilini tutan Zane, bu bilgiyle yetinmeye karar verdi. Ty'a bakmak için yavaşça çenesini çevirdi ve ona gerçekten baktı. Tırnaklarıyla gizlediği kalp şeklindeki yüzüne, dolgun dudaklarına, konsantrasyonla kasılmış kara kaşlarının arasındaki alnına, keskin burnuna, izledikçe renk değiştireyormuş gibi görünen ışıltılı ela gözlerinin taçlandığı yüzüne baktı. Zane'in ağzı hafifçe sıkıştı ve yavaşça gözlerini kırıştırdı, gözlerini başka yöne çevirip dosyalara geri dönmeden önce anı bozdu. Kendine izin verse titreyebilirdi. Ama o lanet kaşınıtı bastırmaya çalışırken omuzları gerildi.

"Çürükler için gerçekten endişeleniyor musun?" Ty başını kaldırıp Zane'e bakarken sordu. "Onlara bir iğne batırabiliriz ve solup giderler," diye ciddi bir teklifte bulundu. Zane cevap vermeyince Ty başını eğdi ve kaşlarını kaldırıp kaşlarını çatarak onu izledi. "İyi misin?" diye tarafsızca sordu.

Zane'in burun delikleri düşüncelerini düşünürken alevlendi ve masadan aniden uzaklaştı, aniden huzursuzlanmıştı ve biraz odaya ihtiyacı vardı. Pencereye doğru yürüdü, perdeyi kaldırarak şehre baktı ve buzu bileğinden çıkarmadı.

Ty hâlâ yeni ortağının yaşadığı ani ruh hali değişikliklerini anlamaya çalışarak onu izliyordu. Belki Zane artık içmiyordu ama bu arada bazı beyin hücrelerini öldürdüğü de kesindi. "Gitmemi ister misin?" Ty aynı nötr tonda sordu.

Yansımasını yansıtacak olan karanlık pencereyi unutan Zane, acı çekiyormuş gibi yüzünü buruştururken gözlerini kapattı. Bileğini buza yasladı. Ty giderse belki biraz daha rahatlayabilirdi. O zayıf, kaslı vücudun görüntüsünü aklından bir türlü çıkaramıyordu. Biraz uyuyabilir, hayal kırıklığı içini kemirmeden düşünebilirdi... muhtemelen o çıktıktan sonra. Lanet olsun. Az önceki kaçamağı sinirlerini yatıştırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Yine de Ty'ın sorusuna cevap olarak başını salladı.

Ty ciddiyetle, "Güzel," diye karşılık verdi. "Çünkü bütün eşyalarım burada ve onları taşımak için çok tembelim. Neden biraz daha uyumuyorsun?" diye usulca önerdi. Yanılmıyorsa, bir tükenmişliğin başlangıcına tanık . Onlardan çok görmüştü. Hatta kendisi de birkaç tane geçirmişti.

Zane derin bir nefes aldı ve kendini rahatlamaya zorladı. "Evet. Evet, kulağa hoş geliyor," dedi usulca. Pencereden uzaklaşıp perdeyi kapattı ve buzdan kurtulmak niyetiyle banyoya gitmek üzere odadan çıktı. Eli yeterince uyuşmuştu. Kapıyı kapatıp tuvalete oturdu, havluyu ve çantayı lavaboya attı ve iki eliyle yüzünü kapattı.

Lanet olsun Garrett, kendine gel, diye düşündü suratsızca. Çivi gibi sert ortağı onun dağıldığını düşünecekti. Bir sigaranın ona vereceği sakinliği arzuladı ve kısa bir süre için dışarı çıkıp bir tane almayı ve lanet olası odada içmeyi düşündü.

Ty olduğu yerde kaldı ve ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Sonunda yavaşça ayağa kalktı, temiz bir kot pantolon giydi, sonra çıplak ayaklarıyla sessizce banyo kapısına doğru yürüdü ve usulca kapıyı çaldı. "Hey, Garrett?" diye seslendi nazikçe, sesi alaycı ve muzip bir hal almadan hemen önce. "Sarılmaya ihtiyacın var mı?"

Zane kahkahasını bastırarak kapıya baktı ve kaşlarını kaldırdı. Beş basit kelimeyle onu korkusundan kurtarmak Ty'a kalmıştı. "Canın cehenneme Grady," diye cevap verdi, sesinde açık bir eğlence vardı. Kendini yukarı itti ve bir bardak doldurmak için lavabodaki suyu açtı.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye devam etti Ty alaycı bir samimiyetle, kapıya dayanmış, birisini ikna etmeye çalışan aşırı hevesli bir psikoloğun parodisi gibi. "Gerekirse ağlayabilirsin!"

Zane suyu yuttu ve gözlerini devirdi. "Sen bir pisliksin, bunu biliyor muydun?" Ama itiraf etmek zorundaydı; bu boktan havayı dağıtıyor ve onu karnındaki uyarılma kıvrımından uzaklaştırıyordu. Sayılır.

"Bu seni daha az erkek yapmaz!" Ty kapıdan seslenirken ısrar etti. "Çok...şey, olacak, ama. "

Zane homurdanarak bardağı yere bıraktı. Aynada kendine bakarken alaycı bir ifadeyle, "Sanırım başlangıçta beni bir erkek olarak gördüğünüz için onur duymalıyım," dedi.

"Şu anda Burns'ün ofisinde olduğundan kesinlikle daha fazla birisine benziyorsun," diye teklif etti Ty, kapıya yaslanırken sesi bir kez daha ciddiydi. "Bunun için övgüyü ben alacağım."

Zane kaşlarını kaldırdı. Tipik Grady egosu. Tekrar aynaya baktı. İki günlük sakal bırakmayalı epey olmuştu. Koyu renk giysileri, bıyıkları... ve giderek büyüyen morluğuyla biraz rakish görünüyordu. Bir el bezi alırken, "Temiz kesimli profesyonel görünümü tercih etmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Sana uymuyor," diye cevap verdi Ty, yine içine düştüğü durumu fark ettiğinde. Zane'e neyin yakışıp neyin yakışmadığını düşünmek istemiyordu. Ty, ortağı söz konusu olduğunda zihinsel bir çizgiyi çoktan aşmıştı.

Suyu bezi ıslatacak kadar açtıktan sonra Zane içini çekti ve musluğu kapatırken bezi dikkatlice ensesinde gezdirdi, ardından kurumuş kanı temizlemek için üst dudağını dikkatlice sildi. "Evet, biliyorum," dedi, sesinde bir parça teslimiyet vardı.

"Yardım edebilirim, biliyorsun," diye teklif etti Ty, suyun sesini duymuş ve Zane'in muhtemelen yine yaralarıyla uğraştığını tahmin etmişti. Kapıya daha fazla yaslandı ve kendini zorla rahatlattı. Hiç değilse kendi akıl sağlığı için konuyu değiştirmesi gerekiyordu.

Zane'in Ty'ın neden bahsettiğine karar vermesi uzun bir an aldı. İç çekerek, Ty'ın muhtemelen ona "erkekliği" konusunda yardım etmeyi teklif etmediğine karar verdi. Bez parçasını yere atarak tişörtünü kafasına geçirdi ve

sırtına bakmak için döndü. Bazı kısımları pek iyi görünmüyordu. Yeni sıyrıklar vardı ve bileği ile çenesi onu öldürüyordu. Huysuzluğunu kesinlikle buna bağlayabilirdi; ne de olsa Ty'ın suçuydu. Eğildi ve kapıyı çekerek açtı.

Kapının uyarı vermeden omzunun altından çökmesiyle Ty neredeyse banyoya düşüyordu. İçgüdüsel olarak tepki veren Zane, kollarını Ty'ın etrafına doladı ve onu göğsüne doğru yakalayarak olası yan yatışını durdurdu. Ty, Zane'in tüm sırtının ağırlı ve hassas olduğunu bildiği için onu tutmamaya çalıştı ama ya bunu yapacaktı ya da mermer zemine çarpacaktı. Ve bu gece yine yere düşmek istemiyordu. Daha önce diğer adamın canına okumaya hazır olduğu düşünüldüğünde, bu konuda çok da suçlu hissetmiyordu.

Bir kolunu Zane'in boynuna dolayıp dik durmaya çalışmak için çırpınırken homurdanarak küfretti. Zane onu yakalayıp yardım etmeye çalışmasaydı ayaklarını tutabileceğini düşündü. Hal böyle , dengesini kaybetti ve kurtulmak için çırpınırken neredeyse kucaklandı.

"Tuttum seni," dedi Zane Ty'ı kendine doğru çekerken, bir kolu Ty'ın belini sarmış ve sıkıca tutarak Ty ayaklarını bulana kadar diğer adamın ağırlığını kolayca desteklemişti.

Ty'ın tek tepkisi şaşkın bir sessizlik oldu. Başını kaldırıp Zane'in gözlerine baktı ve beceriksizce kucaklaştıklarında kilitli kaldılar. "Kahretsin," diye mırıldandı sonunda.

İçgüdüleri yakınlığa tepki verince Zane'in gözleri büyüdü ve Ty hemen geri çekilmeyince nefes almayı bıraktı. Ty'ın ona karşı nasıl hissettiğini kaydetti, bir şekilde biraz daha uzun ve daha geniş çerçevesine mükemmel bir şekilde uyuyordu - tıpkı daha önce olduğu gibi. Ve vücudu tekrar tepki verdi. Saniyeler geçti ve başka tarafa bakamadı. Oh, bunun için çok fena dayak yiyecekti. Yine.

Ty'ın düşünceleri de oldukça benzer bir çizgide ilerliyordu. Zane'in ağzını burnunu kırmak tam ona göre idi. Zane'in bu yakınlığa verdiği fiziksel tepkiyi hissedebiliyordu ve boğazını temizleyip doğruldu, onu uzaklaştırmak için Zane'in göğsüne hafifçe bastırdı. "Uhh."

Omuzlarını yavaşça dikleştiren Zane, kelimenin tam anlamıyla kendini geri çekilmeye zorlayarak Ty'dan tamamen uzaklaştı. "İyi misin?" diye homurdandı. Diğer şeylerin yanı sıra nabızı da yükselmişti.

"Belki," diye cevapladı Ty geri çekilip başını eğerken, Zane'in koyu renk gözlerinden uzaklara bakıp şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Olaya verdiği tepkiyi bastırmaya çalışırken, kendini alışılmadık bir şekilde söyleyecek başka bir şey düşünemez halde buldu.

Zane'in elleri yanlarına düştü ve duruşunu değiştirdi. "Belki mi?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. Ty'ın ani bir açıklama yapmaması beklenemezdi. Beklerken sinirleri kabarmaya başladı.

Ty gözlerini kapadı ve başını kaldırarak uzaktaki bir sesi duymaya çalışan bir köpek gibi diğer tarafa çevirdi. "Seninle ne için dalga geçtiğimi unuttum," diye mırıldandı.

Kafası karışan Zane sadece onu izledi. Neredeyse gergin görünüyordu. Utanmış olabilir miydi? Kapıyı açtığında düşecek kadar gafil avlandığı için mi? Yoksa Zane'in çok uygunsuz bir şekilde tahrik olduğunu mu hissetmişti? Çenesi gerilen Zane yutkundu ve bir adım daha geri çekildi. Bu iyi bir şey değildi. Kapıyı tekrar kapatmalı ve bir duş almalıydı. Duş almak rahatlamak için her zaman iyi bir fikirdi. Kahretsin, kahretsin.

"Sanırım bana yine ibne diyordun," diye mırıldandı, hafifçe arkasını dönerek.

Ty topuklarının üzerinde dönüp dış odaya doğru ilerlerken "Doğru," diye homurdandı. "Çünkü gittin ve kendini patlattın," diye olabildiğince rahat bir şekilde seslendi ve çantasını alıp yavaşça banyoya doğru yürüdü, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Zane eğildi, parmakları porselene doğru kıvrılırken kendini lavaboya dayadı. Yakın zamanda rahat uyuyabilmesinin imkânı yoktu. Duş. Çözüm buydu. Soğuk duş, sonra da uyku. Ty'ın geri geldiğini duydu ve zihinsel olarak lanetledi. Ty o kesiklerle ilgilendikten sonra duş alamazdı. Başını eğdi ve eşit nefes almaya çalıştı. Arada bir kendisine bunu yapan, onu çıldırtan biriyle karşılaşıyordu. Tanrım, neden Ty Grady olmak zorundaydı? Neden şimdi?

Ty kapı aralığında durdu ve bir süre Zane'i izledi. Düşünceli bir şekilde dudaklarını yaladı ve kaşlarını çattı. Zane'in davranışlarında pek çok küçük şey fark etmişti, bunların en önemlisi de yakınlıklarından tahrik olmasıydı. Zane'in onunla dalga geçtiğini düşünmüyordu. Ty, kendi cinsel tercihlerinin, dört gün sonra tamamen yabancı birinin her iki de gittiğini fark edeceği kadar açık olmadığını biliyordu. Belki de

Zane'in de aynı şeyi yapabileceğini düşündüren bir dizi ürkütücü tesadüf.

Evet, çünkü tesadüfler.... eğitilmiş bir FBI ajanının bir şeyleri çözmesinden çok daha olasıydı.

Zane'in kokusunu almış olması ve bunu ona karşı kullanmayı planlaması ihtimaline karşı, bundan sonra çok dikkatli davranması gerekecekti. Ya da bunu kesin olarak öğrenmesi gerekecekti. Zane'in elinde herhangi bir cephane olmasını gerçekten istemiyordu ama merakı her zaman kendini koruma duygusundan daha güçlü olmuştu.

Bir ağırlık kayması Zane'i Ty'ın döndüğü konusunda uyardı ve doğruldu, aynaya baktı. Tek kelime etmeden başını tekrar eğdi ve tezgahın üzerindeki ıslak bezi sırtını temizlerken kullanması için Ty'a doğru itti. Zane, bitkin düşene kadar dava detayları üzerinde çalışacağına karar verdi. Ya da bir gece daha uzaklaşana kadar. Bir şeyler söyleyebilmeyi, bu konuda şaka yapabilmeyi diledi. Yanındaki sıcaklık o kadar sarhoş ediciydi ki, keşke bu konuda bir şeyler yapabilecek cesareti olsaydı. Ama o kavgadan sonra tüm cesareti tükenmişti.

Ty el beziyle sırtını sildi ve sonra Zane'in sırtındaki yaraları bolca merhemle kapladı, dikkatlice ovaladı, tüm bu süre boyunca dudağını ısırды ve Zane'in gözleriyle karşılaşmak için aynaya bakmamaya dikkat etti. Hâlâ kendisiyle savaşıyor, ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Çünkü böyle bir olay hiçbir şey söylenmeden bırakılamazdı.

Belki de sıcaktan ve hayal kırıklığından kaynaklanıyordu ama Zane, Ty'ın neredeyse ürkek görüldüğünü düşündü. Tanrım. En azından kızgın değildi. Zane, Ty'ın kendisinden daha kirli dövüştüğünü zaten biliyordu.

Tekrar tezgâha yaslanan Zane kendi kendine mırıldandı. "Bu dava benim ölümüm olacak." Eğer iş onu ele geçirmediyse, içinde kıvrılan ortağının cazibesi kesinlikle ele geçirecekti. Merhem soğudukça hafifçe titredi.

Ty, Zane'in ürperdiğini görünce parmaklarını onun sırtından çekti ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, yapmak üzere olduğu şeyi kabullenirken tiksintiyle başını kaldırıp uzaklara baktı. Zane'in üstlerine cinsel taciz ya da başka bir şeyden bahsetmesi durumunda bu konuyu açmak muhtemelen işine mal olabilirdi ama Ty yine de bunu yapacaktı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Zane böyle bir ruhsal çöküntü içindeyken diğer adamın bu kadar sakin olması onu için uzun bir yol kat etti. Ty sinirlerini yumruk yumruğa kavga etmekten başka bir şekilde çözmekle ilgilenmiyordu. Zane gözlerini ellerinden ayırmıyor, parmaklarını sıkıyordu. Şansı olsa Ty'a neler yapabileceğini düşünüyordu. Kaburgalarına tekme atmayı düşünmüyordu.

Ty'ın çıplak vücudunun görüntüsü Zane'in göz kapaklarının arkasında parladı ve daha iyi düşünmeden önce konuştu. "Duymak istediğin bir şey yok," diye mırıldandı aynanın karşısına geçip durumu yumuşatmayı umarak. "Yardımanın için teşekkürler," diye ekledi, umutsuzca bu gerilimden uzaklaşmak istiyordu.

"Bundan emin misin?" Ty midesi gergin bir şekilde çırpınırken sordu. Sesi sonunda sinirlerine ihanet etti. "Burada sana gerçek bir ortak olmaya çalışıyorum, Zane. Eğer bana bir şey söylemek istiyorsan, işte sana fırsat."

Ty'ın sesindeki belirsizlik Zane'i o kadar şaşırtmıştı ki aynada diğer adamın yansımasına baktı. Dört gün. Ty'ın, Zane'in kontrolünü kaybetmesine neden olacak kadar derisinin altına girmesi sadece dört gün sürmüştü. Oluşmakta olan bu çekim hakkında bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Belki o zaman tekrar odaklanabilirdi. Ty'ın bir yumruğu daha işe yarayabilirdi.

Zane yavaşça dönüp diğer adama baktı, gözleri karanlık ve ciddiydi. Kafasında çalan uyarı zillerini görmezden gelerek tezgâha yaslandı ve parmaklarının ucunu Ty'ın kot pantolonunun kemerinin ön kısmına geçirip onu öne doğru çekmek için uzandı.

Zane onu daha yakına çekerken Ty'ın yüzündeki renk soldu ve midesi tekrar sinir keleklerinin hoş bir taklasına döndü. Kızarması sadece bir an sürdü ve tüm vücudu gerilirken Zane'in gözlerine ihtiyatla baktı. Eğer bu tamamen seviyeli bir şey değilse, Ty o piçin kışına tekme basacaktı.

Ty'ın bakışlarında yeniden beliren ihtiyat oldukça açık bir uyarıydı. Zane parmaklarını gevşetti ve neredeyse bırakacaktı ama Ty geri çekilmedi. Ya şimdi ya da asla. Zane yavaş ve derin bir nefes aldı, çenesini eğdi, başını yana doğru eğdi ve dudaklarını sıkıca Ty'ınkilere yapıştırdı.

Zane sonunda dudaklarını birbirine değdirdiğinde Ty nefesini tuttu, neredeyse nefesi kesiliyordu. Titredi ve dudakları geçici olarak ayrıldı, ama dikkatli gözleri

hiç kapanmadı. Pes eden Zane, onu daha yakına çekti ve dudaklarının Ty'inkine karşı baskısını artırırken bir elini Ty'ın yanağını kavrayacak şekilde kaldırdı.

Ty usulca inledi ve sonunda öpücüğe karşı rahatladı, geçici olarak karşılık verdi. Ayrılır ayrılmaz bundan pişmanlık duyacağını biliyordu ama bunu durdurmaya da gücü yetmiyordu.

Ty'ın dudakları kıpırdandığında Zane'in içinde bir gerginlik oluştu ve Zane öpücüğü derinleştirdi, diliyle Ty'ın dudaklarında iz sürerken içindeki tüm kaşıntı ve dürtü ısınıyordu. Oh, bu tam bir karmaşa olacaktı, bunu biliyordu. Parmaklarını bel bandından çekti ve tehlikeli öpücüğe doğru eğilirken kolunu Ty'ın beline doladı. Ty'ın yanağındaki eli titriyordu.

Ty başını teması kesecek kadar geriye Zane'in göğsünü hafifçe itmeden önce uzun, korkunç derecede kışkırtıcı bir an boyunca daha derin bir öpücüğe kendini kaptırdı. Nefesi Zane'in dudaklarına çarparken, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdandı.

Dudakları sadece bir nefeslik mesafede dururken Zane yavaşça gözlerini açtı ve elini bırakarak her ikisinin de Ty'ın kalçalarına yerleşmesini sağladı. "Düşündün mü?" diye sordu.

"Bu... ama benimle taşak geçtiğini sanıyordum," diye neredeyse öfkeyle homurdandı Ty, dudaklarını bir kez daha birbirine bastırmamak için kendini zorlarken.

Zane başını güçlkle sallayarak Ty'ın artan öfkesinden geri çekildi. "Bu konuda değil," dedi ciddi bir şekilde, şimdiden gerilmeye ve bir yumruk için kendini hazırlamaya başlamıştı.

Ty o zaman onu öptü, kendini Zane'e yaklaştırıp biraz hırlarken sanki suyun altına dalmak üzereymiş gibi burnundan yoğun bir şekilde nefes aldı. Eğer Zane şu anda onunla taşak geçiyorsa, bundan oldukça zevk alıyor gibi görüldüğünü fark etti.

Zane kollarını daha da sıkarak Ty' etrafına doladı ve öpücüğü daha güçlü bir şekilde karşılarken şaşkınlık ve arzudan başı dönüyordu. Bu çılgınlığın da ötesindeydi. İhmalkârlığın da ötesinde. Sadece... ötesinde. Tüm nefret ve öfke, sıcaklık ve tutkuya dönüşüyordu ve bu konuda ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Birdenbire Ty, giderek hararetilenen öpücükten tekrar çekildi, geri adım attı ve Zane'in göğsüne elinin tersiyle sert bir şaplak attı.

elini tuttu. Kendini kontrol altına almaya çalışırken "Pislik," diye soludu.

"Ah!" Ty'ın eli çıplak tenine batınca Zane irkildi. Arkasına yaslanırken bir kahkaha attı. "Ben mi?" diye sordu şaşkınlıkla, neredeyse tezgâha yaslanıp oturduğu yerde kıpırdanarak.

Ty onu yakaladı ve tekrar öpmek için tezgâhtan çekti, sonuçlarını düşünmemek için kendini zorladı. Eğer bunu düşünseydi, kaçıp giderdi - olabildiğince uzağa ve olabildiğince hızlı. Zane, Ty'ın göğsüne doğru inerken homurdandı, duruşu onu Ty'la aynı boyda olması için gereken birkaç santim alçaltacak kadar genişledi. Ty'ın omuzlarını kavrayan Zane, diğer adamı kapiya doğru geri itmek için ağırlığını kaydırđı.

Ty ciğerlerindeki havayı hızla kapiya çarptı, çarpmanın etkisiyle kapi kapanırken kalçası kapi kolunu zorlukla sıyırdı ama iki adam da bunu fark etmedi. Olayların aniden gelişmesi dikkatlerini çok fazla dağıtmıştı. "Daha ilk dakikadan başıma bela olacağını anlamıştım," diye suçlayıcı bir sesle soludu Ty dudaklarının aceleyle buluşması arasında.

Zane, Ty'ın alt dudağını hafifçe ısırdı ve serbest bırakmadan önce dudaklarının arasında emdi. "Senin göbek adın bela," dedi bir elini Ty'ın yan tarafında gezdirip sert kasları takdirle hissederken.

Ty ısırıkla birlikte tısladı ve tehlikeli bir şekilde hırladı. Kızgın mıydı yoksa gerçekten tahrik mi olmuştu karar veremiyordu. Her iki durumda da Zane'in Garrett'ı sikmesi hataydı....

Vücudu sert sese tepki verdiğinde derin bir nefes alan Zane, ön kolunu Ty'ın omzunun üzerinden kapiya dayayarak göğüslerinin, kalçalarının ve kasıklarının birlikte sallanmasını sağladı. "Şimdi ne olacak?" diye nefes aldı. "Bilmek istiyordun. Artık biliyorsun."

Ty başını kapiya vurdu ve gözlerini kapattı, kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken burnundan soludu. "Yalan söyledim," diye inledi ağlamaklı bir sesle. "Bilmek istemedim."

Zane gülümsemekten ve kıs kıs gülmekten kendini alamadı. "Çok geç, zeki çocuk," dedi. "Piç kurusu."

"Senden duyunca, bu bir sevgi sözcüğü sayılır." Zane, Ty'ın uysallığına şaşırmış bir halde sıırtmaya devam ederken, sert bir öpücük çalmak için öne doğru eğildi. Ty'ın dudakları neredeyse iradesi dışında ayrıldı ve hafifçe inledi. Zane dayanamadı

O küçük sesi yakalamak için harekete geçti, ağzını yavaşça Ty'inkinin üzerinde kaydırdı, sürtündü, dili şişmiş dudakların arasında kaydı. Ty ona karşı erimiş gibiydi, içinde her zaman var olan gerginliği kaybetmiş, nadiren düşürdüğü yakıcı kalkanını kaybetmişti. Bir elini Zane'in saçlarına doğru kaydırırken sadece birkaç tutarsız mırıltı çıkarabildi.

Diğer adam gevşediğinde Zane kollarını ona doladı, sıkı değil, sadece vücutlarını sürekli temas halinde tutacak kadar. Diğer adamdan gelen küçük sesler ve ilk gerçek dokunuş Zane'in dünyasını fena halde sarstı.

"Durmalıyız," diye inledi Ty sonunda, cesaret edebildiği kadar geri çekilerek. O konuştuğunda dudakları hâlâ birbirine değiyordu. "İkimiz de buna hazır değiliz," diye homurdandı, vücudu daha fazla temas için çığlık atarken hâlâ zor nefes alıyordu.

Zane bunun doğru bir bahane olmadığını biliyordu ama işe yaraması gerekiyordu. Bu sadece felakete yol açabilirdi. Yavaşça doğruldu ve Ty'ın kapüşonlu gözlerindeki arzuyu gördü. Bir şekilde kendini geri adım atmaya zorladı, elleri Ty'ın göğüs kafesinin her iki yanında kayarak uzaklaştı.

Ty başını eğdi, hâlâ düşük kaşlarının altından Zane'e bakıyordu ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Siktir," dedi sonunda düz bir ifadeyle.

Zane bir adım daha geri çekildi, bir elini Ty'dan uzak tutmak için arka cebine soktu ve tekrar tezgâha yaslandı. Diğer elini kaldırarak bir parmağını hafifçe yarılmış dudağının üzerinde gezdirdi, karıncalanma ve heyecan dağılırken acının geri döndüğünü hissetti. Ty'ın duygularını yankılayabilirdi ama dokunma ve tat alma dürtüsü onu hâlâ kasıp kavuruyordu ve diğer adamı kavrayıp ona sürtünmemek için her şeyini harcıyordu. Kontrolünü yeniden kazanmak için gözlerini kapattı.

"Şimdi ne bok yiyeceğiz?" Ty hayal kırıklığı içinde sordu.

Zane uzun bir süre gözlerini kapattıktan sonra bir adım daha geri çekildi. "Sen odana dönüyorsun, ben de soğuk bir duş alıyorum." Raftan bir havlu çekmek için döndü.

"Huh uh," diye itiraz etti Ty inatla. "Ayrılmaktansa ikimizi de tamamen sikip atmayı tercih ederim," diye ekledi yarı utanç yarı söylediği şeyi yapma arzusuyla kızarak.

Zane ona döndü, sabırsızlığı çok açıktı. "Ya banyodan çıkarsın ya da ağzına sığarım," diye homurdandı.

Ty'ın vücudunda bir heyecan daha belirdi ve başını hafifçe eğdi; kısmen meydan okuma, kısmen davet. Siktir et. Zaten hiçbir zaman kurallara uymamıştı.

Gözleri simsiyah kesilen Zane , Ty'ın kolunu tuttu ve onu yana çekti, ağırlığını arkasına alarak onu önce karnından lavaboya doğru itmeye yetecek kadar. Hemen Ty'ın üzerine çıktı, kışına sürtünmeye başladı ve Ty'ın aynadaki gözleriyle karşılaşmak için başını kaldırmadan önce eğilip omzunun arkasını sertçe ısırdı.

"İstediğin bu mu?" Zane bağırdı. "Lanet olası bir otel banyosunda sert ve dağınık mı?" Onu lavabo tezgahına daha sert bastırdı.

Ty başını kaldırıp aynanın yansımasında Zane'in gözleriyle karşılaştı ve yavaşça sırttı.

Zane'in öfkesi alevlendi ve Ty'ın sadece onunla dalga geçtiğini anladığında midesi acı bir şekilde düştü. "Orospu çocuğu," diye tısladı. Geri çekildi, banyonun kapısını açtı ve ardından Ty'ı, adamın karşı duvardaki aynalı dolap kapısına çarpmasına neden olacak kadar büyük bir güçle odadan dışarı itti. Sonra da banyo kapısını çarparak aralarına kapattı.

Ty uzun bir süre neredeyse sıçradığı yerde kaldı, derin derin nefes aldı ve kendini sakinleştirmek için alnını aynanın serin yüzeyine dayadı. Bir otel banyosunda sert ve dağınık olmak kulağa oldukça eğlenceli geliyordu aslında. Tanrım, Zane tam bir Jekyll ve Hyde vakasıydı.

Soğuk suyu sonuna kadar açmak için duşa uzanan Zane, bir hırıltıyla kot pantolonunu ve külotunu tekmeleyerek çıkardı, öfkesinin sıcaklığı az önce kovduğu adama duyduğu arzuyla eşleşiyordu. "Aşağılık herif," diye tısladı duşun içine girip perdeyi çekerek kapatırken. Ty'ın tepkilerini nasıl yanlış değerlendirebilmişti? Piç kurusu, dudakları birbirine değdiği ilk andan itibaren kendini kaptırmış olmalıydı.

"Allah kahretsin," diye homurdandı. Soğuk su neredeyse hiç etki etmiyordu. Yumruğunun yan tarafını fayansa vurdu, ancak acı parmaklarında ve kolunda tekrar yankılanırken tekrar renkli bir şekilde küfretti ve elini salladı.

Ty banyonun içinden gelen gümbürtüyü duydu ve sonunda başını kaldırdı. Kapıya bakmak için döndü ve gözlerini kıstı. Yani, Kural

Görünüşe göre bir numara, ön sevişme sırasında gülümsemesine izin verilmemesiydi. "Anladım," diye mırıldandı kendi kendine, tişörtünü kafasına geçirip yana fırlattıktan sonra kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtı.

Kapı duvara çarpınca Zane'in kafası yukarı fırladı. Ne be? Sonra, ancak o zaman, Ty'ın gülümsemesinde ciddi olabileceği aklına geldi. Hay sikeyim.

Ty zaten yarı çıplaktı, bu yüzden işi bitirmesi o kadar da uzun sürmezdi. Ama bunun yerine, duş perdesini geri çekti ve kot pantolonunu çıkarmadan duşa girdi ve Zane'i yakalayıp duşun arka tarafındaki fayansa çarptı.

Bunu yarı yarıya beklemişti ama Zane yine de diğer adamın sertliği karşısında şaşırdı ve sırtı perdenin karşısındaki soğuk duvara acıyla çarptığında nefesi kesildi ve hırladı.

Ty duş düğmelerine uzandı ve suyun sıcaklığını daha katlanılabilir bir dereceye getirerek ön kolunu Zane'in göğsünde tuttu. Kendini Zane'in bedenine bastırırken, "Senin şu öfken üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor," diye söylendi.

Zane iki elini avuç içleri fayansa bakacak şekilde açtığında nefesi titredi. Ilık su ve diğer adamın vücudunun baskısı onu tekrar tamamen sertleştirmek için işe yarıyordu. "Ty," dedi sertçe.

"Kapa çenenin," diye tısladı Ty, tüm vücudu mücadele moduna geçip diğer tüm düşünceleri aklından uzaklaştırırken. Başını eğerek Zane'in köprücük kemiğinden aşağı akan bir su izini yaladı ve ardından onu hafifçe ısırdı.

Zane inledi ve elleri hiç düşünmeden Ty'ın kalçalarını kavramak için hareket ederken gözleri geri döndü. "Beni kesinlikle delirtiyorsun," dedi kalın bir sesle.

Ty başını kaldırıp Zane'i yavaşça öpmeden önce, "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sanırım ben gelmeden çok önce oradaydın," diye mırıldandı.

Öpüşürken bir eli Ty'ın boynunun arkasına dolandı ve Zane ayaklarını kaydırarak Ty'ın vücuduna yaslanmasını sağladı. Sabrı ve sağduyusu tükenmişti. Buna hayır demek istemedi. Bu

herhangi bir içki ya da uyuşturucudan çok daha iyiydi. Kanı bu duyguyla titriyordu; göğsü ve karnı bu duyguyla gerilmişti.

"Bir dahaki sefere beni dışarı atmakta biraz daha zorlanabilirsin," diye tısladı Ty, bir eli Zane'in vücudundan aşağıya, ikisinin arasına doğru süzülürken.

Ty'ın eli vücutlarının arasında kayarken Zane'in bir sonraki nefesi neredeyse onu boğacaktı, çıplak orta kısmına sürtünen ıslak kotla karşılaştırıldığında yumuşaktı. Hayır, Ty'ı bir yere fırlatacağını düşünmemişti. Gözleri açıldı. "Bir dahaki sefere?" diye sordu kısık sesle.

Ty'ın eli onun etrafına dolandı ve cevap olarak çenesini ısırdı. Zane'in başının arkası fayansa çarptı ve tepki verirken Ty'ın omuzlarını sıkıca tuttu, boğazından boğuk bir nefes kaçarken şişti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ty onu yavaşça okşarken sırtarak. "En son ne zaman parasını ödemediğin biriyle seviştin Zane?" diye sordu neredeyse sohbet eder gibi bir tonda, su ikisinin de üzerine vururken.

Gözlerini aralayan Zane, Ty'ın değişken gözleriyle karşılaştı. Kırpiklerinde su damlaları vardı. "Çok uzun," dedi alçak sesle. Ty, Zane daha kelimeleri çıkaramadan onu tekrar öptü ve vücudunu Zane'inkine bastırırken eli hafifçe hızlandı.

Çıtır çıtır yanacakmış gibi hisseden Zane, kalçaları Ty'ın eline doğru hareket ederken yeri titredi. Oh, Tanrım. İnledi ve başını arkaya yasladı, omzundan sıçrayan suya karşı gözlerini kapattı. Yaklaşık altı saat önce boşalmış olması önemli değildi. Sertleşmiş ve zorlanıyordu. Ty'ın diğer eli kafatasının fayanslara çarpmasını engellemek için başının arkasına kayd ve acımasızca okşamaya devam ederken Zane'i tekrar istekle öptü.

Çok uzun sürmeyecekti, hiç sürmeyecekti. Sert öpücük, Ty'ın elini yakalayıp kaydırması ve Zane, Ty'ın ağzının içinde hırlarken gerginlik giderek daha da artıyordu.

"Hadi," diye ısrar etti Ty, kara hızı rekorları ya da adab-ı muaşeretle hiç ilgilenmiyordu.

Zane, Ty'ın dokunuşunun elektriği içinde parıldarken dişlerini sıktı. Hırladı ve çenesini indirdi, sonra gözlerini açtı ve kalçaları sarsılıp Ty'a çarparken hayvansı bir öpücük için Ty'ı yakalamak üzere uzandı.

Orgazm. Ty onu duvara yaslayıp öptü ve çabalarının sonucundan en az Zane kadar zevk . Vücudu doruk noktasına seğirirken, Zane Ty'ın dudaklarına karşı nefes almak zorunda kaldı, Ty'ın eli hareket etmeye devam ettikçe daha da hassaslaşırken nefes verirken ağladı.

Ty sonunda ona acıdı ve elini tekrar Zane'in vücuduna doğru kaydırды, etrafını sardı ve iyileşmesi için ona bir şans verirken onu daha yavaş öptü. Titreyen ve kızaran Zane, Ty'ın kollarında ve öpücüğünde akıcı bir şekilde gevşedi, öfke tıpkı gidere giden su gibi üzerinden akıp gitti.

Uzun, yavaş bir anın ardından Ty duvardan uzaklaştı ve dudaklarını yalarken sırıttı. "İşte," diye homurdandı, sesi kendinden çok memnun geliyordu. "Artık bir süreliğine bu kadar huysuz olmayı bırakabilirsin."

Zane homurdandı ve güçsüzce güldü, iki elini de yüzüne sürmek için kaldırdı. "Tanrım," dedi büyük bir hisle duvara yaslanırken.

Ty gülümsedi ve perdeyi geri çekip ıslak çoraplarıyla dikkatlice küvetin kenarına adım atmadan önce karakteristik kendinden memnun "Mm hmm" dedi.

Su küvetin kenarından buğulanırken Zane onu izledi. Ty'ın kot pantolonu tamamen ıslanmıştı ve ikinci bir deri gibi ona yapışmıştı ve Zane sertçe yutkunmak zorunda kaldı. Tanrım. "Onlardan zarafetle kurtulma konusunda iyi şanslar," diye hafif bir gülümsemeyle mırıldandı, hâlâ duvara yaslanmıştı.

"Önümüzdeki bir saat boyunca düşünme konusunda iyi şanslar," diye karşılık verdi Ty sırtarak.

"Kahretsin," diye mırıldandı Zane, eğilip suyu kapatmadan önce yıkanmak için spreye döndü.

Ty banyonun ortasında sessizce durdu ve dikkatle onu izledi. Zane arkasını döndüğünde su hâlâ boynundan aşağı damlıyor, omuzlarından ve göğsünden aşağıya doğru akıyordu ve duştan çıkıp diğer adamdan on santim uzakta durdu. Ty dudaklarını yaladı ve başını eğerek Zane'in bir sonraki hamlesini bekledi. Diğer adam uzun bir süre orada durdu, sonra öne doğru uzandı ve Ty'ın kot pantolonunun düğmelerini açarak fermuarı yavaşça aşağı çekti. Ty dudağını ısırды ve başını geriye eğdi, vücudu temasla titrerken bile gözleri Zane'in gözlerinden hiç ayrılmadı.

"Beni bunlardan zarafetle kurtarmada iyi şanslar," diye alaycı bir şekilde yineledi, gülümsemesine rağmen sesi alçaktı. Zane aslında gülümsedi ve çenesini eğip ellerini Ty'ın kalçalarının üzerindeki ıslak kotun içine kaydırırken kıkırdadı,

Altındaki aynı derecede ıslak külotun üzerinden soyarak. Ty'ın gözleri kapandı ve başını Zane'in yanağına doğru eğerek hafifçe inledi.

Bu hareket Zane'in içini ısıttı ve ıslak kotu yavaşça kalçalarından aşağı indirirken yanağını Ty'ın alnına sürtmek için çevirdi. Her şey endişe verici bir şekilde yumuşaktı ama Ty bunu yüksek sesle gözlemleyerek Zane'i durdurmak istemedi. Zane hiçbir uyarıda bulunmadan Ty'ı kaldırıp tezgâhın üzerine oturttu ve bir öpücük daha almak için garip bir şekilde açılmış dizlerinin arasına girdi.

Ty neredeyse çırpınıyordu. Tanrım, daha önce seks sırasında hiç *kaldırılmamıştı*. Zane'in kollarını sıkıca kavradı ve öpücüğe karşılık verdi, ama hırıltılı bir sesle, "Altım iyi değil," diye uyararak için öpücüğü kesti.

"Öyle mi?" Zane umursamazca çizdi. "Az önceki o boğucu sırtışını bir davet olarak mı algılamalıydım?" diye sordu, tavrı daha baştan çıkarıcı bir hal almıştı.

Ty daha çok belirsiz bir fısıltıya benzeyen bir sesle, "Belki," diye cevap verdi.

"Bu seni daha az erkek yapmaz," diye tekrarladı Zane, Ty'ın alnına kendi alnıyla hafifçe vurarak.

"Seni piç kurusu," diye homurdandı Ty, Zane'in onu soktuğu savunmasız pozisyonundan kurtulmak için debelenmeye başlamıştı.

Zane güldü ve Ty debelenirken bacaklarının arasına daha fazla girdi, bir kolunu beline doladı, diğer eliyle ensesini kavradı. "Öfkelendiğinde çok etkileyici oluyorsun, seni küçük pislik," diye mırıldandı ağızlarını birbirine çarpmadan önce, son birkaç dakikanın tuhaf kibarlığı yok olmuştu.

Ty o anda çırpındı ve Zane'in dudaklarına karşı boğuk bir nefret nidası attı. Zane dinlerken öpücüğe gülümsedi. Eskiden içkiye doyduktan sonra bırakabileceğini düşünürdü. Ty'la da işe yaramayacağından ölesiye korkuyordu. Ama açlık onu yiyip , o kadar ki neredeyse yeniden sertleşecekti.

"Siktir," diye mırıldandı Ty sonunda, bir başka ateşli öpüşmeye ara verdiklerinde. "Bu bir yorum mu yoksa istek mi?" Zane nefes nefese sordu.

Ty eğerek dudaklarını Zane'in omzuna bastırđı ve gözlerini kapattı. Duşta onu boşaltmak bir şeydi. Sikişmek ise tamamen başka bir şeydi. Ama lanet olsun, Ty öndeyken duracak biri değildi. "İkisi de," diye kısık sesle cevap verdi.

Zane ellerini Ty'ın kalçalarına doğru kaydırđı, onları kavradı ve vücudunu tezgahın kenarına doğru çekti.

"Önce şu lanet çoraplarımı çıkarayım," diye homurdandı Ty, hâlâ ayak bileklerine yapışan sırlıklam kot pantolonunu tekmeleyerek çıkarmaya çalışırken. Zane eğildi ve her seferinde bir bacağına çekiştirerek çıkardı, sonra ayağa kalkıp kollarını Ty'a dolayarak onu tekrar öpmeden önce sabırsızca çoraplarını çekti.

Zane onu banyodan çıkarıp yatağa doğru sürüklemeye başladığında Ty mırıldandı ve belli belirsiz bir mücadele verdi, ancak Ty'ın hareketlerindeki hafıf direnç Zane'in arzusunu daha da körükledi.

Birkaç tökezleme adımından sonra Ty'ın yatağın ayak ucunda durdular. Ty geri çekildi ve kısa bir netlik anı yaşadı. "Bu tür bir çaba için malzemen var mı?" diye sordu Zane göz göze gelebilecek kadar uzaklaşmadan önce.

Zane çantasına doğru yürüdü ve küçük siyah bir tıraş seti çıkarmak için çantasını karıştırdı, geri getirdi ve yatağın üzerine fırlattı. Bir adım ötede durdu ve Ty'a eşit bir şekilde baktı. Arzu taşıyor ve susuzluktan ölüyormuş gibi hissediyordu. "Sen lanet olası içkiden daha kötüsün," diye mırıldandı.

Ty çenesini kaldırdı ve dudaklarını yaladı. Bunun iyi olup olmadığından emin değildi ama kesinlikle iyi hissettiriyordu. Ama bu, tüm durum hakkında ne hissettiğini özetliyordu.

Zane kararını çoktan vermişti. Bu durumda davaya konsantre olamayacaktı, o yüzden bu konuda bir şeyler yapabilirdi. Ve Ty'ın hazır, istekli ve becerikli olduğu gerçeği, bunu çok daha zevkli hale getirmek için uzun bir yol kat etti. Göğüsleri birbirine kadar ilerledi. "Ne istiyorsun?"

Ty başını daha da eğdi ve yana yatırarak önce Zane'in ağzına, sonra da gözlerinin içine baktı. Yavaşça gülümsedi. "Dibim iyi değildir," diye tekrar yumuşak bir şekilde uyardı.

Zane'in gözlerinde sıcaklık alevlendi. "Sorun değil," dedi aldatıcı derecede hafif bir sesle, Ty'ın kolunu tutup onu etrafında döndürmeden hemen önce, kolunu Ty'ın etrafına sararken kıcını kendine doğru çekti. Zane, Ty'ın bunu yapmasına izin verdiğini çok iyi biliyordu. Bu da işi çok daha kışkırtıcı hale getiriyordu. "İyi, sert bir sikişe varım" diye mırıldandığında sesi karanlık ve zonkluyordu.

Ty gözlerini kapadı ve başını Zane'in omzuna yasladı, kelimeler kasıklarına doğru donuk bir zonklama gönderdi. Ty karşı koymayınca Zane ellerinin Ty'ın teninde dolaşmasına izin verdi ve başını eğerek köprücük kemiğinden kulağına kadar yaladı. Ty burnundan bir nefes çekti ve arkasındaki sert kaslara doğru kaydı.

Zane, Ty'ın boynu ile omzunun birleştiği yeri hafifçe ısırırken, Ty'ın vücudunda aşağı doğru ilerledi. "Benimle dövüşecek misin?" diye sordu, Ty'ı yatağa atmadan ve kelimenin tam anlamıyla kıcına saldırmadan önce ne bekleyeceğini bilmek istiyordu.

"Bu sefer değil," diye inledi Ty, gerçekten de alt edilmeyi ne kadar çok istediğine şaşırmıştı, sokaktaki acı dolu dövüşle keskin bir tezat oluşturuyordu bu.

Zane bir anda ereksiyona geçti ve Ty'ın omzunun arkasını okşarken onun kıcına süründü. "Başka zaman," diye kabul etti Ty'ı yatağa itmeden önce. O da bundan zevk alacaktı. Ama şimdilik sadece Ty'ın içine gömülmek ve orada yuvarlanmak istiyordu.

Ty elleri ve dizleri üzerinde yatağa uzandı ama hemen ardından karnına doğru eğildi. Zane de aynı hızla onun üzerine süründü. Ekstra boyu ona, Ty'ın ensesine ateşli bir öpücük kondurmak ve kasıklarını Ty'ın kıcına bastırmak için ihtiyaç duyduğu uzunluğu sağladı.

Nedense Ty artık tepki vermekten başka bir şey yapamıyordu. Vücudu tepki veriyordu, zihni tepki veriyordu ve Zane'in her hareketini kendi muhtaç, neredeyse çaresiz tepkisiyle karşılıyordu. Ama kendi başına hareket etmesi, gerçekten düşünmesi gerekseydi, yataktan asla kalkamazdı. Zane'in üzerinde yarattığı itaatkâr etkiden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi ama vücudu kesinlikle hoşlanıyordu.

Ty'ın kalçalarının üzerinde diz çökmüş olan Zane parmaklarını kaydırarak aşağıya doğru indi, Ty gibi bir adamın ona dokunduğunda gerilmesini bekliyordu. Aslında

Ty'ın onunla dövüşmesini diliyordu, bu haliyle inanılmaz derecede baştan çıkarıcı olmasına rağmen. Zane'le yeterince mücadele etseydi, Zane onu alır ve sertçe becerir, dar kıcından alabileceği her şeyi alırdı. Ama bu, Tanrım, Ty'ın onun altında kıvrandığını ve esnek olduğunu hissetmek inanılmaz ve beklenmedikti.

Bu samimi dokunuş onun sarsılmasına neden oldu ama Ty omuzlarını yuvarladı ve parmaklarını çarşafın içine sokarak gerginliği üzerinden attı. Zane'in onu itmemek için ne kadar çaba sarf etmesi gerektiğini anlamasını umuyordu. Zane eğilip kulağına mırıldanırken, parmaklarını yakında gömülmeyi umduğu yerin üzerinde ileri geri kaydırdı. "Ty, Tanrı aşkına, kımılda," diye homurdandı. "Beni bu kadar kolay atamayacaksın."

Ty başını yana çevirdi ve yanağını Zane'in dudaklarına değdirdi. Sonra hareket etti ama sadece yatağa doğru itmek ve vücudunu Zane'inkine doğru kaldırmak için. Zane inleyerek ağrıyan sikini Ty'ın teninde ileri geri kaydırdı ve yağlanmış parmağını diğer adamın içine soktu. Yavaş gitmek zordu. Oh, çok zordu. Ama bunu şimdi yaparsa, yakında Ty'ı lanet olası yatağa kadar becerebilirdi.

Ty ağlamaklı bir şekilde inledi, istemsizce gerildi ve . Zane sakinleşti. "Acıyor mu?" diye sordu.

Ty gergin bir sesle, "Kapa çeneni ve devam et," diye homurdandı.

"Kahretsin," diye nefes aldı Zane, elini tekrar hareket ettirirken, birkaç kez daha itti ve bir parmak daha, alnını Ty'ın kürek kemiğine bastıracak kadar eğilip eşit nefes almaya çalışırken. Bir kez boşalmıştı, bir süre dayanabilirdi. Belki de. Ty söz konusuysa, tüm bahisler kapalıydı.

Altında, Ty sırtını dikleştirdi, içine doğru itmeye çalıştı ve cesaret verici bir şekilde inledi. Acele etti, daha fazla beklemek istemiyordu; Ty'ın vücudu ona tüm doğru sinyalleri veriyordu ve Ty'ın aniden fikrini değiştirip onun yerine kıcını tekmeleyebileceğinden endişeleniyordu. Zane bir prezervatif kaptı ve kısa bir süre kullandıktan sonra bir eli Ty'ın sağ kalçasında, diğeri sol omzunda olacak şekilde sıraya girdi.

Ty başını eğdi ve kalçalarını daha yukarı kaldırdı, gözlerini kapattı ve canının yanacağını bildiği şeyi bekleyerek yavaşça nefes aldı. Yine de bunu istiyordu. Hem de çok istiyordu. Tüm vücudu arzuyla titriyordu. Zane elini Ty'ın sırtında gezdirdi ve yavaşça içeri itti. O

küçük değildi ve lanet olsun, Ty çok . Yeterince içeri itti ve sonra hafifçe sallanmaya başladı. Ty inledi ve kısa bir süre hareketsiz kaldı, daha fazlası için sessiz bir taleple içeri girmeye karşı geri itmeden önce yakıcı acıyla başa çıkmasına izin verdi.

Titrek bir nefes alan Zane, Ty'ın hareketine sallanmasına biraz daha güç katarak karşılık verdi ve her seferinde biraz daha derine battı. Ty'ın sırtına doğru kıvrıldı, eli omuzdan kalçaya ve Ty'ın karnının altından geçerek orada asılı duran yarı sert sikin etrafında kaydı.

"Garrett," diye yalvarırcasına nefes aldı Ty. Ne istediğinden bile emin değildi. Sadece o kadar iyi hissettirdiğini biliyordu ki buna zar zor dayanabiliyordu.

Yanağını Ty'ın sırtına çevirirken usulca nefes alan Zane, daha sert itti, çekilmeden önce yarısından fazlasını içeri soktu, Ty'ın vücudunun kısılcı karşı konulmaz bir cazibeydi. Yumruğunu ileri geri kaydırды, Ty'ın tepkisini duymanın yanı sıra hissetti de. Bu onu heyecanlandırdı. Alaycılık, öfke ve soğuk hoşnutsuzluktan çok farklıydı. Doğrudan Zane'in karnına gitti ve ürperdi.

Ty onun altında titredi ve sonunda karnına doğru çökerek Zane'i de yanına aldı ve Zane'in vücudunun tüm ağırlığını üzerine alarak onu yatağa sabitledi. "Hadi," diye ısrar etti, duşta tısladığı aynı kelimelerle. Buna ihtiyacı vardı. Buna *ihtiyacı vardı*.

Zane gözlerini sıkıca kapattı, Ty'ın sesindeki hırıltı kontrolünün bir tüketti. Elini Ty'ın altından çekerken yumuşak sallanma durakladı ve sonra kalçalarını sertçe öne doğru kırdı, bir zevk iniltisiyle kendini derinlere gömdü.

Ty istemsiz bir çığlıkla karşılık verdi. Tekrar geri itti, zevk ve sıcak acı sarsıntıları içinden geçerken fiziksel olarak daha fazlası için yalvardı. Homurdanan Zane, kalçalarını kavradığı Ty'ın bedenine sert bir hareketle girebilmek için yana kaydı. Geri çekildiğinde bile Ty'ın vücudunun sıcaklığıyla çevriliydi ve dizleri çarşafın üzerinde kayarken Zane giderek aklını kaybediyordu.

Sızlanmamak için umutsuzca çabalamasına rağmen her itiş Ty'a aynı şeyi yapıyordu. "Daha sert," diye yalvardı boğuk, hırıltılı bir sesle.

Parmakları sertçe kavrayan Zane bir dizini destekledi ve elinde kalan azıcık kontrolü de gevşetti. Ty'ı gerçekten becerdi ve sonra biraz daha, her ikisini ve yatağı yastıkları yere sallayacak kadar sarstı. Her seferinde homurdandı

itti, göğsünün derinliklerinde alçak bir hırıltı büyüdü, Ty sadece daha fazlasını aldığında serbest bırakabildi, açıkça istiyordu. Kahretsin... hiç böyle olmuş muydu? Zane yatak arkadaşını incitmekten korkmadığı bir zamanı hatırlayamıyordu. Ve bu böyle devam etti, her ikisi de birbirlerine karşı zorlanırken nefes almak için mücadele ediyorlardı.

"Ty...", Zane sonunda boğuk bir sesle başardı, çünkü vücudunun uyarıyla gerildiğini hissetti. Ama Ty cevap veremedi, nefesi kesik kesik geliyordu ve her itiş darbesi onu bir inilti çıkarmaya zorluyordu.

Zane, Ty'ın vücudunun sıcaklığı ve baskısı onu doruğa sürüklerken, kalçaları ritmini kaybedip düzensiz bir şekilde sarsılırken tıslayarak lanet okudu.

Zane orgazmını yaşarken Ty uzun uzun ve yüksek sesle inledi. Zaten gergin olan vücudundaki her kası sıkılaştırdı ve ellerini çarşafın içinde yumruk yaptı, ayak parmakları zevke sempati duyarak istemsizce kıvrıldı. Zane haykırdı -gerçekten acı dolu bir törpü gibiydi- çünkü baskıya yakalanmıştı. Sıcaklık onu yıkadı ve titredi, çekilmeden önce titrete bir nefes aldı ve kendini dizlerinin üzerine kaldırdı. Ty olduğu yerde kaldı, yüzü yatağa bastırılmıştı ve omuzları neredeyse fark edilmeyecek şekilde titrete gözleri kapalıydı.

Zane ağır adımlarla diğer adamın yanına oturdu. "Ty," diye nefes aldı, ona baktı ve titrediğini gördü. Yan tarafına doğru eğildi, başını Ty'ın çenesinin altına soktu ve onu öptü. "İzin ver," diye fısıldadı Ty'ın dudaklarına, bir eli Ty'ın altına girerek yatağa sıkışmış ereksiyona ulaştı.

Ty inledi ve ayağa kalktı, sonra hemen kalçalarını Zane'in eline doğru itti ve onu aklıkla öptü. Zane parmaklarını Ty'ın sikinin etrafında kıvırdı ve ağzı Ty'ın talebine yol verirken yumruğunu sıktı. Ağrıyan bileği bu hareketle sızladı ama o anda umurunda bile değildi. Ty elinin içinde sarsıldı ve boğuk bir inilti çıkardı. Zane'i altına almak için kolunu kaldırdı, tıpkı iri bir köpeğin bir kediyi yakalamak için yaptığı gibi ve Zane ona karşı sallandı, öpücüğü hiç kesmedi. Birkaç yavaş itiş daha ve Ty'ın kasıklarındaki sıkı zevk sarmalı koptu. Parmakları Zane'in kısa saçlarında sıkıştı ve Zane'in eline boşalırken ağlamaklı bir şekilde inledi.

Zane rahatlarırken Ty'ın dudaklarına karşı iç çekti; Ty'ın boşalmasının parmaklarının üzerine damlayan sıcak kayganlığı, Ty'ın aldığı zevk konusunda ona güvence verdi. Onun sırtı

Soktu, bileği ağrıyordu ve morarmış parmakları çok acıyordu, bu da onu hemen orada uykuya göndermekle tehdit eden ezici doygunluğa biraz daha fazla katkıda bulunuyordu.

Ty neredeyse onun üzerine yığılıyordu, sadece onun üzerine düşmek yerine yana doğru yuvarlanmak için gerekli enerjiyi zar zor toplayabiliyordu. "Kahretsin," dedi güçsüzce, sırt üstü yuvarlanırken gözleri kapanıyordu.

"Evet," diye kabul etti Zane. Gözleri bulanıklaşıyordu, bu yüzden onları kapattı. Ty sonunda, "Bunu *senin* yatağında yapmalıydık," diye homurdandı.

"Priss," diye mırıldandı Zane uykulu bir sesle.

"Hımm," diye karşılık verdi Ty kıpırdamadan.

"Üşüdüm," diye araya girdi Zane, sesi kalındı.

"Sanki umurumda," diye homurdandı Ty sonunda kendini hareket etmeye zorlarken. Yatağın kenarından yuvarlandı ve gürültüyle yere çarptı, sonra ayağa kalktı ve zarif bir hareketle yorganın altına girdi.

Zane homurdandı ve elleri ve dizleri üzerinde dönerek yatağın kenarından uzaklaştı ve ayağa kalktı. Kullanılmış prezervatifi attı ve köşedeki kirli havlulardan biriyle temizlendi. İki elini yüzünde ve saçlarında gezdirdikten sonra Ty'a baktı.

"Ne?" Ty yorganın altına gömülürken sordu. "Burada seninle uyumak istiyorum," diye huysuzca itiraf etti Zane.

"Seni durduran ne?" Ty küçük bir sırtıtlşla meydan okudu, Zane'in ne yapacağını merak ediyordu.

Ty'ın onu durduracağından korkuyordu. Zane çarşafı Ty'ın sol tarafına doğru çekti ve bacakları rahatça uzanırken sıcak pamuğun içine kaydđ. Yastığı başının altına çekti ve Ty'a bakacak şekilde yan yattı. "Teşekkür ederim" ya da "iyi geceler" ya da "lütfe bana tekrar dokun" demek için ağzını açtı, ama bunun yerine hiçbir şey yoktu.

Ty orada uzanmış, ifadesiz bir şekilde ona bakıyordu. Sonunda eli yorganın altından Zane'in kalçasına kaydđ ve onu kendine doğru çekerek kalçasının ve belinin derisini nazıkçe okşadı. Daha da yaklaştı, sonunda bir kolunu Zane'e doladı ve diğer kolunu da başını desteklemesi için Zane'in boynunun altına koydu. Yüzünü Zane'inki ile yastığın arasına sıkıştırdı. "Bu hiç de

Bu da senden hâlâ nefret etmediğim anlamına geliyor," diye mırıldandı burnunu ve ağzını Zane'in şakağına dayayıp gözlerini kapatırken.

Zane gülümsedi, alt kolu avucunu Ty'ın atan kalbinin üzerine koyabileceği şekilde kayd ve üst kolu belinin üzerinde kıvrıldı. Ty'ın sabit nefes alışını dinlerken kendini inanılmaz derecede rahat hissederek uykuya daldı.

Bölüm 6

Siyah saçlarını sert bir topuz yapmış, üniformalı, zayıf bir kadın Dedektif Steve Pierce'ın masasının yanında durdu. "Size birkaç mesajım var, Dedektif," dedi ve birkaç pembe kâğıt parçası uzattı.

Pierce başını kaldırıp baktı. "Teşekkürler, Branson. Sesli mesajla ilgili başka bir iş emri vereceğim," diye söz verdi.

"Elbette efendim. Rezervasyon yaptırmadığımız sürece sorun değil," diye cevap verdi ve kendini büyük ekip odasının karşısındaki ön tezgâha geri götürdü.

Dedektif Steve Holleman birbirine bağlı masalarının üzerinden ortağına baktı ve kaşlarını kaldırdı. Pierce gıcırdayan sandalyesinde arkasına yaslandı ve pembe fişleri karıştırdı. Özellikle bir tanesine kaşlarını çattı ve nefretle baktı.

"Paylaşmak ister misin?" Holleman sonunda dürttü.

Pierce pembe fişleri masasına fırlatırken, "Yine lanet olası Feebs," diye mırıldandı. "Seri hakkında."

"Yeni olan başka ne var?" Holleman doldurmakta olduğu rapora geri dönerken mırıldandı.

"Henninger denen adamdan. Burada yeni bir ekip var," dedi Pierce, bir eliyle kahvesini alırken diğer eliyle de monitörü uyandırmak için bilgisayarının faresini döndürüyordu.

"Evet," diye homurdandı Holleman sanki bu çok açıkmiş gibi. "Sonuncular kendilerini öldürttüler."

Pierce ortağına hoşnutsuz bir bakış attı ama onu azarlamadı. "Hâlâ kendi evlerini kontrol etmeleri gerektiğini düşünüyorum."

"Bunu *onlara* söyle. Kahretsin, son olay yerinde üniformalılardan biri bundan bahsettiğinde o adamlardan biri neredeyse çılgına dönüyordu."

"Evet, biliyorum. Muhtemelen biz de aynı şekilde tepki verirdik. Sadece içeri girip istedikleri her şeyi yapabilmelerinden nefret ediyorum. Bu yüzden bu iş henüz çözülemedi. Tencerede çok fazla parmak var, çorbayı karıştırıyorlar."

Holleman kalemini yere bıraktı ve kaşlarını çatarak ortağına baktı. "Yine yemek benzetmelerine başlamayacaksın, değil mi?" diye sordu.

Pierce gözlerini devirdi. "Detaylarla uğraşan çok fazla insan var, kanıtları mahvediyorlar ve sonra davanın neden bu kadar berbat olduğunu merak ediyorlar. Sonra da tabii ki bizi arıyorlar ve hemen harekete geçmemizi bekliyorlar. Bence bu sefer bekleyebilirler."

Holleman kalemini tekrar eline alırken, "Evet, bu onları kızdırmaz," diye mırıldandı. "Her neyse. Zaten yapacak çok işim var."

"Yarın sabah onları ararım. Trenton'dan evrakları aldın mı?"

Holleman dikkati dağılmış bir şekilde "Bir yerde," diye cevap verdi. "Bu ifadeyi gömleğinin düğmelerini iliklemekten hoşlanmayan kızdan mı aldın?" diye sordu Holleman başını kaldırdığında.

"Evet, şu yığının içinde." Pierce masasının köşesini işaret etti. "Singleton oraya bir de fotoğraf koymuş tabii."

Holleman dosyayı bulana kadar yığını karıştırdı. Dosyayı yığının içinden aldı ve sırtarak baktı. Pierce'a göstermek için dosyayı çevirirken hafifçe güldü ve "Sence yüzünü görebildik mi?" dedi.

Pierce göz ucuyla baktı ve bir an duraksadı. "Ah, kahretsin. Singleton kıcını askıya alacak." Ellerini gözlerinin üzerine ovuşturdu. "Davalar garipleşmeye devam ediyor ve sonra o lanet seri yine ortaya çıkıyor." İçini çekti ve başını kaldırıp iki masanın arasından ortağına baktı.

Holleman'ın dili yine ağzından dışarı sarkmış, derin düşüncelere daldığında her zaman yaptığı gibi yana yapışmıştı. Bir süre evreni düşündükten sonra nihayet "Yemek yemeye gitmek ister misin?" diye sordu.

Pierce'ın gözlerini kırıştırarak bakışlarından kurtulması bir an aldı. "Ah, evet. Elbette. Biraz daha kahve içebilirim."

Holleman ayağa kalkıp masadan uzaklaşırken, "O zaman o palyaçoları geri çağırıp bu işi bitirebiliriz," diye mırıldandı.

Pierce Holleman'ı ofisten çıkarken takip etti ve yol boyunca kendi kendine mırıldandı.

Ty dikkatlice yataktan kalktı ve odanın içinde dolanarak neredeyse sessizce temizlenip giyindi. Yatak arkadaşına birkaç kez bakma riskini göze aldı ve bunu her yaptığında kaşları daha da çatıldı. Ne düşünüyorlardı acaba? Sadece bir denemeyle yetinmemişlerdi. Birbirlerinin kollarında uyuyakaldıktan saatler sonra tekrar uyanmışlar ve sonuçlarını hiç düşünmeden devam etmişlerdi. Ty sırasını almış, Zane'den aldığı kadarını vermişti. En azından bugün ikisi de çok ağrıyacaktı.

Ty başını salladı ve pencereye giderek hafif yağmura baktı. Tüm vücudu ağrıyordu ve hiç de iyi anlamda değildi. Orada durup Zane'in uyanmasını beklerken kaşlarını daha da çatı.

Yatağın giderek soğuması Zane'i uykusundan uyandırdı ve yavaşça çarşafın altında kaydı. Dikkatlice sırt üstü döndüğünde boğazının derinliklerinden yumuşak bir ses çıkardı. Acıyan sadece sırtı değildi. Gözlerini diğer yatağa çevirmeden önce tavana odaklanmak için gözlerini açtı. Boştu. Çenesini çevirdi ve Ty'ın pencerede durduğunu gördü. Yorgun ve gergin görünüyordu. Zane bir iç çekiş bastırdı. Böyle bir şeyi beklemesi gerektiğini biliyordu.

Ty hışırtıyı duyunca omzunun üzerinden baktı ve boğazını temizledi. "Hey," diye yalandan teklif etti.

Zane gözlerini ovuşturmak için yaralanmamış elini kaldırdı. " kaç? Ne kadar uyuduk?"

Ty saatine bakmadan, "Saat dokuz buçuk," diye cevap verdi. Zane'den uzaklaşıp tekrar pencereden dışarı baktı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yağan yağmura bakarken.

"Groggy," dedi Zane, sesi hâlâ kalın ve uykudan sıcaktı. Elini saçlarında gezdirdi ve esnedi, arkasını dönüp tekrar uyumayı düşünüyordu.

Ty başını eğdi ve ne kadar acı çektiğini itiraf etmenin artılarını ve eksilerini düşündü. Her yerde. Yine de bu garipliğin bir kısmını hafifletebilirdi. "Kıçım acıyor," diye itiraf etti sonunda küçük, alaycı bir gülümsemeyle.

Zane gözlerini yeniden açarak diğer adama baktı. Buna nasıl karşılık vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu, bu yüzden sadece ona baktı. Zane cevap vermeyince Ty omuz silkti. Kalçasındaki cep telefonu şarkı söylemeye başladı ve onu kurtardı

daha fazla bir şey söylemek zorunda kalmadı. Numaraya baktıktan sonra kesik bir mırıltıyla cevap verdi.

Ty'ın dikkati dağılınca, Zane gözlerinin yarı giyinik, sıırım gibi vücuttan aşağı kaymasına izin verdi. Ty'ın kıcı acıyordu. Zane'in dudakları seğirdi. Gülmenin iyi bir fikir olmadığından emindi. Ama kahretsin... egosunu ne kadar da yükseltmişti. Çarşafı itti ve yataktan kalktı.

Kollarını yavaşça kaldırdı ve vücudunu uzun bir esneme hareketiyle uzatmaya başladı. Başını bir o yana bir bu yana salladı ve kemikleri çatırdadı. Spor çantasına yönelip kıyafet aramaya başlamadan önce bir süre esnemenin tadını çıkardı.

Ty onu izledi ve bunu yaparken dikkati dağılmış bir şekilde telefondaki adamı dinledi. Ortağının üzerine tekrar atlamanın avantajlarını düşündüğünü biraz sıkıntıyla fark etti. Sonunda gözlerini kaçırdı ve başını salladı. Uzun bir süre sadece dinledikten sonra telefonla konuştuğunda, konuştuğu dil İngilizce değildi.

Ty'ın hırıltılı sesinden lirik bir dil döküldüğünde Zane başını çevirip baktı. Hangi dil olduğunu bilmiyordu ama Orta Doğulu bir dildi; öyle bir sesi vardı. Belki de Farsça. Zane'in kendi hızlı İspanyolcasından çok daha melodikti. Bu ses Ty'ın sesine -ya da ona- hiç uymuyor gibiydi.

Konuşma uzun sürmedi ve Ty aramayı sonlandırıp telefonu kemerine geri takmadan önce adama usulca veda etti. Arkasını döndü ve düşünceli bir ifadeyle Zane'e baktı. "Bugün biraz yürüyüş yapmak ister misin?" diye sordu, telefonda kimin konuştuğunu açıklamaya çalışıyormuş gibi bile yapmadan.

"Elbette," diye cevapladı Zane, merakını bir kenara bırakarak. "Hareket etmek sırtımın çok sertleşmesini önler." Zane daha iyi düşünmeden önce Ty'a, sonra Ty'ın kıcına, sonra tekrar Ty'ın gözlerine baktı. Ty bir kaşını kaldırdı ve onunla alay etti. Zane gülümsemesini bastırdı ve giysilerini topladı. "Aklında ne var?" diye sordu banyoya doğru yürürken.

"Gidip bir ceset çöplüğünü görmek istiyorum," diye cevap verdi Ty ve kendi kendine bu işin peşini bırakmasını söyledi. Ne de olsa bilgiyi o vermişti. Bunun için biraz alay edilme riskini göze aldığını biliyordu. Belki de aldığı yanıt yerine samimi bir yanıt, biraz güven oluşturacak bir şey arıyordu. Oh, neyse.

"Ayarlamak için Morrison ya da Henninger'i arayacak mısınız? Yoksa şimdilik ofisten uzak durmaya devam mı edeceğiz?" Zane banyoya girdi ve sırtışını daha fazla tutamadı. Sonra başını salladı ve gitmek için temizlenmeye başladı.

"Hiçbiri hâlâ kordon altında değil, yani gidebiliriz. Sadece onları görmem gerekiyor," diye cevapladı Ty pencereye dönüp sulu yansımasına kaşlarını çatarak bakarken.

Zane köşeyi döndü ve uzun bir süre Ty'ı izledi. Konuştuğunda sesi daha alçak ve daha sessizdi. Daha ciddiye. "Profil mi kırıyorsun?"

Ty başını yana eğdi ve yüzünü buruşturarak boynunu kırdı. "Evet," diye itiraf etti. "Sadece neden onları bıraktığı yeri görmem gerekiyor."

Zane bu cevabı düşünerek duvara asılı fotoğraflara . Cesetlerin neden olduğu gibi bırakıldığını hiç düşünmemişti. "Pekâlâ, harekete geç denizci. Yapacak işlerimiz var." Kelimelere rağmen sesi hâlâ sessizdi.

Ty arkasını döndü ve adama tekrar ofladı. Giymek için çıkardığı tişörtü eline alırken adama "Yağmur yağıyor," diye haber verdi. Beyaz, kamp tarzı bir tişörttü, önünde kahverengi bir çadır vardı ve etrafında "Runamuck Kampı" yazıyordu.

Ty gömleği kafasına geçirirken Zane başını iki yana eğdi. "Bu gömlekleri nereden buluyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Ty masumca sordu.

Zane kıkırdadı. "Runamuck Kampı'nda bir denizci. Histerik," diye mırıldandı ceplerini doldurmaya başlarken.

Ty göğsüne baktı ve hafifçe gülümsedi. "Onları bana eski silah arkadaşlarım gönderiyor," diye cevap verdi. "Yaklaşık her iki ya da üç ayda bir yeni bir tane alıyorum."

Zane hafif bir ceket giyerken, "Bir kere denizci olan her zaman denizcidir," dedi.

Ty savunmacı bir tavırla, "Denizci olmayı seviyordum," diye cevap verdi.

Zane ona eşit bir şekilde baktı ve Ty'ın dövmesinin alt kısmının gömlek kolunun altından dışarı çıktığını gördü. "Sen hâlâ bir deniz piyadesisin," dedi.

Ty hareketlerini durdurdu ve başını Zane'e doğru eğerek onun ciddi mi yoksa sadece şaka mı yaptığına karar vermeye çalıştı.

"Kayınbiraderim denizci," dedi Zane. "Her zaman senin ömür boyu bir denizci olduğunu söylerdi." Ty'ın yanıtını bekledi.

Ty'ın gözleri düşünceli bir şekilde Zane'in üzerinde gezindi. "Haklıydı," diye mırıldandı sonunda, gözlerini kaçırıp deri ceketini kapmadan önce.

Zane silahını alıp kontrol ettikten ve kılıfına yerleştirmeden önce birkaç dakika daha gözlerini ondan ayırmadı. "Hazır mısın?"

Ty cüzdanını arka cebine koyarken sadece başını salladı ve başını kaldırıp baktı. Garip renkli gözleri Zane'in koyu renkli gözleriyle buluştu. Ty'ın aklından söyleyecek binlerce şey geçti ve hatta konuşmak için ağzını açtı. Ama konuşmadan dudaklarını yalayıp başını eğdi ve rahatsızlığını gizlemek için kapiya doğru bir işaret yaptı.

Zane, Ty'ın davranışlarından etkilenmiş olsa da dönüp yürümeye devam etti. Belki de Ty'ın böyle bir piç olmak için kendini zorlaması gerekiyordu. Birkaç tur stres atıp gece uykusu aldığından beri sakindi. Zane içini çekti ve diğer adam için kapıyı açtı, keşke nasıl profil oluşturulacağını bilseydi. Ty'ının bir Rorschach'a benzeyeceğine bahse girerdi.

Asansöre doğru yürürlerken Ty ellerini ceplerine soktu ve başını öne eğdi. Zane'e karşı kontrolünü kaybetmişti ve olmasına izin verdiği şeyi kabullenemiyor gibiydi. Sadece sevişmekle kalmamışlar, Ty Zane'in kendisini becermesine de izin vermişti. Çok az hoşlandığı bir adama tüm kontrolünü . Ve Ty bundan son derece zevk almıştı.

Zane asansörün düğmesine bastı ve bekledi, Ty sessizdi ve neredeyse yanında kara kara düşünüyordu. İkisinin de düşünecek çok şeyi vardı. En azından Zane'in vardı ve yüzünü okumaya çalışmak için Ty'a bakma dürtüsüne direndi. Asansör numaralarının değişmesini ve bulundukları kata yaklaşmalarını izledi. "Ty," dedi sessizce.

Ty ona baktı ve hafifçe kaşlarını çatı.

Kapılar diğer insanlara açılırken Zane sessizce, "Benim de kığım ağrıyor," diye itiraf etti.

Ty, Zane'den asansördeki birkaç kişiye baktı ve gülümsememek için dudağını ısırđı. Onu duyup duymadıklarını söylemek zordu ama Zane'in bunu söylemiş olması bile Ty'ın omuzlarındaki yükü biraz olsun hafifletmişti. Mizah anlayışı olmayan biriyle yatamazdı. Bu ona doğru gelmiyordu. Asansöre girdiklerinde gülmemeye çalışarak boğazını temizledi. "Tamam," diye cevap vermeyi başardı.

Lobiye inip taksi çağırarak için dışarı çıktıklarında başka bir şey söylemediler. Rahat bir sessizlik olduğu söylenemezdi. Daha çok geçici bir ateşkes gibiydi.

Taksi onları Green-Wood Mezarlığı'nın ana girişini belirleyen, İç Savaş döneminden kalma devasa kapının önünde indirdi. Yağmur biraz hafiflemişti ama giysilerini yiyen ve çıplak tenlerini ısırarak bir soğuşu da beraberinde getirmişti. Ty ellerini ceplerine soktu ve yağın yağmurun arasından taş işçiliğine saygıyla baktı. Buranın bir iniş noktası olarak cazibesini şimdiden görebiliyordu.

Zane birkaç adım ötede durmuş, etrafına bakınıyordu. Hava bulunduğu yer için mükemmeldi; serin ve kasvetliydi, mezarlığın doğasında var olan sessizliği ve hüznü daha da arttırıyordu. Ama bu, mekânın tuhaf güzelliğinden bir şey eksiltmiyordu. Ty'a bakmadan önce devasa kemeri biraz ilgi ve takdirle inceledi.

Ty konuştuğunda hâlâ yukarı bakıyordu. "Hooker mezarlardan birinde çarşafına sarılmış halde bulundu," dedi Zane'e sessizce. "Dişleri yok, onun dışında dokunulmamış."

Diğer ajanın gözleri mezarlığın ilerisinde duran anıtlara, kararan çimenlerin ve kirli mermer taşlarla keskin bir tezat oluşturan yanmış kehribar yaprakların ötesine döndü. Zane'in içinde bir şeyler sızlamaya başladı ve kaşlarını hafifçe çatarak ellerini ceplerine soktu.

Ty cevap vermeyince ona baktı. "İyi misin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Zane'in gözleri çakmak çakmak oldu ama hemen başını salladı. "Evet," dedi sessizce. Mekânın ağırlığının etrafına çöktüğünü hissedebiliyordu. Ty'ın da hissettiğini hayal etti. Ortam hissedilmeyecek ve derinden hissedilmeyecek kadar görkemliydi. "Önden buyurun."

Ty bir süre onu izledikten sonra başını salladı ve kapıya doğru ilerlerken yağmurun altında başını eğdi. Mezarlıklar Ty'a her zaman pek çok şeyin yapmadığı bir şekilde hitap etmişti. Özellikle de bu çok güzeldi. Onunla da konuşuyor, çamurlu çimenlerin üzerinde yaşlı mezar taşlarına doğru yürürken ona katillerini anlatıyordu.

Zane gözleri yerde, onun peşinden gitti. Yağmur tepelerindeki ağaçların arasından şakırdamaya devam ederken sessizce yürüdüler. Sırılsıklam olmuş zemin sarı yapraklarla kaplıydı, yer yer mezar taşlarını gizliyor, yer yer de öne çıkarıyordu. Ty ağaçlardan birinin altında durdu ve yaşlanan taşlara takdirle baktı. Cebinden bir kâğıt çıkardı ve bir süre inceledikten sonra taşlarını çatarak uzaklara baktı.

Ty durakladığında, Zane neredeyse ona çarpıyordu. Etraflarındaki bahçeyi, çok çeşitli taşları ve anıtların ardındaki düşünceleri meşguldü. Burası çok farklıydı... beklediğinden farklıydı. Sonbahar havası ağaçları parlak renklere büründürmüştü, normalde kasvetli olan bu yeri hayat çizgileriyle boyamıştı. Göğsünün daha da ağırlaşmasına neden olan garip bir ikilemdi bu.

Ty sonunda nispeten doğru noktada olduklarına karar verdi ve kâğıdı katlayıp cebine geri koydu. "İşte bu," diye mırıldandı.

Avlunun içinden geçen patikada, düzgünce yontulmuş kareler halinde sıralanmış bir dizi aile mezarının yanında durdular. Zane hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, Ty'ın ne gibi fikirlere sahip olabileceğini görmek için bekledi. Araştırmanın bu yönü Zane'in pek tecrübeli olduğu bir konu değildi; o kâğıt üzerindeki izleri ve ayrıntıları takip etmek üzere eğitilmişti, başkalarının düşüncelerini ve motivasyonlarını havadan toplamak için değil.

Zane beklerken Ty sessizdi, başı öne eğik bir şekilde alanda yavaşça dolaşıyordu. Bu onun tamamen farklı bir yönüydü; her zamanki hırçınlığına tamamen zıt görünen sakin, derli toplu bir yön. Zane artık onun hangi tarafının gerçek olduğunu anlayamıyordu.

Neredeyse on dakikalık bir sessizlik ve düşünme sürecinden sonra Ty nihayet merakla, "Bunun bir saygısı var," diye mırıldandı. "Neredeyse... romantik. Hiçbir yerde lastik ya da makine izi yoktu, yani onu buraya girişten taşımış." Geldikleri yoldan geriye doğru baktı. Buraya kadar uzun bir yol vardı.

Kollarınızda ağır bir yükü yürüyün. Tekrar Zane'e baktı ve kaşlarını çatı. "Eski hissettiriyor. Modası geçmiş," diye devam etti biraz şaşkın bir sesle. "Katilin bir filmde gördüğü ya da bir kitapta okuduğu ve yeniden canlandırmak istediğı bir şey gibi."

Zane onu duymuştu ama ilk başta pek anlamamıştı. Etrafına bakınırken, anıtlara sırtını dönüp avluya baktığında, taze çiçek yığınlarıyla kaplı bir mezar dikkatini çekmişti. Mezarlıkta geçirdiğı son zamanla paralellik kurmamak mümkün değildi. Ty'ın sözlerinden birkaç kalp atışı sonra Zane kendini salladı. "Evet, evet öyle," diye sessizce onayladı.

"Diğerlerinin hiçbirisi böyle görünmüyordu. Kendi yataklarında bırakılmış, rastgele yerlere atılmışlardı," diye mırıldandı Ty, Zane'den çok kendi kendine konuşuyordu. "Bu neden özeldi? Hatta özel miydi yoksa bu cinayete eklememiz gereken bir başka farklı unsur mu?"

Birkaç kez gözlerini kırpan Zane dikkatini tekrar ortağına verdi. "Özel olduğunu söyleyebileceğimden emin değilim. Burada mı öldürüldüğünü yoksa buraya mı taşındığını bile bilmiyoruz."

Ty mezarlığın etrafına baktı, ortamın onunla konuşmasına izin vermeye çalıştı. "Hayır," diye mırıldandı. "Burada öldürülmedi," diye açıkladı, ama neden böyle düşündüğünü bilmiyordu. "Ama buraya bırakılmasının bir nedeni vardı, bundan eminim."

"O halde hepsinin oldukları yerde bırakılmalarının... oldukları gibi bırakılmalarının... bir nedeni var," diye ekledi Zane, ağırlığını değiştirip patika boyunca birkaç adım attıktan sonra dönüp tekrar etraflarına bakarak.

"Şart değil," diye inatla karşı çıktı Ty. "Modelin yöntemde olduğunu siz kendiniz söylediniz. Ya yöntemin bir parçası da cesedin bir vakada bırakıldığı yer ise, ama diğerinde değilse? Ya bu cesedin nasıl öldürüldüğünden çok nereye bırakıldığı önemliyse, ama bir başkasının nereye bırakıldığı değil de belli bir şekilde öldürülmesi daha önemliyse?"

Zane'in dudakları kıpırdadı. "Biliyor musun, aslında bunu anladım," dedi başını sallayarak. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Sanırım bir ipucu bulana kadar bunu her iki şekilde de çözmemiz gerekecek," diye teklif etti.

Ty ona dudak büktü ve uzaklara baktı, yağmurun içinden bakarken düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Yağmur daha sert yağıyor, aşağıya doğru kayıyordu.

Ceketinin yakası onu titretiyordu. Kesinlikle daha kötülerini yaşamıştı ama yine de rahatsız ediciydi.

Yağmurun başlaması Zane'i ürpertti ve dikkati tekrar mezarlara çekildi. Yağmur damlalarının çıplak bir toprak parçasının üzerine düşerek onu damla damla karartmasını izledi. Mezar taşlarının bazılarına yerleştirilmiş renkli çiçeklerin üzerine damlacıklar düşerken Zane'in bakışları yumuşadı ve odaklanamadı. Çiçeklerin üzerindeki yağmur. Islak toprak. Ağrısı kabardı ve anıları daha fazla görmezden gelemedi.

Ty daha fazlasını söylemek için geri döndü ve Zane'in yüzündeki ifadeyi yakaladı. Ağzını kapattı ve kaşlarını çatı. "İyi misin?" diye sordu yine biraz da kızgınlıkla.

Diğer adam onu tanımadı. Aynı yerde duruyordu. Başını çevirmemişti; nefes almış gibi bile görünmüyordu. Gözlerini indirmiş, tanımlanamayan bir şeye bakıyordu.

"Garrett!" Ty yüksek sesle havladı.

Zane kasıtlı olarak Ty'a bakana kadar birkaç sessiz an daha geçti. Yüzü artık birkaç gündür takmadığı duygusuz maskeye bürünmüştü ve gözleri kuruydu. Ama gözlerindeki ışık gitmişti ve bakışları boştu.

"Ne oluyor be adam?" Ty kızgınlıkla sordu. "İyi misin?" diye tekrarladı.

"Aradığınız şeyi buldunuz mu?" Zane sordu. Sesi kırılıyordu ama gözlerini Ty'dan ayırmadı.

Ty'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve başını eğdi. Mezarlığın etrafına bakındı, bütün kasvetli günü orada geçirebileceğini ve yine de aradığını bulamayacağını biliyordu. Ama eğer Zane onun üzerine gidecek olursa bunun bir faydası olmazdı. "Elbette," diye cevap verdi sonunda. "Hadi gidelim."

Zane akıllıca topuklarının üzerinde döndü ve yürümeye başladı.

Ty bir süre olduğu yerde kaldı ve şaşkınlık içinde onu izledi. Sonunda eğilip mükemmel sarı yapraklardan birini aldı ve cebine koydu, ardından yavaşça ortağının peşinden gitti.

Zane kapıdan geçip caddeye çıkana ve bir taksiye işaret edene kadar uzun, eşit adımlar durmadı. İlki devam etti ve böylece

gözlerini dört açtı. Hâlâ hasta hissediyordu. Birdenbire ortaya çıkmıştı, karısı gibi gömülü olduğunu düşündüğü beş yıllık anıların hayaleti.

Zane'in çağrısı üzerine ikinci bir taksi durduğunda Ty ona yetişmek için koştu. Taksiye binip sudan kurtuldular ve Ty şoföre kaldıkları otelin adını verdi. Daha fazla sahne görmeyi umuyordu ama bunu böyle yapmaktansa yalnız yapmayı tercih ederdi.

Yolculuğun beşinci dakikasında Zane nihayet gözlerini kapadı ve biraz rahatladı. Dirseğini cama dayadı ve gözlerini ovuşturdu. Tanrım, bazen anılardan nefret ediyordu. İstemediği kâbusları geri getiriyorlardı. Açıkçası, ne iyiyi ne de kötüyü istiyordu, çünkü iyiler daha da kötüydü. Ty'ın neler olup bittiğini öğrenmek istediğini biliyordu ama Zane kelimeleri ağzından çıkarabileceğinden bile emin değildi.

"Ne zaman hazır olursan, dostum," diye sinirli bir şekilde dürtükledi Ty.

Zane, Ty'a aynı derecede sinirli bir bakış fırlattı. "Kötü anılar, tamam mı?" diye mırıldandı.

Ty bir an için taksinin kendi tarafından ona baktı ve sonra uzun bir iç çekişle gözlerini kaçırdı. Belli ki bundan daha fazlası vardı ve Ty onun bunu umursamasına bile sinirlendiğini fark etti. Yine de bir daha sormayacaktı.

Uzun bir sessizlikten sonra Zane sessiz bir iç çekti. "Becky yılın bu zamanında öldü," dedi Zane sessizce. "Hava hemen hemen aynı. Süslü bir mezarlık." Omuz silkti.

"Becky kim?" Ty öfkeyle sordu.

Zane gözlerini pencereden dışarı odakladı. "Karım."

Ty uzun bir süre ona baktı, gözleri Zane'in hâlâ taktığı ama hakkında hiç konuşmadıkları evlilik yüzüğüne kaydı, sonra yorum yapmadan başını çevirdi. Sessizlik içinde yollarına devam ederken dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Özür dilerim," dedi sonunda.

Zane yavaşça başını sallayarak sonunda "Teşekkürler" dedi. Neredeyse

duyulmuyordu. Ty cevap vermedi. İlk tepkisi, eğer Zane Zane'in mezarlıklarla ilgili lanet bir sorunu vardı, orada zon yaparak zamanlarını boşa harcamak yerine bir şeyler söylemeliydi. Olabilirdi

Zane'i kapıda bırakıp acele etmese daha iyiydi. Bir gün önce bunu yüksek sesle söyleyebilirdi ama şimdi dilini tutuyordu. Bu alışkın olmadığı ya da rahat edemediği bir eylemdi. Adama çok sert bir şey söylememek için kendini zorlaması Ty'ın içinde biriken kızgınlığı körükledi.

Birkaç dakika geçti. "Geri dönmek ister misin?" Zane tarafsız bir şekilde sordu.

Ty mimarının geçişini izledi ve duyulur duyulmaz bir şekilde iç geçirdi. "Göreceğiz," diye cevap verdi sonunda sertçe.

Zane, Ty'ın işini bozduğu için kendini kötü hisseden yanını kapattı. Zihninde dönüp duran düşünceler, hayaller ve sönmekte olan ışıklarla kıyaslanamazdı bile. Bu örümcek ağlarını temizlemek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Sonra işine geri dönebilirdi.

Taksi yolculuğunun geri kalanı gergin bir sessizlik içinde geçti.

Bölüm 7

Ty inkar edilemez bir şekilde ve günün geri kalanını bu kızgınlıkla geçirdi. Kendisi ve Zane'in küçük kişisel etkileşimleriyle dikkati ne kadar dağılırsa, kendini o kadar öfkeli buluyordu. Bulmaları gereken bir katil ve Ty'ın intikamını alması gereken bir kardeşinin ölümü vardı' başlattıkları bu küçük kaçamağa kendini kaptırmasına gerek yoktu. Ve artık öfkesini dindirmek için Zane'e bağırıyordu bile. Aralarında olanlardan sonra bu doğru gelmiyordu. Bir çıkış yolu olmadan öfkelenmeye alışık değildi ve bu onu yıpratıyordu.

Sonunda Federal Plaza'ya dönmüşler ve patlayan bilgisayarla ilgili olanları anlatmışlardı. Her iki adamda da görülen morluklar ve sorgulanacaklarını bildikleri halde neden olay yerinden ayrıldıkları konusunda sorgulandılar. Ty, hoşnutsuz müfettişlerin peşlerini bırakması için Dick Burns'ü aramak zorunda kalmış ve onlar da yollarına devam etmişlerdi.

Günün geri kalanını otelde, dosyalar ve notlar üzerinde çalışarak ve bir ipucu arayarak geçirdiler.

Ty sonunda işini bırakıp dirseklerini masaya dayadığında yağmur bir kez daha yağmaya başlamıştı, damlalar otelin penceresine tembelce vuruyordu. Ellerini yüzüne sürdü ve ağlamaklı bir şekilde inledi. "Öğle yemeği yedik mi?" diye sordu somurtarak.

"Hayır," diye cevap verdi Zane dikkati dağılmış bir şekilde. Birkaç saat önce nihayet otopsi raporlarına dalmayı başarmıştı ve bu konu açlık, seks ya da başka türlü herhangi bir fiziksel dürtüyü bastırmak için fazlasıyla yeterliydi.

"Artık öğle yemeği yiyebilir miyiz?" Ty alaycı bir tavırla sordu.

Zane yumuşak bir iç çekişle kalemini bıraktı. "Elbette," diye kabul etti.

Ty sandalyesinde arkasına yaslanmış, hayvanat bahçesindeki bir aslanı izler gibi Zane'i dikkatle izliyordu. Siteden erken ayrılmak zorunda kalmasından çok daha fazla nedenden ötürü ona kızgındı. En çok da Zane bir şey yaptığında nedenini merak ettiği için sinirleniyordu.

Masadan kalkmadan önce dosya klasörlerini iten Zane, ayağa kalktığında gerindi, kollarını başının üzerine koydu, boynunu yuvarlarken gözlerini kapattı. Bütün sabah gergindi ve bütün öğleden sonra dava dosyalarının üzerinde kambur oturmak da ona yardımcı olmamıştı.

"bu kadar yeter mi?" Ty tarafsız bir şekilde sordu.

Zane sırtını kamburlaştırdı ve birkaç omuru kırıldı. Gözlerini açmadan önce rahatlayarak gevşedi. "Biraz ara verdikten sonra iyi olacağım. Şu anda bütün bunlar etrafta yüzüyor," diye mırıldandı elini başına doğru sallayarak.

Ty sadece başını salladı ve sabırsızlıkla Zane'i izledi.

Zane bakışa kayıtsızca karşılık verdi. "Peki. Oda servisi mi? Dışarı mı çıkıyorsun?" Sigara düşüncesi rahatlatıcıydı, çünkü yakın zamanda başka bir seks yapacak gibi görünmüyordu. Ty'ın kızgın olduğu gerçeğini deşifre etmek oldukça kolaydı.

Ty dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve başını düşünceli bir şekilde yana eğdi. "Dışarı çıkmak riskli olabilir," diye gözlemledi düz bir tonda. "Henüz bir kuyruk görmedim ama bu kuyruğumuz olmadığı anlamına gelmez."

Zane dalgınca başını salladı ve içinde menü olan otel kitabını attığı şifonyere doğru yürüdü. Ty'ın dışarı çıkıp dolaşmak isteyeceğini düşünmüştü, adam ne kadar huzursuz olsa da. Ama dün Ty'ın ne yapacağını belli olmadığını öğrenmişti. Onu tahmin etmeye çalışmak boşuna bir çabaydı ve çoğu zaman baş ağrısına neden oluyordu. Mobilyanın üstünde duran kitabı karıştırmaya başladı. O hareket ederken Ty'ın gözleri onun üzerindeydi. Bir şey bekliyor gibiydi. Zane görmezden gelmek için elinden geleni yaparken sessizlik iyice gerildi.

"Bu gece odama döneyim mi?" Ty sordu. "Yoksa hem birlikte çalışıp hem de birbirimizi anlamsızca becerebilecek miyiz?"

Zane çenesini geriye atarak Ty'a uzun bir süre iri gözlerle baktı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ve tekrar denemeden önce hemen geri kapattı. "O lanet şeyle çalışabilirim," dedi. Tanrım, sesi aptal gibi çıkıyordu!

Ty homurdandı. "Güzel," dedi düz bir ifadeyle, gülümsemesi tekrar düştü. "Bu şekilde devam ettiğimiz sürece sorun yok."

Zane gözlerini kısarak Ty'a doğru döndü ve menüyü de yanında getirdi. "Öyle mi kalsın?" diye merakla sordu. Evet, aralarında müthiş bir kimya varmış gibi görünüyordu ve birkaç korkutucu derecede hassas an da yaşanmıştı ama Zane bundan bir anlam çıkarmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Doğru," diye yanıtladı Ty, ya ima edilen sorudan habersizdi ya da detaylandırmayı umursamıyordu.

Zane bir cevap almak için zorlamak yerine menüyü uzattı ama gözlerini Ty'dan ayırmadan onu izlemeye devam etti.

"Dün gece yediğimi alacağım," diye cevap verdi Ty, menüye bakıp küçük bir sırtıtlıla Zane'e dönerken.

Diğer adam bir kaşını kaldırdı ve menüyü geri çekerken Ty'a alaycı bir eğlence bakışı attı. "Kahvaltıda ne yediysen onu istersin diye düşündüm," diyerek telefona doğru yürüdü.

Ty karanlık bir şekilde kıkırdadı, otel odasının gölgeli köşesinde oturup sandalyesinde geriye doğru sallanırken sesi neredeyse rahatsız ediciydi. Zane'i izliyor, iri adam hareket ettikçe avını takip eden bir yırtıcı gibi onu takip ediyordu.

Zane oda servisini aradı ve birkaç akşam yemeği ve bir tatlı sipariş etti -Ty'ın gözlerinin onu takip ettiğinin farkındaydı. Kaba bir veda mırıldanarak telefonu kapattı ve masaya geri oturdu, klasörleri karıştırdı ve yemek gelmeden önce daha fazla otopsi fotoğrafına bakma fırsatını değerlendirdi. Ty'a bakmaktan özenle kaçındı. Akıl sağlığı için böylesi daha iyiydi.

Ty başını eğdi ve Zane'in neden şimdi onu bu kadar özenle görmezden geldiğini merak etti. Sonunda omuz silkti ve bir kuryenin o günün erken saatlerinde Washington'dan getirdiği paketten kalın bir dosya çıkardı.

Ty ana ofisteki bir arkadaşını arayarak son on yıl içinde işlenen açıklanamayan cinayetleri araştırmasını istemiş, ardından da ona bir liste fakslamıştı. Listedeki cinayetleri seçerek, davalarına uygun olabilecek dosyaları talep etmiş ve sorumlu adamın izini sürmeye çalışmıştı.

Ayrıca son on yılda New York ofisinde çalışmış her ajanla ilgili bir yığın dosya vardı, bunlardan biri de kendisiyle ilgiliydi. Eski dosyalarla işi bittikten sonra hepsini gözden geçirir ve her ajanın New York'a atanmadan önce çalıştığı yerlerin bir listesini yapardı.

York. Tek yapması gereken seri cinayetlere uyan bir cinayet bulmaktı, bu da söylenenden çok daha kolaydı, zira adamda konuşulacak bir şey yoktu ve sonra da yerleri eşleştirmek.

"Bu işi bir bilgisayar ineği yapınca daha kolay oluyor," diye homurdandı dişlerinin arasındaki kalemin etrafında.

Zane ona baktı ve homurdandı, sonra işine geri döndü.
Notlar.

Ty ona baktı, kaşlarını bilinçsizce çattı, sonra dosyasına geri döndü. elindeydi. Yaklaşık beş yıl önce Baltimore'da işlenen faili meçhul bir cinayetle ilgiliydi. Okudukça kaşlarını daha da çatmaya başladı. "Bunu biliyorum," diye mırıldandı sayfaları çevirirken. "Tanrım, bunu hatırlıyorum," diye mırıldandı kendi kendine. "On dokuz Ocak," diye devam etti, Zane'in ona dikkat edip etmediğini umursamadan.

Kurban Maryland Üniversitesi Hukuk Fakültesi kampüsünde bulunmuştu. Küçük, yavaş hareket eden bir aracın arkasında sokaklarda sürüklendikten sonra bir tür alkol zehirlenmesinden ölmüştü. Ty'ın bu vakayla ilgili hatırladığı en ilginç şey kurbanın kimliği idi. Baltimore'un kötü şöhretli Poe Toaster'ı olduğu söyleniyordu; 1949'dan beri yazar Edgar Allan Poe'nun mezarını ziyaret edip konyakla kadeh kaldıran adam. Aslında şehirdeki pek çok kişi tarafından gözlemlenen bu ziyaretler o yıldan sonra durmuştu.

"İlginç bir şey buldun mu?" Zane izlerken sordu.

Ty homurdanarak cevap verdi. Ağzındaki kaleme bir kâğıt parçası da katılmış, dosya dizlerinin üzerine yayılmıştı ve hatırladıklarını okurken her iki eli de birkaç sayfa kâğıt tutuyordu. Zane'e el salladı ve aşağıyı işaret etti.

Zane neredeyse sevgiyle gülümsedi ve Ty'ın yanında durduğunda kâğıdı ve kalemi dudaklarının arasından çekip aldı. Dosyaya baktı. "Maryland Hukuk Fakültesi, ha?"

"Bunu hatırlıyorum," dedi Ty ona. "Bütün işaretleri taşıyor. Ne yazık ki yenileri kadar rastgele. Ama bir jeton kalmıştı," dedi neredeyse heyecanla orijinal dosyadaki notları işaret ederken.

"Bir tüy kalem. Baltimore'da olduğunu biliyoruz," dedi neredeyse şaşırmış bir sesle.

"Baltimore'da üniversitede okuyor olsaydı, okuldan çıkar çıkmaz Büro'ya başvurmuş olabilir," diye mırıldandı Zane. "Ya da adli tıp veya kolluk kuvvetlerine girdi ve sırf yakınlığı nedeniyle Büro'yu tanıdı."

Ty, "01'de Baltimore'da bulunan tüm ajanları çapraz kontrolden geçirmeliyiz," diye önerdi.

Zane başıyla onayladı. "Bu bir mola olabilir gibi görünüyor." Ty dosyayı , "İşte," diye homurdandı. "Bir at."

Zane dosyayı aldı ve okumaya başlarken koltuğuna geri döndü

o.

"Bunun olduğunu hatırlıyorum," dedi Ty ayağa kalkarken ve adım atmaya başladı. "Bir tür nefret su ı olarak etiketlenmişti," diye devam etti. "Anlayacağınız, kurban Poe Toaster denen bir adamdı. Aslında orijinal Toaster'ın torunuydu, her yıl Edgar Allan Poe'nun doğum gününde mezarlığa gizlice girip konyakla kadeh kaldıran adam. Bazen notlar bırakırdı. Doksan dokuzda babası öldükten sonra bu yeni adam başladı ve daha ayrıntılı notlar bıraktı. Bir yıl Fransız konyağının Poe için yeterince iyi olmadığını söyledi; sanırım 11 Eylül'den hemen sonraydı ve Fransızlar terörist avına katılmayı reddetmişti. Sonra iki bin dörtte Kuzgunların Super Bowl'u kaybedeceğini söyleyen bir not bıraktı. Bu pek çok insanı kızdırdı."

"Tanrım, NFL rekabeti dışında her şey olabilir," diye mırıldandı Zane. "Yani, alkol zehirlenmesi - tek seferlik bir şeyse, özellikle de alkolik değilse, bu çok fazla şey gerektirir. Daha çok boğulma gibi bir şey." Sayfaları çevirerek otopsi raporunu aradı.

Ty, "O da sokaklarda sürüklendi," diye belirtti. "Karin içine bırakılmış. Ama başlangıçta düşündükleri gibi kurbanın kim olduğu önemli değilse, o zaman ölümün kendisi daha da önemli."

"Yöntemlerin tuhaf bir bileşimi," diye mırıldandı Zane raporu okurken. "Alkolik değildi. Karaciğerinde sorun yoktu."

Ty cevap vermeden Zane'i izledi. Bu davayla ilgili zihninde, mağaranın ağzındaki yarasalar gibi uçuşan şeyler vardı.

Onu çıldırtıyorlardı ve tek bir tanesini bile yakalayamıyordu. "Düşünceleriniz?" diye sordu usulca.

Zane kesin bir ifadeyle, "Ya biri ona çok miktarda içki içirdi ya da enjekte edildi," dedi. Raporu tekrar okudu. "Ama hiç iz bulunamadı."

"Sence saldırganı tanıyor muydu?" Ty yumuşak bir sesle sordu.

Zane'in kaşları çatıldı. "Onu sürüklemek için kullanılan iplerin bıraktığı izler dışında boğuşma izi yok. Tırnaklarının altında çizik yok. Sürüklendiğinde zaten baygındı." Başını sallayarak gözlerinin odaktan çıkmasına izin verdi. "Eminim biliyordu. Bahse girerim onu tanıyordu. Hatta ona güvenmiştir. Bir arkadaş ya da iş arkadaşı. Birlikte kutlama yapacağı, normalden fazla içki içeceği biri. Onu uysal ve daha fazla içmeye yatkın hale getirmek için ona bir ilaç verdi."

Ty başıyla onaylıyordu. "Burası merkez üssü," diye mırıldandı. "Burns'ü arayıp birilerini göndermesini söyleyeceğim."

"Ona yapılmasını istediğimiz işaretlemeden bahset. Baltimore'u sor-memleketini, okulunu, hatta ailesini," dedi Zane dikkati dağılmış bir şekilde, hâlâ dosyaya bakıyordu.

Ty telefonunu kemerinden çıkarırken "Hı hı," diye cevap verdi.

Ty konuşurken Zane dosyanın derinliklerine indi ve gözlerini kısarak masanın üzerindeki diğer dava dosyalarına ait kâğıt yığınlarını değiştirmek için ayağa kalktı. Ty, hattın güvenli olduğundan emin olur olmaz bulduklarını Burns'e aktardı. Adam ilk başta Baltimore bağlantısı konusunda şüpheli görünüyordu ama Ty'ın onu ikna etmesi uzun sürmedi, diye not etti Zane. Ty Büro'da ne kadar berbat biri gibi görünse de Burns ona her zaman güvenmiş ve neredeyse oğlu gibi davranmıştı. Zane bunun nedenini merak etmekten kendini alamıyordu.

Kısa süre sonra Ty telefonu kapattı ve tekrar volta atmaya başladı. Sonunda durdu ve Zane'e ters ters baktı. "Acıktım."

"Mm hmm," diye belli belirsiz cevap verdi Zane, önünde üç dava dosyası duruyordu. Ty kaşlarını çatı ve onu izledi.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu umutla.

"Hayır," dedi Zane, hâlâ okumaya devam ettiği için uzatarak. "Ben . Mücadele yok."

"Ne?" Ty şaşkınlıkla sordu.

"Mücadele yok. Boğuşma izi yok. Bazen kurbanlar bağlanmış ya da sarılmış ama ne bir çürük, ne bir pençe izi, ne de bir sıyrık var. Öldürülmeden önce kavga ettiklerine dair hiçbir iz yok," dedi Zane, başka bir dosyaya uzanırken kaşları çatıldı. "Bu doğru olamaz."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Ty yumuşak bir sesle sordu. "*Bütün* kurbanlarını tanıyor olamaz. Sence işbirliği yapmalarını sağlamak için bir rozet mi kullanıyor?"

"Neden onları tanıyamadı?" Zane başını kaldırdığında sakince sordu.

"Çünkü diğer tanıdıklarının korkunç bir şekilde yavaş yavaş azaldıkları belli olurdu," diye tersledi Ty. "Profesyonel bağlantıları olmadığı sürece," diye yavaşça düzeltti.

"Ya da bir karışım. Profesyonel. Kişisel. Aile. Okuldan veya üniversiteden eski arkadaşlar," diye önerdi Zane.

"Bunun ne kadar olasılık dışı olduğunu biliyor musun?" Ty şüpheyile sordu, farkında olmadan Burns'ün ona karşı takındığı tonu takınmıştı. "Ayrıca, birini ne kadar iyi tanıdığım umurunda değil, beni doğramaya başlarsa karşılık veririm," dedi.

"Olası değil. Ama mümkün. New York çok büyük bir şehir. Her türlü yerde arkadaşlarınız olabilir ve birbirlerini asla tanımazlar," dedi Zane, dosyaları kapatıp bir araya dizerken.

"Seni de mantığını da sikeyim Garrett," diye somurttu Ty yeniden adımlamaya başlarken.

Zane, "Bana her gün geometri verin," diye mırıldandı. "Cebirden nefret ediyorum."

Ty durdu. "Kurbanların sabıkalarını kontrol etmeliyiz," dedi. "Eğer katil bir federalse, kurbanlarını işi sayesinde buluyor olabilir."

"Çalışmalarına ihtiyacımız var. Rahipler, iş, kilise, aile, okul... bunlardan herhangi biri bir bağlantı olabilir. Kahretsin, ek iş. Erkek arkadaş. Örgü çemberi," diye mırıldandı diğer ajan.

"Tanık dosyalarını da kontrol etmeliyiz," diye mırıldandı Ty. "Eğer soruşturmayı o yürütüyorsa suçlu olmayabilirler. Tanık da olabilirler. Ama kimse beni bir rozetin birini hayatı için savaşmaktan alıkoyabileceğine ikna edemez."

"Kloroform," dedi Zane aniden, önündeki kâğıdı göstererek. "Adli tabip bazı otopsilerde kloroform izlerine rastlamış."

Ty kaşlarını çatarak, "Bu görür," dedi.

"Evet," diye onayladı Zane başını sallayarak. Kapı çalındığında biraz sarsıldı.

"Anladım," diye mırıldandı Ty ayağa kalkıp yalınayak kapıya doğru başlarken. Ensesindeki tüyler aniden diken diken oldu ve bir şeylerin ters gittiği hissi, tıpkı askerdeyken bazen olduğu gibi, ona saldırdı. Kapıya yaklaşırken yavaşladı, kapının çalınmasına verdiği tepkiyi değerlendirdi ve tereddüt ederken dudaklarını yaladı. Sonunda gözetleme deliğine yaklaştı ve eli belindeki silahta, içeriye baktı.

Zane, Ty'ın silahına uzandığını görünce kaskatı kesildi ve hemen yanındaki şifonyerden kendi silahını aldı. Dikkatle izledi, kapıdan doğrudan görüş alanının hemen dışında durdu.

Ancak Ty, otel görevlisinin elinde yemekle dışarıda olduğunu görünce rahatladı ve neden bu kadar sinirli olduğunu merak etti. Kapıyı açtı ve daha fazla telaşlanmadan görevliyi selamladı. Yemekler yerleştirilip görevli gittikten sonra Ty Zane'e baktı ve omuz silkti. "Biraz gerginim," diye itiraf etti utanarak. Bu sözleri Zane'e ilk kez söylemiyordu.

"Birazdan da fazla." Zane ona eşit bir şekilde baktı. "Bu içgüdüleri görmezden gelme. Seninkilerin benimkilerden daha iyi olduğu kesin."

Ty hemen, "Kapa çeneni," diye homurdandı. Tabağının kapağını kaldırırken gözlerini kıstı ve Zane'e bir bakış atıp gülümsedi. "Neden burada seninle yattığımı sanıyorsun?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Çünkü kolayca *ürküyorum*."

Zane alaycı bir tavırla, "Bunun benim heyecanlı sohbetim için olduğunu sanıyordum," dedi. Ty dikkati dağılmış bir şekilde, "Her neyse, senin heyecanlı konuşman için," diye karşılık verdi. Oturdu ve tabağını ona doğru çekti.

Zane kıkırdadı ve tabağını aldı, ama Ty'ınkinden bir kızartma olmazdı. Patates kızartması yerine mozzarella çubukları vardı. O anda soğan halkalarını es geçmeye karar vermişti. Ne olur ne olmaz diye.

"Hırsız," diye mırıldandı Ty asık suratla.

Zane göz kırptı ve onu yatıştırmak için bir mozzarella çubuğu uzattı.

Ty inatla ona baktı ve sonra Zane'in elinden kaptı. "Bizi takip eden birini fark ettin mi?" diye sordu ve mozzarella çubuğunun ucunu ısırıp sıcak peynir diline çarptığında mırıldandı.

"Elbette; sadece aptal olduğum için bir şey söylemedim," diye kayıtsızca cevap verdi Zane.

"Tanrım, bana bu lanet şeylerin nükleer olduğunu söylememiştin," diye homurdandı Ty, peyniri ekmekli dış yüzeyden çekip çıkarırken ve boşuna parmağından sıyırmaya çalışırken.

"Hâlâ dumanı tütüyor olmasının bir ipucu olabileceğini düşündüm," dedi Zane.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Ty, koltuğunda kıpırdanırken, farkında olmadan biraz da olsa devam eden acısına ihanet ediyordu.

Zane, Ty'ın rahatsız bir şekilde hareket etmesini izlerken kaşları çatıldı ve nedenini anladığında gözlerini kırıştırdı. Sırtmamak için kendini zor tuttu ama dudakları yine de seğirdi.

Ty parmağındaki soğumuş peyniri yemeye çalışırken, "Kes şunu," diye mırıldandı.

Zane yüzünü çok dikkatli bir şekilde düzeltti, ancak gözleri hala parlak ve dans ediyordu. Ty'ı çok nadiren alt etmişti, henüz peşini bırakamazdı. Sıcak peynirli çubuktan bir ısırık daha alırken, "Acı ve baharatla başa çıkamazsan bana haber ver," diye takıldı. Muhtemelen şansını zorluyordu ama olsun.

Ty, "Bir kötü kelime oyunu daha yaparsan sana vururum," diye uyardı. Zane dayanamadı. "Hoşuma gitmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Ty ona ters ters baktı, daralmış gözlerle bu soruyu düşündü ve Zane'in o dövüşteki ısrarını gözden geçirdi. Kalçasındaki cep telefonu talepkar bir şekilde çalmaya başladı, muhtemelen Zane'i çenesine bir sol kroşe daha yemekten kurtarıyordu.

Ty telefonu kemerinden çıkardı ve göstergeye baktı. Telefonu çevirip açarken küfretti. Tabağını yere bırakırken telefona, "Zamanı gelmişti," diye homurdandı. "Siz Bir Numaralı Steve misiniz yoksa İki Numaralı Steve mi?" diye sordu telefondaki dedektife alaycı bir tavırla.

"Hey," diye itiraz etti telefonun diğer ucundaki adam. "Bize sizden daha yeni bahsetmişlerdi, bok kafalı. Benimle başlama."

"Günlerdir topuklarımızı soğutuyoruz!" Zane tabağını itip banyoya gitmek üzere ayağa kalkarken Ty bağırdı.

Dedektif Steve Pierce, "Siz hükümet çocuklarının siklerinizi tutacak birine ihtiyaç duymanız benim suçum değil," diye azarladı. "Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

"Bize otuz ver," diye homurdandı Ty kendi tabağını itip banyoya doğru bakarken, suyun aktığını duydu. "Hayır. Bize bir saat ver," diye düzeltti öğleden sonraki trafiği hesaplamaya çalışırken. Zane odaya geri dönüp ayakkabılarını giymeye başladığında ayağa kalktı ve volta atmaya başladı.

Ty, Dedektif Pierce ile birkaç kelime daha konuştuktan sonra aramayı sonlandırdı ve uzun, içten bir iniltiyle yatağına geri döndü.

"Peki, burada olduğumuzu biliyorlar mıydı?" Zane bilerek sordu. "Bu sabah öğrendiklerini söylediler," diye yanıtladı Ty kuşkuyla. "Ben kendimi biraz somon balığı gibi hissetmeye başladım...."

"Akıntıya karşı yüzmek mi? Evet, ben de öyle hissediyorum," diye onayladı Zane düz gri bir elbise gömleğini kafasına geçirip içine sokarken. Durdu ve Ty'a baktı. "Yorgun görünüyorsun," dedi içtenlikle. Daha önce fark etmemişti ama Ty'da mumun iki ucunu da yakan bir adamın görüntüsü vardı. "Hiç uyudun mu?" diye sordu endişeyle.

Ty alaycı bir tavırla, "Uykusuzluğumu kişisel olarak algılama," diye karşılık verdi. "Almadım." Zane başını kaldırıp baktı. "Uykusuzluk."

Kaşlarını çattı ve botlarına geri döndü. "Üzgünüm," dedi sertçe. "Berbat olduğumu duydum." "Ne?" Ty tepkiyi görünce dürttü.

"Ne ne?" Zane başını bağladığı yerden kaldırmadan sordu.

"Ne için bakıyordun?" Ty savunmaya geçercesine sordu.

Zane tehditkâr sınırlarını bir kenara itti ve hoşuna gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde yüzeye çıkan duygusal tepkisini bastırdı. "Bakış falan yoktu," dedi inatla.

"Saçmalık," diye homurdandı Ty tekrar doğrulup ellerinin üzerine yaslanırken.

Zane ayakkabıyı bağlamayı bitirdi ve ikincisine başladı, kasıtlı olarak hiç yukarı bakmıyordu. Cırtlak keman seslerine geri dönmeyecekti. Sonunda Ty'ı biraz insani bir duruma sokmuştu. Bunu hiçbir şekilde mahvetmek istemiyordu. Zane şimdiden kendini tamamen dengesiz hissediyordu -diğer adamı suçlamayı çok isterdi- ve kendi üzerindeki kontrolü titriyordu. Titrek hissetmekten nefret ederdi. Bu ona çok fazla yoksunluğu hatırlatıyordu.

Ty bir yastık alıp ona fırlattı ve Zane eğilirken başının tepesine vurdu. Zane gözlerini kapadı ve boğazının derinliklerinde tehlikeli bir şekilde hırladı. Tamam, belki de insanlık hali biraz abartılı bir ifadeydi. Bağlamaya devam etti. Bir sonraki şey, diye tahmin etti, Ty onu yine susmakla suçlayacaktı.

"Peki," diye iç geçirdi Ty, gözlerini devirerek kendini yataktan aşağı iterken. "Kırk yaşında ülser olmak istiyorsan, buyur ol," diye homurdandı.

"Siktir git," diye mırıldandı Zane. Bir mucize eseri ülseri atlatmıştı ama kırkuncı doğum gününü hatırlamıyordu. Aslında o yılın hiçbir bölümünü hatırladığından emin değildi. Dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerini kapadı, başı öne eğikti. Zane, Becky öldükten sonra başına bela olan korkunç ve yürek burkan rüyaları hatırlamamayı diledi. Ve kesinlikle defalarca uykusuzluk çekmeyi nasıl dilediğini, dilediğini ve yalvardığını açıklamaya çalışmak istemiyordu.

"Tanrım, yine mi Garrett?" diye mırıldandı Ty öfkeyle. "Gerçekten mi?" diye sordu inanamayarak. "Senin için bir psikiyatrist çağırmamız mı gerekiyor?"

Öfke alevlendi ve Zane aniden ayağa kalktı. "Bu noktada bana yardım edebilecek lanet olası bir psikiyatrist yok, pislik. Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Uykusuzluğu bir nimet olarak kabul edebileceğim geceler olduğunu düşünüyordum. Şimdi şu lanet orkestrayı bırak ve giyin de buradan gidelim."

"Aptal," diye tısladı Ty aşağılayıcı bir şekilde. "Sorunlarından kaçmaya ve saklanmaya o kadar alışmışsın ki kafanı kışından çıkaramıyorsun. Geçmişinin hayatını yönetmesine izin veriyorsun ve ben bundan bıktım usandım."

"Ve sanırım tüm cevaplar sizde, Dr. Grady? Arka cebinizde pırıl pırıl parlayan bir diplomanız mı var? Hiçbir fikriniz yok

Geçmişimde başa gereken şeyler var," diye Zane.

"Bilmek de istemiyorum," dedi Ty hiç merhamet göstermeden. "Geçmişin geçmiş olmasının bir sebebi var."

"Ve bazılarımız bir noktada, tüm kâbuslara rağmen hatırlamak isteyecek kadar iyi bir şey yaşadık," diye karşılık verdi Zane. "Değerli bir şeye tutunmaya çalışırken kafanı lanet olası bir blendera sokmanın ne demek olduğunu anlayana kadar bana bu saçmalıkları anlatmayı bırak."

Ty adama bakakaldı, kendisinin ve Recon çocuklarının yıllar boyunca yaşadıkları cehennem gecelerini gündeme getirmeye hakkı olup olmadığını merak ediyordu. Eğer Zane onun hayal ettiği şeyleri bilseydi, bu kadar şikâyetçi olmayabilirdi. Sonunda bu aptalca tartışmanın gündeme getirilmeye değmeyeceğine karar verdi ve elini umursamazca salladı.

Ty onu başından savarken Zane gözlerini kırptırdı. "İnanılır gibi değil," diye mırıldandı ve eşyalarını ceplerine sokmak için döndü. Duygusal olarak bodur bir pislikle çalışıyordu. Düşünecek olursak, bu pek çok şeyi açıklıyordu. Zane, diğer adamın görmesine izin vermeye *cesaret edemediği* acıma duygusu kadar kalan öfkeyi de yutmak zorunda kaldı.

Ty hemen federal binadan atılmasına neden olmayacak bir şeyler giydi. Banyo aynasının önünde durdu ve kendi kendine mırıldanarak öfkeyle başını salladı. Zane onu yine kızdırmaya başlamıştı. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. En azından her yerini yalama dürtüsünün geçmekte olduğu anlamına geliyordu. Derin bir nefes aldı ve yürüyerek ana odaya geri döndü ve deri ceketini kaptı. Zane pencerenin önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, düşüncelere dalmış bir halde dışarıya bakıyordu.

"Kara kara düşünmeye geri dönmüşsün, anladığım kadarıyla," diye alaycı bir ifadeyle gözlemledi Ty, ceketini omuzlarına atmadan önce göğsünü sıvazlayıp silahlarının fazla belli olmadığından emin oldu. "Aktif olarak sızlanmaktan iyidir sanırım."

Zane bir süre daha sessiz kaldıktan sonra homurdanarak masaya doğru ilerledi ve klasörleri dizmeye başladı. "Evet, sanırım henüz beni sikip atmadın," diye mırıldandı.

Ty, rozetini ve cüzdanını toplarken, "Benim yapabileceğimden çok daha fazlası gerekecek," diye karşılık verdi.

Başını sallayan Zane tekrar sessizliğe gömüldü. Eğer işinde düzgün davranmak gibi bir niyeti varsa tartışmayı sürdüremezdi.

Burns'e profesyonellikten yoksun olduğuna dair iyi bir şikâyetle bulunulması yeterliydi. Yerel polisler federallerden ne kadar nefret etse de mi? Zane işi şansa bırakmak istemiyordu. Birkaç dosyayı kanvas bir evrak çantasına tikiştirdi ve sonra silahına uzandı.

Uzun bir gün olacaktı.

Bölüm 8

Dedektif Steve Pierce'ın bakışları ortağından masanın öbür ucundaki Zane'e kaydı. "Başından beri bu davanın içindeyiz. Size daha fazla bilgi verebilecek başka kimse yok ve elimizde de yok. Belki adli tabiple konuşabilirsiniz. Ya da senin şu kadın profilciyle, Scott."

"Scott'la konuştuk," dedi Ty dudağını bükerek. "Bize ne söylenmesini istemiyoruz. Senin ne *düşündüğünü* öğrenmek istiyoruz. İşte bize gerçekten sinapslarının çalıştığını göstermen için büyük bir fırsat."

Dedektif sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri Ty'dan masanın karşısında oturan Zane'e kaydı. Kollarını inatla kavuşturdu ve sessizce onlara baktı.

Zane'in gözleri hafifçe kısıldı ve Pierce'dan uzaklaşarak Holleman'a baktı. "Bütün olay yerlerinde bulundun. Eminim tüm bunlar hakkında bir şeyler hissediyorsundur."

Ty gözlerini devirdi ve başka tarafa baktı, dikkati duvarlardaki araniyor posterlerine kaydı. Bu adamlardan nefret ediyordu. Genel olarak polisleri severdi. Bazen polis olarak Fed'den daha iyi olacağını düşünürdü. Ama özellikle bu iki adam tam bir pislikti.

"Hislerimi mi duymak istiyorsun?" Holleman düşmanca bir tavırla karşılık verdi. "Bana öyle geliyor ki sizler toplantılarınız ve evrak işlerinizle o kadar ilgileniyorsunuz ki zamanımızı bunlarla boşa harcıyorsunuz. Şu anda dışarıda olabilirdik-"

Ty gözlerini en yakındaki posterden ayırmadan, "Evet, şu ana kadar harika bir iş çıkardın *Steve*," dedi.

Zane zaten çok sinirli olmasaydı gülerdi. Bu iki pislik neredeyse bir saattir onları oyalıyor, kurbanlar hakkında küçümseyici ve FBI'ın operasyonu hakkında daha da aşağılayıcı yorumlar yapıyordu. "Bu *toplantıda* olmamızın tek nedeni biraz yardım almaya çalışmak. Pierce'in dediği gibi, bunca zamandır buradasın. Dava hakkında daha fazla şey bilen başka kimse yok. Bizi ne kadar çabuk bilgilendirirsen, hepimiz o kadar çabuk dışarı çıkabiliriz."

Pierce kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Pekala, o zaman size özetle anlatayım. Bu davaların bazıları seri cinayetler. Ama hepsi değil. Bu nasıl *bir içgörü*?"

"Sence hangileri uygun değil?" Ty talep etti.

"Uyuşturucu bağımlısı, birincisi. Fahişe, kesinlikle. Ve diğer iki kız, oda arkadaşları. Biraz araştırma yaptık; görünüşe göre epeyce dolaşmışlar," dedi Pierce onlara.

Zane'in masanın altında kalçasına dayadığı eli beyaz bir yumruk haline geldi. "Etrafta dolaştın, ha?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde sessizdi. Kurbanın dikkatsizliğiyle ilgili daha önceki yorumlar yeterince kötüydü. Bu Zane'in kanını kaynatmaya yetmişti.

"Ne olmuş yani?" Ty kayıtsızca sordu, ortağının rahatsızlığını fark etmemişti bile. "Etrafta dolaşıyorlardı. Annen de öyle, ama kimse saçını mora boyayıp onu boğmadı."

Pierce'ın yüzü buruştu. "Pislik herif," diye hırladı. "Kendine saygısı olan herhangi bir üniversiteli kızın yapması gerekenden çok daha fazlasını yaptılar," diye ısrar etti.

"Tanrım," diye güldü Ty kuşkuyla. "Son zamanlarda hiç üniversite kampüsüne gittin mi?" diye sordu.

"Pierce hiç istifini bozmadan, "Dışarıda takıldıklarını ve eve götürmek için yanlış adamı seçtiklerini düşünüyoruz," diye devam etti. Uyuyor."

"Takıldıklarını düşündüren ne?" Ty öne doğru eğilip başını eğerek sordu.

"Müşteri listesi," diye homurdandı Pierce.

"Diğer adıyla adres defteri mi?" Ty alaycı bir tavırla sordu. "Siktir git Grady," diye hırladı Pierce.

Zane dişlerini birbirine geçirirken midesindeki öfkenin kabardığını hissedebiliyordu. Sorusunu Holleman'a yöneltti. "Bu konuşmaya yapıcı bir şey eklemek istemediğine emin misin, ne bileyim, oksijen israfından daha değerli hale getirmek için?"

Holleman sakince, "Siz iki aşk kuşunun aksine, ortağım ve ben bu konularda hemfikiriz," diye cevap verdi.

Ty koltuğunda öne doğru eğilirken yüksek sesle "Yani," dedi. "İki kızın birlikte olduğuna karar verdin. Bu harika. Onları hemen sildiniz mi yoksa sizin deyiminizle 'sıradan müşterilerden' oluşan nispeten küçük çevrelerini izlemeye ve bunu kurbanların tüm tanıdıkları üzerinde yapılan çapraz referanslara dahil etmeye mi çalıştınız?" diye sordu.

"Zaman kaybı," diye ısrar etti Pierce. "Şu sözde seri jetonlar -bu arada bu davaları bir arada tutan çok ince bir iplik- kızların yanında bulunanlar açıkça bir kopyaydı. Küçük plastik biblo halkaları. Yani, hadi ama. Muhtemelen adam kafayı bulmuş, bir kopyasını yapmış ve başka bir fahişenin peşine düşmüştür."

"Bir taklitçi mi?" Ty yırtıcı bir sırıtışla tekrarladı. "Yani bu detayı halka mı açıkladın? Öldürdüklerinin yanına anlamsız simgeler bıraktığını mı?" diye bilmiş bilmiş konuştu.

Pierce nefesinin ortasında durdu. "Ben öyle bir şey demedim," diye bağırdı.

"Aslında, evet, yaptın," diye tersledi Zane, daha fazla sessiz kalamadı. "Tıpkı cinayet vakalarını birbirine bağlamak için genel prosedürü es geçtiğini söylediğin gibi."

"Siktir git, Garrett. NYPD prosedürlerinin ne gerektirdiği hakkında hiçbir fikrin yok," diye tersledi Pierce.

"Evet, IQ'nun kırkın üzerinde olması muhtemelen işe yarıyordur," dedi Ty eğlenerek.

Holleman elini uzattı ve onlara ters ters baktı. "Kapayın çenenizi, ukalalar. Jetonlar henüz halka açıklanmadı, tamam mı?" dedi onlara.

"En azından akıllıca *bir şey* yaptın," diye mırıldandı Zane. Öfkesinin kontrolünü hızla kaybettiğinin farkındaydı.

Pierce, Ty'a "Siz iki pisliğin burada, bu fildişi kulede efendilik taslamaya çalışmanızdan daha iyi bir şey," diye çıkıştı. "Eğer sen ve senin küçük kağıt toplayıcın sokağa çıkıp bir olay *görseydiniz*, muhtemelen kalp krizi geçirip öldürdüm."

"Söz mü?" Ty sakince cevap verdi. Diğer adamların aksine, Ty toplantıdan keyif alıyor gibi görünüyordu ve bu da iki dedektifi daha da kızdıırıyordu. "Bakın, siz aptal olsanız da ben sıkılsam da burada hepimiz aynı şey için çalışıyoruz. Siz bize daha fazla olay yeri gösterin, biz de sizin taklitçi teorinizi değerlendirelim," diye pazarlık yaptı. Kısa bir duraksamadan sonra, "Aptalca olsa da," diye ekledi.

Pierce cevap vermeden önce kendisine bakan iki adamın arasına baktı. "Biliyor musun, Grady? Hatırladığımdan daha sinir bozucuymuşsun. Garrett'ı parkta yürüyüşe çıkmış gibi hissettiriyorsun," dedi neredeyse hoş bir şekilde. "Büro çok derine inmek zorunda kaldı sanırım. Olayları görmek mi istiyorsun? Herkes gibi şefin ofisine gidip erişim talebinde bulunacaksın."

Holleman hafifçe içini çekerek başını salladı ve gözlerini kapattı. "Bakın, size şahsen erişim izni verebilseydik bile, ki veremeyiz," Pierce giderek daha da huysuzlaşırken FBI ajanlarını bilgilendirmeye dikkat etti, "tüm sahneler çoktan yayınlandı. Artık görülecek bir şey yok."

İnatçı ortağı arkasına yaslanmış, limon çiğniyormuş gibi görünüyordu.

"Görmen gereken bir şey yok," diye düzeltti Ty hoş bir gülümsemeyle.

"Bana özel yeteneklerin olduğunu düşündüğünü ya da Haftalar ya da aylar öncesine ait lanet olası bir cinayet mahallini yeniden yaratmanıza izin verecek bir şey," diye alay etti Pierce, şüpheciliği açıktı.

Zane öfkeden kudurmuş bir halde, "Kıçına sığır sopası soksan bile öğrenemeyeceğin *yetenekleri* var," dedi.

Ty Zane'e baktı ama sessiz kaldı. Zane'in onu savunduğunu duyunca biraz şaşırdı, biraz da gururu okşandı ama Zane'in burada terslemesini istemiyordu.

"Oh, ne kadar dokunaklı," dedi Pierce kışkırtıcı bir kahkahayla. "Senden hoşlanmak için hiçbir nedenim yok Garrett, *hele* sana ve *yetenekli* ortağına güvenmek için hiç yok. Siz ikiniz buraya Cehennem Melekleri gibi gelip davalarımızı alıp sihirli bir şekilde çözmeyi bekliyorsunuz. Blöfünüzü görüyorum. Olay yerine erişim yok, iyi niyet yok, bilgi paylaşımı yok. O kızların kiminle yattığını bulmaya çalışıyorsanız, bunu biz olmadan yapın."

Tansiyonu fırlayan Zane o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi arkaya çarparak yere düştü. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var," diye mırıldanarak dedektiflerin yanından geçip kapıya doğru yürüdü ve arkasından gürültüyle kapanmasına izin vererek dışarı çıktı.

Holleman adamın hışımla çıkışını izledi ve sonra kaşlarını kaldırarak Ty'a döndü. "Denklemin sakın tarafının sen olacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim," dedi eğlenerek.

"Evet, şey. Ben sakın olanım, sen akıllı olan," diye iç geçirdi Ty yavaşça ayağa kalkarken. "Evet Virginia, bir Noel Baba var."

Pierce memnun bir kıkırdamayla arkasına yaslandı. "Bu lanet takım elbiseyi giymek için ne yaptın?" diye sordu Ty'a.

Ty masanın etrafında yavaşça yürüdü, sanki odada boş boş dolaşıyormuş gibi elleri ceplerindeydi. Pierce'ın sandalyesinin arkasında durdu ve omzuna pek de dostça olmayan bir el koyarak ona doğru eğildi. Adam gergin bir şekilde kaskatı kesildi ve sanki Ty'ın gerçekten canını yakmasını bekliyormuş gibi başını hafifçe çevirdi. "Sonra görüşürüz," dedi Ty alçak ve dostça bir sesle, sonra tekrar doğruldu ve odadan çıktı.

Pierce rahatladı ve sıkıntıyla başını sallayarak küçük bir iç çekti.

Ty kapıyı kapatır kapatmaz Holleman sandalyesinde döndü ve Pierce'a ters ters baktı. "Onları dürtmenin eğlenceli olduğunu biliyorum ama Tanrım, dostum, bu da ne böyle?" diye sordu.

Pierce homurdandı ve ortağına salladı. "Her zaman bindikleri o lanet olası yüksek atlardan indirilmeleri gerekiyordu. Ama en azından ciddi bir federal soruşturma konusunda endişelenmemize gerek yok."

Holleman kaşlarını çatı ve başını salladı. "Bilmiyorum. Grady'nin umurunda değil gibi ama Garrett oldukça... ilgili görünüyordu."

Duraklayan Pierce ortağına baktı. "Sizi kandırmasına izin vermeyin. Bu konuda Serena Scott'tan bilgi aldım. Garrett eskiden biraz işe yarardı ama şimdi kötü bir sicili var ve oradan oraya savruluyor. Muhtemelen DC'de birilerini uçuruyordur."

Holleman eğlenerek, "Ya da Serena'yı becerdi ve kaçtı, o yüzden kızgın," dedi. "Bak, her neyse. Sizi bilmem ama ben bu işi onlara devretmekten mutluluk duyarım. Onlar bu kaçıkla uğraşsınlar, biz de gerçek işimize dönelim."

Pierce ısrarla, "Ama onlar *bizim* arka bahçemizdeki *davalarımız* ve dışarıda ortalıkta dolaşmalarını istemiyorum," dedi.

Holleman hafifçe kaşlarını çatı. "Neden olmasın?" diye merakla sordu.

Pierce'ın omuzları sertleşti ve yüzü karardı. "Çünkü Feeb'ler sokağa ait değiller. Hepimizi kötü gösteriyorlar, işte bu yüzden. Garrett da hıyarın teki."

Holleman sevgiyle gülerek, "Sen de öylesin," dedi. "Gel . Ben acıktım." Pierce nefesinin altından mırıldandı ve ortağının peşinden dışarı çıktı.

Zane okuma odasının kapısını kabaca itti, içeri girerken kapıyı duvara çarptı ve hemen sigarasını çıkarıp yaktı. *Sigara içmeme politikasına lanet olsun*, diye düşündü karanlık bir şekilde. Bu kadar kötü bir günün ardından, orada tamamen delirmediği için bir şeyi hak ettiğini düşündü.

İlk sigaradan sonra, bir tane daha yakacak kadar durdu ve iyi bir önlem için bir sandalyeyi tekmeleyerek odanın diğer tarafına fırlattı.

Ty onu takip etmekte acele etmedi, koridorda yürürken insanların yolundan yeterince sinirlenmişti. Gerçekten bakmayı bildiği tek yer olan okuma odasının kapısını açtı ve küçük öfke nöbetini sessizce izlemek için tam zamanında geldi.

"Ne istiyorsun lan sen?" Zane külleri sanayi tipi halının üzerine savururken homurdandı. Ty'a karşı kibar olmak zorunda değildi. Hatta medeni bile olmak zorunda değildi.

"Sorun nedir?" Ty sakince sordu, ellerini haki pantolonunun ceplerine soktu ve kapı aralığına yaslandı.

Zane sırtını Ty'a dönerek beyaz tahtaya baktı. Bilgisayarın patladığı günden kalma bazı notlar hâlâ üzerinde yazılıydı. Zorla kendini sakinleştirdi ve içindeki öfke ve hayal kırıklığını bastırdı. "Onlar pislik. Sorun da bu."

"O zaman onlara gidip başka bir kum havuzunda oynamalarını söyleyeceğim," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Ty.

Zane, "İki genç kadının katili seks için kasıtlı olarak evlerine çektiklerini iddia edecek kadar umursamaz ve umursamazlarsa, sahip oldukları birinde bile olmamalılar," diye tükürdü.

Ty sabırlı bir sesle, "Onlar böyle düşünmeye programlanmışlar," diye karşılık verdi.

Ty'ın alışılmadık derecede sakin sesi işe . Zane'in iradesine rağmen - çünkü *gerçekten* kızgın kalmak istiyordu- içindeki sıcaklık boşaldı,

yerini içi boş bir ürpertiye bıraktı. "O kızların ne kadar korkmuş olabileceğini düşünüp durdum," dedi sessizce. O piç dışarıda muhtemelen bir sonraki kurbanını seçerken onlar burada oturup gülüyor ve şaka yapıyorlar." Sigarasından uzun bir daha çekerek başını hafifçe salladı.

"Birkaç mavili adam öldürene kadar bekle. O zaman hepsi üzerine atlayacaktır," diye cevap verdi Ty aynı sakin, neredeyse umursamaz tonda.

Zane homurdanarak başını salladı ve uzun bir nefes daha aldı. "Ben gittikten sonra bir şey söylediler mi?"

Ty kısaca, "Seninle ilgili bir şey yok, hayır," diye cevap verdi. Omzunun üzerinden bakan Zane kaşlarını kaldırarak sordu. Ty umursamazca omuz silktilti ve sanki gidecekmiş gibi yarım bir dönüş yaptı. "Yemek."

Zane dişlerini gıcırdatarak sigarayı düşürdü, ayakkabısının altında halının üzerinde ezdi ve kızgınlığını çiğneyerek ve tekrar Bay FBI olabilmek için onu güneşin parlamadığı bir yere itmeye çalışarak yoluna devam etti. Başarılı olacağından o kadar da emin değildi.

Ty koridorda rahatça yürüdü ve Zane'in kendisine yetiştiğini hissedince omzunun üzerinden baktı. "Seni sinirlendirmekten hoşlanıyorlar, biliyorsun," diye tarafsız bir tavsiyede bulundu.

"Evet," diye mırıldandı Zane. "Eskiden omuz silkme konusunda daha iyiydim. Oyunumun dışında."

Ty alaycı bir ifadeyle, "Hadi canım," diye karşılık verdi. Zane aniden sırtıttı. "Siktir git."

"Ty, bir çift güvenlik kapısını iterek geçerken, "Üzerine otur ve dön," diye karşılık verdi.

"Son zamanlarda daha çok senin tarzın," diye Zane.

Ty kısa bir süre durdu, sonra homurdandı ve hafifçe gülümsedi. "Yakaladım beni," diye iyi huylu bir şekilde kıs kıs güldü.

Zane kıkırdadı, stresli bir günün ardından içini bir rahatlama kapladı ve arabanın anahtarlarını çıkardı. "Yetişmem lazım; geride kaldım," dedi omuz silkerek. Onlar garajın karşısından yaklaşırken anahtarlığın düğmesine bastı.

Birkaç dakika sonra ve birkaç adım daha yaklaştıklarında, araba önlerinde patladı.

Bomba, her ikisi de betona çarptıktan sonra Ty'ın "galiba kolum yanıyor" der gibi bir tavırla gözlemlediği bir dizi reaksiyonu tetikledi. Araba alarmları çığlık atmaya başladı, arabanın enkazından çıkan alevler çimento tavanı yaladıkça tepedeki fıskiyeleer devreye girdi, arkalarındaki hükümet binasının alarmları çaldı ve dumanların arasından alevli plastik ve bükülmüş metal parçaları yağdı. Kısa süre sonra, koşan ayak sesleri duydular - elbise ayakkabıları çimentoya çarpıyordu - ve Ty'ın tanımadığı seslerin bağırışları duyuldu, sirenler uzakta çalmaya başladı.

Zane ayağa kalkarken başını salladı. "Lanet olsun. Bu iş çok daha kötü bir hal aldı," diye mırıldandı ve yan dönüp sırt üstü yatan Ty'a baktı. "İyi misin?"

Ty'ın karşılık vermek için yapabildiği tek şey gözlerini kapatıp başını yana eğmek oldu. Ceketinin kalın derisi kolunu için için yanan bir şarapnel parçasından kurtarmıştı ve yanık inek gibi kokuyordu. Kelimeler ya da düşünceler üretmiyor gibiydi.

"Kahretsin. Sırayla yapacağımıza kim karar verdi?" Zane, Ty'ın kolundaki deriyi kopardı; yanmış olmasına rağmen kurtulmuş görünüyordu. Bir kolunu Ty'ın sırtının altına kaydırđı ve doğrulmasına yardım etti. "Geçen günkü gibi ortadan kaybolmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum," diye ısrar etti. "O *bizim* arabamızdı."

Ty oturmuş alevler içindeki araca bakarken boynundan aşağı kan damlamaya başladı. Titredi ve başını öne eğdi. "Kalkmama yardım edin," dedi kısık sesle.

Zane başını salladı ve Ty'a yardım etmek için çömelmeden önce ayağa kalktı ve kanı gördü. "Ty? Başını mı çarptın? Sana bir şey mi çarptı?"

Ty, Zane'in bakması için itaatkâr bir şekilde başını çevirdi ve tekrar titreyerek gözlerini kapattı. Kan çoktan saçlarını keçeletirmiş ve ensesinin tamamını kaplamıştı.

Zane'in dudakları sıkıştı ve Ty'ın koluna girdi. "Haydi," dedi ve Ty'ı kaldırıp yan merdiven boşluğuna, araştırmaya gelenlerin görebileceği bir yere doğru çekti. Ty'ın herhangi bir yere götürölmesine itiraz etmemesi Zane'i daha fazla endişelendirmeliydi. Onlar hareket ederken yaralı adam neredeyse gözlerini kapatıyordu. Belli ki kafası

Yüzüyordu ve boynundan aşağı akan kan yakasının altından sırtına doğru ilerliyordu.

Onları merdiven boşluğuna sokan Zane, Ty'ı duvara yasladı ve küçük pencereden geriye bakarken ajanlar garaja dolmuş, bağılıyor ve etraflarında dönüyorlardı. Kaşlarını çatarak Ty'ın kolunu omzuna attı ve onu merdivenlerden zemin kata indirdi. Ty'ın en alt basamağa oturmasına yardım etti ve dikkatini çekmeye çalışarak yanağına dokundu. "Ty? Burada kal. Bize bir araba bulacağım, tamam mı?"

Ty boğazını temizledi ve gözlerini kısarak Zane'e baktı. "Sanırım bir doktora ihtiyacım olabilir, dostum," diye yavaşça homurdandı.

"Sizi acil servise götüreceğim, etrafta başka ajanlar olmadan. Burada kal, tamam mı?" Zane, Ty'ın çenesini tutarak dikkatle konuştu.

"Evet," diye mırıldandı Ty, başının daha hızlı dönmesinden korktuğu için başını sallamaktan çekiniyordu.

Zane saklanıyormuş gibi yapmadan hızlıca ve bir amaçla hareket etti. Anahtar kafesindeki görevli gitmişti, bu yüzden Zane gördüğü ilk anahtarı kaptı. Motor havuzuna girdiğinde kilit açma düğmesine bastı ve orta boy bir SUV'un yanıp sönen farlarını gördü. Kısa süre sonra aracı merdiven boşluğunda durdurdu ve Ty'ı almak için dışarı çıktı. Merdiven boşluğuna geri döndüğünde Ty'ı bıraktığı yerde baygın halde buldu. Tim Henninger yanına çömelmiş, elini omzuna koyarak ona destek oluyordu. Genç ajanın yüzü ve kolları kayıt odasındaki patlamadan dolayı hâlâ sargılıydı ve yer yer kesilmiş ve dikilmişti. Başını eğmiş, Ty'ın yüzüne bakmaya çalışırken elini ceketinin içine sokmuş, görünüşe göre yardım çağırmak için bir telefona uzanıyordu.

Henninger kapı açıldığında döndü ve yarı ayağa kalktı, gerildi ve sonra yerinde durup gözlerini kısarak Zane'i görünce hafifçe gevşedi. "Henninger. Buradan gidiyoruz," dedi ve Ty'ın önünde diz çöküp kolunu ortağının kolunun altına soktu. Bu hareket Ty'ı hafifçe uyandırmış gibiydi ve eli Zane'in ceketinin kumaşını kavradı. "Bu konuda çeneni kapalı tut."

"Ne oluyor be?" Henninger sorguladı. "Bakın, o yaralı. Neden acil yardım ekiplerini buraya çağırıp-"

"Çünkü bu çok riskli. Onu acil servise götüreceğim. Şimdi, yardım edecek misin, misin?" Zane düz, saçma sapan bir ses tonuyla sordu

Ty'ın ayağa kalkmasına yardım etti ve diğer adam ona bakmadığında endişelendi.

"Çok mu riskli?" Henninger onları kapıya kadar takip ederken sordu. "Sizin neyiniz var böyle? Bırakın onunla ilgilensinler!"

Zane, Ty'ı yolcu tarafına geçirirken "Hayır," dedi. "Oraya gidip onlara kahve içmek için yürüdüğümüzü ve o arabanın yakınında olmadığımızı söyleyeceksin, anladın mı?"

Henninger kapıyı açtı, elleri parmak eklemleri bembeyaz olana kadar kapının kenarını kavradı. "Ama neden? Senin araban olduğunu anlayacaklar," dedi mantıklı bir şekilde.

"Evet, o zamana kadar kimsenin bizi yakalayamayacağı bir yerde olacağız," dedi Zane, Ty'ı neredeyse cipin arka koltuğuna kaldırırken.

"Büro'dan birinin seni öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?" Henninger inanamayarak sordu, kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkmıştı.

Zane soruyu yanıtlamadan, "Bundan sonra bir süre saklanman senin için de kötü bir fikir olmayabilir," dedi. "O bilgisayara çok yakındın."

Henninger yüzünü buruşturdu ve kendini tekrarladı. "Gerçekten içeriden birinin seni öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun? Ama bu, buraya gerçekten neden gönderildiğini bilmeleri gerektiği anlamına gelir."

Zane kapıyı dikkatle kapatarak, "Ve şimdi sorunu görüyorsunuz," diye cevap verdi. Diğer ajana döndü. "Ama şu anda evlat, ondan başka güvendiğim tek kişi sensin," dedi başını sallayarak arka koltukta yığılmış olan Ty'a. "Bak, arabayı parçalara ayırdıklarında cep telefonumu ara ve ne bulduklarını bana bildir, tamam mı? Belli ki içeride yardım eden *biri* var, hiç değilse."

Henninger, Zane'i cipin etrafında takip ederken yüzü sertleşti. "Anladım," diye mırıldandı kısık bir sesle.

Zane başıyla onayladı ve kamyonete bindi. Kapıyı kapatmadan önce elini uzattı ve Henninger elini sıktı. "Kendine iyi bak. Morrison arkanı kollasın."

Henninger başıyla onayladı. Zane kapıyı kapatıp garajdan çıktı ve Henninger'i onları koruması için geride bıraktı. Cip garaja girdiğinde

Gün ışığında Ty .

Kanlar içindeki ortağını acil servise taşıması, Zane rozetini gösterene kadar kimsenin dikkatini çekmemişti ve sonra herkes hızla işe koyuldu. Ty'ın kafasında güzel bir çatlak vardı; kötü kanayan ama birkaç dikişten fazlasına ihtiyaç duymayan uzun, ince bir kesik ve kolunda bazı küçük yanıklar ve kötü morluklar vardı. Başındaki tahmin edilemez yaranın yanı sıra, en kötü yaralanma göğüs kafesindeydi. Hiçbir yeri kırılmamıştı ama kasları çekilmiş ve göğüs kafesi boyunca hareket etmesini uzunca bir süre engelleyecek derin, acı verici çürükler oluşmuştu. Kesinlikle haftalarca. Doktor Zane'e muhtemelen aylar demişti.

Zane bir sandalyeye oturmuş, dirseklerini dizlerine dayayarak Ty'ın serum ve her türlü izleme cihazına bağlı olarak yattığı yatağın yanına eğilmişti. Onları bir an önce buradan çıkarması gerekiyordu. İçeri girmek için rozetini kullandığına göre, haber ofise er ya da geç ulaşacaktı. Yatış yapan doktor, beyin sarsıntısını izlemek ve kötüleşmediğinden emin olmak için Ty'ı bir gece tutmakta ısrar etmişti. Ty'ı gecenin çoğunda uyanık tutmuşlardı ve bu onu çok huysuz, çok somurtkan ve başa çıkılması çok zor biri haline getirmişti. Normalde olduğundan bile daha fazla. Şimdi Zane sabırsızlıkla doktoru beklerken o uyukluyordu. Doktor içeri girdiğinde saatini bir kez daha kontrol etti.

"Biraz iç hasarı var, kafatasında birkaç gün onu rahatsız edebilecek bir şişlik ve dışarıda güzel, büyük bir yumru var," dedi doktor Zane daha soru soramadan. "Zili çaldı ama ağrı dışında iyi görünüyor. Onu eve götürün, üzerine buz torbası koyun. Gözünüz üzerinde olsun, her ihtimale karşı ağrı kesici vermeden önce bir ya da iki saat uyanık tutun. Eğer haplara ihtiyacı yoksa, vermeyin. Acı içinde kıvranmaktan bahsediyorum," dedi sertçe. "Ve şişlik inene kadar onu birkaç gün sessiz bir yerde tutun. Böyle bir kafa travması çok çabuk kötüleşebilir, o yüzden dediğim gibi gözünüz üzerinde olsun. Belirgin bir baş dönmesi, görme bulanıklığı, geveleme, titreme, kafa karışıklığı, mide bulantısı ve benzeri bir durum varsa ambulans çağırın. Kafasındaki şişlik en büyük sorun ve bazı hafıza sorunlarına neden olabilir. Sorusu olan var mı?" diye sordu. Zane sessizce başını salladı. Doktor, "O zaman ona yardım etmesi için bir hastabakıcı çağırayım," dedi.

Zane başını sallayarak ayağa kalktı. "Hayır, sadece koridoru boşaltın, ben de bizi buradan çıkarayım," dedi Zane.

Doktor kaşlarını çattı ve inatla başını eğdi. "Ya buradan bir hasta bakıcı eşliğinde tekerlekli sandalyeyle ayrılır," dedi sakince, "ya da hiç ayrılmaz."

Zane'in burun delikleri öfkeyle alevlendi. "Seninle bir anlaşma yapalım," diye homurdandı. "Onu ben iteeceğim, senin emirlerin de arkadan gelebilir."

Doktor gözlerini kısarak başıyla onayladı, Ty'ın serumunu çıkardı ve evrak işlerine başlamak için perdenin etrafından dolaştı.

Hızlıca kaçmaya çalışacağını düşünen Zane, Ty'ın omzunu hafifçe salladı ve diğer adamın kulağına doğru eğildi. "Ty? Buradan çıkabilmemiz için uyanmak ister misin?"

Ty başını hafifçe çevirdi, cevap olarak inlerken şakağı Zane'in çenesini dürttü. "Beni burada ilaçlarla bırak."

Zane kıkırdadı. Beyin sarsıntısı yüzünden Ty'a ağrı için bir şey vermediklerini biliyordu ama Ty bu kadar kendinden geçmişken farklı bir şey bilemezdi. "Seni mutlu edecek birkaç cep dolusu ilacım var," diye mırıldandı Zane ona. "Hadi seni kaldıralım koca oğlan." Kolunu Ty'ın omuzlarının altından geçirdi ve onu yavaşça oturur pozisyona kaldırmaya başladı.

Ty ona vurdu, başı zonklarken titriyordu. "Beni hareket ettirmenin iyi olacağına emin misin?" diye sordu kuşkuyla, bacaklarını yataktan sarkıtırken. Genelde yaralanmalardan çok rahatsız olmazdı ama kafasına darbe almak ve zaman kaybetmek onu rahatsız etmişti. Federal binanın kapısından çıktığı andan hastanede uyandığı ana kadar hiçbir şey hatırlamıyordu. "Bana dokunmayı kes," diye mırıldandı Zane'in ellerine zayıf bir tokat atarak. "Beni yataktan kaldıracak küçük, güzel bir hemşire olması gerekmiyor muydu? Sanırım doktorları beni serbest bırakmaları için korkuttun," diye suçladı bir görevli tekerlekli sandalyeyi getirirken.

"Elbette öyle. "Çünkü ben büyük, korkutucu bir adamım," dedi Zane bir notla Gurur.

"Bu pek de iyi bir şey sayılmaz," diye homurdandı Ty dikkatle ayağa kalkarken ve tekerlekli sandalyeye doğru ilerledi. Daha önce de hastaneden tekerlekli sandalyeyle çıkmayı reddetmeye çalışan erkekler görmüştü. Çoğu maço aptallardı ve birçoğu dertleri yüzünden yüzüstü yere kapaklanıyordu. Ty bunun ne anlama geldiğini hiç anlamamıştı. Öyle bir tip olsaydı bile, şu anda zaten düz bir çizgide yürüyemeyeceğini biliyordu.

Zane sandalyenin yanında yürürken kıkırdadı, itme işini yapma konusundaki ısrarı Ty tekrar konuşur konuşmaz ortadan kalkmıştı, ancak her ihtimale karşı gözlerini etraflarından ayırmıyordu. Hastanenin valesine Ty'yı bindirmek üzere cipi çektiirdiği girişe doğru yürüdüler. Görevli Ty'ın koltuğuna oturmasına yardım ederken, "Bu gece yatak istirahati ve buz torbası kullanacaksın," dedi.

"Buz torbası," diye alay etti Ty. "Lanet olası bir buz torbası, tek alabileceğim bu mu?" diye sordu kuşkuyla. "Bu ciddi bir kafa yarası," diye ısrar etti başının arkasını işaret ederek ve aşağılayıcı bir bakışla. "En azından bir sünger banyosuna ihtiyacı var."

Görevli kapıyı kapattığında Zane emniyet kemerini bağlamaya yardım etmek için uzanırken, "Dikişlerin bile zor atıyor, seni koca bebek," dedi.

Ty, Zane'in ellerini izlerken, "Beynim kulaklarımdan dışarı sızıyormuş gibi hissediyorum," diye homurdandı. "Gerçekten kemerimi bağlamak zorunda mıyım?" diye sordu biraz eğlenerek.

"Evet, biliyorsun," dedi Zane inatla. Kendi kemerini bağladı ve arabayı hastaneden uzaklaştırdı, sonunda kendi otellerini atlayarak biraz daha hareketli bir bloğa girdi.

"Yeni kazılar mı?" Ty manzaranın geçişini izlerken uzaktan sordu. Yüzünü buruşturdu ve başını pencereden yana çevirdi.

"Sayılır. Üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu ve kimsenin bakmayı düşünmeyeceği birkaç güzel, lüks oda zaten bekliyordur diye düşündüm," dedi Zane.

Ty dalgınca başını salladı. "İyi düşünmüşsün," diye mırıldandı. "Kimseye ipucu verecek isimlerimizin yazılı olduğu yeni odalar yok."

Zane başını salladı, önsezisi Ty'ın daha fazla tepki vermesini sağlamadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. "Sen dinlenirken ben hava karardıktan sonra eşyalarımızı almaya gideceğim," dedi arabasını otelin kapalı otoparkında bir park yerine çekerken.

"Yalnız gitmemelisin," diye hatırlattı Ty, ama sesinde hâlâ biraz mesafeli bir ton vardı.

"Dikkatli olacağım. Gidelim," dedi Zane arabayı park edip motoru kapattıktan sonra. "Yatay pozisyon almalısın."

"Hayatımda duyduğum en iyi tavlama cümlesi değil ama şimdilik idare eder," diye cevap verdi Ty, sesi hâlâ biraz sersemlemiş olmasa da yeniden hafiflemişti.

Zane, Tribeca Grand'ın resepsiyonuna gidip check-in yaptırırken onu takip ettiğinden emin oldu. Ty'ın yavaş ve dalgın bir şekilde hareket etmesi ve arkasından gelirken etrafına bakması onu biraz Rainman'e benzetti ve Zane bu görüntüye gülmek için kendini zor tuttu. Kısa süre sonra Ty'ı asansöre doğru götürüyordu. Birkaç kat yukarı çıktılar ve Zane'in bir yönetici süitinin kapısını açtığı zengin döşenmiş bir koridorda ilerlediler.

Ty minimalist misafir odasının girişinde durup gözlerini kısarken "*Güzel* ev," diye mırıldandı. Yatak odasına özlemle bakarken, "Büro bizim için her şeyi yapmış, ha?" diye sordu.

Zane anahtar kartlarını beyaz yastıklı gösterişli bir kanepenin önündeki alçak ahşap masanın üzerine bıraktı. "Neden gidip uzanmıyorsun, ben de sana şişlik için biraz buz getireyim. İstersen biraz da kodein. Doktor birkaç saat sonra ağrı kesici alabileceğini söyledi."

Ty yutkunarak etrafına bakındı ve sonunda Zane'in gözleriyle buluştu. "Eşyalarımızı almak için geri döndüğümüzde farkında olmayı tercih ederim."

Zane uzun bir süre onun bakışlarını tuttu ve sonra yavaşça başını salladı. "Pekâlâ. Hadi git," diyerek yatak odasına doğru başını salladı ve buz kovanı kaptığı gibi elinde anahtar kartıyla kapıdan çıktı. Kapının arkasından kapandığından emin oldu.

Kapı tıklanır tıklanmaz Ty elini dikkatlice başının arkasına götürdü ve oradaki kaz yumurtasını nazikçe dürttü. Başına saplanan acıyla irkildi ve elini tekrar yanına getirdiğinde acıdan hafifçe titriyordu. Yavaşça yatağa doğru ilerledi ve yatağa girip yumuşak çikolata renkli çarşafın altına gömülerek günün yenilgisini kabul etti.

Zane'in dönmesi sadece birkaç dakika sürdü. Ceketini, bıçaklarını ve silahını çıkarmadan önce kapıyı kapattı, kilitledi ve kilitledi. Kovayla birlikte gelen ağır plastik torbayı yarıya kadar buzla doldurdu ve çok fazla ses çıkarmadan buzunu dikkatlice halının üzerinde ezdi. Bir havluya sardı ve yatak odasına doğru yürüdü. Ty belli ki çarşafın ve yüksek iplikli battaniyelerin altındaydı. Buz torbasını bir kenara koyan Zane, soymaya başladı.

geri katmanları. Yumuşak bir inilti çabalarını karşıladı ve sonunda ceketini çıkarma zahmetine bile girmemiş olan Ty'ı ortaya çıkardı.

"Ty," diye iç geçirdi Zane nefesinin altından. Diğer adam perişan görünüyordu. "Hadi, otur ve kıyafetlerinin bir kısmını çıkar. Çok daha rahat edeceksin." Ty'ın doğrulmasına yardım etti ve önce harap olmuş ceketini çıkarmaya başladı.

Ceket çıkarılırken Ty ofladı ve hafifçe sızlandı, ağrıyan kolu ve kaburgaları itiraz ediyordu. "Dinlenmek ister misin?" Zane tekrar Ty'ın yanına otururken sessizce sordu.

"Kahretsin," diye inledi Ty. "Bırak da perişan olayım, tamam mı?" diye huysuzca rica etti.

"Tamam," dedi Zane yatıştırıcı bir sesle. "Tekrar uzan ve yan dön. -Elbette," dedi biraz gülümseyerek.

Ty emre itaat ederken bile "Kapa çeneni," diye homurdandı. Zane cevap vermek yerine buz torbasını kaldırdı ve Ty'ın kafatasının arkasındaki şiş bölgeye dikkatlice yerleştirip orada tuttu. Saçlar hâlâ kurumuş kanla kaplıydı. Ty itiraz edercesine tısladı ve gözlerini kapatarak titremeye başladı.

Zane boştaki eliyle Ty'ın omzunu ve yan tarafını, çürüklerin hemen arkasını ovuşturdu; Ty'ın acı içinde sarsılmasını istemiyordu. "Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin? Seni en az birkaç saat daha uyanık tutmam gerekiyor," dedi.

"Ugh," diye cevap verdi Ty acınası bir şekilde. Tek yapmak istediği uyumaktı.

"Biliyorum. Ben de yaşadım. Sen bu buza tutun, ben de oda servisini çağırayım, ne dersin? Dikkatini çekebilecek favori yiyeceklerin var mı?" Zane, Ty'ın omzunu sıkarken sordu.

Ty gözlerini kapatırken "Hayır," diye mırıldandı.

İç geçiren Zane ayağa kalktı. Her iki lambayı da yaktı ve HD televizyonu açarak şiddetli bir aksiyon filmine benzeyen şeyin sesini yükseltti. Yanından geçerken Ty'ın botlarının parmaklarını çekiştirdi. "Uyumak yok," diye hatırlattı.

Ty başını yastığının altına sokarken "Tamam," diye mırıldandı ve hemen uykuya dalmaya başladı.

Zane ona baktı ve önce yastığı, sonra da tüm çekip aldı. "Ty, ciddiylim. *Sakin* uyuma," dedi sertçe.

"Şekerleme Nazi," diye suçladı Ty sefilce.

"Evet, tabii, komaya girmediğinden emin olmak istediğim için benden nefret ediyorsun," dedi Zane, Ty'ın belini dörterken. "Şimdi otur ve buz torbasını unutma."

Ty huysuzca, "Bak Florence Nightingale, başı ağrıyan bir adama televizyonu patlatmak çok acımasızca," dedi.

Zane ona el salladı ve yatak odasına dönmeden önce menüyü bulmak için ön odaya doğru yürüdü. Ty yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu ama buzu arkasına dayadığı için başı öne eğikti ve gözleri kapalıydı. Kaşları bilinçsizce acı içinde çatılmıştı.

Zane sessizce içini çekti ve menüyü komodinin üzerine bıraktı. Uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı ve yatağın kenarına, diğer ajanın biraz arkasına oturdu. "Dur, ben yapayım," diye mırıldandı Zane ve elini kaldırarak Ty'ın buz torbasına dokundu. "Gerginliğini azaltacak bir şey istemediğine emin misin?" diye sordu sessizce.

"Sana söyledim," diye mırıldandı Ty, kelimeler zar zor duyuluyordu, "eğer sen oraya geri dönüyorsan, ben de dönüyorum."

Zane biraz geri çekilerek Ty'ı göğsüne doğru çekti, buz torbasını tutmaya devam ediyordu. "Bekleyecek," diye mırıldandı.

Ty arkasına yaslanırken ürperdi ama üzerine titrenmesine itiraz edemeyecek kadar yaralı ve yorgundu.

"ama sert çocuk, eminim bundan daha kötülerini de yaşamışsındır."

"Başım ağrıyor, ahmak," diye mırıldandı Ty, Zane'in göğsüne yaslanırken gözleri kapalı kalmıştı.

Zane gülümsedi, Ty'ın onu göremediğini biliyordu. "Kıçından daha mı kötü acıyor?"

"Kapa çeneni," diye sızlandı Ty, bir profesyonel gibi somurtmaya başladı. "Tanrım, kes şu lanet olası konuşmayı."

Zane kıkırdadı. "Yazı da gelse tura da gelse kazanamazsın." Onu sıkıca tutmak için bir kolunu Ty'ın beline doladı. "Neşelen, denizci; sen

daha sert şeyler."

Ty yan dönüp kıvrılmaya çalışırken, "Isır beni, Hava Kuvvetleri," diye inledi.

Zane sırttı ve Ty'ın ona yanlamasına yaslanabilmesi için döndü. "Bana bir şey söyle, Ty. Bu belalı piçin ne kadarı gerçekten sensin, ne kadarı denizci ve ne kadarı gösteri?" diye sordu.

Ty sessizdi, kıpırdamadan yatarken çıkardığı tek ses yumuşak nefes alış verişiydi. Sonunda derin bir nefes aldı ve halsizce sordu: "Sarsıntıdan yararlanarak benden bilgi mi istiyorsun?"

"Aynen öyle," dedi Zane hemen.

Uzun bir süre sonra Ty hayranlıkla, "Güzel," demekle yetindi.

Zane biraz gülümsedi ve başındaki yaraya bakmak için buz torbasını kaldırdı. "Bunu senden öğrendim."

"Tam bir kayıp sayılmaz o zaman," diye mırıldandı Ty.

"Hayır," dedi Zane buzunu ters çevirip nazikçe yeniden uygularken. "Hiç de değil. Hiç aklıma gelmezdi ama işte böyle."

"Hmm?" Buz tekrar titremeye başladığında Ty uykulu bir şekilde sordu.

"Ty," dedi Zane uyarıcasına, biraz daha yüksek sesle. Buz torbasını yere bıraktı,

diğer adamı omuzlarından tuttu ve onu dik bir pozisyona çekti. Omuzlarını çevirirken yanına oturdu ve Ty'ın gözlerini yakalamaya çalışmak için başını eğdi. "Sakın üzerimde uyumaya kalkma. Ciddiyim. Eğer yaparsan vücuduna kötü ve alçakça şeyler yaparım."

Ty gözlerini kocaman açtı ve uykuyu kırıştırarak uzaklaştırdı, boğazını temizlerken başını hafifçe salladı. "Bunu zaten yaptın," diye Zane'e ciddi bir şekilde hatırlattı.

"Hatırlamana sevindim," dedi Zane alaycı bir ifadeyle. "Yakın zamanda kafana bir darbe aldın."

"Bırak da uyuyayım, ha? Bütün gece beni uyanık tuttular, seni sadist," diye homurdandı Ty gözlerini kapatırken.

", Ty, seni sallamak zorunda bırakma beni. Tanrım. . Soğuk duş zamanı. Soğuk duş zamanı," dedi Zane ve Ty'yı yataktan kaldırıp banyoya doğru sürükledi.

"Hayır!" Ty topuklarını yere vururken telaş içinde bağırdı. "Kesinlikle hayır!" Zane onu görmezden gelerek karo döşeli geniş banyoya doğru çekti. Ty kalçasının arkasını tekmeledi ve kolunu çekiştirdi, soğuk bir şey almamaya kararlıydı.

Ty'ın hafif zayıflığından utanmadan yararlanan Zane, iki kolunu da ona dolayarak onu göğsüne doğru çekti. "Şimdi uyandın mı?" diye sordu gülmemeye çalışarak.

"Evet," diye inledi Ty acınası bir şekilde. Zane çenesini kavradı ve gözlerine bakmak için yukarı kaldırdı, daha parlak ışıktaki göz bebeklerine baktı. Ty ona acınası bir şekilde gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını bile çatmadan ona dokunulmasına izin verdi.

"Biraz daha iyi görünüyorsun," dedi Zane. "Yani soğuk duş yok. Ama şuraya oturup kanı yıkamama izin vereceksin," dedi lekeli gömleği çekiştirerek.

Ty, peroksidin o anda bulunmasının biraz zor olacağını düşünmeden, "Peroksit kanı çıkarır," diye önerdi.

"Elbette," dedi Zane hoşgörüle. "Ama boynunuz ve sırtınız için ılık su iyi olacaktır." Zane onu paslanmaz çelik minderli sandalyeye götürdü ve bir el bezi ıslatmak için lavaboya gitmeden önce oturmasını sağladı. "Daha önce hiç beyin sarsıntısı geçirmedi mi?" diye sordu.

Ty sonunda hafif yorgun ve muzip bir gülümsemeyle, "Hatırladığım kadarıyla hayır," diye cevap verdi.

Zane bez parçasını sıkarken omzunun üzerinden sırtıttı. "Tişörtünü çıkar lütfen."

Ty inledi, kanlı gömleğini güçlükle çıkarırken gülümsemesi bozuldu. Kaşlarını çatarak gömleği inceledi. Önünde beyaz renkte çapraz kürekler olan düz kahverengi bir gömlekti. Üzerinde "Schitt Creek Paddling Co." yazıyordu. Harflerin beyazı kurumuş, koyu kan lekeleriyle gölgelenmişti.

"Ne?" Zane yanına gidip Ty'ın boynundaki kabuk bağlamış kanı silmeye başlarken sordu.

Ty yumuşak bir sesle, "Bu gömleği beğendim," diye cevap verdi.

Zane, Ty'ın ellerine baktı ve silmeye devam etti. "Gömleğin kanlı olmasını sana tercih ederim."

Ty kurumuş kana bakarken kaşlarını çattı ve Zane'in nazikçe ensesini temizlediğini hissetti. Sonunda yere baktı, onun yerine yerde ilgi çekici bir nokta buldu ve "Endişelendin mi?" diye sordu.

Zane dudaklarını birbirine bastırdı ve Ty'ı en az rahatsız edecek şeyi söylemeye karar verdi. "Hayır. Sen güçlüsün. Üstesinden biliyordum." Ama sesi yumuşaktı, ne bir gerginlik ne de bir şaka vardı. Ty'ın yüz ifadesi ondan gizlenmişti ve Zane'in görebildiği tek tepki Ty'ın başını eğerek kumaşın boynuna daha rahat kaymasını sağlamasıydı.

Özellikle yaranın yakınına nazikçe ovalayan Zane, ulaşabildiği kanın geri kalanını da temizledi. Son anda iç çekti, eğildi ve dudaklarını Ty'ın ensesine bastırdı. "İşte böyle," diye mırıldandı, bu alışılmadık hareketi açıklayamıyordu.

Ty başını daha da eğdi ve tekrar titredi, sonunda yanağını Zane'inkine değdirmek için başını çevirdi.

"Üşüyor musun?" Zane biraz kaşlarını çatarak sordu ama karşılığında yanağını hafifçe Ty'inkine sürttü.

"Üzerime soğuk su sürmeyi bırakırsan ben de bırakmam," diye mırıldandı Ty, dudakları Zane'in tenine değene kadar başı biraz daha döndü.

Islak bez elinde hâlâ sıcaktı ama Zane yine de onu Ty'ın boynundan aldı, dikkatle kıpırdamadı. Kıpırdamadan dururken gözlerini kapattı ve Ty'ın istediğini yapmasına izin verdi. Serin hava ensesindeki ıslak tene çarptığında Ty'ın tüm vücudu titredi.

Ty'ın tekrar titrediğini hisseden Zane, onun yanında tek dizinin üzerine çöktü. Ne düşüneceğinden emin değildi. Zane beyin sarsıntısının insanı gerçekten kötü hissettirebileceğini biliyordu -kendisi de yeterince sarsıntı geçirmişti- ama bu titreme yeniydi. Belki de Ty hâlâ acı çekiyordu? Uğraşması gereken pek çok yarası vardı ve acı içinde olmak vücudunuza tuhaf şeyler yapabilirdi. "Burada pek yardımcı olamıyormuşum gibi hissediyorum. Sıcak bir duş?" diye önerdi.

Ty, "Soğuk duş tehditlerinden sonra bu büyük bir değişiklik," diye mırıldandı.

Zane sevgiyle gülümsedi. "yaradı, değil mi?"

Ty inledi ve gözlerini kapattı, çenesi Zane'in başının üstüne gelene kadar eğildi. Gözlerini kapattı, bu şekilde uyumaya tamamen hazırды.

Zane iç çekti. Ty'la başa çıkmak çok zor olabiliyordu, çünkü inatçı davrandığı zamanlarda bile neredeyse sevimli oluyordu. "Kalk bakalım. En az yarım saat daha uyanık kalmalısın. Tanrım. Seni o kadar uzun süre nasıl eğlendireceğim?"

"Gölge kuklalar mı?" Ty dikkatle ayağa kalkarken önerdi.

Zane kıkırdarak ayağa kalktı, Ty'a biraz yer açtı ama yakınında durdu. "Yemeğe ne dersin? Bize hamburger sipariş edeceğim. Kahvaltıyı kaçırdık."

Ty, tıkırdayan zihnini yemeğe çevirirken kaşlarını çatı. "Kulağa hoş geliyor," dedi biraz şaşkın bir sesle.

Zane gülümsedi. "Güzel." Yatak odasına geri döndü, menüyü aldı ve oda servisini aradı.

Arkasından ayaklarını sürüyen Ty, kapının çerçevesine yaslandı ve oda hafifçe dönmeye başladığında gözlerini kapattı. Onun yerine Zane'in sesine odaklandı.

Zane telefonu kapattı ve Ty'ın kapı aralığında durduğunu görmek için etrafına baktı. "İyi misin?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Ty yanıt olarak homurdandı ve gözlerini açtı. "Oturmam gerek," diye itiraf etti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Zane tarafsızca sordu, Ty'ın alınmasını istemiyordu. Bunun yerine Ty başını salladı ve kolunu kararsızca uzattı. Zane yaklaşp dirseğini tuttu, sonra diğer kolunu beline doladı. "Şurada güzel, rahat bir koltuk var. Oturup bana istediğin kadar hakaret edebilirsin," dedi Zane.

Ty sadece başını salladı, ya duymamıştı ya da umursamıyordu. Zane onun sandalyeye oturmasına yardım etti, sonra yakındaki yatağın kenarına oturdu ve botlarının bağcıklarını çözmeye başladı, bir gözü sürekli Ty'ın üzerindeydi. Diğer ajan artık sadece ince bir atlet giyiyordu ve atletin arkasında da kanlı çizgiler vardı.

Derin ve şaşırtıcı derecede rahat koltuğa yaslanan Ty, Zane'in bazı eşyalarını çıkarmaya niyetli olduğunu görür görmez gözlerini kapattı.

Kıyafet. Zane'in dikkati dağılmışken gerçekten uykuya dalabilirdi.

Botları bırakan Zane ayağa kalktı, iki adım attı ve Ty'ın dizlerinin dibine diz çökerek onları birbirinden ayırdı. Ty'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve iri gözlerle Zane'e bakarken irkildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu normalden biraz daha yüksek bir sesle.

Zane, Ty'ın kovboy çizmeleriyle uğraşırken ona masumca baktı. "Rahat olmak istiyorsun, böylece yemekten sonra uyuyabilirsin, değil mi?"

"Hayır," diye ısrar etti Ty neredeyse sinirli bir şekilde.

"Saçmalama," diye reddetti Zane, botları çıkarmaya çalışırken dokunmadı, sürtünmedi, uygunsuz tek bir şey yapmadı.

Ty gözlerini kapadı ve tekrar titredi, sandalyede arkasına yaslandı ve dirseğini sandalyenin koluna dayayıp başını yukarı kaldırırken yığıldı. Sonunda gözlerini açtı ve Zane'i pervasızca izledi, bundan zevk aldığı gerçeğine teslim oldu. Zane, ellerini Ty'ın ayak bileklerinden yukarı kaydırıp çoraplarını tek tek çıkararak bir kenara atarken dudakları yukarı kalktı. Sonra Ty'ın dizlerini biraz daha ayırdı ve öne doğru eğildi.

Ty yumuşak bir sesle, "Dalga geçiyor," diye suçladı.

"Şimdi dikkatinizi çekebildim mi?" Zane çizdi.

Ty daha iyi düşünmeden önce, "Sen hiç kaybetmedin," karşılık verdi.

Zane sırttı ve her iki elini de dizlerinin üzerine koyarak yavaşça Ty'ın kalçalarına doğru kaydırды. "Sarsıldığın zaman seni neredeyse daha çok seviyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Ty ona gözlerini kırptırdı ve cevap veremeyerek zorlukla yutkundu.

Kapıya vurulan sert bir ses onları böldü. Zane kendini yukarı itti ve yiyecekleri getirmeye gitmeden önce Ty'ın ağzını nazik bir öpücükle yakaladı. Ty'ı orada oturur vaziyette bıraktı, kafası ve yanı zonklarken kafası karışmış ve biraz da sersemlemişti.

Zane tepsiyi aldı, kapıyı arkasından kilitledi ve yiyecekleri odaya taşıdı. Kolaları açtı ve yiyecek kaplarının çekerken cebinden üç jel kapsül çıkardı. Onları böldü, tozu kutulardan birine koydu ve kapsülleri ağzına atıp yuttu, ardından diğer kutudan biraz kola aldı.

"Ty, gel de ye," diye seslendi Ty'in tabağını dolu kola kutusuyla birlikte sağlam metal ve ahşap masanın üzerine koyup pastanın paketini açmaya başlarken.

Ty kapı aralığında gözlerini kırıştırdı ve dudaklarını tekrar yaladı. Sonunda dikkatlice ayağa kalktı, kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını çekmeden ve ayak bileklerine kadar indirmeden önce dengede olduğundan emin olana kadar bekledi. Yavaşça tekmeleyerek dışarı attı. "Ahmak," diye seslendi usulca dış odaya doğru ilerlerken. Koku üzerine siner sinmez ağzı sulanmaya başladı ama aynı zamanda hafifçe midesini bulandırdı. Bu alışılmadık bir duyguydu.

Zane oturup hamburgerinden bir ısırık alırken sırttı. "Uzlaşalım," dedi yutkunduktan sonra. "Ye ve sonra uyuyabilirsin."

Ty karşısına oturup dudaklarını yavaşça yalarken, "Hımm," diye teklif etti.

Zane omuz silkerek tabağındaki patateslerin yanına biraz ketçap sıktı ve yemeye başladı. Ty da onu takip etti ve hasta olma ihtimaline karşı patateslerini yavaş yavaş yedi. Patates kızartması dışında bir şey yemeyi başaramadı; hamburgerin kokusu bile onu ürpertti. Kolası iğrençti ama zaten kola her zaman öyleydi. Ona Dr Pepper verin ya da ölümü verin.

Zane hamburgerini ve patates kızartmasını bitirdi ve Doritos paketiyle arkasına yaslandı, ısırıklar arasında kolasından yudumlar aldı. "?" diye sordu Ty'a bakarak.

"Yorgunum," diye cevap verdi Ty, sinirli bir şekilde, sanki uyumak için yalvardığı onca şeyden belli olmalıymış gibi.

"Peki. Uzanmak istiyorsan yeterince yedin," dedi Zane uzun süre acı çeken bir ses tonuyla. Elindeki cips paketini masaya bıraktı ve ayağa kalktı. "Pastan daha sonraya kadar beklemek zorunda kalacak."

Ty yarısı yenmiş kızartmasını yere bıraktı ve masanın öbür ucundan ona baktı. "Neden?" diye sordu içinden bir ürperti daha geçerken.

Zane kaşlarını çatı. "Yorgun olduğumu söylemiştin. İstersen şimdi pastanı ye. Sonunda seni bıraktığımda hemen yatağa gireceğini düşünmüştüm. Doktor bir ya da iki saat dedi ve..." saatine baktı. "Şu anda saat iki on. Yani, yatağa. Ya da kaldığım yerden devam edebilirim," dedi, sırtırken gözleri ateşle parlıyordu.

Ty bir süre daha ona baktı ve sonra dengesizce koltuğundan kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum," diye mırıldandı.

Ty yatak odasına girip yatağa otururken Zane yakınlarda bir yerde durdu ve sonra ışıkları kapatarak odayı sessizliğe ve gölgeye gömdü.

"Kalacaksın, değil mi?" Ty loş ışıkta Zane'e bakarak usulca sordu.

Zane yatakta onun yanına oturdu. "Elbette öyleyim," dedi sessizce, Ty'ın kısa saçlarını yüzünden geriye doğru düzelterek.

Ty alışık olmadığı sersemlik hissiyle savaştı ve başını yavaşça çevirerek gözlerini Zane'e dikti. Zane'i, sırf yapabileceğini kanıtlamak için, uyuduğu anda tehlikeli bir şey yapmak üzere kapıdan çıkacak bir tip olarak görüyordu. Ama o anda Ty'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu ve çok yorgundu. Gözlerini ovuşturdu ve arkasını döndü, yavaşça yatağa tırmandı ve başını dikkatlice yastığa koyarken yorganın altına girdi.

Zane çarşafı çekti, yüzü taş kesildi. Zane'in ne yaptığını anladığında Ty'ın küplere bineceğini çok iyi biliyordu. Ama o doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı. Kafasına böyle bir darbe alan Ty'ın kesinlikle dinlenmesi gerekiyordu ve Zane, Ty ne kadar uyumak için yalvarsa da kesinlikle bayılana kadar uyumayacağını hissetti. Zane buna izin veremezdi - bugünden sonra olmazdı. İkisinin de en üst seviyede olması gerekiyordu çünkü riskler çok daha artmıştı. Ty'ın en azından birkaç saat yatakta kalacağına güvenebilirdi ve adam uyurken gidip eşyalarını alabilirdi.

"Sakın gitme," diye mırıldandı Ty uyarıda bulunurken.
Uyu.

Zane içini çekerek yeniden düşündü. Tatil köyüne dönmek için bekleyebilirdi.
Inn'e. Ya da şimdi gidebilirdi, ki bu da ortağını bir daha birbirlerine karşı medeni olma umudunun ötesinde kızdıracak bir hareket olurdu. "Neden bu kadar endişelisin?" diye sordu o anda. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ty cevap olarak, "Çünkü peşimizde," diye geveledi. ". "

Zane ciddi bir şekilde başını salladı ama sesi hafıftı. "Ben de benden nefret ettiğini sanıyordum."

Ty gözleri istemsizce kapanırken, "İstiyorum," diye mırıldandı. Zane kararını vermeden önce uzun bir süre ona baktı. kalktı ve

Ty son bir kez baktı ve yatak odasından çıktı.

Bölüm 9

Klimanın kısık vızıltısı, iyi ses yalıtımlı odadaki tek sestti. Ağlayan bebekler ya da bağırın çiftler duyulmuyordu. Tüm ışıklar söndürülmüştü ve perdeler sabah güneşine karşı kapalıydı, sadece ağır kumaşın köşelerinden belli belirsiz bir ışığın görünmesine izin veriyordu. İki ceset büyük boy yatağın üzerine yayılmıştı.

Ty usulca inledi ve başını yastığının altına gömüp filtrelennmiş ışığı bastırmak için yuvarlandı. Yastık başının arkasındaki zonklayan düğüme çarptığında sarsıldı ve acı dolu bir nefesle başını geri çekti. Birdenbire aşırı uyanık bir halde dirseklerinin üzerine kalktı ve nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak neredeyse panik içinde odanın etrafına bakındı.

Yatak sallanırken gözlerini kırptırarak açan Zane kendini hafifçe yukarı itti. "Ty, sorun yok," dedi uykulu bir sesle. "Oteldeyiz."

Başı tatsız bir şekilde dönerken Ty, "Kahretsin," diye inledi. Elleri ve dizleri üzerinde doğruldu ve gözlerini kapattı, sonra beceriksizce yatağın kenarına doğru sürünmeye başladı.

Zane doğrulup onun hareketini izledi. Diğer adamın yatağın kenarından düşüp başını tekrar çarpmamasını umuyordu. Zane bu düşünceyle irkildi. Ama Ty yataktan temiz bir şekilde kalktı ve sendeleyerek banyoya girdi, şiddetli bir şekilde öğürmeye başlamadan önce tuvalete zar zor yetişebildi.

Zane içini çekti ve yüzünü ovuşturdu. Boku yemişti. Beyin sarsıntısı geçiren Ty da böyle hasta olabilirdi. Ama Zane'in tecrübesine göre bu kadar ani olmazdı. Tabii uyuşturucuya karşı hassas değilse. Lanet olsun. Ve Zane ona çok fazla vermişti. Kendini sürükleyerek ayağa kalktı ve pantolonunu çekti. Bu hiç hoş olmayacaktı; bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Ty pahalı fayansların üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese kalırken başı öne eğikti. Aniden uyandıktan sonra hızla hareket eder etmez midesi bulanmış ve dün geceki minik akşam yemeğini kaybedeceğini anlamıştı. Tuvaletin önünde perişan bir halde yığılıp kaldığında, bunun büyük olasılıkla beyin sarsıntısından daha fazlası olduğunu biliyordu. Zane ona bir şey vermişti -muhtemelen uyumasını sağlayacak bir şey, böylece

kendi başına ve Tanrı bilir ne yapıyordu. Bu sabah tuvalette asılı kalan kafası da bunu doğrular nitelikteydi. Ty hiçbir zaman kimyasallarla iyi başa çıkamamıştı. Çok fazla Tylenol bile midesini bulandırmaya meyilliydi.

Düşmeyeceğinden emin olur olmaz kendini ayağa kaldırdı ve lavabo tezgahına tutunarak yüzüne su sıçrattı.

Dış odada Zane'in yüzü asıktı. Bugün yapacakları çok şey vardı, onları kimin öldürmeye çalıştığını bulmak da buna dahildi. Yine. Beklememeye karar vererek giyinmeye başladı. Başına bir tişört geçirdi. Kısa bir süre için sabaha daha az boktan bir başlangıç yapmayı diledi ama bunun tek suçlusunun kendisi olduğunu düşündü. Omuz silkerek kılıfına soktu ve onu başından savdı. Çalışmak için buradaydı, alınganlık yapmak ya da kendini şımartmak için değil ve zaten Ty'la birçok kez çizgiyi aşmıştı.

"Seni lanet olası!" Ty banyodan kısık sesle seslendi.

Zane homurdandı. Duymayı beklediği şey buydu. Biraz daha yaratıcı.

"Bana ne verdin?" Ty öfkeyle sordu.

Zane'in dudakları seğirdi. "Difenhidramin hidroklorür," diye cevap verdi, çantasından çoraplarını ve uzun kollu düğmeli bluzunu çıkarırken.

"Lanet olası Benadryl mi? Ne oluyor lan?" Ty boğuk ve kuşkulu bir sesle sordu. "Beni komaya sokmaya mı çalışıyordun?" diye sordu öfkeyle. "Bana ne kadar verdin?"

"Sadece üç kapsül," diye yanıtladı Zane kesin bir ifadeyle.

Ty için üç kapsül neredeyse aşırı dozdu. Tanrım, bundan sonra haftalarca seğirecekti. Gözlerini kapadı ve hücum hazırlanan bir boğa gibi homurdanarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Eşyalarımızı aldın mı?" diye sordu zorlukla kontrol edilebilen bir sesle.

Zane kapı aralığında belirdi, gömleğinin üzerinden kılıfını çıkardı ve uzun bir süre ona baktı. Ana odaya doğru yürümeden önce kısaca "Hayır," dedi.

"Kıçını buraya geri getir," diye hırladı Ty giderken ona.

Zane onu görmezden gelerek kanepenin önündeki alçak masada durdu ve ceplerini doldurmaya başladı. Cüzdan, anahtarlar, telefon numaralarının yazılı olduğu kağıtlar, Holiday

Han anahtar kartı.

Ty döndü ve yine öfkeyle, kararsızca onu takip etti. Zane'in sinirlenmeye hiç hakkı yoktu. Onu izledi, tekrar dönmesini bekledi.

Zane, Ty'ın onun arkasında olduğunu biliyordu. Ty'ın kızgın olduğunu da biliyordu ama o da kızgındı. Ty'ın yaralanmamış olmasını diledi, çünkü Ty'ın tavrının bu kadar azalmış olması onu oldukça rahatsız ediyordu. Şimdi otele gitmiş olmayı diliyordu. Ty ona tamamen kızacaksa eşyalarını da alabilirdi. Zane dönüp ona baktı ve bekledi.

Ty onun gözleriyle karşılaştı, sakın kalmaya çalışırken burun delikleri alevlendi. O herife gerçekten güvenmişti. Kolasına Benadryl atılması kadar küçük bir şey bile, her gün hayatının tehlikede olmasına alışmış biri için çok büyük bir olaydı. Aşırı tepki vermemek için büyük bir çaba sarf ediyordu ve bu başını ağrıyordu.

En çok canını yakan , tüm bu olanlardan sonra bile hâlâ Zane'le çalışmak ve ona güvenmeye çalışmak zorunda olmasıydı. Yavaş ve derin bir nefes aldı. "Bana bunu bir daha yapmayacağını söyle," diye rica etti uzun bir sessizlik anından sonra, sesi nihayet tekrar sakinleşmişti.

Zane yavaşça kaşlarını kaldırarak düşündü. Beklediği şey bu değildi. Ty'ın onu patlatacağını, hatta ona bir yumruk atacağını düşünmüştü. Ama Zane ortağını tekrar dozlayacak mıydı? Ty'ın fiziksel olarak nasıl tepki vereceğini bildiğine göre, bunun tek bir mantıklı cevabı vardı. ", " dedi yavaşça. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Ty sessizdi, daha fazlasını, bir tür özür dilemesini bekliyordu.

"Ben aşağı inip bize kahve ve kahvaltı getireceğim," diye ekledi Zane. Bununla birlikte döndü ve odadan çıktı, kapı arkasından hızla kapandı.

Ty odanın ortasında öylece kalakaldı, Zane'in öfkesi karşısında kafası karışmıştı ve tamamen güvendiğini bilmediği biri tarafından ihanete uğramış hissediyordu.

Zane yirmi dakika içinde dönmüştü, bir elinde beyaz bir yiyecek torbası, diğerinde bir sürahi kahve vardı. Anahtar kartını çıkardı ve kapıyı açarak arkasından sıkıca kapandığından emin oldu. Ty süitte hemen görünmüyordu. Tüm odalara yapılan kısa bir araştırmadan bir şey çıkmadı. Üzerinde

Ancak daha yakından incelendiğinde, yataktaki yorganın altındaki Ty şeklindeki yumru, ortağının mücadeleyi bıraktığını ve yastığının altına geri döndüğünü gösteriyordu.

Çantayı ve sürahiyi masanın üzerine koyan Zane, bir öfke patlaması daha hissetti. Ty bunu neden yapıyordu? Onu hastaneye geri götürmeli miydi? Zane küçük bir beyin eski bir keşif denizcisini uyutmayacağını düşünmüştü. Ty'nın ciddi şekilde yaralandığını düşünmeye başlamıştı, bu durumda ona ilaç vermek çok kötü bir fikirdi. Öfkesi kısa süreliğine yatıştı ama hemen ardından yerini endişeye bıraktı ve ardından bir başka mantıksız öfke patlaması yaşandı.

Dudaklarını birbirine bastırarak yatak odasına doğru yürüdü ve elleri kalçalarında yatağın kenarında durdu. "Ty, kalkıyor musun, kalkmıyor musun?"

"Git kendini becer," diye boğuk, sersemlemiş bir cevap geldi.

"O kadar esnek değilim," diye mırıldandı Zane. "Biliyor musun, gerçekten de beyin sarsıntısının seni uyutmayacağını düşünmüştüm. Yoksa neden seni uyutmaya ve iyi uyutmaya çalışayım ki? Bu pislik iki kez bize zarar verecek kadar yaklaştı. Görevden alınmış ve savunmasız olamazsın."

Ty'nın bedensiz sesi yastıkların altından buz gibi bir sesle, "İyi ki uyumak için kendime ilaç verecek tipte biri değilim, o zaman," diye karşılık verdi.

"Kendime ilaç vermedim, değil mi?" Zane de aynı soğukkanlılıkla konuştu. "Kaldır kıcını yoksa sensiz giderim."

"Neden bu kadar sinirlisin?" Ty önce yastığı kaldırmadan doğrulduğunda öfkeli, hafif bulamaçlı bir sesle sordu. Yastık melodramatik bir şekilde yere düştü ve Ty gözlerini kısarak Zane'e baktı. "Sadece şunu söyle. Neden *bana* kızgınsın?"

Zane burun kemiğini sıktı. "*Sana* kızgın değilim," dedi, sesi bastırılmış bir gerginlikle gergindi. "Çok kötü yaralandığın için kızgınım, tamam mı?" Dişlerini sıktı. Söylenecek ne kadar gereksiz bir şeydi. İşte yine o hercai yorum gelmişti.

Ancak Ty sessizdi, biraz rahatlamadan önce bir an için huysuzca öfkeleni. "Hıncını benden çıkarmayı bırak, mı?" diye mırıldandı sonunda. "Lanet olası bir baş ağrım var."

Zane iç çekerek onun yanındaki yatağın kenarına oturdu. "Özür dilerim," dedi sessizce. Daha fazlasını da söyleyebilirdi ama hiçbir şey fark etmezdi.

"Kesinlikle haklısın," diye mırıldandı Ty.

"Nasıl hissediyorsun?" Zane usulca sordu. "Gerçekten mi?"

"Ben... dün geceden ve dünden pek bir şey hatırlamıyorum," diye itiraf etti Ty, sesi kısıktı. "Ve biraz daha gerisini de."

"Evet, sanırım kafanı oldukça sert vurmuşsun," dedi Zane. "Yani odanın içinde koşuşturduğunu ve yatağın üzerinde dans ettiğini hatırlamıyor musun?" diye sordu ciddiyle.

"Kapa çeneni," diye karşılık verdi Ty pek hissetmeden.

Zane iç çekerek Ty'nın saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için uzandı. Ty'nın gözleri otomatik olarak kapandı ve bilinçsizce dokunuşa doğru eğildi. "Daha iyi hissetmene yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi Zane usulca. "Buna uyuşturucu dahil değil, söz veriyorum."

Ty gözlerini ovuştururken "Ah," dedi.

Ty'nın cep telefonunun yatağın yanındaki masada titremesi sarsılmasına ve sıçramasına neden oldu, ardından başını yavaşça geriye yatırıp dönmesini engellemek için elleriyle tutarken ağlamaklı bir şekilde inledi.

Zane yatıştırıcı bir şekilde Ty'nın omzunu ovdu ve telefonu alıp açtı. "Evet?" diye sordu sessizce.

"Grady?" diye sordu diğer uçtaki ses kuşkuyla.

"Hayır. Kimsiniz?" Zane sordu. Sesi alçak ve duygusuzdu. Ona göre artık herkes şüpheliydi. Pratikte kollarında olan adam dışında herkes.

"Kim lan bu?" diye öfkeyle sordu ses. "Ty hangi cehennemde?"

"Müsait değilim. Benimle konuşabilirsin," diye cevap verdi Zane, sesi düzdü.

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. Sonunda ses alçak bir tonda sordu: "Yaralandı mı? Yaralandı mı?"

Zane'in kaşları çatıldı ve düşünerek Ty'a baktı. "O iyi," dedi kayıtsızca, ama sesi o kadar sert değildi.

Ty başını çevirdi ve kısılmış gözlerle Zane'e baktı. "Kim o?" diye sordu hattın diğer ucundaki sessizlik bir kez daha uzarken. Zane telefonu uzattı ve Ty kaşlarını çatarak aldı, yavaşça doğrulup oturdu. "Alo?" dedi telefonu kulağına götürür götürmez. Uzun bir dakika boyunca dinledi, hattın diğer ucundaki bağırışlar Zane'in duyabileceği kadar yüksekti ve sonunda Ty yorgun bir şekilde gülümseyerek cevap verdi, "Ben de seni seviyorum, ahmak... hayır, bu bizim arabamız değildi.... Hayır. Hayır, sana yalan söylemiyorum. Sana asla yalan söylemem," diye alaycı bir şekilde devam etti ve bu da daha fazla küfür çıkmasına neden oldu.

Sonunda Ty adama gitmesi gerektiğini söyledi ve küçük bir gülümsemeyle görüşmeyi sonlandırmadan önce son küfürleri beklemedi. Zane'e açıklama olarak, "O eski Recon çocukları seni öldüresiye dövebilir," dedi. Yine de yüzü bulutlandı ve hafifçe kaşlarını çatı. "Bombalı araç haberi yayıldı ve hedefin biz olduğumuz gerçeği de öyle."

Zane yavaşça başını sallayarak, katilden daha fazla insanın onları arıyor olabileceğini ve Ty'ın kendisi için endişelenen ve onu takip eden insanlar olduğunu düşündü. Bu, diğer adamı biraz daha insan yaptı. "Şu anda bizimkilere güvenmiyorum," dedi Ty'ı düşünmemeye çalışarak. "Ama onlarla çalışmaktan başka seçeneğimiz yok. Bağlantılara ihtiyacımız var."

"Bağlantılar," diye mırıldandı Ty hayal kırıklığı içinde. "Henninger'i ara. Onunla bir yerde buluşuruz... diğer otel odasında," diye önerdi. "Bir seferde iki kuş vururuz," diye homurdandı yataktan yavaşça çıkarken.

"İyi misin?" Zane, Ty'ın hareketlerini dikkatle izleyerek sordu.

"Yaşayacağım," diye mırıldandı Ty.

Zane arka cebinden cep telefonunu çıkardı, çevirerek açtı ve aradı. Açılması birkaç kez çaldı.

"Henninger," diye kırpılmış bir cevap geldi.

"Ben Garrett," dedi Zane kısaca. "İklim nasıl?"

Henninger tamamen farklı bir sesle, biraz daha uzlaşmacı bir sesle, "Oldukça uysal," diye cevap verdi. "Seni soruyorlar ama çok da özenli değiller. İnsanlar ikinizin bir fincan kahve içmesinin ne kadar sürdüğünü merak ediyor, ama bunun dışında park yerindeki olayla kafaları o kadar meşgul ki sizi umursamıyorlar."

alçak, neredeyse fısıltılı bir sesle devam etti. "Neredesin?" diye dikkatle sordu.

"Güvenli bir yerde," dedi Zane belli belirsiz. "Biraz yardıma ihtiyacımız olacak ve sen bizim adamımızsın. Var mısın?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Henninger dikkatle cevap : "Elimden geleni yapacağım."

"Hard Rock'ta öğle yemeği yiyeceğiz," dedi Zane, Ty'ın önerisine rağmen kasıtlı olarak şehrin öbür ucundaki kalabalık bir yeri seçerek. "Serserileri bizden uzak tutmaya çalış, tamam mı?"

"Saat kaçta?" Henninger yumuşak bir sesle sordu, sesi uzaktaydı, sanki konuşurken arkasına dönüp bakmış gibiydi.

Zane saatine baktı. 10:30. "Öğlen," dedi sertçe ve aramayı sonlandırdı.

Ty tek kaşını kaldırarak onu izledi. "Hard Rock mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Diğer adama sırtarak bakan Zane omuz silkti. "Popüler. Meşgul. Gürültücü." Telefonu cebine geri soktu ve yavaşça gerinmek için ayağa kalktı.

"Ne kadar romantik," diye cevap verdi Ty, aldığı ıslak bezi başının arkasına sürterken ve kıyafetlerini ararken. "Bizimle buluşacağını mı söyledi?"

"Elinden geleni yapacağını söyledi," diye yanıtladı Zane. "Sanırım gösterecek. Hevesli, kulaklarının arkası ıslak ve hepsi bu." Kolları yukarıya uzanıp boynunu kıvrırken inledi. "Tanrım. Ne zamandır bu işi yapıyorum? Ona yavru köpek diyorsun. Yirmili yaşlarının sonunda olmalı."

"Dosyasında otuz yazıyordu," diye cevap verdi Ty düşünmeden, nihayet pantolonunu bulurken.

Zane eğlenerek Ty'a baktı. "Dosyasını mı okudun?" Gözleri kısıldı. "de benim dosyamı okudun, değil mi? En azından sınıflandırılmamış olanı." Bu bir soru değildi.

Ty başını kaldırıp Zane'e baktı ve hafifçe kızardı. "Seninkini okumadım," diye cevap verdi hafif bir utançla.

Başını iki yana eğen Zane ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Bunu söyleme şeklin bana dosyamı *ele geçirdiğini* düşünüyor. Neden okumuyorsun?"

Ty dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Dosyalar hikâyenin tamamını anlatmıyor," diye mırıldandı sonunda. "Sanırım bana satır aralarını okutacağını umuyordum."

"Öyle mi ?" Zane kıpırdamadan sordu.

Ty uzun bir süre sessiz ve hareketsiz kaldı. Sonunda neredeyse belli belirsiz başını salladı ve "Bana ilaç vermeni kesinlikle beklemiyordum" dedi.

Zane'in dudakları kıpırdadı. Kılıfını almak için masaya doğru yürümeden önce, "Elinde bir tür zor iş yapan eczacı var, dostum," dedi. Uzun bir süre sonra ekledi: "Kötü bir niyetim yoktu."

Ty kendini durduramadan, "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Şerefsiz."

Zane homurtusunu tutamadı. Sadece başını salladı ve omuz silkererek kılıfına girdi. İyi olacaklar gibi görünüyordu. En azından şimdilik. "Pantolonunun içine gir, Ty. Bu tür bir dikkat çekmeye ihtiyacımız yok."

"Evet, kığım o kadar ağrıyor ki muhtemelen üzerinde bir boğa gözü vardır," diye homurdandı Ty kot pantolonunu giyerken.

"Mızımız," dedi Zane sessiz bir kıkırdamayla, gömleğinin içinde omuz silkerken Ty'a bakmak için döndüğünde. "Sanırsın kayak yapmaya gitmişsin ve berbat vakit geçirmişsin."

"Yaptım," diye homurdandı Ty. "Zar zor hatırlıyorum."

"Ne kadar iyi bir yalancı olduğunu zaten kanıtladın; pratik yapmana gerek yok," diye karşılık verdi Zane.

"Ben yalancı değilim," diye karşılık verdi Ty küskün bir homurtuyla.

Zane inanmadığı belli olan bir kaşını kaldırdı. " 'Hayır, o bizim arabamız değildi, sana asla yalan söylemem'," diye sırtarak tekrarladı.

"Pft," diye teklif etti Ty gömleğinin içinde omuz silkerken. "Yalan söylediğimi biliyordun."

"Yalan söylediğin gerçeğini değiştirmez. Dişlerinin arasından. Hatta neşeyle," dedi Zane.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Ty.

Zane kollarını kavuşturdu. "Daha hazır değil misin? Bir kadın kadar kötüsün, dışarı çıkmak için hazırlanman sonsuza kadar sürüyor," diye söylendi.

Ty yaptığı işi bıraktı ve başını kaldırıp Zane'in gözleriyle buluştu. "Bunu çatıda çalıştığına yor," diye karşılık verdi.

Buna söylenecek bir şey yoktu. Zane de birçok kez aynı şeyi yaşamıştı. Zorlamaması gerektiğini biliyordu. İçini çekti, başını salladı ve ön odaya yöneldi.

Ty sadece gözlerini devirdi ve botlarını giymek için oturdu. "Gerçekten kızgın olsaydım sana vururdum, biliyorsun değil mi? Ya da vurmaya *çalışırdım*, her neyse," dedi alaycı bir tavırla, her ne kadar bu konuda biraz kızgın olsa da ve öyle kalmaya devam edecek olsa da. Yaptığım aptalca bir şeydi.

Zane unuttuğu kahvaltı poşetini açıp içinden yoğurt ve birkaç simit çıkarırken, "Aslında ben de bunu bekliyordum," diye karşılık verdi. Ty bunları gördüğünde sinir krizi geçirecekti. Zane sırtıttı.

"O zaman sana vurmamı ister misin? Böylece hayal kırıklığına uğramayacaksın?" Ty yavaşça ayağa kalkıp diğer odaya doğru ilerlerken umutla teklif etti.

Zane masadan başını kaldırmadı. Kahvesine şeker karıştırırken, "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," dedi. Yine de Ty'ın nerede olduğunu aşırı farkındaydı.

"Belki başım ağrımadığında," diye umursamazca omuz silkti Ty, kahvaltıya bakarken. "Bu da ne böyle?"

Zane kıs kıs güldü ve kahvesine krema ekledi. Ty nefesinin altında, "Seni lanet olası ," diye mırıldandı.

Zane biraz daha kıs kıs güldü. "Lobide sıcak yemek var ama öğle yemeğine gideceğimiz için bu saçmalığı yememize gerek yok."

Ty ince ikramları karıştırdı, sözsüzce homurdandı. "Hadi buradan siktir olup gidelim," diye mırıldandı sonunda ve hırpalanmış deri ceketini eline aldı. Ceketini incelerken durdu ve iç geçirdi. "Yeni bir ceket almam gerek sanırım," dedi neredeyse kendi kendine, sesi hüznü ve biraz da kederliydi.

Zane yaklaşp bir parmağını koluna sürttü ve yumuşak bir sesle, "İşte şimdi bir karakteri oldu," dedi.

"Önceden bir özelliği vardı," diye mırıldandı Ty kaşlarını çatarak, ceketini neredeyse kucağına alacaktı. "Şimdi üzerinde kan var. Ve yanmış inek gibi kokuyor."

"Ceket için mi yoksa kendin için mi endişeleniyorsun?" Zane parmaklarını deri üzerinde gezdirmeye devam ederek sordu.

"Yanık inek gibi mi kokuyorum?" Ty karşılığında masumca sordu. Zane alaycı bir beklentiyle başını salladı. "Ne?" Ty ceketini savunmacı bir tavırla göğsüne bastırırken sordu.

Zane, her şeye rağmen Ty'ın bu yönünden son derece etkilendiğine inanamıyordu. Ty'ın çenesini parmaklarının arasına aldı, daha yakına eğildi ve onu sıkıca öptü.

Ty şaşkınlıkla kaskatı kesildi, sonra hafifçe gevşedi ve beklenmedik öpücüğe karşılık verdi. Yumuşak ya da tatlı değildi ama kontrolden çıkmış bir sıcaklık da değildi. Zane'in dudaklarına karşı usulca mırıldandı, bu hareket karşısında kafası karışmıştı ama yine de hoşuna gitmişti. "Beyin sarsıntısı geçiren bir adama bunu yapmak hiç hoş değil," diye alçak sesle uyardı Zane ağızları ayrıldığında.

"Neden olmasın?" Zane dudaklarını bükerek sordu, ellerini bıraktı ve bekledi. "Çünkü kafam kolayca karışıyor," diye cevapladı Ty, Zane'in ne diyeceğini düşünmeden. kelimelerin sahip olabileceği birçok anlam.

"Bundan oldukça şüpheliyim," diye mırıldandı Zane. Göğüs göğüse duruyorlardı, aralarındaki ceket dışında birbirlerine değmiyorlardı.

Ty onu hafifçe karnından dürttü, rahatsız edici sıcaklığı gidermek için aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Düşündüğümde daha fazla incinmiş olmalısın," diye iğneledi Zane.

"Öyleyim," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi Ty, bir adım geri çekilip endişeyle dudaklarını yalayarak.

Zane yavaşça başını salladı. Pekâlâ, işte böyle olacaktı. Anahtarları masanın üzerinden aldı. Anahtar kartlarını cebine koyarken, "Gidelim o zaman," dedi.

"Sen de... sen de bunu hissediyor musun?" Ty daha iyi içgüdülerine karşı sordu.

Zane'in hareketlerinde Ty'ın sözlerine verdiği tepkiyi ele veren bir aksama oldu ve ağırlığını değiştirirken eli cebinde kaldı ve sonra gözleri Ty'a döndü. Zane diğer adamda bir ipucu, bir işaret ararken, hafif endişesi istek tarafından bastırıldı. Ty'ın tanımlayamadığı bir şeyini istiyordu. Zane evet demedi... ama hayır da demedi.

Ty elini hafifçe sallayarak ciddiyetle, "Bu konuda öyle ya da böyle ilerlememiz gerekiyor," diye devam etti.

Ty'ın ses tonu Zane'i gülümsetti. "Öyle ya da , huh?"

"Kurallara çok önem veriyorsun, değil mi? Kurallara ihtiyacımız var," diye karşılık verdi Ty. samimi bir şekilde kaşlarını çattı. "Ben hâlâ sevişmeye izin veren kuralları tercih ederim."

Zane'in gözleri büyüdü. Boğazını temizledi ve bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Hâlâ sevişmeye izin veren kurallar," diye tekrarladı, sesi biraz titriyordu çünkü Ty'ı yakalayıp masanın üzerine atmamak ve çığlık atana kadar emmemek için kendini zor tutuyordu. "Ne tür kurallar? Ne istiyorsun?"

Ty parmağını sallayarak, "Artık sürpriz öpücükler yok," dedi. Zane biraz şaşırmış bir halde, "Tamam," diye kabul etti.

Ty boğazını temizledi ve sanki bir tartışma çıkacağını düşünmüş gibi dudaklarını büzdü. Düşüncesizce öpüşmek çok keyifli olsa da onun için çizgileri bulanıklaştırıyordu. Kendisi geçmeye çalışmadığı sürece bulanık çizgilerden hoşlanmazdı.

"Aklıma gelen tek şey bu," diye bitirdi kaşlarını çatarak ve hafifçe kızararak. "Bu konuda pek emin görünmüyorsun," dedi Zane yardımsever bir şekilde.

"Kural ekleme hakkımı saklı tutuyorum," diye cevap verdi Ty, kollarını ceketinin üzerinde koruyucu bir şekilde kavuştururken daha derin bir kızarıklıkla.

"Peki ya ben?" Zane, Ty'ın zihninin yaşadığı karışıklığa rağmen iş başında olmasından etkilenerek sordu. Adam belli ki itiraf etmek istemediği bir şeyle mücadele ediyordu. Zane, belki de Ty'ın onu istediğini ve bunu söylemek istemediğini düşündü. Belki de.

"Peki ya sen?" Ty rahatsız bir şekilde sordu.

"Kuralları ben mi koyuyorum?" Zane biraz daha yaklaşıarak sordu. Ty'la ilgili bir şeyler değişmişti. Daha cana yakın, daha kalıplanabilir görünüyordu. Kesinlikle daha sikilebilir. Sanki kafasına aldığı darbe, içindeki yıpratıcı inatçılığın bir kısmını söküp atmıştı.

Ty ihtiyatla, "Belki," diye izin verdi.

Bir adım daha ilerledi, böylece neredeyse yeniden göğüs göğüse gelmişlerdi. "Sadece belki mi?" Zane gürledi.

Ty burnundan ağır bir nefes verdi ve başını huzursuzca yana eğdi.

Zane ona uymak için başını eğdi. "Sırayla kural koymaya ne dersin?" diye mırıldandı ve iki elini deri ceketin üzerine koyup ceket aralarından çekip çıkardı. Bunu yapabiliirdi. Seks yapabiliirdi. Ty ile seks kesinlikle yapabiliirdi.

Ty sadece dudaklarını yaladı ve ceketini sanki elinden kayıp giden bir can simidiymiş gibi izledi. Zane ceketini masanın üzerine bıraktı, uzandı ve Ty'ın çenesini kendisine doğru çevirdi. Bazen ona bakmak bile Zane'in sertleşmesine neden oluyor ve tüm sağduyu sekizinci katın penceresinden uçup gidiyordu. Bu kadar yakın olmak ona ne yapıyordu... Ty lanet olası bir narkotikti.

"Peki ya sürpriz olmayan öpücükler?" Zane törpüledi.

Ty ağır ağır yutkundu ve başını hafifçe eğdi, çenesi hâlâ Zane'in avuçlarındaydı. "Bunların henüz yasaklandığını sanmıyorum," diye cevap verdi sonunda kısık sesle.

Zane sonunda Ty'ın da kendisi kadar dengesiz olduğunu fark etti. Ve Ty çok güçlü bir adamdı. Güçlü bir irade ve güçlü bir fikir.

"Güzel," diye yanıtladı Zane. "Sadece bunu açıklığa kavuşturmak istedim. Şimdi. Seni sürpriz bir şekilde öpmememi mi yoksa çekip gitmemi mi istiyorsun?"

"İkisi de değil," dedi Ty inatla başını eğerek ve sonra uzanıp Zane'in ensesinden tutarak onu son bir santim daha yaklaştırıp öptü.

Öpüşmeye katılan Zane, Ty'ı sertçe vücuduna doğru çekti ve kollarını ona doladı. Kahretsin, neden hep bu kadar çok konuşuyorlardı? En iyi bu şekilde anlaşıyorlardı. Bu şekilde birbirlerine bağlanıyorlardı. Bununla ne yapmaları gerekiyordu?

Ty sonunda onu itti ve kol mesafesinde tuttu. "Şimdi ne olacak?" diye soluk soluğa sordu, kaburgaları şenliği protesto ederken nefesi acıyla kesiliyordu.

Zane başını salladı. "Bunu sen de hissediyor musun?" diye homurdandı. Bu çılgın, uçup giden zevk, yatıştırılması neredeyse imkânsız açlık, derinlerdeki acı, çok görünen kısa şefkat anlarıyla tezat oluşturuyordu. Zane bunların nereden geldiğinden kesinlikle emin değildi ama Tanrım

...

Ty hâlâ nefes alışını yavaşlatmaya çalışarak ve onu kol mesafesinde tutarak onu izledi. "Hayır," diye umursamazca yalan söyledi.

Ty'ın ne söylediğini çok iyi bilen Zane, yavaşça başını sallamadan önce bastırılmış bir nefes verdi. "Ben de," dedi, sesi kastettiğinden daha niyetliydi. Gözleri hiç şaşmadan ortağının üzerinde kaldı.

Zane konuşurken bile Ty neredeyse hararetle başını sallıyordu. "Güzel," diye sessizce nefes aldı. "Bu çok iyi."

Zane yavaşça başını salladı. "Evet... iyi."

Yaklaşık bir saat sonra, Zane ve Ty Hard Rock Cafe'de bir masada oturuyorlardı; Ty hiç sevmeyeceğine yemin ettiği yeni ceketinin içinde huzursuzca kıpırdanırken, ikisi de kapıyı izlemiyormuş gibi yapıyordu.

"Cekete neden kızdığını anlamıyorum," dedi Zane ona, yanmayan sigarasını masaya vururken siyah deriye hayranlıkla bakarak. Lanet olası restoranlarda sigara içme yasağı. "Bir tane almalıydım. Deri ceket giymeyeli birkaç yıl oldu."

"Siyah," diye homurdandı Ty. "Ve yeni kokuyor."

"Kahverengiydi," diye belirtti Zane, gözleri kalabalığı incelerken. "Biraz toprak bulup içinde yuvarlanmak, belki de SUV ile birkaç kez üzerinden geçmek istemiyorsanız, yeni kokmasının bir faydası yok."

"Diğerini bir keresinde bir motosiklet ezmişti," diye umutla cevap verdi Ty, dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilerek. "Kahverengi olanlar da çok küçüktü."

Zane gülümsedi, Ty'ın aksanının daha güçlü olduğunu ve sinirlendiğinde dilbilgisinin daha da kötüleştiğini fark etti. Onu tanıdıkça, Ty Grady'nin büyük bir kısmının sahte olduğu ya da birkaç maskeden oluştuğu daha da belirginleşiyordu. Zane gerçek adamı görüp göremeyeceğinden emin değildi ve bu onu biraz üzüyordu. Belki de gerçek adamı gerçekten sevebileceğini düşünüyordu.

"Bekleyebilirdiniz," diye işaret etti. "Tanrı biliyor ya, bu şehirde yeterince mağaza var." Arkasına yaslandı ve bacaklarını masanın yan tarafına, neredeyse koridora doğru uzattı. "Belki gidip bir tane alırım."

"Evet, ikiz olmak eğlenceli olacak," diye mırıldandı Ty nefesinin altında. Sonunda homurdanarak gıcırdayan yeni derisini silkti ve masanın üzerinden Zane'e fırlattı. "Al şunu," diye mırıldandı.

Ceketi yüzüne çarpmadan hemen önce yakalayan Zane sırttı ve ceketi silkeleyerek neşeyle inceledi. Cekete gözlerini bile kırpmadan, "Henninger burada," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle, "Teşekkürler Grady, doğum günüm bile değil," dedi.

Ty, masaya yaklaşırken Henninger'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Siktirip gidebilirsin," diye mırıldandı.

"Şey... sizi hâlâ aynı tatlı çift olarak görmek güzel," diye mırıldandı Henninger başıyla onları selamlarken ve Zane'in yanındaki kabine kaymadan önce boş boş etrafına bakınırken.

"Ne diyebilirim ki, hâlâ balayı evresindeyiz," diye kuru bir sesle cevap verdi Zane, buzlu çayını alırken.

Henninger başıyla Zane'i işaret ederek, "Başınız sağ olsun," dedi. "Neler oluyor?" diye sordu Ty sözsüzce homurdanırken.

"Sen söyle," diye karşılık verdi Zane, hâlâ arkasına yaslanmış, rahatlamış bir halde. "Sanırım ofiste ortalık hâlâ karışık."

Henninger başını sallayarak, "Ve duvarlardan damlıyor," diye cevap verdi. "İkinizin henüz içeri girmemiş .. özel bir nedeni var mı acaba?" diye dikkatle sordu "İyi misin?" diye sordu Ty kaşlarını çatarak.

Zane, sıkılmış ve ilgisiz görünmek için iyi bir iş çıkaran Ty'a baktı. Ya da kafası hala çarpıyordu ve gerçekten dikkatini vermiyordu. Zane için bunu söylemek zordu. "Biraz başı ağrıyor."

O iyi," diye cevap verdi diğ er adam için. "Ve biz derilerimize oldukça d        ," diye devam etti. "Ofis Şu anda suikastlar için bir fırsat yuvası gibi g r      ," dedi Zane. "İhtiyacımız olan bilgiyi bulabilir misin?"

"Büro'dan birinin seni öldürmeye çalıştığını d        ," diye mırıldandı Henninger neredeyse nefesinin altında, bir gün önceki sözlerini tekrarlıyordu ama sesi biraz daha ikna olmuş gibiydi. Kalabalık restoranın g r       konuşmalarını m kemm l bir Şekilde  rt yordu. "Neden burada olduğunuzu nasıl öğrendi?" diye sordu, g r       göre varsayımlarına katıldığını bilmelerini istiyordu. "Ve neden Şimdiye kadar sadece bir Şüphe olan Şeyi doğrulama riskine girelim?"

Zane sadece kaşlarını kaldırdı ve bir garson Henninger'ın içki sipari ini alıp Ty ve Zane'in mezelerini bırakırken sessizce arkalarına yaslandılar. Sözde Őa kınlıđından sıyrılan Ty öne doğru uzandı ve bir tavuk parmağı kaptı, Henninger'ı d      li bir Şekilde izlerken onu  ıtırdattı.  ocuk, seri katilin gerçekten bir FBI ajanı olduğu gerçeğini zorlanıyor gibiydi.

"Sadece bizi öldürmeye  alı mıyor," dedi Ty genç adama. "Unuttuysan diye söylüyorum, sana da bir girişim olmuştu," diye hatırlattı usulca. "Bu  ocuk biz yapmadan önce ne yaptığımızı biliyor. Kayda girmeden nasıl girip çıkacağını biliyor. Her zaman bizden bir adım  nde."

Zane, "Bak, oraya geri dönmeyeceğiz ve üst düzey birine götürecek sağlam kanıtlar elde edene kadar da rapor vermeyeceğiz," dedi. "İhtiyacımız olan bilgiyi bize içeriden sağlayabilirsin ve çeneni kapalı tutabileceğini kanıtladın." Elini uzattı ve dolu bir patates kabuğu aldı. "Gerisini biz hallederiz," diye mırıldanarak Ty'ın gözleriyle bulu tu.

Ty sadece oturup baktı ve Henninger kaşlarını çatarak ikisinin arasına baktı. "Bundan ho lanmıyorum," diye mırıldandı sonunda. Rahatsızca kıpırdandı ve başka tarafa baktı. Yüzünde iyile mekte olan birkaç kesik ve boynunda dikilmiş bir yırtık vardı.

Ty kaşlarını çatarak onu izledi. Kaçak olduklarını bile bile buraya gelip onlarla buluşmak  ocuk için büyük cesaret isterdi. Ve Ty'ın neredeyse Şaşırtıcı bulduğu gibi yasal g r      . Ty'ın sahip olduğu hiçbir kuyruk

Görüldü. Yüzüne metal ve plastik şarapnel parçaları isabet ettikten birkaç gün sonra onlara yardım etmek için boynunu riske atan çocuk, Ty'ın büyük saygısını kazanmıştı.

Henninger önce Zane'e sonra da Ty'a bakarken sonunda yumuşak bir sesle, "Tamam," dedi.

Zane çarpık bir şekilde gülümsedi. "Güzel. İşte ihtiyacımız olan şey."

Cipin dışında durup sigara içen Zane, Ty'ın Henninger'la konuşmasını bitirmesini bekledi, sonra da kendi yollarına gittiler. Çocuğun taşaklı kesindi. Yine de hâlâ çok saf görünüyordu. Başını sallayarak kapıya yaslandı ve küllerin yere süzülmesine izin verdi.

"Bu bok seni öldürür, biliyorsun," diye mırıldandı Ty, cipin yanına doğru yürürken.

Zane sigarasını dudaklarının arasından çekerken ona eğlenen bir bakış attı. "Bu benim kötü alışkanlıklarım arasında en az yıkıcı olanıydı. Benim bıraktığım kadarını bırak ve diğerlerini hizaya getirmek için bir tanesine ihtiyacın olup olmadığını gör." Bunu bir dakika düşündü. "Sanırım bunun yerine fahişelik yapmaya devam edebilirdim."

Ty basitçe, "Bu seni de öldürür," diye karşılık verdi.

Bir nefes daha çeken Zane başını öne eğdi. "Belki stres atmaya ihtiyacım olmadığında bunu düşünürüm," diye izin verdi. Dumanı Ty'dan uzakta havaya üfledi ve karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Hepsi bunun için iyiydi."

"Neden barları trollemiyorsun?" Ty kendini tutamayarak merakla sordu. "Sen yakışıklı bir adamsın. Parasını ödemekten zevk mi alıyorsun?"

Zane gülümsedi. "Orada bir iltifat yakaladım mı?" diye sordu, ayaklarına bakarken külleri yana savurdu. Cevap vermeden önce yarısı sönmüş sigarasından bir nefes daha çekti. "Kuralları çiğnemek de bağımlılık yapıyor."

Ty başını hafifçe eğdi ve kahverengi havacı gözlüklerinin koyu camlarının ardından Zane'e baktı. "Psikoloji sınavlarını nasıl geçebildin?" diye sordu sonunda bıkkınlıkla.

Derin bir nefes alıp dumanı dışarı üfleyerek uzaklaştıran Zane teslim olmuş görünüyordu. "Dişlerinin arasından yalan söylemekte iyi olan tek kişi sen değilsin."

Ty uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra yaklaştı ve güneş gözlüklerini Zane'in gözleriyle buluşacak kadar indirdi. "Eğer katil sen çıkarsan çok sinirleneceğim, anladın mı?" diye uyardı.

Zane başını geriye attı ve güldü. "Merhamet gösterip öldürmeden önce daha çok sikişmek için planlarım var dostum," dedi ve sigarasından son bir nefes çektikten sonra onu bırakıp çizmesinin altında ezdi.

Ty homurdanarak cevap verdi ve kapı koluna uzanıp yolcu tarafındaki kapıyı açmadan önce yavaşça kaldırımında bir aşağı bir yukarı baktı. "Hadi buradan siktir olup gidelim," diye mırıldandı. "Başım ağrıyor."

Anahtarları elinde şingırdatan Zane, Ty ile birlikte cipe tırmandı. "Henninger arabanın evrak işlerini halledeceğini, böylece bizi etiketlemeyeceklerini söyledi," dedi Ty ikisi de yerleşirken. "Ayrıca şu lanet personel dosyaları için onu hiç aramadığımı söyledi. Aradığıma yemin edebilirim."

Zane üzüntüyle, "Sanırım yemek yüzünden dikkatimiz dağıldı, sonra NYPD aradı ve biz de gittik," diye cevap verdi. "İlgileneceğini söyledi mi?"

"Orijinal dosyalara ihtiyacı olduğunu söyledi. Eski odadalar," diye yanıtladı Ty.

"Holiday Inn mi?" Zane sordu.

Ty başını salladı. "Diğer ceketimi istiyorum," diye homurdandı cevap olarak.

Zane yeni, şık siyah ceketine baktı ve sırttı. "Gidelim o zaman." Radyo çalarken uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Mızımız."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Ty, midesi bulanmasın diye geçen trafiği izlememeye çalışarak. Güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. "Yemek yememeliydim," diye mırıldandı bir süre sonra ve başını eline yaslayıp parmaklarıyla gözlerini kapattı.

Diğer adama bakan Zane'in yüzünde endişe okunuyordu. "Bir süreliğine Tribeca'ya geri dönebiliriz," diye teklif etti. "Özellikle de seni kusarken görmek istemiyorum."

Ty'ın itiraz etmemesi ne kadar kötü hissettiğini gösteriyordu. Sadece derin derin yutkundu ve başıyla onayladı. Zane bir sonraki sağdan döndü ve yirmi dakika sonra kapıya yanaştılar. "Siz . Ben gidip kamyoneti park edeceğim," dedi Zane.

Ty otele bakarken başını sallayarak "Hayır," diye cevap verdi. "Elimizden geldiğince birbirimizden ayrılmamalıyız."

Zane başka bir şey söylemeden cipi tekrar harekete geçirdi ve otoparka doğru sürdü. Kamyonu durdurduğunda, diğer adama bir bakış atması onu daha da endişelendirdi. "Ty, pek iyi görünmüyorsun."

"Ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı Ty. İçinden şiddetli bir ürperti geçti ve kaşlarını çatarak Zane'e baktı. Rengi solmuştu ve hafif bir baş dönmesi hissediyordu.

Zane'in gözleri büyüdü. "Bu eskiden mi kaldı? Uyuşturucuya karşı bu kadar hassas mısın?"

"Sanırım beyin sarsıntısı yüzünden," diye mırıldandı Ty emniyet kemerini çözüp kapıyı hafif bir yalpalamayla açarken. "Bütün sabah bununla savaştım," diye mırıldandı. "Ve artık uyuşturucu yok!" diye seslendi arabadan inip kapıyı iterek kapatırken.

Emniyet kemerinden kurtulup kamyonetten inen Zane, Ty'ı arka tamponda karşıladı ve sendeleyerek diğer adamı yakalamak için öne doğru uzandı. "Tanrım," diye tısladı Zane nefesinin altında. Bir kolunu Ty'ın altına soktu ve yürümesine yardım etti.

Ty, Zane'e sıkıca sarılırken, "Sana hastanede kalmam gerektiğini söylemiştim," diye homurdandı. "Tanrım. En azından bunu çocuğun önünde yapmadım," diye mırıldandı düz bir çizgide yürümeye çalışıp başaramazken. "Belki de geri dönmeliyim," dedi şüpheyle.

"Hastanede güvenli değildi," diye cevapladı Zane. Asansörün önünde durduklarında Ty'ın kolunu sıkıca kavradı ve düğmeye basmak için uzandı. "O odalara herkes girebilir. Burada kalman daha iyi. Ama bu sefer şişlik ve ateşine iyi gelmesi için biraz Tylenol alacaksın," diye azarladı. Zane ortağından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Ateş," diye kuşkuyla ofladı Ty, gözlerini kapadı ve bir başka mide bulantısı dalgasını savuşturdu. "Daha önce hiç beyin sarsıntısı geçirmediğim," diye ekledi uzak bir sesle.

"Asla mı?" Zane, Ty'ın asansöre binmesine yardım ederken inanamayarak konuştu. "Deniz Piyadesi'ydin ve FBI için gizli görevdeydin ve hiç beyin sarsıntısı geçirmediğin mi? Bunu nasıl başardın?"

Ty çocuksu bir , "Eğildim," diye cevap verdi.

"Eğildin," diye mırıldandı Zane. "Ukala." Kapı açıldığında diğer adamın ayakta olduğundan emin olmak için Ty'ı kendisine doğru yaklaştırdı. "Kendi gücünle ana asansöre kadar gidebilecek misin?" diye sordu koridora bakarak.

"Hı hı," diye başını sallayarak cevap verdi Ty. Ağır ağır yutkundu ve doğruldu, gözlerini kapadı ve başının dönmesini durdurmak için iradesini kullanmaya çalıştı. "Belki," diye düzeltti.

Zane kuşkuyla ona baktı ama asansörden çıkarken önden gitti, koridorda yavaşça asansörlerin ana bölümüne doğru ilerlerken Ty'ın hemen yanında durdu. Neyse ki öğleden sonra olduğu için insanlar seyrekti. Yukarı düşmesine bastı.

Ty hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, gözlerini açık tutup odanın döndüğünü görmek mi yoksa kapatıp hissetmek mi? Avucunu duvara dayadı ve ağır bir şekilde duvara yaslandı, içinden geçmeye çalıştıkça daha da beyazlaştı. "Burası hangi oteldi?" diye sordu Zane'e sonunda gözlerini tekrar kapatırken.

Zane'in gözleri Ty'a kaydı ve onu solgun gördü. "Tribeca Grand," diye mırıldandı ve kolunu Ty'ın beline dolamak için yaklaştı.

"Yani yatabilir miyim?" Asansör kapıları açılırken Ty umutla Zane'e doğru eğildi.

"Evet, yapabilirsin," diye kabul etti Zane, asansöre adım attıklarında onu bırakmadı. Beş dakika sonra odadaydılar ve Zane Ty'ın yatağa uzanmasına yardım etti. "İşte yine buradayız," dedi iç çekerek. "Tylenol'ü getirmem için yeterince uzun süre oturabilir misin?"

"Evet," diye yanıtladı Ty utançtan yüzü kızararak.

Zane onun önünde çömeldi ve yanağını avuçladı. "Hey. Sorun sen değilsin, tamam mı? Kafamdaki çatlak yüzünden. Bok gibi hissetmek utanılacak bir şey değil. İnan bana, ben de o yollardan geçtim."

Ty sadece başını salladı, Zane'in gözleriyle zar zor buluştu.

Zane, Ty'ın çenesini kaldırdı. "İnatçı kavanoz kafa," diye mırıldandı, sesinde bir parça sevgi vardı. Sonra ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü.

Ty başını eğdi ve dudaklarını yavaşça yaladı, baş dönmesi azalmaya başladığında rahatlayarak iç çekti. Vücudu üzerinde kontrol sahibi olamamaktan nefret ediyordu. Yaralanmaktan da nefret ederdi ama kafa yaralanmaları her zaman en büyük korkularından biri olmuştu. İlk yaralanmadan günler, hatta aylar sonra en güçlü adamlara bile neler yapabildiklerini görmüştü.

Elinde iki hap ve bir bardak suyla geri dönen Zane tekrar çömeldi. "Gerçek Tylenol, gördün mü? Sadece iki tane," diye şaka yaptı sessizce, avuçlarını yukarı kaldırarak. "Alttan yukarı, sonra alttan aşağı. Uyuman gerek."

Ty hapları alıp yutarken sessizce "Ah," diye yorum yaptı. "Sadece birkaç dakika," diye ısrar etti inatla.

"Ne için?" Zane sordu.

Ty zorlukla, yanlış bir terminoloji kullanarak ve bunun farkında bile olmadan, "Firar ettik," dedi. "Bir şeyler yapmam lazım."

Zane kaşlarını çattı. "Neymiş o? Yapabileceğim bir şey mi?" "Hayır, sadece... *bir şey*. Herhangi bir şey," diye açıkladı Ty.

Başını sallayan Zane bir elini Ty'ın koluna koydu. "Yapman şey uyumak," diye ısrar etti. "O zaman *bir şeyler* yapabiliriz. Ama yürüyemezsen yapamayız."

Ty kendini yavaşça yan yatmaya bırakırken, "Doğru," diye izin verdi.

Zane başıyla onayladı ve Ty'ın botlarını çekiştirerek çıkardı, sonra da bacaklarını yatağa uzatıp çarşafı çekti. "Bana ihtiyacın olursa seslen," diye mırıldandı ve elini hafifçe Ty'ın saçlarının arasından geçirdi. Ty cevap olarak homurdandı, çoktan uykuya dalmıştı.

Ayağa kalkan Zane bir eliyle yüzünü ovuşturdu ve iç çekerek amaçsızca etrafına bakındı. Odadan çıkarsa, Ty uyandığında onu fena benzetecekti. Zane bundan emindi. Bu yüzden iç çekerek deri ceketini çıkardı ve beklemek için süitin önüne doğru yürüdü.

Saatler sonra Ty nefes nefese uyandı ve neredeyse yedi yıldır yatmadığı bığağına uzandı. Zane yatak odasının köşesindeki küçük masada oturmuş, otel not defterine notlar yazdığı yerden başını kaldırıp baktı. "Ty?" dedi sessizce.

Ty ona baktı, sakinleşmiş gibi görünmeden önce kısa bir an için vahşi gözlü ve gergindi. Yine de nefes alış veriş hâlâ sıkıntılıydı ve hâlâ bir yay kirişi gibi gergindi.

Zane temkinli bir şekilde kalemi yere bıraktı ve iki elini de masanın üzerinde tutarak mümkün olduğunca az hareket etti. Adam gerçekten ürkmüş görünüyordu. Ve başından yaralanmış, ürkmüş bir Kuvvet Keşif Deniz Piyadesi dalga geçilecek biri değildi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Ty uzun bir süre Zane'i izledikten sonra sanki sorunun cevabını arıyormuş gibi gözlerini indirdi. Ağır perdeleri çekilmiş pencereye baktı ve dudaklarını yalayıp başını sallamadan önce kısa bir süre çoraplarının parmak uçlarına baktı. "Tamam," diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

"Biraz daha Tylenol ister misin? İçecek bir şey?" Zane dikkatle izleyerek sordu. Diğer adamın daha iyi görüldüğünü düşündü. Solgun değildi, terlemiyordu, gözlerindeki kararlılık geri gelmişti. Sayılır. Ama Ty'ın herhangi bir tanıma belirtisi göstermemesi, içinde soğuk bir endişe yarattı.

"Hayır," diye cevapladı Ty aynı temkinli tonda. Yavaşça uzanıp sol baldırını okşadı, aradığını bulamadı ve yatağın etrafında eksik olan şeyi ararken kaşlarını çatı.

"Ne ?" Zane kaşlarını çatarak sordu.

Ty sanki gerçek olduğundan emin değilmiş gibi tekrar Zane'e baktı. "Bıçağım," diye yanıtladı kuşkuyla. Dudaklarını yaladı ve boğazını temizleyip "Bıçağım yanımda değildi, değil mi?" diye mırıldanmadan önce bir saniye daha Zane'i izledi.

Zane dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır," dedi başını sallayarak.

Ty, Zane'e bakarken biraz şaşkın görünüyordu. Onu dikkatle izledi ve sonunda başını sallayarak kabul etti.

"Kim olduğumu biliyor musun?" Zane eşit bir şekilde sordu.

Ty tekrar başını salladı ve omuzlarındaki gerginliği biraz olsun hafifletmek için omuzlarını yuvarladı.

"Biraz suya ne dersin?" Zane sandalyesini masadan geriye doğru çekerek sordu.

"Tamam," diye temkinli bir şekilde cevap verdi Ty, hâlâ Zane'e kaşlarını çatmış ve onu dikkatle izliyordu.

"Kim olduğunu *biliyorsun*, değil mi?" Zane yatağın ayak ucunda durarak cüret etti.

"Evet," diye mırıldandı Ty huysuzca. "Ahmak," diye ekledi Zane'in onu gerçekten hatırladığını bilmesini sağlamak için.

Zane sırtıttı ve eğildi. "Hmmm. La-la diyarından geri dönmene hoş geldin demek için seni öperdim ama bu kurallara aykırı."

Ty gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve bu alışılmadık açıklama karşısında gözleri yavaşça açıldı. "Kurallar mı?" diye sordu aniden boğuklaşan bir sesle.

Dudağını ısıran Zane başını salladı. "Eh," diye mırıldandı, "ne düşünürsen düşün, ben hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım." Ty'ın çenesini tutmak için öne uzandı ve onu sıkıca öptü, Zane'in vücudundaki gerginliği biraz olsun hafifleten bir rahatlama oldu.

Ty gerildi ve sanki bunu yapamayacak kadar şaşırılmış gibi öpücüğe karşılık verdi, ama sonra yavaşça gevşedi ve öne doğru eğildi. "Umarım bunun nereden geldiğini hatırlayabilirim," diye mırıldandı küçük bir gülümsemeyle.

Zane, Ty'ın dudaklarına karşı alçak sesle mırıldandı. "Güzel," dedi, sesi biraz sert çıkmıştı. Sadece bir öpücük ve tahrik olmuştu. Zane bir an için gözlerini kapattı, sakinleştirici bir nefes aldı ve kendini yataktan uzaklaştırdı.

Zane ondan uzaklaşırken Ty yumuşak bir sesle, "Bu... bu oldukça hoş," dedi. Zane durakladı, Ty'a kararmış gözlerle baktı, sonra yatağa onun karşısına oturdu ve ne yapacağını görmek için bekledi. Gerçek Ty bu muydu? Denizci eğitiminin ve zorlama alaycılığın katmanları altında saklı kalan kişi mi? Yoksa sadece kafasına vurulan darbe miydi?

Ty sessizce onu izledi, gözleri alışılmadık derecede sakin ve neyse ki bir kez daha berraktı. "Seni çok istediğimi hatırlıyorum," diye itiraf etti sonunda.

Zane birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. "İstiyorsun.. o zaman?" diye sordu sessizce

Ty sadece başını salladı ve küçük, mahcup bir yarım gülümseme verdi. "Sadece... genel olarak."

Zane'in ağzında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Hislerimiz karşılıklı."

Ty dudaklarını yaladı ve yavaşça sırtıttı. "Başımın ağrısı geçtiğinde bunu söylediğimi inkâr edeceğim," dedi Zane'e huysuzca.

"Daha azını beklemezdim. Bu ilişkide benim süt çocuğu statümü tehdit etmene izin veremem," diye şaka yaptı Zane.

Ty bir kaşını kaldırdı ve bu kelime üzerine çenesini yana doğru salladı. "İlişki mi?" diye sordu küçük bir kahkaha atarak. Adamla birlikte olduğunu hatırlıyordu. Ama tabiri caizse bir "ilişki" hatırlamıyordu.

Zane, Ty'ın tepkisi karşısında nabzındaki sıçramaya rağmen gözlerini devirdi. "Bundan bir şey çıkarma. Sonuçta biz ortağız." Ayağa kalkmak için ağırlığını kaydırды. Ty'ın eli şaşırtıcı bir hızla uzandı ve onu yakaladı. Zane olduğu yerde durdu ve karanlık, sorgulayan gözlerini Ty'a çevirdi. Ty başını çağıran bir hareketle eğdi ve Zane'in elini hafifçe çekti.

Kalçasının üzerine kayan Zane daha da yaklaştı, ilgiliydi ama biraz da şüpheliydi. Ty sinsi bir piçti. Zane bir öpücük umabilirdi... ama Ty'ın onu yere itme ihtimalinin yüzde altmış kırk olduğunu düşündü. Elbette hepsi şakaydı.

"Doğru şeyi mi yapıyoruz?" Ty, Zane'e bakarken nefes nefese sordu.

Zane hâlâ bileğini kavrayan ele baktı, sonra Ty'a baktı, arzusu her yerinden okunuyordu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti, ikisinin bir araya gelmesinin yarattığı ikilemle yüzleşerek. "Ama doğru hissettiriyor."

Ty sadece başını salladı ve dudaklarını yaladı, dikkati Zane'in gözlerindeydi. "Bizi kastetmiyorum. Davayı kastediyorum. Hâlâ burada olmalı mıyız?" diye sordu sert bir sesle.

Yanakları kızaran Zane, gözlerini hızla kırıştıtararak ona baktı. "Dava. Artık bilmiyorum," dedi sessizce.

Bir an sessizlik içinde geçti, nefes alış verişlerinin sesi bile anı bozmuyordu. Sonunda Ty, Zane'i kendine çekti ve tutkuyla öptü.

Nefes almak için birbirlerinden ayrıldıklarında Zane, "Lanet olsun Ty," diye homurdandı.

Ty son bir öpücükle birlikte, "Sanırım bir duş alsam iyi olacak," diye mırıldandı. Başladığı şeyi devam ettirmemek için herhangi bir neden aradığını hissetti. Rahat edemeyeceği kadar kontrolden çıkmış gibi hissediyordu. Zane'i düşüncesizce tekrar öptü ve sonra onu itti

yataktan sürünerek kalktı ve dikkatlice banyoya doğru ilerledi. Çok hızlı hareket ederse düşecekmiş gibi hissediyordu.

Zane yan dönerek Ty'ın uzaklaşmasını izledi. "Evet," diye fısıldadı. Tanrım, ne manzara ama. Birkaç saniye boyunca gözlerini sıkarak kapattı. Ty tekrar ... Ty olmaya başladığında ne yapacaktı? *Bu* Ty'ı ne kadar sevimli ve seksi bulsa da, Zane'in tanıdığı adamdan bu kadar farklı olması rahatsız ediciydi, seks ve her şey. Sanki yeni baştan yeni bir partnerle tanışmak gibiydi, birlikte çalışması kolay, aslında arkadaş canlısı ve sevecen bir partnerle ve Zane bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. Daha da kötüsü, bunun tehlikeli cazibesini hissedebiliyor, onu arzuyla sürüklemekle tehdit ediyordu.

Ty duş başlamadan önce banyoda birkaç dakika oyalandı ve kısa süre sonra tekrar dışarı çıktı, omuzlarına bir havlu doladı ve Zane'i izleyip yaklaşırken kısa saçlarını dikkatlice karıştırdı. Sağ tarafının tamamı kötü morluklarla kaplıydı ve adımlarında hafif bir aksaklıkla yürüyordu. "Bugün günlerden ne?" diye sordu sonunda yüzünü buruşturarak.

"Cuma," diye mırıldandı Zane. Yine sırt üstü yatmış, kolunu gözlerinin üzerine atmıştı.

Ty kaşlarını ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi, bunun yerine yatağa yaklaştı ve havluyu Zane'in kalçalarına indirdi. "İyi misin?" diye sordu.

Zane kolunu kaldırdı. Ty'a bakarken kaşları çatılmıştı. "Öyle mi?" Ty ne hakkında soruyordu? Ruh halini mi? Zane elini havluyu kavramak için hareket ettirirken, tepesinde yükselen Ty'a baktı. Tanrım, bu haliyle bile inanılmaz görünüyordu - sıcak bir duştan sonra kızarmış ve yumuşamıştı.

"Emin misin?" Ty sordu. "Yardımdan çok köstek oluyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf etti.

"Bana göre değil," diye cevap verdi Zane sakın bir sesle.

Ty başını salladı ve başka bir şey söylemeden havlusunu Zane'in elinden alarak başını eğdi.

Zane doğruldu ve ortağına baktı. "Hâlâ ne kadar bulanıksın? Beynin kendini kızartma tavaından çıkarana kadar dikkat çekmememiz mi gerekiyor?" sordu endişeyle.

Ty başını eğdi ve düşük kaşlarının altından Zane'e baktı. "Bazı şeyler bulanık," diye itiraf etti bir anlık dürüstçe kendini sorguladıktan sonra. "Önemli şeylerin çoğunu hatırlıyorum. Zihinsel olarak iyiyim. Fiziksel olarak o kadar değil. Sanırım bu gece bir kavgaya tutuşsaydık bir yük olurum," diye ekledi başını tekrar öne eğerken yüzünü buruşturarak.

"O zaman evde kalıp biraz dinleneceğiz. Birkaç telefon görüşmesi yapıp eşyalarımızı almak ve personel dosyalarını Henninger'e götürmek istiyorum. Şu anda elimizdeki tek ipucu bu. Bunun dışında, ne yazık ki davada takip edebileceğimiz bir seçeneğimiz yok. Bunu söylemekten nefret ediyorum... bizi rahatlatmak için başka bir cinayet ve şanslı bir kanıt gerekecek."

"Belki de her gün eğilip saklanmasaydık daha fazla ilerleme kaydedebilirdik," diye mırıldandı Ty somurtarak yatağın kenarına otururken. "Dosyalar yine nerede?"

Zane, Ty'ın hatırlamakta zorlanmasının ne kadar endişe verici olduğunu belli etmemeye çalışarak, "Diğer odada," diye cevap verdi. "Dışarı çıkıp onları alacağım, oda servisi dışında yiyecek ve atıştırmalık bir şeyler alıp bu tarafa döneceğim," diye umursamazca devam etti.

Ty ona baktı, gözlerinde incinmiş bir kızgınlık vardı. "Peki ya Henninger? Onu da seninle gelmesi için çağırabilir misin?" diye sordu sonunda boyun eğerek.

Zane çenesini çevirdi ve ona eşit bir şekilde baktı. "Senin orada olmanı tercih ederim. Ama evet, onu arayabilirim."

Ty ona sadece boş boş baktı, ilk birkaç günkü yüz ifadesi yavaş yavaş geri dönüyordu. Zane'in dudakları alaycı bir şekilde seğirdi. "Onun" Ty'ı vardı. Koruyucu zırh gibi bir şeydi. Eğer Ty kendini tehdit altında hissederse, o adama dönüşüyordu. Zane ayağa kalktı ve Henninger'i aramak için ön odaya doğru yürüdü. En azından bu Ty'la nasıl başa çıkacağını biliyordu. Diğer, daha yumuşak adam onu tamamen şaşırtmıştı. Ama garip bir şekilde, Zane'in göğsü ağrıyordu. Söylediği bir şey o yeni adamın tekrar ortadan kaybolmasına neden olmuştu.

"Bana güveniyorsan seninle gelirim," diye yumuşak bir ses geldi yatak odasından.

Zane gözyaşları içinde bir eliyle hücreyi tuttu. Geçtiğimiz bir buçuk gün boyunca Ty, Holiday Inn'e onsuz dönerse onu bedensel zarar vermekle tehdit etmişti; Zane önce bunun yeteneklerini küçümsemek olduğunu düşünmüştü ama

daha sonra keşfettiği şey endişeydi. şimdi Ty, yeteneklerini yargılayan kişi Zane'*miş* gibi davranıyordu. Telefonu cebine koyan Zane yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

"Burada olmadığımı biliyorsun," dedi Ty, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş yatağın kenarına otururken.

"Hepsi burada olmasa bile sen benden daha iyisin," dedi Zane konuşurcasına. "Bana inanıp inanmamak sana kalmış." Ty Recon'du. Lanet olası bir deniz piyadesiydi. Üst düzey bir gizli ajan. Hayatta kalmak içgüdülerine ve reflekslerine işlemişti, Zane'e doğal gelmeyen şeyler.

Ty başını hafıfçe salladı ve Zane'e değerlendirici bir şekilde baktı. "Giyinmem için bana bir dakika ver o zaman," diye mırıldandı sonunda.

Zane başıyla onayladı ve silahlarını yerleştirdiği tuvalet masasına doğru yürüyüp kılıfını ayarlamaya başladı. Ty yavaşça giyindi, bir başka baş dönmesi ya da mide bulantısı krizinden sessizce korkuyordu. Sonunda gömleğinin düğmelerini iliklerken omzunun üzerinden baktı ve "İşe yaramaz hissetmekten hoşlanmıyorum" diye mırıldandı.

"Biliyorum," diye yanıtladı Zane, silahları kontrol ettiği yerden arkasını dönmeden. Ty döndü ve Zane'in silahların dolu olup olmadığını ve düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol ederken omuzlarının hareketlerini izledi. Yaklaştı, halının üzerindeki çıplak ayakları neredeyse hiç ses çıkarmadan hareket etmesini sağlıyordu. Bir kol mesafesinin hemen dışında durdu ve ellerini ceplerine soktu.

"Hatırlamadığım başka bir şey var mı, Zane?" diye sordu usulca, kelimeleri yavaş ve sivri bir şekilde.

Zane başını kaldırıp baktı ama dönmedi, elleri hâlâ silahın üzerinde bilgili bir şekilde hareket ediyordu. "Ne gibi?"

Ty sessiz bir şaşkınlıkla, "Bilemiyorum," diye cevap verdi. Zane'in kendisinden bir şey beklediğini hissedebiliyordu ve her ne ise, bunu yerine getirmeyeceğini biliyordu.

Ty'ın sesindeki bocalama Zane'in omuzlarının sertleşmesine neden oldu. Arkasını döndü. "Ty," diye iç geçirdi. "Sadece endişeliyim, tamam mı? Bu... tam olarak ...seni. Kötü değil, yanlış değil, sadece aynı değil ve bu beni endişelendiriyor. Sonrasında ne düşüneceğin beni endişelendiriyor. Benim hakkımda ne düşüneceğin. Tamam mı?" Ty'ın silahını kabzasıyla diğer adama doğru uzattı.

Ty önce silaha, sonra da şaşkınlıkla Zane'e baktı. "Senin hakkında ne düşüneneğim?" diye yineledi, sesi biraz kaybolmuş gibiydi.

Zane'in gülümsemesi kendini küçümseyen bir ifadeydi. "Sikişmek bir yana, benden hiç hoşlanmadığından oldukça eminim. Hercai yorumlarını hatırlıyor musun?" Silahı tekrar uzattı. "Onları içtenlikle söyledin. Ve sanırım haksız yere de değil." Omuz silkti ve Ty'a eşit bir şekilde baktı ve sesi biraz daha düzleşti. "Bu konuda çok fazla düşünme. Bir iki gün bekle, iyi olacaksın. O zaman tüm bunlar istediğin kadar unutulmaz bir anı olarak kalabilir."

Ty silahı alırken kaşlarını daha da çattı. "Peki," dedi usulca, silahın dolu olup olmadığını otomatik olarak kontrol etti.

Ty arkasını döndüğünde neden acıdığını Zane bilmiyordu. Ve bunu düşünmeyi reddetti.

Holiday Inn'e giderken telsizden bir çağrı geldi. Başka bir cinayet. Sevk görevlisi adresi, otelin adını ve oda numarasını verdi ve Ty keskin bir nefes aldı.

"O numarayı biliyorum," dedi usulca. "O numarayı neden biliyorum?" diye sordu Zane'e hayal kırıklığı içinde. Başı çarpıyordu ama Zane'in bunu bilmesine gerek yoktu. Ya da çevresel görüşünün etrafındaki siyahlığı.

Arabayı sürerken Zane endişeyle ona baktı.

"Oraya git," diye rica etti Ty. "Olay yerine git."

Zane başıyla onayladı ve GPS'e adresi girdikten sonra trafikte otele doğru ilerlerken sireni açtı. Ön giriş zaten şehir polisleri ve FBI adli tıp görevlileriyle doluydu. Çekme alanında bir ambulans rölantide bekliyordu.

Zane daha arabayı park etmeden Ty kapıyı açıp arabadan iniyordu ve Zane yaratıcı bir şekilde küfredip aceleyle onu takip etti. Ty yolun ortasına doğru yürüdü ve Zane sokağın kordon altına alınmış olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü, yoksa Ty hiç aldırış etmeden trafiğin içine dalabilirdi. Ortağının kesinlikle orada olmadığı gerçeği o kadar çabuk aklına geldi ki canı acıdı.

Ty otel binasının ön cephesine bakarken dehşet içinde, "Tanrım, Garrett," diye haykırdı. "Bu o," dedi nefes nefese.

"Kim?" Zane şaşkınlıkla sordu.

"Buradaydım. Şu oda numarası," diye yanıtladı Ty, nefes alış veriş i daha da hızlanırken. "Onun odasıydı."

"Kimin?" Zane hayal kırıklığı içinde sordu.

"Küçük hostes," diye fısıldadı Ty. "Uçuştan."

"Geçen gece becerdiğin kız mı?" Zane polis araçlarının düzenli kaosuna bakarken korkuyla sordu.

"O odanın her yerinde olacağım," dedi Ty ona sessizce. "O gece ayrılıyordu. Eğer oysa, onunla birlikte olan son kişi bendim."

"Siktir," diye tısladı Zane elini saçlarının arasında gezdirirken.

"Evet," diye mırıldandı Ty aklı karışırken. "Sanırım rapor vermenin zamanı geldi," diye fısıldadı, "bu lanet cinayet suçu üzerime atılmadan önce."

Zane küfretti, cep telefonunu çıkardı ve aramaya başladı.

Gecenin dört saatinde odanın dışında duruyor, adli tıp ekibi ve diğerleri yoğun bir şekilde çalışırken Özel Ajanlar Sears ve Ross ile sessizce konuşuyorlardı.

Hiçbir şeye dokunulmadan önce olay yerine bakmaları için kendilerine bir şans verilmişti.

Isabelle St. Claire'in cesedi pencereye, temiz beyaz bir otel çarşafına asılmıştı. Çıplak ve kanlıydı, çeşitli renklerde su bazlı boyayla kaplıydı ve pencerenin boyalı ahşap kasası tarafından bir portre gibi .

Ty sahneye hareketsizce bakmış, duvardaki çerçeveli portrenin müstehcen parodisine bakarken tehlikeli bir şekilde solgunlaşmıştı. Zane sonunda dirseğinden tutup onu çekmiş ve sahnenin onun üzerindeki etkisini izleyememişti.

"Yani kurbanı tanıyor muydun?" Koridorda dururlarken Sears Ty'a sordu.

Ty başını salladı ama sonra başını iki yana salladı. "Bir tanıdıkta," dedi içi boş bir sesle, gözlerini kapı aralığından ayıramıyordu.

"Yani onu sikip gittin," diye ekledi Ross.

Zane boğazını temizledi ama Ty cevap olarak sadece başını salladı, sert sözlerle itiraz etmedi.

Zane yaklaştı. "O gece gideli iki saatten az olmuştu," diye sert bir sesle ekledi. "Döndüğünde üstü başı boya ya da kan içinde değildi. Sanırım en azından ben bunu fark ederdim. O zamandan beri neredeyse yirmi dört/yedi birlikte olduk," dedi.

Ty dönüp Zane'e kısa bir süre baktı ama bir şey söylemedi.

Ross ve Sears birbirlerine bakıp sessizce iletişim kurduktan sonra Ross dikkatini tekrar ajanlara çevirdi. "Pekâlâ. Bir şey çıkarsa diye numaralarınızı aldık. Gidin buradan," diye mırıldandı.

Ty ; ayakları odayı kordon altına alan sarı polis şeridinin önünde yere sabitlenmişti. "Nasıl öldü?" diye sordu boğuk bir sesle. "Onu oraya koyduğunda hâlâ hayatta mıydı?" diye sordu asansör koridordan aşağı inerken.

İki ajan arkadaşı tekrar birbirlerine bakarken bekledi. Sonunda Sears cevap verdi. "Çok fazla kan var. Görünüşe göre belki de öyleydi," diye mırıldandı üzüntüyle.

Ty gözlerini kapadı ve başını yana çevirerek hasta olma dürtüsüyle savaştı. Zane ona dokunmamak ya da onu herhangi bir şekilde rahatlatmamak için büyük bir mücadele vermek zorunda kaldı ve sonunda omzuna nazik bir el koydu.

Adli tabip cesedi ve çarşafı yerdeki bir plastik parçasına indirirken mide bulandırıcı bir gümbürtü duyuldu.

Sears gözlerini kapadı ve uzaklara baktı. "Bazen işimden nefret ediyorum," diye mırıldandı ve ilgisiz bir şekilde onu izleyen ortağına baktı.

Diğer omzuna dokunan bir başka el Ty'ın gözlerini tekrar açmasına neden oldu ve döndüğünde Henninger'in de onlara katıldığını gördü. Ty neden ya da nasıl olduğunu sormayı düşünmedi bile.

"Burada ne yapıyorsun?" Zane biraz kaşlarını çatarak sordu. Genç adamın omzunun üzerinden baktığında Morrison'ın birkaç metre ötede

Olay yerinin güvenliğini sağlamak için çağrılan şehir polislerinden birinin evrakları.

Henninger sessizce, "Çağrıyı duyduğumda burada olabileceğini düşündüm," diye cevap verdi. "Buralarda mı takılacaksın?"

Zane Ty'a baktı. Adam belli ki şoka girmişti. "Hayır. Gidiyoruz. Hadi," diye mırıldandı ve Ty'ın koluna girerek onu koridorun diğer ucundaki merdiven boşluğuna doğru çekti. Henninger onları takip etti, omzunun üzerinden bakınca Morrison'ın onlara arkası dönük bir şekilde tartışmaya dalmış olduğunu gördü.

Yangın kapısına geldiklerinde Ty "Durun," diye mırıldandı. Başını sallayıp iki adama da baktı, sonra dönüp arkalarındaki hareketliliğe baktı. "Bir daha ortadan kaybolursak bu bizi şüpheli yapar," diye hatırlattı belli belirsiz.

Dudaklarını sertçe bastıran Zane, itiraz etme isteğini bastırdı. Ross ve Sears şimdilik onları temize çıkarmış olsalar da bu böyle kalacağını garanti etmiyordu. "Kahretsin," diye küfretti nefesinin altında. "Lanet olsun. O piçin nerede olduğumuzu bildiği bir yerde olmak istemiyorum." Dönüp Henninger'a el sallayarak faaliyete geri döndü, sonra Ty'ın dirseğini tuttu ve elini ağır merdiven boşluğu kapısına koydu.

Henninger başını salladı ve koridorda geri dönerek olay yerine ve ortağına doğru ilerledi, omzunun üzerinden endişeyle onlara baktı.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," diye mırıldandı Zane merdiven boşluğunun kapısını açıp Ty'a içeri girmesini işaret ederken.

Ty merdiven boşluğuna girdiğinde cevap vermedi ve gözlerini dikmiş merdivenlerden aşağı bakıyordu.

Zane merdivenlerden inmeye başladı, sonra durdu ve Ty'ın onu takip etmediğini fark edince döndü.

Ty'ın elleri iki yanında gevşek bir şekilde asılı kaldı ve başını hafifçe eğdi. "Burada olduğumu biliyordu," diye mırıldandı Ty. "Beni takip etti. Onun aracılığıyla bize zarar verebileceğini biliyordu. Bize verilen odalardan farklı odalar tutacağımızı biliyordu ve bizi buldu. Yaralandıktan sonra bile orada kalacağımızı biliyordu ve öldürülmememiz ihtimaline karşı bunu planladı," diye yavaşça geveledi. "Profilimizi çıkardı," diye fısıldadı sesinde biraz şokla.

"Evet," diye kabul etti Zane. "Yani hiçbir yere varamayacağız." Uzun bir süre durakladı. "Profili kırmadığımız sürece."

Ty başını salladı ve kaşlarını çatı. "Bunu Burns'e götürmeliyiz," dedi alçak sesle, sanki kulak misafiri olabilirlermiş gibi. "Çünkü şu anda bir numaralı şüpheli benim."

Zane'in gözleri kısıldı. "Buradaki son görevin New York'ta mıydı?" diye sordu.

Ty dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı ve her zamanki "bu gizli bilgi" cümlesini söylemeye hazırlandı. Ama bunun gerçekten bir anlamı yoktu. Sonunda "Evet," diye cevap verdi.

Zane çenesini tutarak uzun bir süre Ty'a baktı. "Katil sen değilsin," dedi sonunda sakın bir sesle. "Seni takip edecek ve temize çıkaracak kanıtlar olacak. Tıpkı onun izini sürece ve onu tuzağa düşürecek kanıtlar olduğu gibi. Sadece onu bulmamız gerekiyor."

Ty ona okunamayan bir bakışla karşılık verdi. Sonunda başını salladı ve çizmeli ayaklarına baktı.

"Ty," dedi Zane, onun dikkatini çekmeye çalışarak. "Bunu onsuz yapamam. sen."

"Bizi bu davadan alacaklarını biliyorsun, değil mi?" Ty yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Ben aklanana kadar ikimiz de muhtemelen gözetim altında olacağız."

"Daha önce de söyledin. Burns'ün bizi bu davaya koymasının bir nedeni var; ikimiz de zaten kovulması ya da gömülmesi gereken beceriksizleriz. Bizi bu işte tutmaya devam edecek," dedi Zane diğer adamı incelerken. "Kafanda hâlâ ne kadar eksik var?"

"Neden?" Ty savunmaya geçercesine sordu.

"Bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz. Eğer her zamanki tarzının dışına çıkarsan, bu onu şaşırtabilir," dedi Zane ciddiyetle. "Elbette, otuz dakikalık bir şekerlemeden sonra uyanabilir ve her zamanki asabi haline geri dönebilirsin."

Ty bir dakika boyunca ona baktı ve sonra dudakları yarım bir gülümsemeyle seğirdi. "Dayanılmaz mı?" diye yankılandı zayıf bir sesle. Ani bir hayal kırıklığıyla ellerini gözlerine sürterek omuz silkti. "Son birkaç haftayı hatırlamaya çalışmak pamuk içinde yüzmek gibi bir şey," diye cevap verdi. "Bazı küçük ayrıntıları hatırlıyorum. Ama diğer şeyleri, daha büyük şeyleri hiç hatırlayamıyorum."

Ona ulaşabilmek için birkaç adım atan Zane, Ty'ın ellerini gözlerinden çekti. "Zorlama, doktorlar bana böyle söyledi.

Bilinçli olarak hatırlamaya çalışmak sadece başınızı ağrıtacaktır."

Ty şaşkınlıkla ona baktı. "Zaten başım ağrıyor," diye itiraf etti.

Zane üzüntüyle gülümsedi ve Ty'ı dikkatle inceledi, hâlâ elleriyle Ty'ın iki bileğini tutuyordu. "İyi görünmüyorsun..." diye mırıldandı kaşlarını çatarak.

"Düşünemiyorum," diye mırıldandı Ty, iki eli bir başkası tarafından tutulurken bir merdivenin tepesine tünemiş bir adamın yapabileceği kadar kıpırdanıyordu.

Zane ayıldı ve onun tedirgin hareketlerini izledi, isterse adım atabilmesi için ellerini yavaşça bıraktı. "Ty. Sakin olmalısın. *Şu anda* yapabileceğimiz çok fazla şey var; bu daha *sonra* daha fazlasını yapamayacağımız anlamına gelmiyor."

Ty sonunda alışılmadık bir duygu gösterisiyle ona "Yapamam," dedi. En üst basamağa sertçe oturdu ve eğildi, ellerini başının iki yanına koydu ve sanki her şeyi engellemeye çalışıyormuş gibi gözlerini sıkarak kapattı. Konuşurken yavaşça ileri geri sallanmaya başladı. "Tek düşünebildiğim sensin, hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Ve şimdi de bu lanet baş ağrısıyla," diye hayal kırıklığı içinde söylendi, gözlerini bir kez daha kapatıp başını ellerinin arasına alırken düşüncelerini bitirmedi. "Kendimi hasta hissediyorum," diye ekledi sonunda acıyarak.

Zane'in nefesi göğsünde sıkışmıştı. Bu hiç de beklediği bir şey değildi. Ty belli ki beyin sarsıntısıyla ilgili olarak dışarıya yansıttığından daha fazla zorluk çekiyordu ve Zane'den başka hiçbir şeye konsantre olamadığını itiraf etmesi vücudunun rahatsız edici bir şekilde ısınmasına neden oldu. Ty'ın gevezelikleri arasında gerçekte ne demek istediğini anlamak zordu.

"Ne öneriyorsun?" Zane en azından bir süre daha mümkün olduğunca mesafeli durmaya çalışarak usulca sordu.

Ty dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve burnundan yavaşça nefes verdi. "Sanırım tıbbi izin talep etmem gerekiyor," diye cevap verdi sonunda, sesi boğuk ve acı doluydu. Daha önce hiç fiziksel olarak bir şeyi yapamayacak durumda olduğunu kabul etmek zorunda kalmadığı belliydi.

Maske düştü ve Zane afallamış görünüyordu. "Ty... Ben..." Ne söyleyeceğini bilemedi. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

Ty, "Bu tek başına yapılamaz; bunu zaten tespit ettik," diye nefes aldı. "Ve ben... *düşünemiyorum*," diye hayal kırıklığı içinde söylendi. "Onlar bizi açığa almadan önce talep edersem, açığa alınma dosyana girmeyecek," diye ekledi.

Zane yavaşça başını salladı, kendini çaresiz hissediyordu. Gücsüz. Tekrar. İki elini de kaldırdı ve gözlerini ovuşturdu.

Ty orada oturdu ve batan bir hisle başını eğdi. "İkimiz de senin için iyi olmadığını biliyoruz," dedi sonunda. "Kahretsin, şu anda başım dönüyor."

Ellerini bırakan Zane, Ty'a bakmak için gözlerini açtı. "Düşmeden önce arkana yaslan," dedi sessizce, sesi yumuşak, hatta endişeliydi. "Lütfen."

Ty başını yukarı kaldırdı ve Zane'e bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "Beni özlemeyeceksin," diye mırıldandı ona usulca. Kendini davadan çekmenin doğru bir karar olduğunu biliyordu. Bu, hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Zane parmaklarını Ty'ın saçlarında gezdirmek için uzandı ama tam parmak uçları birbirine değecekken merdiven boşluğunun kapısının itilerek açılmasının gürültüsü ikisini de irkiltti ve şefkatli jesti yarıda kesti.

Bir ajan merdiven boşluğuna adım attığında Ty başını tekrar eğdi ve sonra Zane'in gözleriyle tekrar buluşmak için yukarı baktı. Birbirlerine birkaç kalp atışı boyunca dikkatle baktılar, sonra Ty dengesizce ayağa kalktı ve adamla yüzleşmek için döndü.

"Bir doktora ihtiyacım var," dedi kısık sesle ajana.

"Ve ikinizin de bilmesini isterim ki bu durum sicillerinizi hiçbir şekilde olumsuz etkilemeyecek. Grady, cinayetle herhangi bir ilgin olmadığı anlaşıldı, zaten bu konuda bir sorun çıkmasını beklemiyorduk," dedi Müdür Yardımcısı Burns iki adama bakarken. Hiçbir cevap alamadı, tıpkı son on dakikadır konuştuğu gibi. "Garrett, derhal görevlendirilmek üzere aktif göreve geri alındın," diye devam etti.

Odada kendisiyle birlikte bulunan iki ajan, onları son gördüğünden bu yana gece ile gündüz kadar farklıydı. Ty sessizce oturuyordu, biraz mesafeli ve çekingendi. Yaklaşık bir hafta boyunca New York'taki bir hastanede gözlem altında tutulmuş, şiddetli beyin sarsıntısı ve travma sonrası stres bozukluğu teşhisi konmuştu. Ne zaman

Onu serbest bıraktıklarında, doğrudan DC'ye uçurulmuş ve tam da bu toplantıya götürülmüştü. Burns onun bileğinde hâlâ küçük hastane bileziğinin takılı olduğunu fark etti.

Bu arada Zane, iç soruşturma devam ederken defalarca sorgulanmak üzere doğruca Washington'a götürülmüştü. Bütün bu süre boyunca tavrı anlaşılır bir şekilde bok gibiydi. Onu herhangi bir konuda işbirliği yapmaya ikna etmek tam bir savaştı ama Burns adamı gerçekten suçlamıyordu.

Ty'ın iki saat içinde Walter Reed'de tıbbi incelemeden geçmesi gerekiyordu ve ofisinde otururken ona bakan Burns, bu incelemeden geçebileceğinden emin değildi. Ty Grady'nin hiç bu kadar yenilmiş görüldüğünü görmemişti. Burns'ün Zane'in işe geri dönmeye istekli olup olmadığı konusunda da şüpheleri vardı. Zane pencerenin önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, boş bir yüzle dışarı bakıyordu. Burns kaşlarını çatı. Eski Zane Garrett yeniden ortaya çıkmış gibiydi: koyu renk kot pantolon, tişört, siyah deri ceket, en azından iki gündür tıraş olmamıştı. Burns ondan yayılan sigara dumanının kokusunu üç metre öteden alabiliyordu. Burns sadece bir gün önce Zane'in tıbbi incelemesini gördüğü için adamın eski alışkanlıklarına geri dönmediğini biliyordu.

Sanki ikisi yer değiştirmiş gibiydi. Başını iki yana salladı. Onları eşleştirirken amacı bu değildi. Ty'ın herkesi yoldan çıkarabileceğini bilmeliydi.

"İkinizin de sorusu var mı?" Burns sordu. Ty başını salladı ve Zane cevap vermeden pencereden dışarı bakmakla yetindi. Burns içini çekti. "İkiniz de yeniden görevlendiriliyorsunuz," diye devam etti. "Nerede olduğunuzu sizden başka kimseyle paylaşmadım. Eğer birbirinize söylerseniz, bu beni ilgilendirmez." Ve Burns bu konuyu burada bıraktı. Aralarına bir kez daha baktı. İkisi de konuşmadı. "Pekala. Aşağıda bir toplantım var. Kendinize iyi bakın." Ve kapı arkasından kapandığında onları odada yalnız bırakarak ayrıldı.

Ty kayıtsızca yere bakarak oturdu, dizini zıplatarak Zane'e bakamadı. Zane pencereden kıpırdamadı ve sessiz dakikalar geçti. Gergin değildi. Sadece boştu.

"Nereye gittiğimi bilmek ister misin?" Ty sonunda sordu, sesindeki şüphe açıktı.

Zane camlı pencereden başını çevirmedi. "Tıbbi izin. Walter Reed'de ve birkaç özel yerde bir süre beynini kurcalayıp duracaklar, sonra seni başka bir şehre gönderecekler; Norfolk belki, Atlanta. Muhtemelen Baltimore'a. Önceden belirlenmiş bir süre boyunca sessizce yaşamam ve haftada üç kez doktora görünmem için," dedi monoton bir ses tonuyla. Talimatları biliyordu; hem de çok iyi biliyordu.

"Sanırım bu bir hayır demek, ha?" Ty kesin bir dille onayladı. Boğazını temizledi ve diğer adamın nereye gönderildiğini sormadan Zane'den işaret alarak ayağa kalktı. "Peki. Muhtemelen en iyisi bu, değil mi?" diye mırıldandı ceketini dikkatlice silerken. Kaburgaları aradan haftalara rağmen hâlâ hassas durumdaydı. "İyi şanslar Garrett," diyerek küçük bir iç geçirdi ve bu sondan neden pişmanlık duyduğunu düşünmesine izin vermedi.

"İyileş, Grady. Büro'nun sana ihtiyacı var," dedi Zane, kıpırdamadan. Bunun neden bu acı verdiğine karar vermeye çalıştı. Birbirlerini ancak bir haftadır tanıyorlardı. Birbirlerini deli gibi becerdiklerini kabul ediyordu. Ama bu neden bu kadar yanlış hissettiriyordu?

Ty bir süre onu izledi, Zane'in arkasını dönüp veda etmeye bile niyeti olmadığını anladığında göğsünde bir çöküntü hissetti. Sessizce kapıya doğru ilerledi, yıpranmış botları endüstriyel halının üzerinde ses çıkarmıyordu.

"Ty-"

Ty eli kapı kolundayken durdu ve dönüp arkasına baktı
Zane.

Ona bakmak için arkasını dönmüştü ve soğuk bir kısmı
Tavırlarında alışılmadık bir kırılganlık vardı. "Seni özlemeyeceğimi söylemiştin." Uzun bir nefes aldı ve tekrar konuştuğunda sesi daha da kısıktı. "Yanılmışsın."

Ty sessizdi, odanın diğer ucunda Zane'in gözleriyle karşılaştığında kıpırdamadan duruyordu. "Pek çok konuda yanılmışım," dedi sonunda, sesi yumuşak ve hüzünlüydü. Kapı kolunu çevirdi ve hızla odadan çıktı.

Pencereye geri dönen Zane alnını cama yasladı ve gözlerini kapattı.

Bölüm 10

Motosiklet iyi aydınlatılmış otoyolda hız sınırının çok üzerinde bir hızla ilerliyordu, üzerindeki kambur figür siyah deri ve tam yüz kaskıyla örtülmüştü. Motosiklet trafikte direksiyonu kırdı, arabaların ve kamyonların yanından hiç tereddüt etmeden geçti ve rampanın dibinde daha yavaş bir hıza ulaştı.

Şehrin içten dışa çürümüş, daha eski, köhne ve karanlık bir girildiğinde bisiklet tekrar hızlandı. Sürücü, küçük bir deponun önünde durmadan önce onu sokaklardan oluşan bir labirentte yönlendirdi. Bir düğmeye basılmasıyla büyük bir bölme kapısı açıldı ve sürücü kapı arkasından kapanmadan önce motosikleti içeri yönlendirdi.

Motosiklet durur durmaz sürücü ayağa kalktı ve bacağını sallayarak anahtarları bırakıp yaralı bir masaya doğru yürüdü. Kaskını çıkardı ve etrafına bakmadan önce masaya koydu.

Zane neredeyse dört aydır Miami'deydi, şehir içinde çalışıyor, bazı büyük uyuşturucu anlaşmalarının izini sürüyor ve oldukça başarılı oluyordu. Bunun büyük bir kısmı tamamen küfür ve kabadayılıktı; Büro'daki bağlantısı onu üç kez daha dikkatli olması konusunda uyarmıştı. Ama işi bitirdiği sürece güvenlik onun için önemli değildi.

Eldivenlerini kaskın yanına fırlattı ve depoda bir çatı katına doğru ilerlerken ceketinin fermuarını açtı. Basamakları tırmandı, siyah deriyi korkulukların üzerinden atarak daracık, terli bir tişörtü, çift omuzlu bir kılıfı ve bileklerinde iyi aşınmış sapları olan keskin bıçakları tutan kılıfları ortaya çıkardı.

Silahını çıkarıp bir tanesini beline soktukten sonra bir dolaba gitti ve çoğu boş olan birkaç şişeye yorgunca baktı ve yarısı boş bir rotgut tekila çıkardı. Buruşuk bir paketten bir sigara çıkarmadan önce üstünü kapattı. Pütürlü kanepeye çöktü, sigarasını yaktı ve sert likörden uzun bir nefes çekti, başını arkaya yaslayarak tavana baktı ve kendini kötü alışkanlıklarına kaptırdı. Yalnız, sessiz ve sıcak bir gece olacaktı.

Ty, Baltimore'daki sıra evinin balkonunda oturmuş Montecristo No. 4 Reserva içiyor ve yıldızsız gökyüzüne duman halkaları üflüyordu. Bu puro sınırlı bir üretimdi (Küba'da sadece 100.000 adet üretilmişti) ve yirmi purodan oluşan şık siyah kutularda paketlenmişti, her kutunun üzerinde 1 ile 5.000 arasında altın bir numara vardı. Ty'ın dolabının arkasındaki kasada 12'den 16'ya kadar numaralandırılmış beş kutu vardı.

Gitmo'da görev yapan becerikli arkadaşlara sahip olmak güzeldi.

"Ty?" diye seslendi yatak odasının içinden bir kadın sesi. "Eğer yatağa dönmezsen, ben gidiyorum."

Ty başını eğdi ve parmağının ucuyla bira şişesine vurdu. "Ciddiyim, Ty. Ben eve gidiyorum."

Bir duman halkası daha bulutlu aya doğru sürüklendi ve şehrin bir yerinde bir korna öfkeyle çaldı.

"Seni bok kafalı!" diye seslendi kadın. "Bunun bir hata olduğunu biliyordum," diye mırıldandı kendi kendine, çarşafın ve giysilerin hışırtısı Ty'ın kulaklarına ulaşırken. Birkaç dakika sonra ön kapı çarparak kapandı.

Ty derin bir iç çekti ve puro dumanı kokan serin havayı içine çekti. Çıplak ayaklarını korkuluklara dayayarak oturdu, onu soğuktan koruyan yıpranmış bir eşofman altından başka bir şey yoktu ve sessizce güneşin doğuşunu izledi.

Tıbbi izninin verilmesinin üzerinden neredeyse dört ay geçmişti. Hem yaraları hem de şiddetli yorgunluk ve şok olarak değerlendirilen durumları için değerlendirilmiş, gözlemlenmiş, tedavi edilmiş, tekrar tedavi edilmiş, biraz daha gözlemlenmiş ve sonunda "kafasını toparlaması" için üç hafta tatil verilmişti. On üç gün daha barmaidlerden başka bir şey yapmayacaktı. O zamana kadar gerçekten delirebilirdi.

Zane ceketini çıkarıp yere fırlattı ve çatı katına çıkan merdivenleri hızla çıkarak banyoya yöneldi. Işığı yaktı ve aynaya doğru dönerek kolunun üst kısmındaki kızgın, kanlı yaraya baktı.

Sert bir İspanyolca ile mırıldandı. Şerefsizler. İstediklerini ve daha fazlasını verdiği halde ona böyle saldırıyorlardı. Hepsini tutuklamak için süvarileri çağırmadan önce birkaçının ağzını burnunu kırmaktan her zamankinden daha fazla zevk alıyordu.

Kurşun yarasının üzerine bolca peroksit dökerken öfkeyle tısladı, yaranın hâlâ açık ve kanıyor olmasına aldırmandan antibiyotik kremle dağınık bir şekilde kapladı ve sardı. Mutfağa doğru yürüdü, dudaklarının arasında bir sigara kaydırırken hâlâ öfkeyle mırıldanıyordu.

Telesekreterin yanından geçerken yanıp sönen kırmızı ışığa burnunu kaldırdı ve parladı. Onu buradan arayan tek kişi Büro'daki bağlantısıydı ve kesinlikle onunla konuşmak istemiyordu. İçinden küfrederek düğmeye bastı ve silahlarını çıkarıp kontrol etti.

"Özel Ajan Garrett, bu Müdür Yardımcısı Richard Burns." Zane makineye bakabilmek için başını çevirdi. "Sakın beni görmezden geleyim deme. Ara beni. Saatin önemi yok." Bilmediği bir geri dönüş numarası bıraktı ve telefonu kapattı.

Silme düğmesine basan Zane kaşlarını çatı ve sigarasının küllerine dokundu. İngilizcenin bir aksan tarafından hızlıca ateşlenmediğini duymak garipti. "Ne istiyor?" diye mırıldandı kendi kendine, İspanyolcası kolayca akıyordu. Telefonu açıp kolayca ezberlediği numarayı çevirmeden önce uzun bir süre parmaklarını telefona vurdu.

İki dakika sonra Burns'e bağlandı, gece yarısı olduğu için muhtemelen evdeydi.

"Özel Ajan Garrett. Telefonuma bu kadar çabuk döndüğünüz için teşekkür ederim," dedi Burns selamlama amacıyla, sesinde ne bir kınama ne de uyku belirtisi vardı.

Zane elindeki telefonla kanepeye doğru yürüdü ve bir şişe ağır kesici çıkardı. "Ne istiyorsun Burns?" Zane iyi çalıştığı aksanlı İngilizcesiyle mırıldanarak sigarasını aşırı dolu kül tablasına bıraktı. Avucuna bir avuç dolusu hap doldurdu ve üç tanesini ağzına attı, kanepenin kenarına oturup kolunu uzatarak baktı.

"Her zaman konuşkan. Bu arada aksanın güzelmiş. Tri-State cinayetlerini takip ediyor muydunuz?"

Zane'in çenesi düştü. "Hayır," dedi kısaca.

"Güzel. Washington'a git. Yarın üç buçukta burada olmanı istiyorum."

"DC MI?" Zane itiraz etti. "Burada her türlü pisliğin ortasındaım Burns. Öylece bırakamam!"

"Tüm bilgi ve materyalleri kapınızın önünde sabırla bekleyen Özel Ajan Black'e teslim edeceksiniz. Burada olun ve geç kalmayın."

Burns telefonu kapattı ve Zane'i ahizeye bakarken bıraktı. Uzun bir süre sonra telefonu duvara fırlattı, telefon paramparça olurken dilinden yabancı küfürler döküldü.

Ty geceleri uyumazdı. Çocukken bile hiç uyumamıştı. Ordu onu bunu değiştirmeye zorlamış olsa da, daha sonra çoğunlukla geceleri gizli görevde çalıştığı yıllar, vücudunu bir kez daha gündüzleri uyumaya ve onu meşgul edecek başka bir şey olmadığında geç saatlerde huzursuzca dolaşmaya zorlamıştı. Bu yüzden, öğleden sonra saat ikide telefonu çaldığında, titreşen cep telefonunu bulup ona hırlayamadan önce Ty'ın doğruca ayağa kalkmasına ve tam bir paniğe kapılmasına neden oldu.

"Ne?" diye homurdanarak cevap verdi, uykulu gözlerini ovuşturdu ve kendini tamamen uyandırmak için başını salladı.

"Özel Ajan Grady," tanıdık bir ses sıcak bir şekilde selamladı.

"Dick mi?" Ty şok içinde cevap verdi. "Ben yapmadım," dedi hemen. "Her neyse, ben yapmadım. Tatildeyim," diye ısrar etti savunmacı bir tavırla.

Yanıt olarak bir kıkırdama geldi. "Tatilde olduğunu biliyorum, Ty. Bu yüzden arıyorum. Nasıl hissediyorsun?"

"Uhh...."

Burns ona ciddiyetle, "Kısa kesmeni istiyorum," dedi. "Tri-State cinayetlerini takip ediyor muydunuz?"

Ty hemen "Hayır," diye cevap verdi. "Güzel. Buraya gel. Bir saat sonra." "Ne?"

"Ve içeri bira ve ucuz puro kokusuyla girme!" Burns telefonu kapatmadan önce azarladı.

Zane, Büro otoparkının kapısına yanaştığında motorun hareket etmesine izin verdi. Rozetini gösterdi ve birkaç tuhaf bakışla karşılaşmasına rağmen el sallayarak içeri girdi. Giyinme zahmetine girmemişti, sadece bisikletinin heybesindeki temel eşyaları getirmişti. Ve tabii ki ata bindiği için deri ceket. En sevdiği ceketinin kolunda dün gecedan kalma bir yara vardı ama ondan vazgeçmeyecekti. Motosikleti garaja park etti ve bacağını çekti, botu bir takırtıyla kaldırıma çarptı. Kaskını çıkardı ve bir elini fazla uzamış saçlarında gezdirdi. Kaskı bisikletin üzerinde bıraktı ve binaya doğru yürüdü.

Müdür Yardımcısı'nın ofisine girdiğinde resepsiyon görevlisi ona göz kırptı. "Onlar... sizi bekliyorlar," diye kekeleydi.

Zane kapıyı açmak için uzanmadan önce ona muzip bir sırıtma teklif etti.

"Ve sizi temin ederim ki purolar ucuz değil," diyordu bir ses kapının diğer tarafından konuşurcasına. "Bira öyle," diye ekledi adam, "ama purolar asla."

Burns yorgun bir sesle, "O purolar hakkında bir şey bilmeme gerek yok," diye cevap verdi.

Zane, asla unutamayacağını bildiği bir sesin sözlerini yakaladıktan hemen sonra durdu. Zane, kendisine bakan Burns'e odaklanmak yerine, Müdür Yardımcısının karşısında oturan adamın sırtına odaklandı.

"Garrett. Bize katılman ne güzel. Yarım saatten fazla geciktik," diye selamladı Burns, ama sesi pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Ty sandalyede kaskatı kesildi ve kıpırdamadan durdu. Yavaşça başını çevirip Zane'e baktı ve şaşkın tepkisi gizlenemeyecek kadar ani oldu.

Zane sertçe yutkundu ve Ty'ın yüzüne baktı. İyi görünüyordu. Gerçekten iyi. Sonunda konuşacak cesareti buldu. "Merhaba, Grady." "Merhaba Grady.

Kelimeler hâlâ aksanlı bir şekilde çıkıyordu.

"Garrett," diye şaşkınlıkla selamladı Ty, kararsızca ayağa kalkarken. Burns'e döndü ve "Bu da ne?" diye sordu.

Zane gözlerini Ty'dan ayırdı ve Burns'e baktı.

Burns, "Son işbirliğiniz nasıl sona ermiş olursa olsun, ikinize New York'ta tekrar ihtiyacımız var," diye cevap verdi. Gülümsemesi soldu. "Siz ikiniz davadan alındıktan sonra katil üç ay kadar sessiz kaldı, gölgesi bile görünmedi. Sanki... sizi özlemiş gibi," dedi onlara garip bir belirsizlikle. "Ta ki iki hafta öncesine kadar. O zamandan bu yana bir cinayet daha işlendi ve iki gün önce davada görevli iki ajanımız bir gaz hattı patlamasında ciddi şekilde yaralandı."

"Bizi Tri-State davasına geri mi alıyorsun?" Ty şok içinde ağzından kaçırdı. "Birlikte mi?"

Müdür Yardımcısı başını salladı. "Bir bakıma," diye belli belirsiz cevap verdi. "Dava üzerinde çalışan ve bunu anlatabilecek durumda olan bir tek siz ikiniz kaldınız. Diğerleri başaramayabilir." İçini çekti. "Ve bunun ikiniz için de önemli olduğunu biliyorum. Birçok nedenden ötürü," diye ekledi Ty'a bir bakış atarak sessizce.

Zane, Burns'ün masasına doğru birkaç adım attı. "Geçen seferki gibi kelepçelenecek miyiz?"

"Kelepçeli mi?" Burns şaşkınlıkla sordu. "İkinizin boş zamanlarınızda ne yaptığınız Büro'yu ilgilendirmez," diye ekledi gözlerini devirip yavaşça yerine oturan Ty'a göz kırparak.

"Çok komik," dedi Zane düz bir sesle. Oraya varmak için on beş saatten fazla motosiklet sürmüştü ve hiç de eğlenmiyordu. Ty'ı tekrar görme şansı onu ne kadar heyecanlandırırsa da, Zane ikisini de kolayca yakabilecek kontrolsüz bir yangının içine geri döneceklerini biliyordu ama bu aylardır duyduğu en iyi haberdirdi. "Kıçımızda bir kuyruk ve omuzlarımızın üzerinden bakan çok fazla insan vardı. Bu o piçin bizi başka bir yerde takip etmesini engellemedi." Zane'in kelimeleri kırpılmış ve aksanları birbirine karışmıştı. Ty'a baktı, dört aylık ayrılıktan sonra onu biraz olsun tanımaya çalışıyordu.

Ty sessizce oturdu, başı hafifçe eğikti ve vücudu tamamen hareketsizdi, Burns'ü düşük kaşlarının altından izliyordu. Sinirle zıplama yoktu

ya da hareketsiz oturmaya zorlandığında daha önce hep olduğu gibi gergin bir şekilde seğiriyordu. Ayrıca sinekkaydı tıraş olmuştu ve saçları hâlâ sık kesilmişti. Önceki gardırobundan geriye kalan tek şey, takım elbise ceketinin altına giydiği, yakası açık ve düğmesiz, hafif buruşuk beyaz gömleğiydi. Burns'e duygusuzca bakıyordu, gözlerinde ya da yüz hatlarında her zamanki ateşten eser yoktu.

Burns elindeki zarfı sallarken ciddi bir ifadeyle, "Burada sizin için hazırladığımdan başka hiçbir Büro kaynağı olmadan gayri resmi olarak gönderileceksiniz," dedi. "İkinizin de eşsiz deneyimleri var, anlıyorsunuzdur."

Zane hâlâ diğer ajanı izliyor, aşırı tıbbi yükün ve bürokratik ezilmenin damgasını onun üzerinde görüyordu. Bunu kendisi de yaşamıştı ve başa çıkılması zor bir karmaşaydı. Ty'la tanışmasaydı kendi kendine dayattığı şartlanmayı kırıp kıramayacağını birden fazla kez merak etmişti. Ty'ın bundan nasıl kurtulması gerekiyordu ki?

"Grady?" Zane aniden sordu. "Var mısın?"

Burns nazikçe, "Bu gerçekten bir değil, beyler," dedi.

Zane kendini tutmadan önce İspanyolca sert bir şeyler havladı. "Kıçımı öp, Burns. Geçen sefer yaşadıklarımızdan sonra, sanırım biraz söz hakkımız var," diye hırladı Zane.

Müdür Yardımcısı gözlerini kıstı ama karşı çıkmadı.

Ty'ın gözleri Burns'ten Zane'e kaydı ve cevap olarak sadece başını salladı.

Zane ayrıntılarda kaybolmamaya çalışarak uzun bir süre onu inceledi. "Pekâlâ. Girdik. Eşyaları bana ver; buradan çıkmak istiyorum. Radarın altında kalmamız gerekiyorsa, başlangıçta ofise gelmemeliydik. Haber yayılacaktır."

Burns masanın üzerinden bir zarf uzattı. "Bu direktifin onayı bizzat Direktör'den geliyor. İçeride böyle bir katilin olması sistemin korkunç bir hatasıdır. Düzeltilmesi gerekiyor." Aralarına baktı. "Bunu tekrarlayamayacağım. Açık çekiniz var. Bu kredi kartlarının limiti yok. Gerekirse o zarfın içinde alternatif kimlikler de var. Sadece bu piçi dışarı çıkarın."

"Onun hapse girmesini istemiyor musun?" Zane sertçe sordu.

Müdür Yardımcısı döndü ve pencereye doğru yürüdü. "İyi şanslar beyler."

Ty durdu ve bir süre Burns'ü izledi, sonra Zane'in gözleriyle buluşmak için döndü. Dudaklarını kararsızca yaladı, söyleyecek bir şey bulamadı. Kapıya doğru başını salladı ve Burns'e son bir kez baktı.

Zane zarfı aldı ve Müdür Yardımcısına tek kelime etmeden dışarı çıktı. Ty'ın da onu takip edeceğini düşünmüştü ama yine de dış odada durup beklemeye ve son dört aydır hakkında çok fazla düşündüğü adama bir kez daha bakmaya karar verdi. Ty, daha önce kendisine küçümseyerek bakan sekreterin kırpışan kirpiklerini görmezden gelerek onu takip etti.

Onun yerine Zane'in yanına geldi, gözlerinin içine bakmadı. "İyi görünüyorsun," dedi usulca.

Zane alaycı bir kaşını kaldırdı ama Ty bunu göremezdi. Kıyafetleri, üç günlük bıyıkları ve dağınık saçlarıyla cehenneme gitmeye kararlı bir motorcuya benziyordu. Bu, bir süredir geliştirdiği bir ve içinde oldukça rahat olduğu bir imajdı. Ama Ty....

"Farklı görünüyorsun," diye cevap verdi Zane, sesi alçaktı. "İyi. Ama farklı."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Ty yavaşça asansöre doğru ilerlerken.

"Espri anlayışının hâlâ olduğunu duyduğuma sevindim," dedi Zane ona mırıldandı.

Yürürlerken Ty ona baktı, yüz hatlarını küçük, hafif hüzünlü bir gülümseme süsledi. Asansör onları otopark katına indirirken ikisi de sessizdi.

Asansörün kapıları açıldığında Zane "Seni biri var mı?" diye sordu.

"Taksiye bindim," diye itiraf etti Ty. " geldiğinde pek ayık değildim."

Zane ceketinin fermuarını açıp zarfı içine yerleştirdikten sonra tekrar fermuarını kapatırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Asansörden çıkıp otoparka adım attıklarında, "Benimle gelebilirsin o zaman," dedi kayıtsızca.

"Neden bunun kötü bir şey olduğu hissine kapılıyorum?" Ty onu takip ederken temkinli bir şekilde sordu.

Zane'in cevabı alçak sesle, kendini beğenmiş bir kıkırdamaydı ve bir dakika sonra kobalt mavisi Honda Valkyrie'sinin yanında durdular. Zane kaskı Ty'a uzattı, gözlerinde bir cesaret vardı.

Ty hemen "Hayır," diye cevap verdi. "Kesinlikle hayır," diye ekledi.

"Hadi bebeğim, kalçalarının arasında bu kadar büyük bir gücün mırıldandığını hissetmek istemez misin?" Zane çizdi.

Ty, motosikletin koltuğunu özür dilercesine sıvazlarken başını ciddi bir şekilde sallayarak "Hayır," diye cevap verdi.

Zane suratını astı. "Sanırım seninle bir yerde buluşabilirim," diye teklif etti, dudakları seğirerek. Motosiklete bindi, anahtarı çevirdi ve motor canlandı; tıpkı Zane'in söylediği gibi hırıltılı, yuvarlanan, güzel bir mırıltı.

Ty hemen "Eve," diye cevap verdi. "almak için eve gidiyorum."

Ty'a dönüp bakan Zane, eldivenlerini çıkarırken bacaklarını iki yana açarak oturdu. "Peki ev nerede?" diye sordu. "Bize bir oda bulmak için önden gitmek yerine gerçekten orada olmamı mı istiyorsun?"

Ty derin bir iç çekti ve bisikletin üzerinde oturan Zane'e baktı. "Evet," diye mırıldandı neredeyse kederle. "Seni orada istiyorum," dedi sertçe.

Zane, Ty'ın samimi değerlendirmeleri karşısında yavaşça gülümsedi. Belki de hâlâ aynı dalga boyundaydılar. "Bana nerede olduğunu söyle," diye rica etti. "Fikrini değiştirmek istemiyorsan...." başını arkasındaki koltuğa doğru eğdi.

"Saygınlığım ve sağduyum buna izin vermez," diye cevapladı Ty başıyla garajın girişini işaret ederken. "Takip edin," dedi kısa ve öz bir şekilde, dönüp gün ışığına doğru ilerlemeye başlarken.

Zane kıkırdayarak bir süre bekledi ve sonra bisikleti onun arkasına bağladı. Başkent trafiğinde yorucu bir yolculuktan sonra Baltimore'a varmışlar, arnavut kaldırımlı sokaklardan geçerek Ty'ın evine doğru yol almışlardı. Ty yüklü taksi ücretini öderken, Zane sıra eve giden geçide park etti.

Ty geride durup arabanın gidişini izledi, sonra yavaşça dönüp Zane'e baktı. Ty yaklaşırken başını eğdi ve gözlerini kıstı. "Bu ceketi tanıyorum," diye mırıldandı Zane'in tam önünde durup ellerini ceplerine sokarken.

Deri yıpranmış ve dövülmüştü, orada burada birkaç sürtünme, birkaç yırtık ve kolunun üst kısmında bir yara ile iyi yaşanmıştı. İstismar edilmiş ama sevilmiş. "Şimdi seviyor musun?" Zane masumca sordu.

"Ben olsam daha iyi bakardım," dedi Ty kibirli bir tavırla, diğer yırtık ve söküklere kadar yıpranmış görünmeyen kolundaki yarayı parmaklamak için uzanırken. "Bu yeni mi?" diye ciddi ciddi sordu.

Zane koluna baktı. "Dün gece. Yoldan yeterince hızlı çekilmedim. Ben bile aynı anda iki kurşundan kaçamıyorum."

Ty dudak büktü ve üzüntüyle başını salladı. "Düşündüğüm adam değilmişsin demek ki." Derideki yarığı çekiştirip Zane'in koluna bakarken kederli bir şekilde iç çekti. Zane başını salladı ve mecburen kolunu uzattı. Beyaz bandaj hâlâ oradaydı ve siyah derinin altına giydiği kırmızı tişörtün altından dışarı uzanıyordu. Bilmediği şey ise birkaç koyu kan lekesinin gazlı bezi renklendirdiği idi. Yaklaşık on saat önce kahvaltı için durduğundan beri kontrol .

Ty başını ön kapıya doğru eğerken, "Kanaman var," dedi ona kesin bir ifadeyle. "Hadi gel. İçine biraz ispiro dökeyim de kendimi daha iyi hissedeyim," dedi sırtarak.

"Kulak zarının da mı kırılmasını istiyorsun? Sonunda çığlıklarımı duyabileceksin," diye mırıldandı Zane, avucunu kolunun üzerine korumacı bir şekilde kapatıp huysuzca bakarak.

"Bonus," diye mırıldandı Ty, Zane'in sağlam kolunu tutup onu zorla kapıya doğru götürürken. Zane nefesinin altında homurdandı ama Ty onu çekerken direnmedi. "Zor bir yerde bulunmuş gibi görünüyorsun," diye gözlemledi Ty kapının kilidini açarken. "Seni gizli göreve mi aldılar?"

"Evet," dedi Zane, sadece diğer adama bakarak, yüz hatlarını içine çekerek. Son dört aydır onu o kadar çok düşünmüştü ki, hâlâ burada ona bakıyor olduğuna inanamıyordu. "İç Miami."

"Aksanını açıklıyor. Zamanınızı boşa harcadınız," diye mırıldandı Ty kapıyı itip açarken ve Zane'e içeri girmesini işaret ederken. "Miami'yi düzeltecek tek şey lanet olası bir nükleer bomba."

"Doğru," diye omuz silkerek kabul etti Zane. "Beni meşgul etti ve Burns'ün var olmayan saçlarından uzak tuttu, sanırım." Eve girdi ve ön odadan birkaç adım içeride durakladı. Odalar tertemizdi, evle tamamen tezat oluşturunuyordu.

Ty'ın dünyaya gösterdiği cephe. Mobilyalar rahat ve bakımlıydı - aslında eşleşmelerinden bahsetmiyorum bile - ve tek bir eşya bile yersiz görünmüyordu. Küçük oturma odasının duvarlarında çerçeveli resimler sıralanmıştı ve her çerçeve bir diğerinin aynısıydı. Hepsi siyah-beyazdı ve Ty'ın hayatını ve kariyerini anlatıyor, onu çeşitli egzotik ve o kadar da egzotik olmayan yerlerde ağır silahlı, üniformalı çeşitli kişilerle gülümserken ve gülerken gösteriyordu. Zane'in Ty'ın ailesine ait olduğundan emin olduğu birkaç tane daha vardı.

Ty, Zane'i arkadan izleyerek gözlem yapmasına izin verdi. Zane'in dudakları sertçe birbirine yapıştı. "Doğru evi aldığına emin misin?" diye sordu sonunda. Tanrım. Bu, Ty olduğunu düşündüğü adamdan bekleyeceği bir şey değildi. Tanıdığı adamın ikilemi hiç tahmin etmediği kadar derindi.

Ty kaşlarını çatarak ona baktı. "Ben temiz bir adamım," dedi yumuşak bir sesle.

Zane ona sıırıttı. "Yatağın üzerindeki hastane köşelerini kontrol etmem gerekecek, Jarhead." Ceketin fermuarını açtı ve omuzlarından kaydırarak bandajı sıkıştırdı.

"Yatağımdan bir çeyreklik sektirebilirsin," diye övündü Ty mutfağa doğru ilerlerken. Lavabonun altını kazdı ve antika bir metal ilk yardım dolabı çıkardı. Ön yüzündeki kırmızı haç solmuş ve çizilmiş, metal kısmı ise ezik ve yara bere içindeydi. Kapağını açtığı anda içindekilerin hepsi moderndi, yine de biraz gazlı bez, Rawleigh'in ilaçlı merheminden bir kutu ve biraz tıbbi bant çıkardı.

Zane ceketini barın üzerine attı ve kendini bir tabureye bırakırken kolunu yukarı itti. Yüzünü buruşturarak bandajı tek seferde çıkardı ve sızan oyuğu dürttü. Kolunun üst kısmında on beş santim uzunluğundaydı ve epeyce bir et parçasını dışarı çıkarmıştı. Şimdi birkaç dikiş atmanın kötü bir fikir olmayabileceğini düşünüyordu.

Ty ona baktı ve hemen usulca inledi. "Bu da ne böyle?" diye mırıldandı. "Sana mutfağımda dikiş atmayacağım," diye ısrar etti. "Bunun bir doktora ihtiyacı var."

Zane inatla, "Sadece bandajla," dedi. "Başka bir yara izi önemli değil."

Ty şüpheyle kaşlarını çatı ama bandı şeritler halinde kesip tezgâhın kenarına yapıştırdı, sonra tenekeyi açtı ve Zane'in dokunmasına izin verip vermeyeceğini beklemeden yaranın içine merhemden bolca sürdü. Hızlıca çalıştı ve sonunda yarayı bir araya getirdi, üzerine ince bir gazlı bez parçası yerleştirdi, hasarlı deriyi olabildiğince yakın bir şekilde bantladı ve tek kelime etmeden hepsini sardı. Zane dişlerini sıkarak kıpırdamadan oturdu. Acıyordu. Hem de çok.

Ty işini bitirdikten sonra "Bir bardak su?" diye sordu.

Ty sadece başını salladı ve bir bardak almak için buzdolabının yanındaki dolaba gitti. Tezgâhın üzerinde duran bir şişeden doldurdu ve sözsüz bir şekilde Zane'e uzattı. Zane ceketine uzanarak cebini karıştırdı ve yıpranmış bir Tylenol şişesi çıkardı, birkaç hap aldı ve yuttu.

"Sert adam, ha?" Ty alaycı bir tavırla sordu. "Bahse girerim Miami'de bu rutinle her türlü aksiyonu yaşamışsındır," diye mırıldandı kaşlarını çatarak izlerken.

Zane kadehi indirdi ve şişeyi bir kenara koyarken Ty'a değerlendirci bir şekilde baktı. "Ne tür bir aksiyondan bahsettiğine bağlı," dedi, kasıtlı olarak belirsiz davranarak. Ty dövüş "eyleminden" bahsediyor olabilirdi. Muhtemelen. Eğer Ty formuna sadık olsaydı... bu olmazdı.

Ty tek kaşını kaldırdı ve omuz silkti. "Eğer sana birden fazla kez *papi* , sana bir daha dokunmadan önce kan testi yapılmasını istiyorum," dedi ve arkasındaki lavaboya dönüp ellerini yıkamaya başladı.

Zane kıkırdayarak taburesini itti ve Ty'ı belinden yakalamak için uzanıp çekmeye başladı. "Bir kere bile. Kimseye para da ödemedim."

Ty bir kahkaha attı ve kendisine yaklaşılmamasına izin verdi, musluğa ulaşmadan önce musluğu kapattı ve sadece bir çaba gibi görünmesini sağlayacak kadar uzaklaştı. "Modaya karşı geliyorsun demek," diye söylendi. "Ne kadar gurur duyuyor olmalısın."

"Mmmmm." Zane diğer koluyla uzanarak Ty'ı kendisine doğru yaklaştırdı, sonra dudaklarını Ty'ın boynunun kıvrımı boyunca kaydırıldı. Dişlerini bir süre Ty'ın teninde gezdirmeden önce, "Biraz kıcım var," diye itiraf etti. Sonra ekledi, "Erkek yok."

Ty yanağı Zane'inkine değene kadar çenesini indirdi ve kaşlarını çatarak başını salladı. "Güzel," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Gözlerini kapatan Zane, Ty'ın kokusunu yavaşça içine çekti ve kendini onun sesine bıraktı. Bu onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ediyordu. "Kıç mı? Yoksa erkeksiz mi?" diye mırıldandı ve yanaklarını birbirine sürtmek için hafifçe hareket etti.

"Umurumda değil," diye cevap verdi Ty başını çevirip dudaklarını Zane'inkilere bastırarak ağzı açık, aç bir öpücük kondururken.

Zane'in eli Ty'ın boynunun arkasına dolanırken, diğer adam onu öpücüğe davet etti ve o da aynı arzuyla bu öpücüğe katıldı. Tanrım, bunu özlemişti, Ty'ı özlemişti. Bunu hiç beklemiyordu ve onsuz olmanın ne kadar acı verdiği konusunda kendine yalan söylemiş, yedi telaşlı, berbat gün içinde bu adama nasıl bu kadar bağlandığını anlayamamıştı. Diğer eli Ty'ın beline dolandı ve onu vücuduna doğru çekti.

Ty az önce bandajladığı üst kolunu tutmamaya çalışarak kısa bir süre çırpındı ve öpücüğe doğru hafifçe inledi. New York'ta birlikte geçirdikleri kısa süreyi düşünmemeye çalışmıştı. Bazı kısımlarını hâlâ hatırlamıyordu ve anıları zorla dışarı atmaya çalıştıkça bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Yine de şimdi, hepsi geri geliyor gibiydi ve buna izin verdi, kollarını Zane'in etrafına doladı ve aralarında yer kalmayana kadar onu kendine çekti.

Ty'ın yumuşak sesleri Zane'in karnına tutkunun ötesinde kramplar girmesine neden oldu; ürpermesine yetecek kadar güçlüydü. İçinde bir yerlerde küçük bir kutuda sakladığı duygular serbest kaldı ve inkâr etmeye çalıştığı her şey su yüzüne çıktı. Öpüşme nihayet sona erdiğinde başını Ty'ın omzuna koydu, yüzünü Ty'ın boynuna çevirdi ve onu bırakmak istemeyerek sıkıca kavradı. Henüz değil. Son dört aydır biriken yalnızlık acısı dinene kadar olmazdı.

Zane ona sarılınca Ty biraz şaşırdı ama yavaşça kollarını ona doladı ve çenesini Zane'in yanağına yaslayarak ona sarıldı. "İyi misin?" diye fısıltıyla sordu.

Zane yavaşça başını salladı, birkaç kalp atışı bekledikten sonra fısıltıyla, "Artık öyleyim," dedi. Söylemek istediği ama cesaret edemediği o kadar çok şey vardı ki.

Cevap içini rpertirken Ty gözlerini kapattı. Bundan korkmuştı. Bundan dehşete düşmüştü. Zane'in onun için sadece bir haftalık bir ortaklıktan ya da birkaç çılgın sikiştten daha fazlasını ifade ettiğini biliyordu. Fırsat verildiğinde Zane'in onun için çok şey ifade edebileceğini biliyordu. Şimdi, Zane'in bu duygunun en azından bir kısmına karşılık verdiği görölüyordu. Belki de daha fazlasını. Ve Ty bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bunu *isteyip istemediğini* bile bilmiyordu.

Ağır ağır yutkundu ve elini Zane'in sırtından saçlarına doğru kaydırđı, parmaklarını kısa, dağınık bukleler arasında gezdirirken başını kucakladı.

"Saçını kestirmen gerek," diye mırıldandı sonunda, gerçekten ne istediğini söyleyemedten.

Zane hafifçe omuz silkti, Ty onu itmediğı sürece hareket etmek istemiyordu. Diğert adamın vücudunun kendi vücuduna karşı verdiği hissi ezberlemeye çalışıyordu.

"Ve bir duş," diye devam etti Ty yumuşak bir sesle. Başını çevirdi ve burnunu ve ağzını Zane'in yanağına hafifçe bastırdı. "Ve biraz uyku, bahse girerim."

Zane yorgun olduğunu biliyordu ama buna o kadar alışmıştı ki artık hissetmiyordu bile. Ty'ı tekrar görene kadar hissizleşmişti. Ya da belki aklını kaçırmıştı. "Yukarıdakilerin hepsi mi?" diye cevap verdi. "Ve yemek?"

Ty, Zane'in tenine karşı gülümserken "Evet," diye güldü. "Ne yemek istersin?"

Zane sırtıtarak Ty'ın omzunu biraz kemirmeden hemen önce, "Küba dışında her şey," dedi.

Ty tekrar güldü, bu sefer daha yüksek sesle, içinden bir ürperti daha geçerken. "İimde hiç Küba yok, ama tadımın harika olacağından şüpheliyim," diye uyardı uzaklaşırken. "Pizzaya ne dersin?" diye önerdi. "Sen duş alırken ben gidip getireyim."

"Sanırım," dedi Zane isteksizce, yemek seçiminden ziyade Ty'ın gitmesini .

"Sen benim kadar somurtmuyorsun," dedi Ty, uzaklaşırken şefkatle.

"Sadece pratiğe ihtiyaım var," diye itiraz etti Zane, çok uzaklaşmadan Ty'ın kolunu yakalamak için öne doğru eğilerek. "Bir karşı teklife ne dersin?"

Ty, Zane'in elinden gözlerine bakarken, "Hangi sayaçtan bahsettiğine bağlı," diye cevap verdi temkinli bir şekilde.

Zane hafifçe çekiştirdi. "Benimle duş almaya ne dersin, sonra da ikimiz pizza yemeye gideriz?" Zane bunun açık olduğunu biliyordu. Dikkat çekmek için açık bir oyundu. Ama şimdi Ty'a bu kadar yaklaşmışken onu elinden kaçırmak istemiyordu. Aralarındaki ısının yükseldiğini hissedebiliyordu ve tek yapmak istediği alevleri krklemektir.

Ty bir kaşını kaldırdı ve çekiştirerek yaklaştı. "Seninle duş almamı mı istiyorsun?" diye sordu eğlenerek. "Sırtına ulaşmak için yardıma ihtiyaım var, değil mi?" diye sordu sırtarak.

"Ve diğer yerler," dedi Zane, Ty'ı dikkatle bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Yan odaya gidip komşu kadından lif kabağını isteyebilirim," dedi Ty. nazikçe alay etti. "Köpük banyosu, belki?"

Zane ciddiyetle, "Seni orada benimle ne yaparsa yapsın," diye karşılık verdi. "Kurnazca, Garrett," diye yumuşake güldü Ty. "Dostum, gerçekten de Sahte katman, değil ?" diye gözlemledi.

Zane omuz silkti. "Biri bana kendim olmamın en iyisi olduğunu hatırlattı," dedi ciddi bir ifadeyle ve Ty'ın kolunu tekrar çekiştirdi. "Bana bu şekilde oldukça düşkün görünüyordu."

Ty birkaç adım ötede arsızca, "bir dhi olmalı," dedi.

"Evet, kabul etmeliyim ki oldukça zekiydi, her ne kadar onunla dalga gesem de," dedi Zane, kollarını tekrar Ty'a dolayarak ve o yaklaştıkça rahatlayarak. "Sonradan buna pişman oldum. Alay ettiğim için yani."

Ty kaşlarını çattı ve Zane'in gözlerinin içine şaşı olmadan bakabilmek için arkasına yaslandı. "Kafası atlamış bir adama sataşmanın avantajlarından biri de sonrasında bunu hatırlamamasıdır," diye teklif etti.

Zane'in yüzü hareketsizleşti. "Ne kadarını hatırlıyorsun?" diye sordu sessizce, gözleri sessiz sorularla doluydu.

Ty gergin bir şekilde dudaklarını yaladı ve omuz silkti. İnsanların ona bunu sormasından nefret ederdi. Bir şeyi hatırlayamadığını itiraf etmekten nefret ederdi.

"Beni öpmenin senin için gerçekten tuhaf bir şey olmadığını bilmeme yetecek kadar," diye belli belirsiz cevap verdi.

Zane şaşırmak ya da kafası karışmak yerine hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ty iyi vakit geçirdiklerini hatırladı. Sayılır. Ama görünüşe göre hepsi bu kadardı. Zane başını salladı ve küçük, zoraki bir gülümseme sundu. En azından o vardı. Aralarındaki ateşi söndürmek için duyduğu özlemi nasıl dindireceğini düşünürken işine yarayacaktı.

Ty onun tepkisini dikkatle izledi, kafası karışmıştı. "Neyi kaçırıyorum?" diye sordu hayal kırıklığı içinde. Kaybettiği anıları geri kazanmak için haftalarca çalışmıştı. Hâlâ birkaçının eksik olduğunu, bazılarını asla geri getiremeyeceğini biliyordu ama o ana kadar ne kendisi ne de bir başkası için önemli görünen hiçbir boşluğa rastlamamıştı.

Zane sertçe yutkunarak elini Ty'inkine götürdü ve parmaklarını birleştirdi. "Sen de bunu hissediyor musun?" diye sordu, aylar önce birbirlerine sordukları ama bir kenara ittikleri soruyu yineleyerek. Ama unutulmamıştı.

Ty parmaklarının iç içe geçmesini izledi ve Zane konuştuğunda midesindeki çırpınışa karşı koydu. Başını sertçe kaldırdı ve Zane'in gözleriyle karşılaştı. O konuşmayı hatırlıyordu ama aylarca pişmanlık duymuş, yalnızken bile ne zaman aklına gelse öfkeyle kızarmıştı. Başını salladı ve yutkundu. "Hayır," dedi kısık sesle, daha önce verdiği cevabı yineleyerek.

Zane yavaşça diğer elini kaldırarak Ty'ın kızaran yanağını okşadı. "Ben de," diye nefes aldı ve Ty'ı nazıkçe öpmek için öne eğildi.

Ty inleyerek öpüşmeyi kesti ve aralarına biraz mesafe koymak için bir adım geri çekildi. "Tanrım, Zane," diye mırıldandı öfkeyle. "Sana çok kötü davrandım. Sen neden buradasın ki?"

Zane içinde dönen duyguları bastırdı ve kendini olabildiğince mantıklı olmaya zorladı. Çılgınca bir açıklama onları üzmekten ve kabalaşmaktan başka bir yere götürmeyecekti. "Seni özledim," diye itiraf etti kısık sesle. "Her zaman."

Ty, birlikte geçirdikleri zamanın çoğunda kendisine bu kadar kötü davranan birini Zane'in neden özlediğini sormak yerine

Bunu bir hediye olarak kabul etti ve tekrar yaklaşıp başını salladı. "Ben de seni özledim," diye itiraf etti.

Ty tekrar ona doğru yaklaşıp Zane'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ty'ı kendine doğru çekerken, "Hercai bir poster çocuğunu mu özledin?" diye alay etti.

"Başımdan yaralandım," diye savunmaya geçti Ty, Zane'in yanağına doğru mırıldanarak.

"Başını yaralamadan *önce* de bana böyle sesleniyordun," diye iğneledi Zane. "Kesinlikle," diye onayladı Ty, Zane'in tenine karşı küçük bir gülümsemeyle.

Ty'ın dudakları Zane'i uzun zamandır hatırlayamadığı kadar mutlu etmişti. Dürüst olmak gerekirse dört aydır, ki bundan gerçekten kaçınmaya çalışıyordu.

Ty başını çevirdi ve Zane'in kokusunu içine çekti. "Neden düş fikrine geri dönmüyorsun?" diye yumuşak bir şekilde önerdi ve tekrar nazikçe çekildi.

Diğer adam geri çekilirken bile Zane Ty'ın elini tutmaya devam etti. Hem rahatlamış hem de korkmuş hissediyordu ve hangisinin daha güçlü olduğu konusunda kararsızdı. "Senin düş fikrin mi? Yoksa benim düş fikrim mi?"

Ty hafifçe homurdandı ve tekrar birleşmiş ellerine baktı. "Hangisini tercih edersin?" diye sordu küçük bir gülümsemeyle.

"Benim fikrim," diye itiraf etti Zane, birleşik yumruklarını kaldırırken başını iki yana eğerek. "Ama bu bana yakın zamanda yemek getirmeyecek."

Ty muzipçe sırıttı, yapabileceği bariz şakayı kabul edip geçiştirdi. "Bak ne diyeceğim," diye mırıldandı ellerini çekiştirip Zane'i yaklaştırırken. "Sen git düş al, ben de pizza sipariş edip yatağın çarşaflarını değiştireyim," diye teklif etti.

Zane'in göğsünde alçak sesle başlayan mırıltı, Ty'a doğru yaklaşıp onu bir kez daha saran bir öpücük kondurduğunda daha da yükseldi. "Anlaştık," diye mırıldandı.

Ty onun dudaklarına karşı sırıttı ve kendini yavaşça kurtardı. "Pizzanın üzerine ne istersin?" diye sordu Zane onu tekrar yakalamadan önce uzaklaşırken.

"Soğan ve balık dışında her şey olur," dedi Zane cekete uzanırken. "Önce sigara içmek için dışarı çıkacağım, tamam mı?"

Ty telefona yönelirken, "O şeyler seni öldürecek," diye uyardı.

Zane arka verandaya yönelirken sigarasını dudaklarının arasına almıştı bile. "Sanırım kurşunlar önce beni yakalayacak," dedi alaycı bir ifadeyle dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken.

Ty bir an için onun ardından baktı, huzursuzdu. Kendisini tuhaf hissetmesine neden olan durumun ne olduğundan emin değildi. Derin bir iç çekti ve en yakın pizzacıyı arayarak siparişini verdi ve teslimat için telefon numarasını verdi. Sonra dar merdivenlerden çıkarak küçük sıra evin ön tarafındaki yatak odasına gitti ve çarşafı yataktan çekmeye başladı. Bardaki kız, pahalı purolar ve muhtemelen Mike'ın Sert Limonatası gibi kokuyorlardı. Ty ayrıntılar konusunda biraz bulanıktı. Ne olursa olsun, Zane'in bunlardan herhangi birinin kokusunu almasına gerek yoktu.

Zane dumanı içmek için acele etmeden, tepeden aşağıya doğru uzanan ve apartmanların çatılarından görünen şehre baktı. Birkaç uzun dakika boyunca kendi duygularını, neden aynı anda aylardır hissetmediği kadar sabit ve sarsılmış hissettiğini düşündü. Daha istikrarlıydı, çünkü Ty'la birlikteydi. Öyle olmak zorundaydı. Ama sadece imalar bile onu sarsıyordu. Diğer adama nasıl olup da bu kadar bağımlı hale geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu konuda nasıl bir şey yapabilirdi? Daha da önemlisi... bu konuda bir şey yapmak *istiyor muydu?*

Tanrım. Başını salladı. Zane "onun" ne olduğunu bile bilmiyordu. Ama yok olmasından korktuğunu biliyordu. Ty'ın tekrar çekip gitmesini izlemek istemiyordu. Sigarasını bitirdi, betonun üzerinde söndürdü ve daha önce bu amaçla kullanılmış gibi görünen saksıya bıraktı. Zane kısa bir süre, Ty sigaraya bu kadar karşıysa burada kimin sigara içtiğini merak etti ve derin bir nefes aldı. Ty'ın alışkanlıklarını biliyordu. Düşünmeye gerek yoktu. Önce düş almalıydı. Sonra başka hangi duyguların baş gösterdiğini görecekti. Umarım anladığı duygular olurlardı.

Ty'ı üst katta, yedek çarşaf takımını ararken ve dolabın üst rafını karıştırırken kendi kendine mırıldanırken buldu.

Zane kapı aralığında durdu. "Havlular burada mı?" diye sordu, Ty'ın vücudunun uzunluğuna bakarak ve içinde canlanan arzuyu geri iterek.

Ty omzunun üzerinden baktı ve başını salladı. "Banyo," diye cevap verdi. "Ben de temiz çarşaf arıyordum."

Zane başını salladı ve dolaba kısa bir süre baktı. En üst rafta duran eski, yıpranmış bir motosiklet kaskını görünce şaşırdı. Bu konuda bir şey söylemedi, hatta gördüğünü bile belli etmedi ama uzaklaşırken Ty'a merakla baktı. Banyoyu bulmak kolaydı. Soyundu, sonra taze bandaja kaşlarını çattı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Burnunu kaşdı. En iyisi onu çıkarmaktı. Sadece ıslak, yapışkan ve yapışkan olacaktı ve bu sadece iğrençti. Bandı çekebildiği kadar hızlı çekti, çok fazla deri çıkarmadığında hoş bir sürpriz oldu. Suyu açtı, oyuğun kenarını tekrar dürttü ve en derin yerinden ince bir kırmızı akıntının süzülmesini izledi.

"Biliyor musun, sanırım ıslatırsam daha da çok acıyacak," diye mırıldandı kendi kendine. Tezgâhtan bir bez aldı ve duşa girerek bezi üst kolunun üzerinde tuttu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ty'ın sesi kapı aralığından yumuşak bir sesle sordu.

Zane çenesini çevirerek şeffaf duş perdesinin arkasından baktı. Ty biraz dalgalıydı ama tanınabilir haldeydi. "Bandajı unutmuşum," dedi Zane. "Onu çıkardım ki... yapış yapış olmasın."

Ty, sanki çok mantıklıymış gibi başını sallayarak, "Gloppy," diye yineledi. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye tekrarladı.

"Evet."

Ty buna küçük bir gülümseme verdi ve banyoya girerek düğmeli gömleğini başının üzerinden çekip yere fırlattı. Ardından takım elbise pantolonunu ve külotunu çıkardı ve duşa girmeden önce onları da yere bıraktı ve bir eliyle Zane'in kolunun üzerindeki beze hafifçe bastırdı.

Ty bezi tuttuğunda, Zane sırtını suya döndü ve başını spreyin içine eğerek ıslandı, bir elini saçlarını ıslatmak için suyun içinde gezdirdi. Sıcak suyun yüzüne dökülmesine izin verdi, omuzlarından ve vücudundan aşağı süzülürken sessizce inledi. Ty hiçbir uyarıda bulunmadan ona doğru adım attı ve onu duş duvarına doğru sertçe itti, su ikisinin de üzerinden akarken onu açıklıkla öptü.

Zane'in iniltisi Ty'ın dudaklarından çıkarken hiç dinmedi. Sağlam kolunu Ty' etrafına doladı ve aldığı kadar iyi verdi; daha önce her seferinde olduğu gibi cızırtı içinde patladı. Bunu arzulamıştı. Denemişti

Alkolün unutkanlığı ve uyuşturucunun uçuruculuğu, ama bununla eşleşecek bir şey bulamamıştı. Ty'ın dokunuşu eşsiz ve yeri doldurulamazdı. Bu fikir onu sersemletti ve bir eliyle kendini duvara yaslayarak biraz bocaladı.

Ty ona yatıştırıcı bir şekilde mırıldandı ve bir hırıltıyla kendini Zane'in bedenine sertçe bastırdı. Zane yanağını Ty'ın şakağına sürtmek için çenesini indirdi ve Ty'ı olabildiğince yakınında tutmak için kendini duvara yasladı - pratik olarak suyun dışında. Kalçalarını oynatarak, ilgisini fazlasıyla çeken sikini Ty'ın ıslak kalçasına doğru kaydırды. Ty sessizce mırıldandı ve Zane'in dudağını ısırды, kalçalarını Zane'in içine doğru salladı, elleri ıslak vücudundan aşağıya doğru kayarak onun etrafında dolaştı ve sahiplenici bir şekilde kavradı. Nefes nefese kalan Zane, Ty'ın kalçalarının ritmine ayak uydurarak birbirlerine sürtünmeye başladı. Boğazından çıkan boğuk bir inilti, akan su tarafından bastırılmadan önce etraflarında yankılandı.

Ty aniden soluk soluğa geri çekildi ve elini Zane'in göğsüne koyup duş kabininde dikkatlice geri adım attı. "Sen duşunu bitir," diye soluk soluğa söylendi. "O zaman bunu doğru düzgün yaparız," diye söz verdi.

Bezi koluna tutmak için uzanan Zane, nefes alıp verirken Ty'a bakmak için buğulu gözlerini kaldırdı. Hem sıcak sudan hem de gördüğü ilgiden dolayı her yeri kızarmıştı.

Ty'ın da en az onun kadar tahrik olduğu belliydi; soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışırken göğsü kabarıyor, su üzerine vurdukça vücudu alarm durumuna geçiyordu. "Önce yemek bile yiyebiliriz," diye ekledi çarpık bir sırıtışla.

Zane homurdanarak, "Seni çevirip tam burada becermeden önce duştan çık," diye uyardı.

Ty dönüp duştan çıkarken, "İtici," diye gözlemledi, ince bir bornoz alıp içine büzülmeden önce kendini sakinleştirmek için bir süre orada durdu.

Zane gözlerini kapadı ve yana döndü, su kolunun üzerinde tuttuğu bez parçasına işlemeye başlarken ısınan yanağını serin fayansa bastırdı. Ty'ın kontrolünü kaybetmesine neden olan şey neydi? Kolu acıyla sızlarken sertçe nefes aldı, sadece bezi bıraktı ve sabunu alıp temizlenmek için arkasını döndü.

İş i bittiğinde Ty pizzayı, insanların kapıya sırlsıklam ve hâlâ bornozla gelmesine alışkın olduğu anlaşılan, etkilenmemiş bir teslimatçı çocuktan almış ve mutfak tezgâhına birkaç soda koymuştu. Duştan çıkar çıkmaz Zane kot pantolonunu silkeledi ve kaşlarını çattı. Darmadağın olmuşlardı. Onları bıraktı ve büyük havluyu beline sardı. O kadar uzun süre giysiye ihtiyacı olacak gibi değildi.

Merdivenlerden inerek mutfaktaki Ty'a katıldı ve mutlu bir şekilde inledi. "Pizza. Tanrıların yemeğı."

Ty ona sadece çarpık bir gülümseme verdi ve pizza kutusunu onun önüne itti. İkisinin de yemesi uzun sürmedi. Aç olmalarına rağmen, ikisi de başka bir şey istiyordu.

Sonunda Zane tabureden , havlusu kalçalarına tehlikeli bir şekilde indi ve boş içki kutusunu çöpe götürdü. Ty içkisini bitirirken onu izledi. Bekliyordu.

Bir açlık doyurulurken, daha büyük olanı neredeyse bastırıyordu. Zane dönüp Ty'a doğru yürüdü, elindeki kutuyu alıp barın üzerine koydu ve çenesinden tuttu. "Seni o yatakta, altımda istiyorum, *şimdi*."

Ty'ın vücudu bu sözlerle anında tepki verdi. Beklentiyle dudaklarını yaladı ve vücutlarını birbirine bastırarak ayağa kalktı. "Beni özledin, ha?" küçük bir sırtışıla bahse girdi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Zane, Ty'ı daha yakına çekerek. "Eroinden bile betersin."

Ty kısa bir süre durdu ve başını Zane'e doğru eğdi. "Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim," diye mırıldandı.

Zane başını yana eğdi ve Ty'ın gözleriyle buluşmadan içini çekti. "Eroin arzuluyorum."

"Ah, Tanrım," diye inledi Ty tekrar hareket edip Zane'den uzaklaşırken. Yavaşça lavabo tezgâhına doğru yürüdü, ensesini ovuşturdu ve kendi kendine homurdandı. "Biliyor musun, gittikçe daha kötü bir fikre dönüşüyorsun."

Zane içini çekti ve tekrar en yakındaki tabureye oturmak için kaydı. Dirseklerini tezgâha . "Haklısın," dedi bir eliyle yüzünü ovuşturarak. "Ve başka bir bağımlılık *tam* da ihtiyacım olan şey, söylememe izin ver

sen." Bu bağımlılığın zaten içinde derinlere kök salmış olmasından korkmasına aldırmadı.

Ty sırtı Zane'e dönük bir şekilde durmuş, ellerini lavabonun üstüne koymuş, tepedeki ışıkların paslanmaz çelikteki yansımasına bakıyordu. Bağımlılık olarak adlandırılmak, özellikle de bir bağımlı tarafından, hiç hoşuna gitmiyordu ve Zane'in bu düzenlemeyi nasıl gördüğü konusunda endişelenmeye başladı. Ty başını eğdi ve kaşlarını çatarak gidere baktı. O anda aklına Zane'e sorabileceği pek çok şey geldi. Ty'ın kendini aptal yerine koymadan sorabileceğini bildiği tek şey, "Kullanıyor musun?" sorusuydu.

Zane gözlerini kapattı. "Sadece sen," en iyi cevaptı, vermek istediği cevaptı. Ama *doğru* cevap bu değildi ve yalan söylemeye hakkı yoktu. "Sert çekirdekli bir şey değil," diye itiraf etti sonunda. Miami'ye ilk geldiği birkaç ay kendine zarar vermişti. Ty'ın umurunda olup olmadığını merak ediyordu.

Ty doğruldu ve Zane'e bakmak için döndü. "Şişeye geri mi döndün?" diye tarafsızca sordu.

Ty'ın gözlerine sabit bir şekilde bakarken kesin bir olumsuzluktan başka hiçbir şey onu başka türlü ikna edemezdi ve Zane bunu yapamazdı. Biraz omuz silkti. "Evet."

Ty gözlerini kaçırdı ve başını salladı, sözsüz bir şekilde merdivenlere doğru yürüdü ve ikinci kata yöneldi. Zane mutfakta otururken iç geçirdi ve yavaşça kalkıp onu takip etti. Ty, Burns'ün ofisine çağrılmadan önce giydiği eşofman altını aldı, bornozunu bir kenara fırlattı ve Zane merdivenleri çıktığında içine adım atıyordu.

"Peki o zaman," dedi Zane'in odaya girdiğini duyar duymaz. "Bir içki içmemin sakıncası yoktur herhalde," dedi Zane'in yanından geçip tekrar aşağıya, mutfığa yönelirken.

Zane iç çekti. Bu soruyu cevaplamış oldu. "Elbette," dedi, banyoya gidip külotunu ve kirli kotunu tekrar giydi ve kolundaki yırtığa bir kez daha baktı. Burnunu çekti ve dar merdivenlerden aşağı inerek, buzdolabından bir şişe almış ve mutfak tezgahının başında durmuş, şişenin kapağını poker fişi gibi parmaklarının üzerinde oynatarak içen Ty'la karşılaştı.

Zane karşısındaki tabureye oturdu ve bir elini ıslak saçlarında gezdirdi. "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Birçok anlamı olan bir soruydu bu.

"Bir içki ister misin?" Ty alaycı bir tavırla teklif etti.

Zane gözlerini kısarak başını sertçe salladı. "Sadece geceyi burada geçireceğim zaman," diye mırıldandı.

Ty aynı alaycı tonda, "Bu her şeyi daha iyi yapıyor," diye karşılık verdi. "Miami'deki *chicoların* bebekler gibi uyuduğunu hepimiz biliyoruz."

Zane'in yüzü sertleşti. "Madem umurunda değil, neden bu konuda bana bok atıyorsun?"

"Umursamayan bir adam gibi mi konuşuyorum?" Ty sesindeki düşmanlığı uzak tutmaya çalışarak sordu.

Bu Zane'in kısa kesmesine neden oldu ve keskin cevabı boğazında düğümlendi. Ty'nin sesi... üzgün müydü? Kesinlikle kızgın görünüyordu. Dört ay aradan sonra, Zane yeniden içmeye ve uyuşturucu kullanmaya başladığı için kızgındı. O tehlikeli duygusal bölgeye geri dönmeden ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Yani tekrar bırakmamı mı istiyorsun?" diye sordu, sesi eşitti.

Ty gözlerini kapadı ve başını eğerken öfkeyle homurdandı. Gözlerini ovuşturarak ve yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı ve "Vagonda olmanın amacı da bu zaten," dedi.

Zane, "Ve açıkçası vagonda olma olayına çok saygı duyuyorum," diye karşılık verdi ve tabureden kayarak gömleğini almak için yukarı çıktı. Bu iş iyi gitmeyecekti ve daha fazla taciz için burada kalmaya gerek görmüyordu. Kararını o anda vermişti ve anda mantıklı gelmişti. Ty'nin bira şişesinin en yakın duvara çarpma sesi onun çıkışını takip etti.

Zane merdivenleri çıkarken durdu ve adam mutfağın ortasında dururken dönüp Ty'a baktı. "Senin derdin ne lan?"

"bile değil, değil mi?" Duvar Sert Limonata ile damlayıp köpürürken Ty hararetle sordu. "Orada öldürülmüş olman umurunda bile değildi."

Zane omzunu duvara yasladı ve başını geriye doğru eğerek tavana baktı. bir soruya ne cevap verdin? Gerçeği mi?

"Neden umursayayım ki? İşimi yaptım ve birlikte çalıştığım hiç kimse zarar görmedi."

Ty bir an için ona ters ters baktı, sonra başını bir kez daha eğdi ve sakinleşmek için ellerini tezgâhın üzerine koydu. "Tamam o zaman," dedi sonunda yumuşak bir sesle.

Zane'in içinde öfke yeniden alevlendi ve bunu bastırmaya da hiç niyeti yoktu. "Yani şimdi hiçbir açıklama yapmadan hayatımın dört ayını yargılayacak mısın? Siktir git, Grady." Merdivenlerden yukarı çıktı ve banyoya girdi. Uzun bir an için neredeyse Ty'ın umursadığına ikna *olmuştu*.

"Bana söylemiştin," diye öfkeyle seslendi Ty, arkasından merdivenlerden çıkarken, "biri seni umursamayalı ne kadar uzun zaman oldu! Bunu yapmayı imkânsız hale getiriyorsun!" diye bağırdı banyo kapısına yaklaşırken.

Zane dondu kaldı, ellerini lavaboya dayadı ve yutkunmaya çalışmasına rağmen gözlerinde beliren ve yüzünü kaplayan acıya baktı. Gergin bir sessizlikten sonra Ty'ın yakınında durduğunu hissetti ve kısık sesle, "Çeteleye dört ay daha ekle," dedi.

"Rekor için mi gidiyorsun?" Ty hararetle sordu. "Çünkü Florida'da birlikte çalıştığın insanlar umurumda bile değil."

"Ne diyorsun Ty? Çünkü söylediğini *düşündüğüm* şey hakkında yaklaşık dört kez fikrimi değiştirdim," diye tersledi Zane ona dönmeden önce. "Beş yıl boyunca kimseyi umursamadım ve sonra umursadığımda da elimden kayıp gitmesi konusunda hiçbir şey yapmadım."

"Ty yavaş ve inatçı bir ses tonuyla, "Sana bir şey olursa üzüleceğimi söylüyorum," diye cevap verdi.

Zane'in öfkesi soldu orada öylece durup içi sızlarken Ty'a baktı. "Seni incitmek istemiyorum."

Ty'ın buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Derin bir iç çekti ve başını salladı. "Bu yapmamız gereken şeyi engelleyecek mi?" diye sordu uzun süren gergin bir sessizlikten sonra teslimiyetle.

"İçmeyi bırakacağım," diye söz verdi Zane uzun bir aradan sonra, gömleğini yerden almak için döndü.

"Ya diğerk.. bağımlılıklarınız?" Ty yavaşça sordu.

Zane başını eğdi ve Ty'a dönmeden önce boynundaki gerginliğin bir kısmını atmaya çalıştı. "Bunu kontrol altına alacağım," diye mırıldandı ve koyu renk gözlerini Ty'ın vücuduna dikti.

Ty yatak odasının serin havasında hafifçe titredi ve uzaklara, pencereye ve küçük balkona doğru baktı. "Bu gece burada mı kalacaksın?" diye sordu sonunda yenik bir sesle.

Aynada kendine bakan Zane, her ne kadar istemese de cevabının ne olması gerektiğini biliyordu. "Hayır. Ben önden gidip çalışabileceğimiz bir yer bulacağım," dedi sessizce. Ty'a bu kadar yakın kalmak onun için iyi bir fikir olamazdı. Bu çok ama çok cazipti ve buna asla karşı koyamayacağını biliyordu.

Ty içini çekti ve başını öne arkaya çevirdi. "Peki buna ne dersin?" dedi bıkkınlıkla. "Kalmanı istiyorum," dedi Zane'e yavaşça.

Zane içini çekti ve Ty'a doğru yürümek için döndü, kollarını onun beline doladı ve alınlarını aniden birbirine bastırmak için eğildi. Ty sormuştu; Zane de karşılıksız bırakmayacaktı. "Yani," diye mırıldandı. "Bu şımartabileceğim bir bağımlılık mı?"

Ty'ın gözleri temas eder etmez kapandı ve başını yana çevirip kollarını Zane'e dolayarak yumuşak bir iç çekti. "En azından seni öldürecek bir şey değil," diye cevap verdi.

Zane'in ağzının kenarları yukarı kalktı. Bunu söyleyebileceğinden pek emin değildi. "Kalacağım," diye mırıldandı.

Ty cevap olarak sadece başını salladı, geçici kucaklaşmadan ayrılmadı. Çenesini Zane'in omzuna dayadı ve yavaşça nefes verdi. Zane onun kollarını belli belirsiz sıktı. "Hiç sıkıcı bir an olmuyor," diye mırıldandı. Tanıştıkları ilk andan beri birbirlerine çok benziyorlardı.

"Evet, bu kadar hıyar olmasaydın..." diye mırıldandı Ty küçük bir gülümsemeyle.

Zane kıs kıs güldü. "Pisliğin teki olduğun için işe yarıyor."

"Bu kelime oyunları hakkında konuşmamız gerekecek." Ty uzaklaşırken ve yavaşça yatağa doğru yürüdü. İki adam da seks yapmayı düşünmüyordu.

daha uzun. Ty'ın omuzlarının çökmesinden, sinirlenmek için kalan enerjisini de tükettiği anlaşıyordu.

"Mm hmm," diye cevap verdi Zane, onu takip ederek. Önce birkaç viski shot içmeden uyuyup uyumadığına bağlı olarak, biraz uyku takdir edilmeyecek gibi değildi.

"Bir daha kötü bir kelime oyunu yaparsan bacağına tekme yi yersin. Nerede olduğumuz umurunda değil," diye tehdit etti Ty dönüp çenesini kaldırırken.

Zane kollarını kavuşturarak, "Ah ah ah, unutuyorsun, acı beni bırakmaya teşvik etmez," diye dürtükledi.

Ty, Zane'in kaval kemiğine hızlı bir tekme atarak karşılık verdi. Zane güldü ve Ty'ı belinden yakalayarak neredeyse ayaklarından kaldırdı ve etrafında savurdu. Ty beceriksizce çırpındı. Onun cüssesinde ve tavrında bir adam bez bebek gibi oradan oraya savrulmaya alışık değildi ve bu belli oluyordu. Zane'in cüsse avantajı sonunda işe yarıyordu. Kıs kıs güldü ve Ty'ın ayaklarını altına almasına izin verdi. "Bayılıyorsun," diye alay etti.

"Tanrım," diye tersledi Ty, gerçekten yerde olduğundan emin olmak için Zane'i bir süre daha tutarken. Zane kollarını ona dolamaya devam etti ve öne doğru eğilerek Ty'ın boynunun yan tarafına sokuldu. "Şey, bu... biraz utanç verici," diye mırıldandı Ty neredeyse kendi kendine.

Zane sırttı ve diğer adamın görüp tekrar huysuzlanmaması için yüzünü yaklaştırdı. Ty teslim olmuş bir iç çekişle kendisine sarılmasına izin verdi. Bir esnemeyi engelleyemeyen Zane, Ty'ın tenine karşı mırıldandı, henüz hareket etmek istemiyordu.

"Yatak, ha?" Ty sonunda kollarını Zane'e dolayıp başını okşarken mırıldandı.

Zane başını salladı, uzun zamandır ilk kez bol miktarda alkolün yardımı olmadan uykulu hissediyordu.

Ty, "Kıçını temiz çarşaflarıma sokmadan önce o iğrenç kotu çıkar," diye uyardı. Zane, Ty onu izlerken itaatkâr bir şekilde soyundu, uyumak için sadece külotunu bıraktı, sonra Ty geri çekildi ve yatağa girmesi için başını salladı. "Sonra görüşürüz," diye söz verdi yorgun bir gülümsemeyle.

Zane homurdanarak ona baktı ve yatağın ayak ucuna doğru sürünüp yumuşak bir iç çekişle karnının üzerine uzandı.

Yastık. Ty bir süre onu izledikten sonra kapıya doğru yürüdü ve arkasından sürünerek içeri girmeden önce ışığı kapattı.

"Burada olacak mısın?" Zane uykulu bir şekilde sordu, bir elini Ty'ın koluna hafifçe dokunacak şekilde kaydırıldı.

"Eğer değilsem, balkona bak," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Ty, yan yatıp elini Zane'in sırtında gezdirirken.

Diğer adam hafifçe mırıldandı ve hızla uykuya daldı. Gözleri kapalıyken yüzündeki gölgeler ve incelik daha da belirginleşmişti. Ty ona bakarken usulca iç çekti.

Bu durum bariz bir şekilde tanıdık geliyordu. Ancak daha önce rolleri tersine dönmüştü ve Ty henüz akıl sağlığını korumak için maddelere başvurmak zorunda kalmamıştı. Uzandı ve kaşlarını çatarak parmak uçlarını Zane'in yüzünün yan tarafında gezdirdi. Onun için de yapılacak pek bir şey yoktu, Zane'in gücenmeyeceği bir şey.

Bölüm 11

Zane rüyalar ve sarsıntılar onu irkilerek uyandırmadan önce birkaç saat uyumayı başarmıştı. Hızla doğruldu, orada olmayan silahına uzandı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. Yanındaki yatakta yatan adam yatağın zıplamasına tepki olarak inledi ve yan yattı. Bunu gören Zane nerede ve neden olduğunu hatırladı ve kalbi sakinleşmeye başladı. Karanlıkta pek bir şey göremese de Ty'a baktı. Saate baktı ve iç çekti. Lanet olası iki saat. Artık tamamen uyanıktı ve daha fazla uyuma şansı yoktu.

Yatak başlığına yaslanıp karanlığa bakarak düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. Bir gün önce olsa bir şişeye vururdu. Şimdi... bir dizini göğsüne doğru çekti ve iç çekti.

Ty kıpırdamadan ya da gözlerini açmadan uykulu bir şekilde, "Otururken uykuya geri dönmek daha zor, mankafa," diye mırıldandı.

Zane'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bunu fark etmemiştim, teşekkürler," diye mırıldandı ve bir elini Ty'ın saçlarında gezdirmek için uzandı. Zane bunu yüksek sesle itiraf etmemiş olsa da onun yanında olması rahatlatıcıydı. Yine de, bir şekilde zaten söylemiş olduğunu düşündü, değil mi?

Ty ona huysuzca vurdu ve tekrar mırıldandı, Zane'in yanına otururken bir kolunu onun kucağına attı. Yüzünü Zane'in kalçasına yasladı ve uykulu bir şekilde iç çekti. Elini tekrar Ty'ın saçlarına yerleştiren Zane, Ty başını geriye doğru sallarken onu nazikçe okşadı. Artık içki içmek yoktu; geceleri uyumak zor olacaktı, vites düşürmek zor olacaktı. Muhtemelen sabaha daha kötü bir durumda olacaktı ve Ty'ın uyanmak ve ayakta kalmak için hap içmesine tahammül edemeyeceği kesindi. Yüzünü buruşturdu. Ty onu bulmadan önce diğer tenekeyi ceketinden çıkarmalıydı.

"Uyu artık," diye mırıldandı Ty kalçasına doğru. "Ve içmeyi düşünmeyi bırak."

Zane omzuna vurdu. "Piç kurusu," diye sessizce küfretti ve kendini yere bıraktı. Durdu ve sakinleşti, kendisine doğru kıvrılmış adamın karanlık gölgesine baktı. Çok fazla vakit geçirmiş gibi .

Bu tür bir rahatlık geliştirmek için aylar önce birlikte yeterince zaman geçirmiştik, ama yine de vardı.

"Hadi," diye mırıldandı Ty başını kaldırıp arkasına yaslanırken ve yanındaki yatağı okşarken.

"Ty," dedi Zane yorgun bir sesle. Bu işe yaramayacaktı. Tekrar uykuya dalar dalmaz hemen uyanacaktı. Tetikte çok fazla zaman geçirmişti. Ama Ty'ı uyanık tutmak istemiyordu, bu yüzden aşağı kaydđ ve yan tarafına döndü, ona baktı ve başını koydu.

Ty, kolunu Zane'in başının altından geçirirken boğuk ve uykulu bir sesle, "Yuvarlan," diye emretti. İyi bir önlem için omzunu itti.

Zane kaşlarını çatarak onu sırtına doğru itmesine izin verdi. Ty, Zane tekrar yan yatıp yüzünü dönene kadar onu kucakladı ve Ty ona doğru sokuldu. Kolunu koruyucu bir şekilde Zane'in üzerine sardı ve iç çekerek burnunu Zane'in saçlarına soktu.

"Uyu," diye fısıldadı yatıştırıcı bir şekilde, Zane uyumazsa kendisinin de uyumayacağını biliyordu. Yanında gergin bir beden varken dinlenmesi imkânsızdı.

Zane uzun bir süre şaşkın bir şekilde orada yattı ama Ty ona sarıldıkça daha da rahatlamaya başladı. Bu... tarif edilemez bir şeydi. Uykunun tekrar yaklaştığını hissedebiliyordu ve Zane değışiklik olsun diye dinlenebileceğini umdu.

Uykuya dalmaya başladığında hafifçe seğirdi; Ty'ın vücudunun sıcaklığı ve nefes alışının sesi Zane'i uyuyacak kadar rahatlattı, Ty'ın kollarında uzun zamandır olmadığı kadar güvende hissetti.

İki adamdan biri bir sonraki uyanışında Ty'dı ve hareket etmeden uyanıyordu. Sabah ışığı pencerelerden sızıyordu ve usulca inledi. Zane hâlâ yan yatıyordu, tam Ty'ın onu yatırdığı yerde, Ty ona sarılmış halde derin bir uykundaydı. Tekrar uyanmak şöyle dursun, hareket bile etmemişti. Ty kendini dikkatlice toparladı ve mümkün olduğunca az ses çıkararak banyoya doğru ilerledi. Döndüğünde Zane hâlâ hareket etmemişti.

Ty sıcak yatağı geri döndü ve onun yanına uzandı. Yavaşça boynunu öptü ve sıcak tenine sokuldu. Zane hafifçe kıpırdandı ve dokunuşun alışılmışın dışında olduğunu fark ederek uyanmaya başladığında nefesi kesildi.

Ty, Zane'in kıpırdadığını hissedince usulca, "Günaydın," diye mırıldandı. Zane sessizce, neredeyse sorgularcasına mırıldandı. "Uyan," diye fısıldadı Ty.

Biraz hareketlenmeye başlayan Zane daha derin bir nefes aldı ve yüzünü Ty'a doğru çevirdi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Uyanma vakti geldi mi?" diye sordu, sesi yumuşak ve uykudan ağırlaşmıştı.

Ty, Zane'in tenine sokulmaya devam ederken, "Yataktan çıkmamız için bir saat kadar vaktin var," diye cevap verdi.

Zane birkaç minnettar ses çıkardı ve Ty'a yaklaştı. "Uyanmak istemiyorum... bu çok güzel," diye mırıldandı.

"Biraz daha uyumak ister misin?" Ty daha yumuşak bir sesle sordu.

"Mmm. Sadece sen kalırsan," diye mırıldandı Zane belli belirsiz, tekrar uykuya dalmak üzereydi.

"Eğer kalırsam sana uygunsuz şeyler yapabilirim," diye uyardı Ty alçak bir sesle, eli yavaşça Zane'in boğunda gezinirken.

Zane'in ağzının köşesi yukarı kalktı. "Mmmm. Rüya görmediğim sürece sorun yok," diye mırıldandı ve elini önündeki şiltenin üzerinde gezdirdi.

Ty daha da yaklaştı, kendini daha da yukarı kaldırırken Zane'i kalçasından geriye çekti. "Bu dikkat dağıtıcı olmaya başladı," diye Zane'e yumuşak bir şekilde bilgi verdi, dudakları Zane'in kulağına doğru hareket ediyordu.

Zane kısık sesle güldü ve sonunda gözlerini açtı. "Bu mu?" diye sordu, sadece dokunmak için Ty'ın elini kendi eliyle kapattı. Ty'ın parmakları yavaşça Zane'in kalçasına girdi ve Zane kalçalarını ona doğru esnetti.

Ty, Zane'in boynunu öperken hiç düşünmeden, "Her sabah böyle uyanmanın avantajları olabilir," diye mırıldandı.

Zane dudağını ısırarak bu düşüncenin onu ne kadar memnun ettiğini görmezden gelmeye çalıştı ama arzusunun kıvrımlarını da görmezden gelemiyordu. "Evet," diye kabul etti.

Ty daha da yukarı itti ve Zane'i sırt üstü yatması için çekti, eli sıcak teninde aşağı yukarı dolaşırken onu yavaşça öptü. Zane kolunu Ty'ın beline dolayarak öpücüğü onun kontrol etmesine izin verdi. Tanrım, buna alışabilirdi. Buna alışmak *istiyordu*.

Yumuşak bir şekilde inleyen Ty, Zane'in bacaklarından birinin üzerine binerek dizini bacakların arasına soktu ve onları ayırmaya zorladı.

"Evet," diye teşvik etti Zane, ellerini Ty'ın sırtından aşağı kaydırıp kığını kavrayarak kasıklarını birbirine yaklaştırdı. Ty hırladı ve onu daha sert öptü, kendini Zane'in bacaklarının arasına soktu ve onu sabit tutmak için ellerini kürek kemiklerinin altına kaydırıldı. Zane, Ty hareket ettikçe hareket ediyor, Ty aldıkça ağzı veriyor, Zane'in vücudu ona karşı sallanmaya çalıştıkça hızlanıyordu.

Ty usulca Zane'in ağzına doğru soludu ve bir elini saçlarına dolamak için uzandı, sürtünme için kasıklarını birbirine kaydırıldı. Komodinin üzerindeki telefon ısrarla çalmaya ve titremeye başladı ve Ty bir öpücük daha çalmadan önce telefona hırladı. Zane'in elleri Ty'ın üzerinde sıkılaştı. "Telefonu boş ver, beni beceriyor olman gerekiyor" demeyi o kadar çok istiyordu ki, öpücüğü uzatmak yerine bitmesine izin verdi.

Ty gerindi ve telefona uzandı, kalçaları Zane'i daha da sert iterken inledi ve telefonu kapıp açtı. Zane'in vücudunun üzerine tekrar yerleşirken "Ne?" diye cevap verdi. Diğer uçtaki ses neredeyse ayırt edilebilecek kadar yüksekti ve belli ki kadındı. Ty dinlerken Zane'in boynunu ısırarak için başını eğdi.

Ellerini Ty'ın kalçalarına yerleştiren Zane'in göğsünde bir uğultu yükseldi ve yavaşça vücuduna sürtünürken diğer adamı kendine doğru çekmesi için ona açtı verdi.

Ty tekrar komodine uzandı, çekmeceyi çekip çektiştirirken telefondaki sesin izin verdi. Çekmeceyi karıştırdı, sonunda bir tüp kayganlaştırıcı ve ardından yırtık bir prezervatif kutusu çıkardı. Zane'i tekrar öptü ve telefonu Zane'in kulağına kısa ama içten bir küfür duyabileceği kadar yaklaştırdı. Zane, Ty'ın dudaklarına karşı gülümsedi. Belli ki Ty'ın onu becermesini engelleyecek kadar kritik bir durum değildi, bu yüzden hattın diğer ucundaki kişinin sinirlenmiş olmasını daha az umursayamazdı. Zane yardım etmek için kalçalarını kaldırdı ve bir eliyle külotunu yakalayarak kalçalarına doğru itti.

"Evet," diye fısıldadı Ty ona yardım için uzanırken, külotu daha da aşağı itti ve onu tekrar öptü. Telefon elinden düşüp yastığın altına kaydı ve diziyle Zane'in bacaklarını daha da ayırırken kayganlaştırıcıya uzandı. Zane külotunu yana attı ve Ty'a yer açmak için bacaklarını daha fazla açtı. Aleti çoktan dikleşmişti ve

Ayakta. Ty'ın ona dokunması uzun sürmemiştir. Hiç sürmedi. Nefesini içine çekerken başını çevirdi ve kadınsı sesin hâlâ konuştuğunu duydu.

"Ty?" diye sordu küçük ses öfkeyle. "Ty! Beni dinliyor musun?" diye bağırdı.

Ty telefona uzandı ve diğer eliyle Zane'in bacaklarının arasına uzanırken telefonu tekrar kulağına götürdü. "Dinliyorum," inandırıcı olmayan bir şekilde homurdandıktan sonra telefonu ağzından uzaklaştırdı ve bir parmağını Zane'in içine sokarken onu tekrar öptü.

Yumuşak bir ıglağa karşı dudağını ısırarak Zane, Ty'ın eline doğru eğildi, gözlerini sıkarak kapattı ve çarşafı kavrıdı. Kahretsin, bunu çok istiyordu ve Ty'ın telefon görüşmesine rağmen bunu yapıyor olması onu daha da çıldırtıyordu. Zane bir elini kendi etrafında kıvrırmak için kaldırdı, başparmağını hafifçe ağrıyan horozunun başı üzerinde gezdirdi.

Ty, telefonun diğer ucundaki kadınla uğraşmak bir yana, karmaşık düşünceleri bile zar zor oluşturabiliyordu. Zane'i istiyordu, sadece Zane'i ve onu hemen o anda istiyordu. Bir parmağını daha yavaşça içine kaydırđı, daha hızlı gitme arzusuyla neredeyse titriyordu.

"Bana bir özür borçlusun!" diye bağırdı kadının sesi cep telefonundan ve Ty telefonu tekrar bırakıp Zane'in saçlarını kavrıdı ve boynunu ısırabilmek için başını sertçe geriye çekti. "Ty!" diye bağırdı kadın.

Zane nefes nefese kaldı, başını geriye eğdi ve dişlerinin derisine süründüğünü hissettiğinde elini Ty'ın yanlarına sıkıştırdı. Zane kendi sikini sıkıca kavrıdı, zevk şimdiden içine işliyordu. Daha da iyi olacaktı. Rahatsız edici ses, fark etmekte zorlanmadığı küçük bir vızıltıydı. Tüm dikkati Ty'ın ellerindeydi. Ve Ty'ın elleri daha da ileri gidiyor, dişlerini Zane'in boynuna geçirirken parmakları Zane'in içinde hınzırca dönüyordu.

Telefondaki kadından gelen bir başka ıglağla dolu talep Ty'ın kısa kesip telefonu kapmasına neden oldu. "Stacey, seni sonra ararım," diye homurdanarak telefonu kapattı ve omzunun üzerinden fırlatarak yatağın kenarına, ayaklarının dibine tehlikeli bir şekilde bıraktı. Zane'i tekrar öpmek için eğildi ve temasla birlikte yüksek sesle inledi.

Zane daha fazla dayanamadı. "Ty... lütfen," diye inledi.

Sanki söylediğini vurgulamak istercesine, yatağın ucundaki telefon çalmaya ve titremeye başladı. Ty bunu görmezden geldi, bunun yerine tüm dikkatini Zane'e odakladı ve onu güzel, sert bir sikişe hazırladı. Telefon karmakarışık yatak örtülerinin üzerinde öfkeyle zıplarken onu açıklıkla öptü ve prezervatif paketine uzanıp parmaklarını çekip avucunu Zane'in sikinin uzunluğunda alaycı bir şekilde kaydırıdıktan sonra yırtıp açtı.

Zane, Ty'ın elini üzerinde hissettiğinde bir çığlığı bastırdı ve kalçalarının Ty'ın eline çarpmasını engelleyemedi. "Siktir," diye nefes aldı. "Siktir, Ty...."

"Henüz değil," diye homurdandı Ty prezervatifi takarken ve Zane'in kalçasının arkasını çekiştirmek için uzanırken. Telefon sonunda çalmayı bıraktı ve Ty Zane'i tekrar dağınık bir şekilde öptü. Saniyeler sonra, sabit hat çalmaya başladığında Ty yavaşça Zane'in vücudunu itiyordu.

Zane homurdandı. "Kim lan bu kız?" diye sordu, ellerini Ty'ın üzerinde tutarak sert kaslarının üzerinde gezdirdi. "Boş ver," diye soludu Ty içinde hareket ederken. "O sadece benim sahip olduğum şeyi istiyor." Ve bilerek kalçalarını eğdi ve Ty'ı daha derinlerine sokmak için yukarı doğru sallandı.

Ty inledi, dudaklarını Zane'in çenesine bastırıp daha sert iterken sesi iniltiye yakındı.

Ty'ın telesekreterdeki sesi mutfaktan duyulabiliyordu, mesaj bırakılmaması konusunda uyarıyordu çünkü zaten mesajlara asla geri dönmüyordu ve ardından Ty ellerinin üzerine kalkıp kalçalarını esnetirken yüksek bir bip sesi duyuldu. "Dinleme," dedi Zane'e gergin bir sesle, içine doğru sallanmaya başlarken.

"Siktir," diye nefes aldı Zane. "Senden başka bir şeye dikkatimi verebileceğimi mi sanıyorsun?" Ty'ın içinde hareket etmesine odaklanmakta zorlanıyordu; dört aydır bunu özliyordu ve şimdi sahip olduğuna göre? Artık bunu özlemeyecekti. "Hadi, sik beni," diye homurdandı, parmakları Ty'ın omuzlarını kazıyordu.

Ty küçük bir hırıltıyla karşılık verdi, bir eli Zane'in saçlarına giderek onu yerinde tuttu ve gerçekten içine girmeye başladı. Yatak onların hareketleriyle sallanıyor, yatak başlığı zamanla iniliyor ve uzaktan telesekretere bağiran öfkeli bir kadın sesi duyuluyordu. Ama Zane'in kulakları kendi kalp atışlarının ve Ty'ın nefes nefese kalışlarının sesiyle doluydu. O

Ona karşı sallanmaya başladığında Ty'ın adını haykırdı ve itişlerin etkisini yoğunlaştırdı. Horozunu pompalamak için elini aralarına soktu ve şok dalgaları çoğaldı.

Ty yüzünü Zane'in boynuna gömüp sırtındaki ve bacaklarındaki kasları itmek için kullanırken "Siktir, evet," diye tısladı.

Hareketler Zane'in vücudunu eğmesine neden oldu, yavaş, neredeyse durgun sallanma onu herhangi bir çılgınca vuruşun yapabileceğinden daha fazla delirtti. Tüm bunların altında kızın sesini duyabiliyordu ama o anda bunu düşünemiyordu. Bu, başka bir şeye odaklanamayacak kadar inanılmaz hissettiriyordu.

Aletini çekerken Zane'in göğsünde alçak bir inilti oluştu, Ty'ın yavaş, ritmik hareketi ateşi daha da yükseltti ama yeterince kıvılcım sağlamadı. "Ty... Tanrı aşkına... yalvarmak zorunda mıyım?" Zane çaresizce sordu, dizlerini yukarı çekerek Ty'ın daha hızlı hareket etmesini, daha sert itmesini sağlamaya çalıştı.

Ty ona cevap vermedi, bunun yerine bir çaba homurtusuyla itişlerinin ritmini hızlandırdı.

Zane cesaretle nefesini tuttu ve orgazmın içinde sıkılaştığını hissederken başını geriye attı. Yumruğunu kendi üzerinde sıktı. "Çok uzun sürmez..." diye mırıldandı.

Ty alçak ve gürleyen bir sesle, "Hadi Garrett," dedi. "Her yerime boşal," diye fısıldadı Zane'in tenine karşı.

Zane'in vücudu kasılmaya başladı ve eli kendi üzerinde daha hızlı hareket etti. "Ty...", diye tısladı. Ve birkaç hamle daha yaptıktan sonra olduğu yerde sarsıldı ve boşalırken bağırdı, sıcak sıvı her darbeye aralarına bulaşıyor ve her seferinde zevkten neredeyse delirmiş bir şekilde haykırıyordu.

Ty gözlerini kapadı ve inledi, kalçalarını her itişinde daha sert itiyor ve homurdanıyordu. Karnı Zane'in kaygan parmak eklemlerine sürtünürken, "Bir gün," diye zorlukla mırıldandı, "bir köşede oturup senin otuz bir çekmeni izleyeceğim," diye söz verdi. Sadece bu düşünce bile onu uçurumun kenarına getirmeye yetti ve orgazmı engellemek için hareketlerini yavaşlatmaya çalıştı. Ama yavaş sallanmanın yarattığı sürtünme hâlâ çok fazlaydı ve telesekreterin son bip sesini bastıracak kadar yüksek bir çıglıkla boşaldı.

Zane'in bağırsakları Ty'ın sözlerine tepki olarak tekrar sarsıldı. Kahretsin, Zane bunu, Ty'ın gözlerini üzerinde hissetmeyi çok isterdi. Ty'ın adını uzun uzun ve alçak sesle inledi. Ty işkenceli sürtünme boyunca sallandı ve sonunda nefes kalarak küçük bir solukla yere yığıldı. Yatağın ucundaki cep telefonu titreşmeye ve şarkı söylemeye başladı, yatağın kenarına doğru dans etti ve sonra bir takırtıyla yere düştü.

Ty titreyerek ayağa kalktı ve Zane'i nefes nefese öptü, ondan dikkatlice çekildi ve bunu yaparken inledi. Zane akılsızca ona sarıldı, onu tekrar kendine çekmeye çalıştı ama Ty onun yerine yan yattı ve Zane'i de kendisiyle birlikte çekti. Zane'i bir kez daha, neredeyse nazikçe öptü ve sonra sırt üstü yattı. Telefonun sesi yatağın ucunda, yerde bir yerde kesildi ve Ty yüksek sesle iç çekip rahatlayarak gözlerini kapattı.

"Önceki gece onunla birlikteydim," diye itiraf etti alçak, soluk soluğa bir sesle.

Zane usulca iç çekerek Ty'ın yanına uzandı ve yanağını onun üst koluna yerleştirdi. Boş boş Ty'ın şimdi ne kadar daha kesilmiş göründüğünü düşündü. Farklı görünmüyordu ama bir şekilde daha sert hissediyordu. Belki de Zane daha önce değişiklikleri fark edemeyecek kadar kendini kaptırmıştı. Yine de Ty'ın fiziksel çabalar dışında kendisini meşgul edecek çok az şeyi olduğunu tahmin edebiliyordu. Zihinsel olarak "yorucu" hiçbir şey yapmaması emredilen tıbbi iznin nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Ty gibi aktif biri için geriye kalan tek şey fizikseldi.

"Umarım o gece yaptığımdan daha iyidir," diye mırıldandı Zane dalgınca, aklı şimdi öfkeyle zonklayan kurşun yarasına dönmüştü.

Ty başını hafifçe çevirdi ve çenesini Zane'in başına yaslayarak kolunu dikkatlice Zane'in boynuna doladı. Aklına gelen her şeyin ya Zane'i gerçekten kızdıracağını ya da yalan olacağını bildiği için hiçbir şey söylemedi.

Zane bir süre öylece nefes alıp verdi ve sonunda gülümsedi. "Bir köşede oturup otuz bir çekişimi mi izleyeceksin?" dedi. "Vay, vay."

Ty hafifçe kızardı, ancak sabahın ilk ışıklarında bu pek fark edilmiyordu. "Kulağa eğlenceli geliyor," diye kısaca açıkladı.

"Mmmm. Katılıyorum," diye mırıldandı Zane dudaklarını Ty'ın tenine çevirip ona doğru uzanırken. İç çekti, ses Ty'ınkine karşı boğuklaştı

omuz. "Her şeyi bir kenara seni tekrar becermek istememe neden olan şey ne?" diye sordu ciddi bir şekilde.

Ty şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve başını hafifçe çevirdi. "Old Spice'tan olmalı," diye zayıf bir şaka yaptı. Zane homurdandı ve başını salladı, ancak Ty'ın terli teninin kokusunu içine çekmek için başını çevirdi. "Bilmiyorum o zaman," diye mırıldandı Ty çenesini eğerek daha ciddi bir şekilde.

Zane uzun bir süre sessiz kaldı ama aptal gibi görünmeden söyleyebileceği bir şey olmadığını hissetti. Sinirleri geri geliyordu ve titremenin tehdit edici olduğunu hissedebiliyordu. Sırt üstü yuvarlandı, iki elini de yüzünü ovma için kaldırdı ama gözle görülür bir şekilde titredikleri için yumruk yapmak zorunda kaldı. Lanet olsun, lanet olsun. Aşermeden önce biraz daha olacağını ummuştu. Ve işe gitme vakti geldiğinde içki içemezdi. "Gitmemiz gerek," diye mırıldandı belli belirsiz. Sesi çok zayıf çıktığı için yüzünü buruşturdu.

Ty bir an hareketsiz yattı, konunun aniden değişmesinden dolayı şaşkındı. "Evet," diye homurdanarak kabul etti sonunda ve ayaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Kendini toparladı ve temizlenmek için banyoya doğru yürüdü.

Zane, kafa karıştırıcı duygular içinde Ty'ın uzaklaşmasını izledi. Kahretsin, bir vuruşa ihtiyacı vardı. Zane bacaklarını yataktan kaldırarak aşağıya indi, önce merdivenlerin altındaki küçük banyoya, sonra da ceketine yöneldi. Lanet haplardan kurtulması gerekiyordu, yoksa deli gibi hap alacaktı ve bu da Ty'ın yanında kendini kontrol etmesini çok daha zorlaştıracaktı. Ty'ı fena halde kızdıracağından bahsetmiyorum bile.

Ty, Zane dışarı çıkarken çarşafların hışırtısını duydu ve elinde nemli bezle banyo aynasının önünde durup birkaç dakika bekledikten sonra şüpheye kapıldı ve sessizce onu takip etti. Zane'i düşündüğü şeyi yaparken bulmamayı umarak külotunu ve kot pantolonunu giymek için acele etmedi. Zane'in zaten uyuşturucu bağımlısı olduğu çok açıktı ve Ty, Zane'in zulasının yakınlarda olduğunu bilecek kadar bağımlı tanıyordu.

Zane ceketini karıştırdı ve hapları içinde taşıdığı kutuyu buldu. Açmadı, sadece tenekeyi deri kılıfına sinirli bir şekilde vurdu, yine onlardan kurtulmaya çalıştı. Ty arkasından gelip sessizce mutfak tezgahına yaslandığında hâlâ oradaydı. Zane o kadar

Ty'ı duymayacak kadar kendi iç mücadelesine gömülmüştü ve teneke sinirli bir şekilde tıklamaya devam ediyor, hızlanıyor, yavaşlıyor, hızlanıyordu.

Ty sessizce onu izledi, Zane gözle görülür bir şekilde kendisiyle mücadele etmeye devam ettikçe kaşları daha da çatıldı.

Zane'in eli tenekenin etrafında kıvrılırken titredi ve gözlerini kapattı. Vazgeçebilirdi. Vazgeçebilirdi. Uyuşturucuyu isteyen vücudu değildi. Kafası istiyordu. Derin bir nefes aldı, gözlerini açtı ve döndü, Ty'ı orada görünce olduğu yerde dondu kaldı. Ty onun gözlerine duygusuzca baktı ve sonra yavaşça elindeki kutuya baktı.

"Nane şekeri mi?" diye

sordu açıkça. "Hayır."

Ty'ın çenesi sıkıştı ve sonra tekrar gevşedi. "Bunlar için biraz erken değil mi?"

Zane iki saniye kadar açıklama yapmayı düşündü. Bunun yerine uzanıp Ty'ın elini tuttu. Tenekeyi avucuna koydu, parmaklarını üzerinde gezdirdi ve sonra yanından geçerek üst kattaki banyoya yöneldi. Ty onun gidişini izledi, sonra tekrar tenekeye baktı ve dudaklarını büzdü. İç çekerek tenekeyi arka cebine koydu ve toparlanmak için yatak odasına yöneldi.

Zane duştaki soğuk suyu açtı ve küvetin kenarına oturup kendine lanet okudu. Bundan daha kolay olmalıydı. Daha önce de bırakmıştı ve çok daha zor bir şeydi. Bu patlayıcılar o kadar da önemli değildi.

Duşa girdi. Peki neden kaybedecek daha çok şeyi varmış gibi hissediyordu? Uyuşturucuya duyduğu özlem kafasının içinde yankılanıyor, bir içki bulma dürtüsü midelerini kemiriyor ve bir sigara arzusu parmaklarını seğirtiyordu. Tanrım, kendini mahvetmişti. O zamanlar artık umurunda değildi. Bunun bir sorun olacak kadar uzun sürmeyeceğini düşünmüştü. Vücudu titreyerek duvara yaslandı ve kendini kontrol etmek için savaştı.

Havaalanında Ty'ın alelacele ayırttığı ticari uçuşu bekleyene kadar ikisi arasında başka bir şey konuşulmadı. Havaalanındaki barın salonunda oturup CNN'i izlediler, Ty sabırsızlıkla parmaklarını masaya vuruyordu.

Zane bütün sabah titrek ve dalgındı, diğer ayakkabının düşmesini beklerken gergin ve gergindi. Geldiği için de bir o kadar gergindi.

Ty'ın bu konuda ne yapabileceğini merak ediyordu. Ty'ın onlar hakkındaki fikrini değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu ve hâlâ rahatsız eden de buydu; Ty'ın kendisi hakkındaki fikrine zarar vermiş . Ty ise Zane'in verdiği hapları ima bile etmemişti.

Sonunda, yarım saatlik bir gecikmeden ve daha fazla sessiz kalamayacak kadar huzursuz olduktan sonra, Ty barın köşesine monte edilmiş televizyondan Zane'e baktı ve başını eğdi. "Şehirde nerede kalacağımıza dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

Zane düşüncelerinden sıyrılarak gözlerini kırptırdı. Ty'a baktı ve omuz silkti. "Tahmin edilemeyecek bir yer. Queens, belki," diye düşündü. "Ya da Chinatown."

Ty başını salladı ve portakal suyunu yudumladı. "İyi fikir," diye karşılık verdi, adama söyleyecek başka bir şey düşünemiyordu.

Ty tekrar sessizliğe gömüldüğünde Zane tekrar düşüncelere daldı, endişelerini bir kenara iterek davayla ilgili anılarına odaklanmaya çalıştı. Yine de pek başarılı olamıyordu, özellikle de odanın karşısındaki barda parti varmış gibi görünürken. Gürültülü bir grup şişeleri birbirine vurduğunda irkildi. Tanrım, burada olmak istemiyordu. Ty'ın dairesine dönmek, sabahın erken saatlerindeki gibi kıvrılmış ve sıcak olmak istiyordu.

Ty oturdu ve duygusuzca izledi. İç çekti ve saatine baktı, dizleri huzursuzca zıplıyordu. Zane'e usulca, "Hâlâ bu davadan çekilebilirsin," dedi.

Zane gözlerini Ty'ınkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Sorun dava değil. Sorun benim," diye mırıldandı ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyacak şekilde kaydı.

"Benim sorunum sensin," diye hatırlattı Ty.

"Senin sorunun ne?" Zane biraz kaşlarını çatarak sordu.

Ty, "Eğer kendini toparlayamıyorsan, o zaman benim sorunum sensin," diye açıkladı. "Bunun tek başına yapılabilecek bir iş olmadığını daha önce de belirtmiştik."

Zane'in yüzü hareketsizleşti ve gözlerini pencerelere çevirerek doğruldu. "Kendimi ," dedi huysuzca. İçerisi pek hoş olmayacaktı ama zamanı geldiğinde bunu da halledecekti.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" Ty aniden sordu.

Koyu renk gözleri kararan Zane, cevabı bırakın Ty'a, kendisine bile açıklayabileceğinden emin değildi. "I..." Dudaklarını birbirine bastırdı ve mizah yapmaya çalıştı. "Kendimi utandırmaktan mı korkuyorum?"

Ty bir an düşündükten sonra, "Buna inanmıyorum," diye cevap verdi. Başını eğdi ve Zane'e dikkatle baktı. "Ne oldu? Ölmek mi? Yalnız kalmak mı? Yalnız *ölmek* mi?" diye alaycı bir tavırla sordu. "En azından bunlar korkulacak meşru şeyler," diye ekledi Zane cevap vermeden önce.

"Ölmekten korkmuyorum," diye mırıldandı Zane. Aslında tam tersiydi. Ölümü başka birinin yapmasından korkuyordu. Bu ne kadar yapışkan ve duygusal bir düşünce, diye düşündü karanlık bir şekilde ve ruh hali daha da bozuldu.

"Hadi ama Garrett," diye mırıldandı Ty daha yakına eğilirken. "Eğer birbirimizi anlamsızca becerebiliyorsak, birbirimize karşı dürüst olabiliriz."

Zane'in gözleri Ty'inkilerle buluşmak için yana kaydı ve aynı hızla uzaklaştı. Konuştuğunda, çıplak bir fısıltıydı. "Beş yıl boyunca kimseyi umursamadığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Ve bunun nasıl değiştiğini?"

"Öyle mi?" Ty sorgulayarak cevap verdi. O sırada Zane'in kaybettiği karısından bahsettiğini düşünmüştü ama şimdi bu yeni bağlamda yanıldığını hissediyordu.

Zane'in dudaklarını hüznü bir gülümseme büktü. "Becky beş yıl önce öldürüldü," söze girdi, görünüşte hazırlıksızdı.

"O senin karındı," dedi Ty dikkatle, kafası biraz daha karışmıştı.

"Evet. Ondan sonra kimseyi umursayacağımı düşünmemiştim," diye cevap verdi Zane sessizce. "Neredeyse on yıldır evliydik. Sanki yarım bir anda yok olmuş gibiydi. Bunu başka türlü açıklayamam."

Ty yavaşça başını salladı ve plastik şişesinin kapağını huzursuzca masanın üzerinde kaydırdı. "Devam et," diye davet etti.

Tanrım. Zane kendini aptal gibi hissediyordu. "Kimseyi umursamıyordum, kendimi bile. Ve yaptığımı...." Zane'in çenesi sıkıştı ve gözlerini pencereye odakladı. Karşısında oturan adam dışında her şeye. "Gitmesine izin verdim."

Zane konuşurken Ty farkında bile olmadan elindeki hap kutusunu çıkarmıştı. İçi boş tenekeye neredeyse öfkeyle vurdu. "Demek bu sensin," dedi bir çırpıda, "kaçmasına izin verdiğin birinin özlemini çekiyorsun."

Zane şaşkınlıkla masaya baktı ve küçük tenekeyi gördü. Şok içinde Ty'a baktı ve Ty'ın ya sözlerinin anlamını kavrayamadığını ya da bunları kendisine uygulamadığını fark etti. Rahatlamış hissetmesine rağmen, aynı zamanda eskisinden daha kötü hissetti. Gözlerini teneke kutuya dikti. "Onları buraya getirmemeliydin." Soruyu geçiştir. Soruyu geçiştir. Soruyu unut Ty. Cevabı bilmek istemezsin.

Ty ona sadece boş boş baktı. "Böyle edersen onlara ihtiyacım olabileceğini düşündüm," diye tersledi sonunda.

"Lanet olsun," diye tısladı Zane, eli tenekeyi almak için parladı. "Sensin, seni pislik," dedi.

"Ben neyim?" Ty savunmaya geçerek sordu. "Onları geri ver," diye ekledi tıslayarak ve eliyle bir hareket yaparak.

Zane eğildi ve Ty'ın gömleğinin önünden tutarak onu öne doğru çekti. "Çekip giden *sendin*," diye homurdandı ve onu hafifçe sarsıp sandalyeye geri itti.

Ty'ın sandalyesi kendini tekrar düzeltmeden önce tehlikeli bir şekilde sallandı, ancak Ty şok olmuş ela gözlerle Zane'e bakarken bunu fark etmemiş gibiydi. "Ne?" diye sordu aptalca, sesi boğuk ve normalden biraz daha yüksekti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Zane, ayağa kalktı ve tenekeyi cebine koydu. "Bir içkiye ihtiyacım var." Bara doğru yürüdü. Ne boktan bir durumdu.

"Garrett," diye bağırdı Ty onun ardından.

Zane sadece dört adım ötede olduğu yerde durdu, vücudu Ty'ın emredici sesi karşısında sarsılarak durdu. Omuzlarını yavaşça dikleştirdi ve dinlediğini belirtmek için çenesini çevirdi.

Ty yavaş ve ölçülü kelimelerle ona "İçkiye ihtiyacın yok," dedi.

Sertçe nefes alan Zane, gözlerini kapatıp başını öne eğerken uzun bir süre nefesini tuttu. Elleri yavaşça kalkarak deri ceketinin ceplerine girdi ve öylece durdu. Peki, şimdi ne olacak? Gitmek

İleri mi? Geri mi dönsün? Tekrar çok fazla alkolün verdiği unutkanlığı diledi ama Ty'ın sözleri içinde yankılandı ve olduğu yerde kaldı.

Bir anlık gergin bir sessizliğin ardından Ty, "Şu hapları bana ver," diye rica etti.

Zane otomatik olarak döndü, geri yürüdü ve Ty dışında her yere bakarak tenekeyi uzattı. Ty tenekeyi aldı, gözleri Zane'in üzerindeydi ve onu delip geçiyordu. Tenekeyi kanvas ceketinin cebine koydu ve sonra sandalyesinde kaydı. Uzun bir iç çekişle gözlerini kapadı ve burnunun kenarını ovuşturdu.

"Yani, diyorsun ki... ne?" diye mırıldandı sonunda elini sallayarak. "Bana aşık mısın?"

"Hayır," diye ısrar etmekte gecikmedi Zane. "Sana olanları önemseydiğimi anladığımı ve sonra çekip gitmene izin verdiğimi söylüyorum," diye yanıtladı inatla. Ty'ı sevmek hakkında hiçbir fikri yoktu. Tüm bu kavram onu çok korkutuyordu ve bu olasılığı düşünmeyi bile reddediyordu. Yine de ortağını *önemseyebilirdi*, değil mi? Bundan zarar gelmezdi.

Ty yavaşça başını sallayarak "Tamam," diye cevap verdi. "Yani şimdi ya beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun ya da kendini yok etmeye çalışıyorsun," diye cüret etti. "Belki ikisi de," diye omuz silkti ve Zane'e bakmaya devam ederek göz teması kurmasını bekledi. "Anlamadığım şey neden olduğu."

Zane dişlerini sıktı, sonra omuzları ve tavrı çöktü ve bitkin görünüyordu. Başını kaldırdı ve gözleri teslimiyetle doluydu. "Seni daha yakına çekemem, değil mi?" diye sordu sessizce.

Ty, Zane'in gözlerine duygusuzca bakarken uzun, gergin bir sessizlik anı yaşandı. "Belki herkesin içinde değil," diye cevapladı sonunda.

Zane sessiz bir şekilde ona baktı ve başını hafifçe salladı. Ty onunla dalga mı geçiyordu? Sesi açıklanamayacak kadar ciddiye.

"Ciddiyim," diye uyardı Ty, başını hafifçe eğip kısık gözlerle Zane'e baktı ve dudaklarını zorlukla fark edilebilir bir şekilde kıpırdattı. "Beni herkesin içinde taciz etme."

Zane gözlerini kırıştırdı ve biraz irkildi, tamamen şaşırmıştı. Karşısında oturan adamdan hiç de beklediği bir cevap değildi bu. "Tamam mı?" diye cevap verdi, kaşları çatılmıştı. Hâlâ Ty'ın bir şey yapmadığından emin değildi.

zincirini çekiyordu. Tanrım. Zane'in tek istediği Ty'ı becerebilmek ve adamın öldürülmediğinden emin olmaktı. Bu yeterince basit değil miydi?

"Tamam," diye tekrarladı Ty başını sallayarak. Önce havaalanı salonuna, sonra da üzerinde yükselen Zane'e baktı. "Dikkatleri üzerine çekiyorsun," dedi ortağına kayıtsızca.

Az önce ne olduğundan hâlâ emin olmayan Zane başını salladı, olduğu yerde döndü ve erkekler tuvaletine yöneldi. İçki yok, uyuşturucu yok ve Zane'in ellerini üzerinden çekemediği bir uyuşturucu iş ortağı. Peki, tamam. Sadece birbirlerine yeniden alışıyorlardı, değil mi? Delicesine tatmin edici ve bağımlılık yaratan seks sadece bir bonustu. Hissettiği başka her şeyi itebildiği kadar uzağa itti.

Yalnız kalan Ty, Zane uzaklaşırken gözlerini devirdi ve omuzlarını sarkıttı. Zane'le uğraşmak, ona karşı bir pislik olmaya cesareti olmadığına çok daha zordu.

Zane banyoya gitti ve yüzüne soğuk su çarptı, yüzüne ve gözlerinin altındaki koyu halkalara baktı. Bir gecelik uyku aylarca süren yoksunluğu telafi etmemişti. Ne kadar berbat görüldüğünü fark etti; neden daha önce fark etmemişti ki? Neredeyse ısınmış bir ölü gibi görünüyordu. Ty'ın endişelenmesine şaşmamalıydı. Zane yüzüne biraz daha su çarptı. Bu saçmalığı kafasından atması gerekiyordu yoksa delirecekti.

Lavabonun üzerinde durduğu sırada tavandaki hoparlörler çatırdayarak Ty ile birlikte bekledikleri uçağın kalkmakta olduğunu duyurdu. Zane son bir nefes aldıktan sonra birkaç kağıt havlu kaptı, yüzünü ve ellerini kuruladı ve Ty'a katılmak üzere banyodan çıktı.

Yerlerine oturur oturmaz Ty kaşlarını çatarak Zane'e döndü. "Burns seni bu iş için çağırdığında davayı takip edip etmediğini sordu mu?" diye sordu aniden.

"Evet," diye yanıtladı Zane emniyet kemerini çıkarıp . "Neden?"

"Ona ne söyledin?" Ty sordu.

Zane ortağına bakarken kaşlarını kaldırdı. "Ona hayır dedim." "Ona gerçeği söyledin mi?" Ty bastırdı.

Zane kaşlarını çattı. "Evet. Neredeyse on dört haftadır *varoşlarda* gömülüydüm. En az o kadar zamandır İspanyolca olmayan hiçbir şey duymamış ya da okumamıştım." Uzun bacaklarını uzatmaya çalışarak koltukta hareket etti.

Ty başını salladı. Beklediği cevap buydu. "Yalan söyledim," diye itiraf etti. "Neden?"

Ty omuz silkerek "Emin değilim," diye cevap verdi. "İlk aklıma gelen bu oldu. Takip edip etmediğimi sordu, ben de daha düşünmeden hayır dedim."

"Peki sen söyledikten sonra?" Zane dürttü.

Ty hemen, "Arkama bakmadım," diye cevap verdi. İnce deri bir cilt çıkardı ve Zane'e uzattı.

"Nedir bu?" Zane portföyü alıp dikkatle incelerken şaşkınlıkla sordu.

"Hastanedeysen ve sonrasında davayla ilgili sakladığım tüm kupürler," diye cevap verdi Ty, kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturup koltuğunda kayarken.

Zane şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bütün boyunca buna devam mı ettin? Bunu neden yapasın ki? Kafanda düzeltmeye çalıştığın onca karmaşa varken?" Pencerede asılı duran kızı gördüklerinde Ty'ın yüzündeki ifadeyi net bir şekilde hatırlıyordu.

Ty yumuşak ve kararlı bir sesle, "Zekâmla alt edilmekten hoşlanmıyorum," diye cevap verdi. "Suçlu hissetmekten de hoşlanmıyorum," diye itiraf etti.

Zane başını kaldırdı ve ona ciddiyetle baktı. Ty gibi bir adamın geçmişten kolayca sıyrılabilceğini düşünmüştü. Davranışları ve tavırları onun şimdi ve burada yaşadığını gösteriyordu ama Zane artık onu her şeyi, özellikle de başarısızlıklarını ciddiye aldığını görecektik kadar iyi tanıyordu. Ve Zane, Ty'ın o kadının ölümünü kendi hatası olarak gördüğünü biliyordu. Ty onu kadına yönlendirmeseydi katil asla gözünü kadına dikmeyecekti. Birdenbire, Ty'ın o dosyada topladığı her şey Zane'e çok önemli göründü. Ona davadan daha fazlasını anlatacaktı. Ona Ty'ı, derinden önemseyebileceğini düşündüğü adamı anlatacaktı.

"Bazı yerlerin altını çizdim. Altını çizdim ve... karaladım. Kapalı bir yerdeydim," diye mırıldandı Ty savunmacı bir tavırla.

Zane başını eğdi, gözleri ısındı ve hafifçe gülümsedi. "Tamam," dedi sessizce, gülmemeye çalışarak. Yüz hatlarını düzeltti ve ciddiyetle tekrar portföye baktı. "Bakmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu elini derinin üzerinde kaydırarak.

Ty dudaklarını büzdü ve sonra başını salladı. "Son cinayetler...." Nasıl devam edeceğinden emin olamadığı için tereddüt eder gibiydi. Zane endişeyle kaşlarını çattı. "Onları morgda buldular," dedi Ty boğuk bir sesle.

"Morg mu?" Zane midesinin derinliklerinde ani bir düşüşle sordu.

Ty başını eğerken, "Adli tabip ve asistanı," diye cevap verdi. Zane başını kaldırdı. "Karen mı? Bu da ne?" diye sordu.

Ty başını kaldırmadı, sanki bu bir şekilde onun suçuymuş gibi başını öne eğdi. Zane dehşetle dosyaya baktı, sonra açtı ve ilk sayfaya bakmak için çevirdi. Makaleler herhangi bir düzen içinde değildi. Sadece Ty'ın bulduğu gibi yerleştirilmişlerdi.

Ancak ilk sayfa kadın hakkındaydı. Keşfini popüler basının tüm kanlı zevkiyle detaylandırıyordu ve Ty bunu kelimesi kelimesine biliyordu. Isabelle St. Claire'in havayolu üniforması içindeki fotoğrafına baktı. "Kadının bulunma şekli," dedi boğuk bir sesle, "cesetlerin bulunma şeklinin düşündüğümüzden daha önemli olduğunu düşünmeye başlamama neden oldu."

Zane makaleye geri dönmeden önce ona baktı. "Devam et," diye davet etti.

"Aslında peşinde olduğu *kurbanlar* değil," diye tahmin yürüttü Ty. "Önemli olan durumlar," diye devam etti ve bir sonraki sayfayı işaret etti. "Kurbanları peşinde olduğu duruma uymak zorunda, ama bunun dışında kim oldukları umurunda değil. Daha sonra ME ve asistanının peşine düştü."

Zane yüzünü buruşturarak ona baktı.

Ty acımasızca başını salladı. "Ama öldürdüğü ajanlarla aynı şekilde değildi, ya da bizim gibi ya da sadece kurtulmaya çalıştığı diğer insanlar gibi. Bir şey yaparken tesadüfen ona rastlamışlar gibi değildi. Metodikti. Sanırım planlı kurbanlardı, bir nedenle *morgda* öldürüldüler," dedi vurgulayarak.

Sayfaları çeviren Zane, birlikte çalıştıkları siyah saçlı kadının resmini görünce o makalenin üzerinde durdu. Başını iki yana salladı. Ty bunu son birkaç gün içinde, Burns'ten telefon almadan hemen önce yapmış olmalıydı. Bir şekilde hâlâ ayak uyduruyordu. Bu düşünce Zane'in göğsünü acıttı. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Otopsi laboratuvarında kilitliydim. Ama neden? Haklısın; bu işte bir terslik var. Daha önce de hep garip bir konumlandırma vardı. Sadece oradaydılar."

"Doğru. *Morgda*. Diğerlerine bakmaya başladım. İlkinde uyuşturucu kullanan adam yatağında bulunmuştu. İkincisi mezarlıkta bulunan fahişe, ki burası şehrin en seçkin mezarlıklarından biri," diye ekledi parmağıyla dosyayı işaret ederek. "Sonra birbirlerinin yataklarında değiştirilen boyalı saçlı iki kız. Nasıl öldürüldüklerinin ya da kim olduklarının önemli olduğunu sanmıyorum. Sadece nasıl bulundukları önemliydi."

"Peki ya kuş gribi olan adam? Ya da karşılıklı infaza benzeyen ikizler? Onlarda ne vardı?" Zane sordu.

Ty derin bir iç çekip başını salladı ve uçak pistte taksi yapmaya başlarken pencereden dışarı baktı. "Benim teorimle ilgili sorun da bu," diye itiraf etti. "Eyalet sınırlarının ötesinde öldürülenler ikizlerdi. FBI'ın buraya gelmesinin nedeni onlardı. Bulundukları yerin önemi bu. Ama bunun dışında? Nerede ya da nasıl bulunduklarına dair özel bir şey yoktu, sadece neyle öldürüldüklerine dair bir şey vardı."

"Nadir görülen bir hastalığı olan bir adam ve kendi ikizleri olan diğerleri?"

"Uh huh. Başka bir şey çarpmıyor."

"Diğerlerinden farklı olmaları dışında," dedi Zane.

Ty özenle pencereden dışarı bakarken mırıldandı. "Orada bir cevap var ama ben sadece büyük resmi göremiyorum," diye ekledi hayal kırıklığı içinde.

Zane dosyayı sessizce karıştırmaya devam etti, eski davaları gözden geçirdi ve sonra o zamandan beri neler olduğunu okudu.

Ty'ın içinden bir ürperti geçti ve gözlerini kapatıp başını tekrar öne eğdi. "Bu herifin benden daha zeki olduğunu bilmekten nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Zane başını kaldırdı. "O senden daha zeki değil," dedi kararlılıkla. "Sadece içeriden bilgiye sahip."

Ty bu mantık parçasına dudak büktü ve homurdandı. "Sınıftaki öğretmenin ders kitabının kopyasını alan çocuk olduğunu mu söylüyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu dizleri huzursuzca zıplamaya başlarken.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Cevap anahtarına sahip olduğunuzda diğer çocukların test puanlarını geçmek kolaydır," diye belirtti Zane.

Ty gözlerini kapadı ve ovuşturdu. Motorlar gürleyip uçak havalanırken, "Yine de diğer çocukların bundan hoşlanması gerektiği anlamına gelmiyor," diye mırıldandı.

New York'a vardıklarında, kısa bir görüşme sonucunda Büro'dan Tim Henninger ile temasa geçmeleri kararlaştırıldı. Bu oldukça güvenliydi ve muhtemelen işleri halletmenin en uygun yoluydu. Daha önce de onlara yardım etmek için kendini riske atmıştı ve Ty'ın çocuğa karşı doğuştan gelen saygısızlığına rağmen, ikisi de kendi açılarından ona güveniyorlardı.

Onu aradıklarında, sesi onlardan haber aldığı için neredeyse mutlu geliyordu. Ty, nerede buluşmak istediklerini sorarken telefonda titrediğini duyabiliyordu.

Henninger lokantaya vardığında, Ty bir bardak meyve suyu içerken Zane de yemek yiyordu. Masanın aynı tarafına oturmuşlardı, Zane biraz yayılmış, Ty ise dik ve hafif sert oturuyordu. Henninger gözlerini kırıştırarak onlara baktı ve dış görünüşlerindeki değişiklikleri fark etti; Zane'in kirli sakalları Ty'ın daha gösterişli ve profesyonel görüntüsüyle birleşmişti. İlk kez, FBI ajanının içindeki eski denizciyi görmek kolaydı.

"Çocuklar, sizi görmek ne güzel," dedi Henninger sessizce, masanın karşısındaki kabine geçip onlara hafif bir şaşkınlıkla bakarken. Daha yakına eğildi ve ikisine de tuhaf tuhaf baktı. "Ama neden döndünüz?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Ty Zane'e bir bakış attı ve sonra ciddiyetle Henninger'e baktı. "Büro radarının altından uçabilecek birini arıyorlardı. Ve... genel kanı katilin... bizi ıskaladığı yönündeydi," diye tereddütle cevap verdi.

Henninger'in kara gözleri eğlenceyle parladı ve usulca gülerken gülümseyip başını salladı. Gülümseme ona bambaşka bir görünüm kazandırmıştı; Ty'ın başka koşullarda muhtemelen çekici bulacağı bir görünüm. Henninger, garson kız siparişini almak için yaklaşırken biraz da eğlenerek, "Öyle görünüyor," dedi. "Yani onu ortaya çıkarmak için mi buradasınız?" diye devam etti siparişini verdikten sonra. "Eğer radarın altındaysanız, kendinizi ona nasıl tanıtmayı planlıyorsunuz?"

Ty kaşlarını çatı. Burada bulunmalarının nedeni tam olarak bu değildi ama bu şekilde ifade edildiğinde bir anlam ifade ediyordu. Eğer katil davayı bıraktığı için sessizliğe büründüyse, o zaman sadece varlıklarının bile onu tekrar aptalca bir şey yapmaya itmesi mantıklıydı. Bu aynı zamanda onların varlığının başka birinin hayatına mal olabileceği anlamına da geliyordu.

Zane önündeki tabakta bir ısırık waffle'ı evirip çevirdi. "Plan tam olarak bu değildi," diye mırıldandı yarı yarıya kendi kendine.

"Ama katilin dikkatini çekmeyi umuyorsunuz?" Henninger dikkati dağılmış bir şekilde Zane'in çatalını izlerken sordu.

"Onun dikkatini çekmek istemiyoruz," diye yanıtladı Zane dikkatle. "Biz onu istiyoruz. Bize davalardan bahset. İkimiz de döngünün dışındaydık."

"Öyle mi?" Henninger geniş gözlerle onlara bakarak cevap verdi. "Yani son iki cinayet hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz?" sordu, kaşları çatılmıştı.

Ty cevap olarak başını salladı, dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı.

"Size diğer ajanlardan hiç bahsetmediler mi?" Henninger onlara inanamayarak sordu.

Zane başını iki yana salladı. "Sadece temel bilgiler," dedi sıkıca.

Henninger şaşkınlıkla ikisine baktı. Ty hiç de şaşırmış görünmeden ona baktı.

Henninger onlara üzüntüyle, "Adli tabip Karen Bryce ve asistanı Mina Holmes yeniden ortaya çıktığında işlenen cinayetler," dedi. "İkisini morgda, içeride kilitli halde buldular. Kötü ve kanlı bir kavgaya benziyordu. Karen'in boğazı kesilmiş, Mina da boğularak öldürülmüş."

Zane sessizce küfretti ve bir şeyler fırlatma isteğiyle savaşıyor başka tarafa baktı.

Henninger kaşlarını çatı. "Sürekli baştan başlarsak bu adamı bulma konusunda nasıl ilerleme kaydetmemizi bekliyorlar? Demek istediğim, sen olayların tam ortasına çekildin. Henüz öldürülmemiştin; eğrinin önündeydiniz," diye alaycı bir şekilde işaret etti. Gözleri ikisi arasında gidip geliyordu, hâlâ ikisindeki değişimler üzerinde kafa yoruyordu.

Ty kısaca, "Başıma aldığım darbe ilk başta düşündüğümüzden biraz daha kötüydü," diye cevap verdi. "Sonunda pek bir anlam ifade etmiyordum."

Henninger kaşlarını çatarak ve dudaklarını büzerek bir süre sessizce onu izledi. Sonunda bunu kabullenmiş göründü ve arkasına yaslandı.

Zane tabağını itti, Karen'la ilgili haberlerden sonra daha fazla yiyememişti. "Büro onun artık bizden biri olduğunu kabul etti, değil mi? Ofislerdeki güvenlik konusunda bir şey yapan oldu mu?"

"Binada daha fazla kilitli kapı ve daha uzun geçiş kodları dışında mı? Pek sayılmaz," diye cevapladı Henninger başını sallayarak. "Onu ürkütmek istemiyorlar."

"Tanrı aşkına," diye tükürdü Zane nefesinin altından, bir gümbürtüyle arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu.

Henninger onlara şaşkınlıkla baktı. "Siz ikiniz ne yaptınız? Beyinleri mi değiştirdiniz?"

Ty sessizce oturdu ve neden ondan hoşlanmamış olabileceğini hatırlayarak çocuğa ters ters baktı. Zane'in bakışı Ty'inkiyle eşleşti ve Henninger biraz geri çekildi. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Zane biraz daha dik dik baktıktan sonra, "Olaak olan şu," dedi. "Bize tüm dava dosyalarını getireceksin - orijinallerini, kopyalarını değil. -ve daha önce çalıştığımız personel dosyalarını. Her bir parçaya dokunan herkes ve bu davada tek bir kağıt parçasını dosyalayan herkes dahil olmak üzere kanıt listelerini istiyorum."

"Ve bu sefer yükseklerden izin aldınız," diye ekledi Ty. "Gizlice girmene gerek yok."

Henninger gözlerini kırptırdı, belli belirsiz endişeli görünüyordu ve çok açık bir kelime söylemek için ağzını açtı, ama tam zamanında yakaladı. "Bilmek istemiyorum, değil mi?"

Ty sadece omuz silkti ve el değmemiş yemeğine baktı.

"Sadece alın. Birlikte olduktan sonra bizi ara ve onu için tekrar buluşalım. Numaram sende var." Zane kabinden çıkıp ayağa kalktı, cebinden bir tomar para çıkardı ve masanın üzerine bir yirmilik attı.

Henninger hafif bir şaşkınlıkla onun ayağa kalkışını izledi ve sonra hâlâ oturmakta olan ve kendisine boş boş bakan Ty'a baktı. Henninger ona, "Sen olduğunda onu daha çok seviyordum," diye homurdandı.

Ty ona zayıf, sempatik bir gülümseme verdi ve kabinden dışarı kaydı. Zane gözlerini devirdi ve hareket etmesi için Ty'ı dürttü. Ty da onu sertçe dürttü ve restorandan çıkarken ona hırladı. Henninger koltuğunda dönerek onların gidişini izledi ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı.

Zane bir sigara çıkardı ve dışarı çıkar çıkmaz yaktı. Yürümeye başladıklarında, "Ondan hâlâ hoşlanmıyorum," dedi.

"Hâlâ ne demek istiyorsun?" Ty sordu.

"O bir yavru köpek. Bu konuşmayı yapmamış mıydık?" Zane sigarasının etrafında konuştu. Işığın değişmesini beklemek için kaldırımda durdu.

"Onunla bir sorunun olduğunu düşünmemiştim?" Ty sorguladı.

Zane, "İlk başta anlamamıştım ama sanırım bunun nedeni sana kızgın olduğum için kendimi çok kaptırmış olmamdı," diye itiraf etti. "Ama lanet olsun, çok hevesli. Ben hiç bu kadar parlak olmamıştım."

Ty Zane'e yan gözle baktı ve omuz silkti. "Sanırım bu kime sorduğunuza ," dedi.

Zane gözlerini kısarak Ty'a baktı. "Bir karikatürle tanıştın. Bunu biliyorsun."

"Evet, ama yine de bu konuda kabarmayı izlemek eğlenceli," diye usulca güldü Ty, Zane'in ilk tanıştığı adamın ışıltısı gözlerinde parlıyordu.

Caddenin karşısına geçtiklerinde Zane kıkırdayarak gülümsedi ve Ty'a göz kırptı. "Dürtmeyi, dürtmeyi ve beni kızdırmayı seviyorsun," dedi kasıtlı bir çift anlamla.

"Aynen öyle," dedi Ty sırtarak ve sonra aniden durup Zane'in kaval kemiğine bir tekme attı.

"Ah!" Zane ağladı, ancak Ty arkasını dönüp yürümeye başladığında şaşkınlıkla hafifçe gülüyordu.

Ty omzunun üzerinden, "Çelik burunlu botlar giymeye başlayacağım," dedi.

Onlar yürürken Zane homurdandı. Caddenin karşısına bakarken hiç uyardırmadan durdu. "Oooh-detour."

"Ne?" Ty dönüp endişeyle Zane'in görüş alanını takip ederken şaşkınlıkla sordu.

"!" Zane emretti. Sesi birdenbire gerçekten de mutlu çıkmıştı. Ty'ı köşeye kadar çekti ve sonra caddenin diğer tarafına geçti ve özel bir kitapçının şık vitrininin önünde durmak için yarı yolda geri yürüdü.

"Ne?" Ty el oyması tabelaya bakarken tekrar sordu. "duymuştum," dedi

Zane, tabelaya bakarak. "Burası tüm gizem, gerilim, gerilim " Neredeyse yerinde zıplıyordu.

"Gerçek hayatında bu saçmalığa yeterince maruz kalmıyor musun?" Ty gözlerini devirerek sordu. "Hadi," diye emretti arkasını dönerken. "Ben kitap okumam."

"Evet, var. Bir espresso falan al," dedi Zane ve kapıyı açıp içeri girdi.

"Ben espresso içmem," diye inatla arkasından seslendi Ty. Kapının dışında dururken omuzları çöktü ve kısa süre sonra itaatkâr bir şekilde Zane'i dükkâna kadar takip etti.

Ty kapıdan içeri girdiğinde Zane üzerinde "Eski Favoriler" yazan bir masaya göz atmaya başlamıştı bile. Arka planda sessiz bir caz çalıyordu ve ince, beyaz saçlı, gözlüklü bir adam tezgâhın arkasında oturmuş kitap okuyordu. Yan tarafta bir kahve ve espresso barı kurulmuş, hafif hafif dumanı tütüyordu.

Ty inlememek için kendini zor tuttu. Bu lanet yerlerden nefret ederdi. Ona McDonald's'ın sade kahvesini ve tuvalette okuması için *Guns and Ammo*'nun bir kopyasını verin, tamamdı. Kahveyi sevmezdi bile.

Yaşlı adam, parıldayan gözleriyle gözlüklerin üzerinden bakarak, "Görüyorum ki düşünen değil, eyleme geçen bir adamsın," dedi.

Ty kendisine hitap edilmesine biraz şaşırdı, ama hemen toparlanarak "Kağıt kesiklerine yatkınım" diye cevap verdi.

Adam kıkırdadı ve püsküllü bir ayraç kullanarak kitabını kapattı. "Arkadaşınız burada olduğu için mutlu."

Ty, Zane'e olumsuz bir bakış atarak, "Her yerde olmaktan mutlu," diye homurdandı.

"Belki günün geri kalanında daha iyi bir arkadaş olur. Kahve?"

Ty başını salladı ve kaşlarını çatarak tekrar Zane'e baktı. Saatini kontrol ederken adama homurdanarak, "O sende kalabilir," dedi.

Çay fincanını kaldıran adam bir yudum aldı ve spekülatif bir tavırla Zane'e baktı. "İnsanın görünüşünü değiştiriyor, sence de öyle değil mi?"

Ty şaşkınlıkla yaşlı adama baktı ve sonra tekrar Zane'e göz attı. Ajan beş dakika içinde başka bir Jekyll ve Hyde dönüşü yaparak adeta ışıldıyordu. Ty uzun bir süre onu izledi ve göğsündeki bükülme karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sonunda yaşlı adama bir kez daha baktı ve boğazını temizledi.

"Buyurun oturun," diye teklif etti yaşlı adam.

Ty içini çekti ve sandalyeye oturmak için temkinli bir şekilde yaklaştı. İnsanların, özellikle de yabancıların kendisine hitap etmesine hiç alışık olmadığını fark etti. Tehditkâr ve huysuz havası yüzünden çoğu kişi ondan uzak duruyordu. Kayıyor muydu yoksa yaşlı adam sadece deli miydi?

Adam koltuğuna geri oturdu ve kitabını tekrar eline aldı. "Belki yakında sana acır," dedi, sayfaları açıp okumaya geri döndü, burnunun üzerinde düşük duran gözlüklerin üzerinden baktı.

"Bundan çok şüpheliyim," diye mırıldandı Ty dikkatini Zane'e çevirip kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken.

Bir dakika içinde Zane, Ty'ın gözlerini üzerinde hissetti ve omzunun üzerinden bakarak Ty'a gülümsedi. Sonra başını salladı ve elindeki kitaplara baktı. Üç tane seçti ve birkaçını yerine koydu, sonra tezgâha doğru yürüdü. "Bakmayacaksın bile, ha?"

Ty, Zane'in Ty'ın kendisini izlemeyi umursamadığını bilseydi bundan bu kadar zevk almayacağından şüpheleniyordu. Bu yüzden hafif somurtkan tavrını sürdürdü ve başını salladı.

Zane, kitap okuyan ve görünüşe bakılırsa onlara aldırış etmeyen yaşlı adama . "Tamam, ben mutluyum. Bunların parasını ödedikten sonra gidebiliriz." Bu

on dakika bile olmamıştı.

Ty ona baktı ve sonra usulca içini çekerek küçük bir gülümsemenin ortaya çıkmasına izin verdi. "Daha zamanımız var," diye mırıldandı alçak bir sesle.

Zane aptal gibi sırtmamaya çalıştı. Kitapçılara bayılırdı ve bu, endişelerinden ve kara kara düşünmekten uzaklaşmak için iyi bir fırsattı. "Teşekkürler," dedi usulca, gözlerinde tanımlanamaz bir bakışla. Sonra da mağazanın ilerisindeki yığınların arasında kaybolmak için döndü.

O gider gitmez Ty gözlerini göğe doğru devirdi ve yenilgiyle sandalyesine çöktü. Zane'in gözlerindeki o bakış ona her şeyi yaptırabilirdi.

Yaşlı adam ne bir ses çıkardı ne de kitabından başını kaldırdı. Ama gülümsüyordu. Ty ona "Kapa çeneni," diye mırıldandı. Tekrar ona baktı ve adamın okuduğu kitabın üzerindeki altın harfleri okudu:

Edgar Allan Poe'nun Bütün Eserleri.

Ty deri ciltli cilde kaşlarını çatarak bakarken hafızasının derinliklerinde gömülü olan bir şey klik sesi çıkarmaya başladı. Baltimore'da herhangi bir süre yaşamış olan herkes en az bir Poe öyküsü okumuştı. Ty'ın hatırlayabildikleri sadece döşeme tahtalarındaki kalp, şarap mahzenine kapatılan adam ve en son okuduğu *Morgue Sokağı Cinayetleri*'nin adıydı.

"Şuna bakabilir miyim?" diye sordu aniden, doğrulup eski masayı göstererek
Kitap.

Adam başını kaldırıp ona baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Of Elbette," dedi nezaketle ve kitap ayracını dikkatle yerine koyduktan sonra kapatıp Ty'a uzattı.

Ty dizini çevirdi ve orada ciltte yer öykülerin bir listesini buldu. "Bunların hepsini daha önce okudun mu?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Birçok kez," diye yanıtladı adam.

"Bir morgda kilitli kalmış iki insan," diye mırıldandı Ty.

Adam, Ty'ın hâlâ kendisiyle konuştuğunu sanarak, "Bu bir, evet," diye cevap verdi.

"Sarışın bir kadınla esmer bir kadının yer değiştirdiği bir tane var mı?" Ty adama bakarken denedi. "Ya da bir resim hakkında? Dişlerini çektiren bir kız?"

Yaşlı adam önce Ty'a sonra da kitaba şaşkın şaşkın bakarak başını salladı.

Ty hızla ayağa kalktı ve kitabı tekrar yaşlı adamın eline tutuşturdu. "Garrett!" diye seslendi heyecanla.

Zane uzun kitap raflarından birinin etrafında belirdi, hızla ona doğru ilerliyordu ve belli ki telaşlanmıştı. "Ne?" diye sordu endişeyle.

Ty sırtarak ona, "Sanırım az önce bu lanet olası davayı kırdın," dedi. "Git şu kitabın bir kopyasını bul," diye emretti yaşlı adamın elinde hantalca tuttuğu ciltli kitabı işaret ederken.

Bölüm 12

Zane olay yerinin karşısındaki küçük bir dükkânın panjurlarının arasından olan biteni izliyordu. Yirmi dakikadır hiç hareket etmeden izliyordu. Ty onun yanında, pencereden biraz daha uzakta duruyordu çünkü huzursuzdu ve yerinde duramıyordu.

Yerel polisin meraklı seyircileri dışarıda tutmak için bir çember oluşturmalarını, olası tanıkları kordon altına almasını ve olası şüphelileri tespit etmek için sivil polisleri toplanan kalabalığın arasına yaymasını izlediler. Dedektif Pierce ve Holleman'ın şaşkınlık içinde durup başlarını kaşımalarını, Ross ve Sears'ın Henninger ve Morrison'la birlikte gelip onların da başlarını kaşımalarını izlediler. Adli tabibin gelişini izlediler - yeni adli tabibin - iki teknisyen ve bir ceset torbası tarafından takip edilmesini.

"Oldukça kaotik görünüyor. Sanırım içeri girip çıkabilir ve hiç görünmeyebiliriz," diye mırıldandı Ty Zane'e. "Adli tabip yeni; bizi tanımayacaktır. Cesedi incelerken içeriyi epey temizlediğini de biliyorsun."

Zane yavaşça başını salladı, hâlâ izliyordu. Telefonunu çıkardı, birkaç tuşa bastı ve bekledi. Henninger sokağın aşağısında telefonunu çıkardı.

"ME ile birlikte içeri giriyoruz. Geri kalanları dışarıda tutun," dedi Zane kısaca. Diğer ajanın cevap verdiği uzun bir sürenin ardından telefonu kapattı, yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Gidelim," dedi sessizce. "Bloğun etrafından dolaşıp arka tarafa geçelim. Giriş arka taraftan."

Ty başını salladı ve sessizce onu takip etti. Telefon geldiğinde yeni aldıkları Poe öyküleri koleksiyonuyla kitapçıdan çıkıyorlardı ve bu yeni cinayetin teorilerine uyup uymayacağını görmek için neredeyse sabırsızlanıyordu.

Dışarı çıkıp bloğun etrafından dolanarak toplanan kolluk kuvvetlerinden uzaklaştılar ve ambulansın park edildiği arka sokaktan içeri girdiler. Sadece birkaç polis nöbet tutuyordu. Rozetlerini hızlıca gösterdiler ve işgüzar hükümet görevlileri fazla çalışan adamlara homurdandı ve içeri girdiler.

Zane ellerini ceplerine soktu ve kaygan ve yapışkan zeminin üzerine serilmiş dar plastik yollukta dikkatle yürüdü. Her oda kanlıydı. Yeni ME'yi oturma odasında buldular.

Adam omzunun üzerinden onlara baktı. "Siz Büro'dan gelen ekip misiniz?"

Ty önce Zane'e sonra da ME'ye baktı. "Bize ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu soruyu yanıtlamadan.

"Evin sakini yetmiş bir yaşında bir erkek. Kurbanın o olup olmadığını henüz bilmiyoruz ama hiçbir yerde bulunamıyor. Kanın katılaşması dışında ölüm zamanını söylemenin henüz bir yolu yok. Üç ila beş saat arasında olduğunu söyleyebilirim" dedi. Çömeldiği yerden ayağa kalktı ve ellerini kendi vücudundan uzak tutmaya özen gösterdi. Eldivenleri neredeyse bileklerine kadar lekelenmişti. "Hâlâ evin etrafında parçalar buluyoruz. Sanırım kurbanın çoğu burada."

"Olay yeri nasıl keşfedildi?" Zane metanetle sordu.

Adli tabip aralarında bakıştı. "Kurbanın kalbi Federal Plaza'ya teslim edildi ve üzerinde bu adresin yazılı olduğu bir iade etiketi vardı."

"Kalp mi?" Ty düz bir sesle yankılandı.

Zane acı içinde irkilerek elini gözlerine götürürken, ME başını salladı ve sadece ona baktı. Ty etrafına bakındı ve dudaklarını büzdü. Görünürdeki kan kurumaya ve koyulaşmaya başlamıştı. Adamın söylediği gibi gerçekten de parçalar vardı. Kampta geçen bir slasher filminden bir sahne gibiydi. Ancak Ty sakince incelediği sahnenin mutlak dehşetini fark etmiyordu. Bunun yerine, kendisini aylar önce katil hakkında oluşturduğu profile uydurmaya çalışırken buldu.

"Dikkat çekici başka bir şey var mı?" Zane kendini sormaya zorladı. İstiyordu ki

-Oradan çıkmam gerekiyordu. Çok yakında. Kafasını karıştırıyordu.

Adli tabip başını sallayarak, "Cinayet silahı," diye cevap verdi. Olay yeri teknisyenlerinden biri onları beyaz bir örtü ve gümüş şamdanlar içindeki fenerlerle süslenmiş bir şifonyerin yanına götürdü. Örtünün ortasındaki kararmış gümüş tabağın üzerinde kanla kaplı bir demir testeresi duruyordu.

Zane şöyle bir baktı, sertçe başını salladı ve titreyen ellerini sıkıca yumruk yaparak arkasını döndü. Bu kan ve katliam değildi.

Onu çok rahatsız eden şey, birinin bunu yaşayan başka bir insana yapmış olması ve bunun açıkça planlanmış olması fikriydi.

Ty ortağının tepkisini fark etmedi. Bunun yerine, cinayet silahının yerleştirildiği yere merakla baktı ve ilgisini çekti.

"mi bulmuşlar?" diye sordu eliyle tabağı göstererek.

Teknisyen başını salladı. "Bu odada sadece biz vardık, Efendim."

Ty dönüp odaya baktı, önce Zane'e, sonra geri döndü tekrar kanlı zemine baktı. "Başka bir şey var mı?" diye sordu olay yeri görevlisine.

"Tuhaf bulduğumuz tek şey döşeme tahtalarında açılmış bir delik. Bunu yapmak için cinayet silahının kullanıldığından oldukça eminiz," diye yanıtladı teknisyen.

"Delik nerede?" Zane sordu.

"Yatak odası. İşte, size göstereyim," diye yanıtladı adam yakındaki bir kapıyı işaret ederken. "Ama bu bir delik değil. Katil yine üstünü örtmüş," diye ekledi aceleyle, onları evin ön odasına götürürken. "Henüz örtüyü kaldırmadık. Fotoğraf çekmeyi yeni bitirdik."

Ty kaşlarını çatarak yerdeki kabaca kesilmiş kareye baktı. "Bu herif sincap bokundan bile daha çatlak," diye mırıldandı.

Teknisyen ona baktı ve gülümsememek için dudağını ısırıldı.

Zane dikkatle diz çöktü ve tahtadaki çatlaklara baktı. "Eldivenler," diye sordu bir elini kaldırarak.

Teknisyen ona göz kırptı, sonra Ty'a baktı.

"Sence de bunu olay yeri ekibine bırakman gerekmiyor mu, Hoss?" Ty Zane'e işaret ederek sordu.

"Bana eldiven verin," diye Zane.

Teknisyen cebinden birkaç tane çıkardı ve sorgulamadan uzattı. Bunları taktıktan sonra Zane parmaklarıyla döşeme tahtalarındaki çatlakları yavaşça izlemeye başladı. Ty, Zane'in dişlilerinin döndüğünü fark etse de umursamayacak kadar sinirlenmiş bir şekilde onu izledi.

Ty'ın bildiği tek şey, failin Federallerin ilerleme kaydedememesinden dolayı hüsrana uğradığı ve şimdi de bir gösteri yapmaya başladığıydı. Bu

neredeysse heyecanlanmış gibi hissetti. Sahnede, diğer sahnelerin hiçbirinin taşımadığı manik bir neşe duygusu vardı. Ty omzunun üzerinden, gümüş şamdanlarla çevrili tabağın ve cinayet silahının bulunduğu odaya doğru baktı.

Bir parti gibiydi. Kanlı konfetilerle tamamlanmış bir eve hoş geldin partisi gibi. Ama bu mümkün değildi ve Ty kendi akli dengesini merak etmeye başladığında kaşlarını çatı. Katilin henüz davaya geri döndüklerini bilmesine imkân yoktu. Eğer teorileri doğruysa, kutlayacak hiçbir şeyi yoktu.

Zane yere diz çökerek parke zemindeki oyuğu parmaklarıyla çekti ama kaldıramayacak kadar sıkıydı. Ceketinin koluna uzandı ve bıçaklarından birini çıkardı, tahtaların arasındaki boşluğa kaydırđı ve dikkatlice baskı uyguladı.

Tahta kolayca kalktı. Onu çekip bir kenara koydu ve bir sonrakine uzandı.

"Ne yapıyorsun sen?" Zane olay yerini tahrip etmeye başladığında Ty telaşla sordu.

Zane ikinci bir döşeme tahtasını kaldırırken acımasızca deliğe baktı. Arkasına yaslanırken Ty'a "Bir göz at," dedi.

Ty ve teknisyen deliğın üzerine eğilip içine baktılar. İçinde basit bir parça beyaz inşaat kağıdı vardı. Üzerine kanla stilize edilmiş bir kalp çizilmişti.

"Tuhaf," diye gözlemlledi teknisyen düz bir şekilde.

Ty başını çevirip önce adama, sonra da Zane'e baktı. "Muhtemelen bizim simgemiz. Ne bulmayı bekliyordun?" diye sordu merakla.

Zane dikkati dağılmış bir şekilde omuz silkti. "Bilmiyorum. Çocukken parke döşemelerimiz vardı, altlarına bir şeyler saklardım," diye açıkladı sıkıntılı bir sesle. Ayağa kalktı, eldivenlerini çıkardı ve teknisyene uzattı. Topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce sessizce "Teşekkürler," dedi.

Ty kıpırdamadan durdu ve kaşlarını çatarak Zane'in geri çekilişini izledi, sonra tekrar döşeme tahtalarının altına bırakılan nota baktı. İç çekti ve tekrar yukarı baktı. Burada bile, ana suç mahalli gibi görünen yerden uzakta, kan ve vahşet vardı.

"Başka bir insana bunu yapmak için gerçek bir deli olmak gerekir," dedi ME, izlemekte olduğu kapı aralığından ona usulca.

Ty ME'ye bir bakış attı ve başını salladı, kendisinin de failin bunu zihinsel veya ahlaki *olarak değil de fiziksel olarak* nasıl yaptığını anlamaya çalıştığı gerçeğini değerlendirdi. Ayağa kalktı ve yavaşça kapıya doğru yürüyerek adamın yanında durdu.

"Daha da korkutucu," diye mırıldandı adli tabibe, evin içinden Zane'in durduğu arka verandaya doğru bakarken. "Deli olduğunu hiç sanmıyorum," dedi usulca odadan çıkarken, çıkarken plastiğin üzerinde kaldığından emin olarak.

Zane dışarıda durmuş, sigarasını yakmıştı bile. Ty verandaya çıktığında kıpırdamadı. Zane'in gözlerinin altındaki koyu halkalar belirginleşmişti ve bitkin ve hasta görünüyordu. Gözleri hâlâ boştu, sanki o kadar zor bir şey düşünüyordu ki neredeyse kendinden geçecekti.

Ty uzanıp sigarayı dudaklarının arasından aldı ve kot pantolonunun kalın kotuna dayayarak söndürdü. Sonra izmariti gömleğinin cebine koydu ve arka sokağa doğru baktı. Zane'in suç mahallinde sigara içtiğine göre aklını kaçırmış . Dumanın hangi kanıtları yok edebileceğini bilmiyordu.

"Başka biri içeri girmeye çalışmadan gitsek iyi olur," dedi Ty sıkıntıyla. "Henninger onları uzun süre oyalayamaz."

Gary Ross'un derin sesini duydukları anda ambulansın etrafından dolandılar ve Zane ara sokaktan çıkıp caddede ilerleyerek olay yerinden uzaklaştı. Altı blok ötede durdular ve Zane bir sigara daha çıkardı, gözlerinde yine o derin düşünceli bakış vardı.

Ty nazikçe uzandı ve sigarayı parmaklarının arasından aldı. "Bana ne düşündüğünü söyle," diye sakince rica etti.

Zane'in gözleri şaşkınlıkla yanmayan sigarayı takip etti ve Ty'a baktığında baykuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ne?" diye sordu, sigarayı geri almak için uzanırken.

Ty onu daha uzağa çekti ve Zane'e dikkatle bakarken ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

Zane'in kaşları birbirine yaklaştı ve son dakikayı gözden geçirmek için birkaç saniyesini ayırdı. "Ah... döşeme tahtalarını düşünüyordum," dedi Ty'ın eline ve sonra tekrar gözlerine bakarak.

"Peki ya onlar?" Ty dürttü.

Zane başını sallayarak, "*The Tell-Tale Heart*," diye cevap verdi. "Haklıymışsın. Poe hikâyelerini yeniden canlandırıyor. Bu bizi nereye götürür, bilmiyorum. Yine de sonunda şablonu görmek içimi rahatlatmıştı." Burnunu kırıştırdı, sigaradan vazgeçti ve bir tane daha almak için cebinden buruşuk paketi çıkardı.

Ty içini çekti ve sigarayı geri uzattı. "Tamam," dedi. "O zaman o kitabı çıkaralım, cinayetlerin bir listesini yapalım ve Henninger'e gönderelim," diye önerdi. "Ama haklısın, bu bizi ona hiçbir şekilde yaklaştırmaz. O sahne... farklıydı," diye ekledi yorgun bir sesle, zihni hâlâ profilinin yeni şekli üzerinde çalışıyordu.

Zane sigarayı aldı ve paketin üzerine vurdu ama şimdi daha çok Ty'ın sigarayı geri verirken vereceği tepkiye odaklanmıştı. Zane'in sigara içmesini istemiyordu. Bu yüzden olmalı. Ty'ın alaycı sesini hatırladı: "O şeyler seni öldürecek." Sigarayı tekrar paketin içine yerleştirdi ve cebine soktu.

"Nasıl yani?" diye gecikmeli olarak sordu.

Ty sadece omuz silkti ve kaşlarını çatarak yere baktı. "Hadi," dedi usulca, kenara çekilip tekrar hareket etmeye başlarken, "Bir şeyler yazmam lazım."

Zane elini yüzüne götürdü ve park ettikleri yere geri döndüler. Seçtikleri köhne motele dönmeleri biraz zaman aldı ve yol boyunca ikisi de sessizdi. Odaya girdiklerinde Zane ceketini, silahlarını ve botlarını çıkardı ve hemen yatağa yüzüstü uzandı. Belki uyursa aklına bir şeyler gelirdi.

Ty, Zane'i takip etmedi. Bunun yerine, elinde kalem, diğer yatağın ucunda volta atıyor, hareket ettikçe kalçasına vuruyordu. Hoş geldin partisini, vahşet karşısında dehşete kapılamamasını düşünüyordu. Adım attıkça kaşları daha da çatılıyordu.

"Neden volta atıyorsun?" Zane birkaç dakika sonra mırıldandı. "Düşünmek için oturamaz mısın?"

"Hayır," diye tersledi Ty cevap olarak. "Beni rahat bırak."

Zane oturduğu yerden kalktı, belli ki sinirlenmişti. Sessizce homurdanarak ceketine doğru yürüdü ve kapıya yönelmeden önce sigaraları ve çakmağı çıkardı. Ty elindeki sigaralara bakarak onun gidişini izledi. Zane kapıyı çekerek açtı, mandalını iterek açılmasını engelledi ve yanmayan sigarasını dudaklarına götürürken beton yürüyüş yoluna çıktı.

"Neden böyle bir sahne hazırlasın ki?" Ty kapı kapanmadan önce arkasından seslendi.

Hafifçe irkilen Zane neredeyse çakmağı düşürüyordu. Kapıyı iterek yarıya kadar açtı. "Olay yeri mi?" diye sordu, konuşurken dudaklarının arasında sigara vardı.

"Cinayet silahını bir adak gibi hazırladı," diye yanıtladı Ty, onu rahatsız eden şeyi dile getirerek. "Bir... hediye gibi."

"Gümüş tepside, evet. Hiç eğlenmedim," dedi Zane, dumanı kapıdan uzağa üfleyerek. "Eminim öyledir."

Ty ona göz kırptı ve Zane'in söylediklerine şaşırılmış gibi dudakları hafifçe aralandı. İnce haliye baktı ve tekrar gözlerini kırptırdı, ağzı birkaç dakika boyunca sessizce çalıştı. "Hiç eğlenmedik," diye mırıldandı.

Zane kafası karışmış bir halde Ty'ı izledi. "O kafanın içinde neler oluyor?" diye sordu yumuşakça, o an için siniri ve öfkesi geçmişti.

"Sanırım profili tamamen kaçırdım," diye cevap verdi Ty şaşkınlıkla.

Zane şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Yanmayan sigarasını kulağının arkasına sıkıştırdı ve odaya yeniden girerek kapıyı arkasından kapatıp sürgüyü çevirdi. "Anlat bana," diye sordu.

Ty tekrar volta atmaya başlarken, "Oyun oynadığını, ne kadar iyi olduğunu gösterdiğini ve oyunu oynamaya değer birini beklediğini varsayıyorduk," diye hızlıca cevap verdi. "Burns, biz ayrıldıktan sonra katilin depresyonda, umutsuz ve sessiz olduğuna dair genel bir his olduğunu söyledi. Biz de - FBI olduğumuz ve ego bir gereklilik olduğu için - oyunu oynamak için yeterince iyi olduğumuzu düşündüğü için böyle olduğunu varsaydık. Ama neden böyle düşünsün ki?" diye sordu durup Zane'e bakarken. "Burada toplam yedi gün mü kaldık? Hiçbir ilerleme kaydedemedik."

ve başardığımız tek şey neredeyse öldürölmek oldu. *Oyun oynamaya çalışmıyor. Memnun etmeye çalışıyor.*"

"Memnun etmeye mi çalışıyorsun? Bizi meşgul etmek için mi? Ona dikkatimizi vermek için mi? Ve sonra bunu kaybettiğinde mutsuz mu oldu?" Zane sordu.

Ty başını salladı. "Polisiye romanlar okuyor ve dedektif filmleri izliyorsun, değil mi?" dedi hevesle. "Neredeyse hepsindeki stereotip sıkılmış bir polistir; dışlerini geçirecek heyecan verici bir şey ister, aksiyon ister,... üzerinde çalışacak büyük bir dava ister," diye neredeyse heyecanla geveledi. "Değil mi? Tüm zekâsına ve yeteneğine rağmen bu suçlu da bu imaja kapılmış. Kolluk kuvvetlerine hayranlık duyuyor," diye devam etti, konuşurken yeni bir profil oluşturmaya başlamıştı. "Hatta babası ya da baba figürü bir güvenlik görevlisi ya da bir tür sözde polis olabilir. Eğer öyleyse, bu yüzden federal polis oldu. Onlara hayrandı. Hayran olduğu insanları memnun etmek, onlara zamanlarına değecek bir şey vermek istiyor." Gözlerini kapadı ve çenesini kaldırarak yüzünü tavana doğru kaldırdı.

Zane gülümsemesini bastırdı. Aldığı suç ve gerilim romanları yığınınu bir göz attı. "Tamam, bunu görebiliyorum. Yani bize iyi bir oyun oynamayı umuyor. Eğer bunu anlarsak, oyunu değıştirmesine ne engel olacak?"

"Bunu değıştirmek *zorunda*. Adli tıp ve profil çıkarma konusunda iyi eğitim almış olacak. değıştirerek saklandığını düşünecek ama hala o kalıba sahip. Çok farklı yöntemler sunduğu için onu seçmiş olabilir. Ya da onun için daha özel bir anlamı olabilir. Baltimore'da Poe Toaster'ı öldürdü, bundan emin olabiliriz, ya bir sıçrama noktası ya da alıştırma olarak. Onu kim olduğu için seçmiş olmalı. Poe, güvende kalmak için sadık kaldığı oyun kitabı. Öldürmekten zevk aldığı için öldürmüyor, normal seri katiller gibi değil. Zevk aldığı şey, gerçek ritüeli.

-Sonradan ortaya çıkan etkiler," diye açıkladı Ty, profil zihinsel direksiyonunun üzerinde bir yol haritası gibi önüne serilirken. "Arzuladığı şey, sonrasında yetkililerin dikkatini çekmek. Basının değil, halkın değil. Sadece polisler ve federaller. Suç mahalline dönmekle kalmıyor, orayı yaşıyor. Ya fiziksel olarak olay yerinde bulunarak ya da resmi raporlar üzerinde çalışarak kargaşayı içine çekiyor. Bu yüzden postayla bir şeyler gönderiyor; hayranı olduğu insanların onu çözmeye çalışmasına yardım ediyor."

Zane, "Yani, Büro'dan biri olmayabilir ama belki de şehirden erişimi olan bir polis olabilir," diye fark etti. "Her iki tarafta da çalışan biri

küçük bir rolde olsa da. Steve'lerin bu davaya bağlı olması gibi." Elindeki sigara paketini masaya fırlattı ve tekrar yatağa oturdu. "Keşke elimizde bu olayla ilgisi olan tüm personelin bir listesi olsaydı."

Ty, "Yeni profil aşağılık kompleksi olan bir polis olduğunu haykırıyor," diye onayladı. "Ama sahip olduğu erişimle, ben yine de FBI diyorum. Ayrıca yaptığımız bir şeyin, ikimizin, ona yaptığı işten hoşlandığımızı söylediğimizi düşündürüyor," diye devam etti daha çekingen bir şekilde. "Bir şekilde becerisine hayranlığımızı ifade etmiş ya da diğer ajanların fark etmediği bir şeyi nasıl ya da neden yaptığına ilgi göstermiş olabiliriz. Her ne yaptıysak, sonunda emeğinin meyvelerinden zevk alan birini bulduğunu düşündü."

Zane'in yüzü bomboştu ve sonra bembeyaz oldu. "Yani bunu yapıyordun ... özellikle *bizi* eğlendirmek için mi? Sen ve ben mi?"

Ty başını iki yana sallayarak, "İlk başta değil," diye cevap verdi. "Ve şimdi bile değil. Bunu varsaymak, geri döndüğümüzü bildiğini varsaymak olur. Özellikle de ikimizin. Sanırım bir şekilde Büro'nun yeni bir ekip gönderdiğini duydu. Oradaki mi? Bu onun hoş geldin partisiydi."

Zane gözlerini kapadı ve bu düşünce karşısında kendini biraz hasta hissetti. Bu belki de şimdiye kadar tanık olduğu en korkunç sahneydi ve çok şey görmüştü ama Ty bunu katili bulmak için sadece bir basamak olarak görüyor gibiydi.

Gözlerini tekrar açtı ve Ty'a baktı -gerçekten baktı-, onu inceledi, ondaki hafif mesafeli havayı yakaladı. Yeniden bir araya geldiklerinden beri böyle bir havası vardı. Baltimore'daki evinde bile. Ty'ın aylar önce otel odasında bulunan kadına verdiği tepkiyi hatırladı ve psikoloji konusundaki deneyimi Zane'e neler olduğunu anlattı. Ty hâlâ şoktaydı. İyi bir asker gibi tedaviyi tamamlamıştı ama terapinin hiçbirini gerçekten işlememişti. Herhangi bir şeyin çok fazla acı vermesini önlemek için temelde daha derin duygularla olan tüm bağlantılarını koparmıştı.

Ty homurdandı ve Zane'in onu incelediğinden habersiz adım atmaya devam etti. "Henninger'i aramalıyız," diye mırıldandı sonunda. "Ona profili değiştirmesini söyle."

Zane, "Olay yerinden çıkıp konuşabilecek hale gelene kadar birkaç saat geçmesi gerekecek," diye hatırlattı. Ty için üzülyordu. Sadece Ty çok uzakta olduğu için değil, başka açılardan da acı çekiyordu. Bu onu korkuttu ve ortağının adımlarını izlerken göğsü sıkıştı.

"Yine de ara onu, bu çok önemli," diye homurdandı Ty kendi telefonunu ararken.

"Pekâlâ. Henninger'i ara, sonra ne olacak?" Zane sordu. "Bize getirmesi gereken dosyaları dağıtmak ve iyi bir çalışma yapmak için buradan daha büyük bir yere ihtiyacımız var. Yine de her ihtimale karşı otel değiştirmeliyiz."

Ty kıpırdamadan son sözlerin aklına girmesine izin veriyordu. "Sence döndüğümüzü biliyor mudur?" diye tarafsızca sordu.

Zane yutkundu ve dakikalar önce konuştuklarını hatırladı. "Evet."

"Özellikle biz mi?" Ty sessizce sordu.

Ty'ın gözleriyle karşılaşan Zane, kendi gözlerindeki endişenin de belli olup olmadığını merak etti. "Evet."

Ty aynı sessiz ve sakın sesle, "Ben de," diye karşılık verdi. "Uzun sürmeyecek-"

"Bize ihtiyacı var," diye araya girdi Ty kendinden emin bir şekilde. "Kendisini iyi hissedebilmesi için bize ihtiyacı var. Bizi bir daha incitmeye çalışmayacaktır. Bundan eminim," diye yalan söyledi.

Yalan gözden kaçmamıştı ama Zane'in yorum yapmak gibi bir planı yoktu. Ty'a hüznle baktı, bir şeyler söylemek istiyordu, boğazında düğümlenen yumuşak kelimelerden başka bir şey. Tekrar yutkundu. Daha ne kadar "konuşabileceklerini" bilmiyordu. Sonunda, bir duygu törpülenerek serbest kaldı. "Seni kaybetmeyeceğim. Şimdi değil."

"Şu anda olduğumdan daha fazla kaybolmayı planlamıyorum," diye kabaca cevap verdi Ty. Hızla döndü ve telefonunu açarken yataktan uzaklaştı.

Zane gözlerini sıkıca kapadı ve sessizce küfretti. Ellerini yumruk yaparak yataktan kalktı, ceketini giydi ve çakmağını aldı, tekrar kapıya doğru yürürken sigarasını kulağının arkasından kaydırды.

Ty, Henninger'in telefonu açmasını beklerken, kaşlarını indirerek onun gidişini izledi. Genç ajan cevap verdiğinde, Ty ona hızlıca profildeki değişiklikten ve keşfettikleri modelden bahsetti.

"Poe mu?" Henninger alçak sesle sordu, belli ki duyulmamaya çalışıyordu. "Emin misiniz?"

Ty, "Son cinayet her şeyi açıklığa kavuşturdu," diye cevap verdi. "Elimizde şu lanet antolojilerden biri var; onu inceleyip ne bulacağımıza bakacağız. Benim için şu personel dosyalarını toplama fırsatın oldu mu?"

Henninger tereddütle, "Henüz değil," diye cevap verdi. "Sabaha kadar elimde olurlar," diye söz verdi hemen. "2000 ile 2002 yılları arasında Baltimore'da yaşamış ya da çalışmış herkesi istediniz, doğru mu?"

"Doğru," diye cevap verdi Ty bilinçsizce başını sallayarak. "Şimdi git ve desenle ilgili haberleri yay, Büro analistlerini bu işin üzerine çek. Onun önüne geçmeliyiz."

"Doğru. Ama bununla onlara nasıl gideceğim?" Henninger endişeyle sordu. "Onlara ne söyleyeceğim?"

"Bir şeyler uydur. Övgüyü sen al," diye talimat verdi

Ty. "Ne?" Henninger biraz şaşkın bir sesle sordu.

Ty, "Onlara bu son cinayete olayı çözdüğünü söyle; düşününce çok açık," diye önerdi. "Onlara Baltimore'daki cinayeti ve oradan nasıl bağlantı kurduğunu anlat. Eğer sorarlarsa," diye talimat vermeye dikkat etti. "Muhtemelen sormayacaklar, o yüzden gerekmedikçe bilgi verme. Muhtemelen devam edecek bir şeyleri olduğu için memnun olacaklardır. Eğer çok derine inersen, onlara Büro'daki adının açıklanmasını istemeyen bir arkadaşından tüyo aldığını söyle. Eğer isterlerse Baltimore'daki adımı ve numaramı verin."

Henninger bir not defteri alana kadar bekledi ve ihtiyaç duyması halinde numarayı ona verdi.

"Başka bir şey var mı?" Henninger derin bir iç çekerek sordu.

"Sadece dikkatli olun. Geri döndüğümüzü biliyor olabileceğinden şüpheleniyoruz ve eğer biliyorsa seni bizimle ilişkilendirebilir," diye endişeyle uyardı Ty. Daha fazla masumun hayatından sorumlu olma düşüncesi hoşuna gitmiyordu. Uyurken hâlâ Isabelle St. Claire'in yüzünü görüyordu.

"Endişelenmeyin efendim," diye mırıldandı Henninger. Ty aramayı sonlandırdı ve mutsuzca iç çekti. Davada iki büyük kırılma olarak görülmesi gereken şeye rağmen, herhangi bir ilerleme kaydettiklerini hissetmiyordu.

Zane odaya geri döndü, sigara kokuyordu ve sıkıntılı görünüyordu. "Gitme zamanı mı?" diye sordu Ty'a.

Ty sözsüzce başını salladı ve az sayıdaki eşyalarını toplayıp kiralık arabaya taşımaya başladılar. Katilin tam tersi değil de peşlerinde olduğu hissi ikisinin de üzerine ağır bir şekilde çökmüştü. Zane direksiyona geçip aklında belli bir hedef olmadan arabayı sürmeye başladığında birbirlerine başka bir şey söylemediler.

Sonunda Ty ona baktı ve uzun bir süre onu izledi. Zane'i dikkatle izleyerek, "Kesip kaçabiliriz," diye usulca önerdi.

Zane gözlerini zorla yolda tutarak dudaklarını birbirine bastırdı ve elleri direksiyonun etrafında sıkıca kıvrıldı. "Güzel bir rüya," diye cevap verdi sonunda, sesi de en az kendisi kadar kararsızdı. "Ama ben asla uyuyamam. Sen de uyuyamazdın," dedi usulca.

Ty gülümsemekten kendini alamadı. "Evet," diye cevap verdi pencereden dışarı bakarken.

Gün ortası trafiğinde oturlurken birkaç dakika daha sessiz kaldılar.

"Pekâlâ, mekân değişikliği yapalım," dedi Zane aniden, üzerlerine çöken korkuyu dağıtmak umuduyla, amaçladığından biraz daha yüksek bir sesle. "Greenwich'te cazlı bir yere ne dersiniz? İyi restoranlar. Harika barlar."

"Otellerden mi bahsediyorsun?" Ty kuşkuyla sordu.

"Daha çok bungalov tipi kurulumlar. Haftalık kiralanıyor. Sanatsal yerler," diye açıkladı Zane. "Bu farklı bir şey."

"Sana sanatsal bir tip gibi mi görünüyorum?" Ty prensip olarak sinirlenerek sordu.

Bu Zane'i korkutmadı bile. "Bana bacakların üzerinde seks gibi görünüyorsun. Uyum sağlarsın, sorun olmaz."

Ty parmağıyla Zane'i işaret ederek, "Yemin ederim, bana deri pantolon ya da onun gibi bir şey giydirmeye kalkarsan seni öldürürüm," diye uyardı.

Zane sırtarak, "Ben pantolon giymemeyi düşünüyordum, bebeğim," dedi. "En azından bizim odamızda."

Bu Ty'ın duraksamasına neden oldu ve düşünmek için dudaklarını büzdü. "Evet, tamam," diye kabul etti sonunda sırtarak.

Zane bohem dükkanların, sanat galerilerinin ve her yerde insanların olduğu eklektik bir mahalle buldu. Şansları yaver gitmiş ve otel yerine kiralık mobilyalı bir stüdyo daire bulmuşlardı ve ev sahibi, teklif ettikleri yüklü peşinatla birlikte geldiği sürece, soru sormadan, belirsiz bir süre için onlara kiralamaktan mutluluk duyuyordu. Her yıl yüzlerce insan Greenwich'e girip çıkıyordu. Bu iki adam özel bir şey değildi.

Eski bir kahverengi taşın üçüncü katının yarısı olan üç odalı daire sıcak renkler ve rahat kumaşlarla dekore edilmişti. Bir telefon dışında hiçbir elektronik eşya yoktu ama bir yerden, muhtemelen caddenin karşısındaki küçük kafeden kablosuz internet geliyordu.

Zane çantasını ve kutusunu ön odadaki yuvarlak masanın üzerine bıraktı. Döndüğünde Ty'ın ihtiyatla odayı incelediğini gördü ve bu onu gülümsetti. "İçeri geliyor musun?"

"Bilmiyorum," diye kaşlarını çatı Ty. "Kenevir ve tütsü gibi mi kokuyor?" "Sadece yatak," dedi Zane düz bir yüzle.

"Çok kötü," diye cevap verdi Ty ciddiyetle. "Dört gözle beklediğim tek bölüm buydu."

Zane'in dudakları kıpırdadı. Ty'ı odaya sokmaya çalışırken, "Kanepe hâlâ duruyor," dedi.

Ty odaya doğru bir adım attı ve inatla durdu. "Erkekliğimin içimden sızdığını hissediyorum," diye mırıldandı.

Zane, Mountain Dew şişesini çıkardıktan sonra berjer koltuğun üzerine bıraktı. Daire sevimli ve şirindi; kimsenin iki FBI ajanını aramayacağı bir yerdi. Ty odalara doğru ilerlerken silahını kılıfından çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Zane dikkatini tekrar ortağına çevirdiğinde Ty ona sırtını , ceketini çıkarmış ve kılıfını bastırıldığı maviye yaslamıştı

elbise gömleği. Boynunun arkasını ovuşturuyor ve önündeki yatağa bakıyordu, boştaki eli kalçasındaydı. Parlatılmış elbise ayakkabılarına ve giydiği pahalı, özel dikim takım elbiseye bakılırsa, bu açıdan bakıldığında, Zane'in daha önce birlikte çalıştığı kişiden farklı biri de olabilirdi.

Zane, Ty'ın çılgın tişörtlerine ne olduğunu merak ediyordu. Onun tarzına ve sert imajına uyuyorlardı. Zane, muhtemelen onları paketlemiştir, diye düşündü, fiziksel ve zihinsel terapi onu ele geçirdiğinde tüm eski alışkanlıkları ve düşünceleriyle birlikte paketlemiştir.

Zane o tişörtleri özlemişti.

Onu izleyen Zane, adamın biraz rahatlayabileceği umuduyla Ty'ı kollarına çekmeyi düşündü. Ancak Ty'ın yaydığı titreşim, herhangi bir şekilde dokunmanın onu rahatlatmanın yolu olmadığını açıkça söylüyordu. Zane gerinerek içini çekti ve temiz bir tişört bulmak için çantasını karıştırdı. Ne yazık ki hepsi düz tişörtlerdi.

Yatağa gitti ve yorganı geri çekti, banyoya gitmeden önce elini çarşafın üzerinde gezdirdi. Uzun bir gün olmuştu ve dinlenmeye fazlasıyla hazırdı.

Ty onu takip etti ve Zane lavabonun üzerindeki antika oval aynanın yanına giderken banyoya açılan kapı çerçevesine yaslandı. Zane, Ty ona yaklaşırken elini yüzünü yıkadı ve Ty kollarını arkadan ona doladığında şaşkınlıkla kaskatı kesildi.

Ty ona düşüncesizce, "Burada olman çok güzel," dedi.

Zane geriye doğru kayarak Ty'ın bedenine yaklaştı, kolunu geriye doğru kaydırđı ve Ty'ın beline dolayarak ona yaslandı. Ty ona sessizce sarıldı ve birkaç nefes aldıktan sonra çenesini Zane'in omzuna yerleştirdi. Zane yanağını Ty'ınkine çevirip gözlerini kapattı ve Ty söylediği sözler karşısında kızarak gergin bir şekilde bir yanıt bekledi.

"Sen olmasaydın buraya gelmeyi kabul etmezdim," diye mırıldandı Zane sonunda. "Bunu bilmiyor musun?"

Ty şaşkınlıkla biraz sarsıldı ama onu bırakmadı. "Neden?" diye fısıltıyla sordu.

Zane gözlerini kapadı ve yanaklarını birbirine bastırmaya devam etti.
"Güveniyorum
sen."

Bu sözlerle birlikte Ty'ın içini bir suçluluk duygusu kapladı. Bu davayı almayı neden kabul ettiği konusunda aynı şeyi söyleyemezdi. Tek başına gelebilirdi. Bu onun için bir intikamdı, saf ve basit. Bitmemiş bir iş. Başını daha da çevirdi ve burnunu Zane'in yanağına bastırdı. "O zaman sen lanet olası bir aptalsın," dedi huysuzca.

Zane kıkırdadı. "Evet, ama sen bunu zaten biliyordun." Ty sessiz kaldı. Zane yavaşça geri çekildi ve Ty'ın başka bir yorum yapmamasının konuşmanın bittiği anlamına geldiğini düşünerek yanından geçti. Ana odaya çıktı ve duş setini çıkarmak için çantasına uzandı.

Ty onun uzaklaşmasına izin verdi, göğsünde ağır bir his ve başka her yerinde huzursuz bir his vardı. Zane yanında olmadığı sürece suçluluktan başka bir şey hissedemiyor gibiydi. Neden böyle olmuştu? Hissetmek için neden Zane'e ihtiyaç duyuyordu?

"Sikişirken daha iyiyiz," diye mırıldandı Ty, onu odaya kadar takip ederken.

Zane sessizce homurdandı. "Flaş haber," dedi yatağın kenarına oturup botlarının bağcıklarını çözmeye başlarken.

Bölüm 13

Zane gümbür gümbür odaya girdi ve az önce sokağın aşağısındaki hızlı marketten aldığı atıştırmalık ve içecek torbasını yere bıraktı. Uyuyamamıştı ve bazı yerlerin sabahın dördünde açık olmasına sevinmişti. Ceketini kenara fırlattı ve eşyalarını boşaltmak için masaya yöneldi. Yatakta yan yatmış, görünüşe göre uyumakta olan Ty'a baktı. Zane pencereden süzülen sokak ışığında onu izlerken, Ty uykusunda hırladı ve yuvarlandı, bunu yaparken çarşafı dolandı.

Zane hafifçe gülümseyerek durdu ve ona baktı. Zane'in yatakta ona sarıldığı zamanlar dışında Ty hiç rahat uyuyamıyor gibiydi. Ty'ın rüyasında ne gördüğünü merak ediyordu. Ty genellikle Zane hareket eder etmez uyanırdı. Hâlâ uyuyor olması ya zaten uyanık olduğu ve kendisine ihtiyaç olmadığını anladığı, ya çok yorgun olduğu ya da hasta olduğu anlamına geliyordu. Zane düşünceli bir şekilde silahını ve cüzdanını alıp dikkatlice bir kenara koydu.

Ty uykusunda mırıldandı ve başını huzursuzca salladı. Zane kaşlarını çatarak yanına gitti ve yatağın yanına çömelip hafifçe bükülen Ty'ın yüzüne baktı. Zane onu uyandırıp kötü rüyalarını bölmek istedi ama her ihtimale karşı, diğer adam orada olduğunu bilene kadar uzanıp dokunmayacaktı. Ty, vücudunun içgüdüsel olarak takip ettiği her türlü kökleşmiş askeri eğitime sahipti ve Zane, geri dönüşler yaşayan bir Keşif Deniz Piyadesi tarafından saldırıya uğramaktan hoşlanmıyordu.

"Ty," diye mırıldandı ve yatağın kenarıyla kendini korurken diğer adamın biraz uyanmasına neden oldu.

"Hmm?" Ty başını tekrar savurup Zane'e doğru yuvarlanırken cevap verdi.

Zane sessizce, "O kadar çok sağa sola savruluyorsun ki dinleniyor olamazsın," dedi.

Ty'ın gözleri dalgalanarak açıldı ve Zane'e baktı ama onu tanımıyor gibiydi. Bir süre baktı ve sonra gözlerini tekrar kapattı. O

İç çekti ve yatakta hafifçe kayd, sonra gözlerini tekrar açtı. Zane'in gözleriyle karşılaştığında gözleri açıldı. "Kapa çenen, " diye mırıldandı uykulu bir sesle.

Zane kıkırdadı. "Gittiğin zamankinden daha huysuz olacaksın. yatak."

"Huysuz , " diye ısrar etti Ty uykulu bir şekilde gözlerini tekrar kapatırken ve sırt üstü yuvarlandı. Keyifle gerindi, esnedi ve ayak parmaklarını memnuniyetle kıvırdı. "Rüya görüyordum," diye mırıldandı.

"Mm hmm," onayladı Zane, yatağın kenarına oturmak için kayarak elini hafifçe Ty'ın karın kaslarının üzerine koydu. "Rüya mı görüyorsun?"

"Çöl," diye mırıldanarak cevap verdi Ty. Tekrar kıkırdandı ve Zane'in eline doğru, karnı okşanan bir köpek gibi eğildi.

Zane, Ty'ın hareketini izleyerek hoşnut bir şekilde ovuşturmaya başladı. "Çöl, ha?"

Ty derin bir nefes aldı ve sonra içini çekerek gözlerini tekrar açıp tavana baktı. "Tetik parmağımı kaşındırıyor."

"Kum kaşındırır," diye cevap verdi Zane umursamazca. "Batı New Mexico yerine Miami'yi seçmemin nedenlerinden biri de bu."

Ty başını hafifçe çevirdi ve şaşkınlıkla Zane'e baktı. Zane kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Ne?" Ty kaybolmuş bir sesle sordu.

Zane başını salladı. "Kesinlikle uyanık değilsin. New Mexico'daki görevi reddetmemin nedenlerinden biri de kum yemekten nefret etmem. Ve çingiraklı yılanları sevmem."

Ty ona hızla göz kırptı ve kendini oturur pozisyona itmeden önce odaya baktı. "New Mexico'da hangi görev?" diye sordu gözlerini ovuştururken.

Zane ona eğlenerek bakarken, Ty hâlâ olsa da açıklamaya karar verdi. "Beni Miami'ye tıkmadan önce teklif edilen iş. Son zamanlarda iki dil bilen ajan sayısı çok az," dedi.

"Ah, evet," diye cevap verdi Ty sallayarak. "Bu çok önemli," diye Zane'e sert bir şekilde güvence verdi ve yan yatıp başını yastığının altına gömdü.

Zane kıkırdadı ve yastığı çekti. "Huysuz musun?" diye alay etti.

Ty usulca inledi ve sonra sinirli bir şekilde ofladı. "Bir erkek burada huzur içinde uyuyamaz mı?"

Zane, "Görünüşe göre rüyasında çölü gördüğünde öyle olmuyor," diye söylendi. Dudaklarını Ty'ın şakağına bastırmak için eğildi. "Uyu o zaman," diye mırıldandı.

"Rüyamda hep çölü görüyorum," diye mırıldandı Ty somurarak, yüzünü yatağına bastırıp uyandırılmayı reddederken.

Zane'in dudakları Ty'ın gözünün köşesine kaydı. "Neden?" diye mırıldandı.

Ty seğirdi ve Zane'in kaburgalarına dirsek atmak için döndü. "Ben orada yaşıyordum," diye homurdandı.

Zane elini yatıştırıcı bir hareketle Ty'ın kolunun üzerinde gezdirdi ve yüzünü çevirerek yanağını bir an için Ty'inkine yasladı.

Ty tekrar iç çekti ve Zane'in bedeninin baskısı altında gevşedi. "Çok bakımlısın," diye mırıldandı yastığına karşı.

Zane sırtarak kolunu Ty'ın sırtına ve yavaşça kalçasını ovdu. "Evet, bana öyle söylendi."

"Kapa çeneni," diye emretti Ty.

Zane elini Ty'ın yanağında gezdirdi ve yuvarlanarak uzaklaştı. "Uyu, huysuz şey."

Ty inledi ve sırt üstü yuvarlandı. "Lanet olsun Garrett, artık uyandım," diye mırıldandı keyifsizce.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Zane, kolunu aralarına bırakıp Ty'a bakarak.

Ty bir an için sinirli bir şekilde ona baktı ve sonra yüzündeki ifadenin kaybolmasına izin vererek hafifçe gülümsedi. "Uyanmak için her zamanki halimden çok daha iyisin," diye itiraf etti.

Zane çarpık bir şekilde gülümsedi. "Neymiş o?"

"Gerçekten bilmek , değil mi?" Ty kuşkuyla sordu.

Zane, "Telefonda çığlık çığlığa bağırın kadını zaten biliyorum," diye belirtti.

Ty boğazını temizledi ve kaşlarını çatarak tavana baktı. "Genellikle," dedi sonunda kaşlarını çatarak, "hiçbir şeye uyanmam.

Sanırım bunu yapmak zorundasınız."

"Orada bir yerlerde gizli bir iltifat mı var?" Zane hafifçe sordu.

"Dilenciler seçici olamaz," diye mırıldandı Ty küçük bir sırıtışla. Zane, Ty'ın kalçasına vurdu. "Ben dilenmem," diye iddia etti.

Ty sarsıldı ve usulca güldü, Zane'in onu tekrar tokatlamaya karar verme ihtimaline karşı hafifçe arkasını döndü. "Aynı fikirde değilim," diye kıs kıs güldü.

Zane ona tekrar vurdu, bu sefer biraz daha sertti. "Aklıma bir örnek gelmiyor. En azından meşru bir örnek."

"Yalvarmak için gayrimeşru bir neden nedir?" Ty hafifçe gülmeye devam ederken sordu.

Zane'in eli de yüzü gibi hareketsiz kaldı. Gözleri odanın içinde boş boş gezindi. "Onlar var," dedi belli belirsiz.

Ty gözlerini arkadaşına dikti ve sonra başka tarafa bakarken gözlerini devirdi. "Moody," diye suçladı tekrar doğrulup gerinirken.

"Moody?" Zane'in yüzü buruştu. "En son hayatım için yalvardığım zamanı düşünüyordum ve gerçekten daha az umursayabilirdim. Sadece sana söylersem yine keman muamelesi göreceğimi düşündüm."

"Haklıydın. Ve bu gayrimeşru bir sebep değil, geri zekâlı," dedi Ty ayaklarını yatağın kenarına doğru sallarken.

"Aslında 'daha az umursayabilirdim' kısmından bahsediyordum," dedi Zane, gözlerini kapatıp başını duvara yaslayarak.

Ty sırtı Zane'e dönük oturmuş, başını düşünceli bir şekilde eğmiş karşı duvara bakıyordu. "Siktir," diye yorumladı başını hafifçe sallayarak.

Zane gözlerini açtı ve Ty'ın sırtına baktı. Dosya klasörünü tekrar eline alırken "Belki sonra," dedi. "Ayrıyken berbat durumda olduğumu söylemiştim."

"Neden seni öldürmelerine izin vermiyorsun?" Ty sordu. "Neden yalvarsınlar ki?"

"Bağırsak refleksi sanırım," dedi Zane sessizce. "Kaçıracağım bir şey olması dışında pek düşünmedim. Korkmuştum da. Kafamdan vurulmak pek çekici gelmiyor."

Ty hafifçe dönüp Zane'in gözleriyle buluştuğunda, "Diğer pek çok yoldan daha hızlı olurdu," diye belirtti. "Her zaman yavaş ölmekten korkmuşumdur," dedi düşünceli bir ifadeyle.

Zane'in ağzı buruştu. "O oyunu ben de oynadım." Parmakları seğirmeye başladığında elini yumruk yaptı.

"Ne oyunu?" Ty şaşkınlıkla sordu.

"Seni neyin yavaş ve kolay öldüreceğini bulmak," dedi Zane, yumruğunu açıp avucunu uyluğuna sürterek. "Acı bir düşünce değildi."

Ty uzun bir süre ona baktı. "Neden yavaş gitmek istiyorsun?" diye sordu sonunda.

Zane'in ağzı buruştu. "Böylece tadını çıkarabilirim."

Ty anlamlı bir kaşını kaldırdı. Dudaklarını yaladı ve başka tarafa baktı. "Ben küçükken babam madenlere bakardı," dedi aniden. "Orada mahsur kaldığımı hayal ederdim. Donarak ölmek umurumda olmazdı," dedi aniden. "Uyuşmak ve sonra da uyumak. Ama sanırım çabuk olmasını isterdim. Geriye dönüp baktığımda pişmanlık duyacağım ve düşünmek için zaman isteyeceğim çok şey var." Tekrar Zane'e baktı. "Ortak noktamız olmayan bir şey daha."

"Pişmanlık mı? Olabilir. Bazen yaşadığım her şeyi hak ettiğimi düşünüyorum. Bunu kendim yaptım," dedi Zane. Ty'ın gözleriyle karşılaştı. "Senin aynı fikirde olmayacağını düşünmüştüm. Kendi kendini kırbaçlayacak bir tipe benzemiyorsun."

"Neden bilmiyormuşum gibi davranalım," diye verdi Ty hayalet bir gülümsemeyle. Pişmanlıklarını yakın zamanda Zane'le paylaşmayı planlamıyordu. Ya da hiçbir zaman.

Zane yavaşça başını salladı. "Pekâlâ," diye mırıldandı. Belli ki bu kaçınılması gereken bir konuydu. "Yani pişmanlık duymadığımı mı söylüyorsun?"

Ty, "Hayır. Sadece sonunda onlarla oylanmak için zamanınız olmasını tercih ettiğiniz gerçeğini yorumluyorum," diye düzeltti. "Bu hastalıklı bir konuşma. Senin derdin ne?" diye sordu hışımla, ellerini saçlarında gezdirirken.

"Ben mi?" Zane inanamayarak sordu. "Hiçbir şeyle oylanmak istediğimi söylemedim. Sadece eğer ölmem gerekiyorsa, bunun tadını çıkarmak istediğimi söyledim." Hafifçe omuz silkti.

"Eroinle kafayı bulmuşken hiçbir şey üzerinde düşünecek kadar odaklanamıyorsunuz. Cazibesi de bu." Eli tekrar seğirdi.

Ty içini çekti ve başını sallayarak tekrar başka tarafa baktı. "Ne kadar zaman önceydi?" diye sordu yorgunca.

"Ne ne kadar zaman önceydi?"

"Eroin mi?" Ty omzunun üzerinden geriye bakarken sertçe sordu.

"Dört buçuk, belki beş hafta sanırım," diye yanıtladı Zane.

"Yani bunun sürekli bir şey olmadığını mı varsaymalıyım?" Ty sıkıca sordu. "Yoksunluktan dolayı acı içinde çığlık atmadığına göre yani?"

Zane uzun bir süre ona baktı. "Hayır, sürekli değildi. Vurulduğumda acıyı kesmek için elimde olan tek şey buydu." Elini karnına götürdü, Ty orada taze ve zor iyileşen bir yara izi olduğunu biliyordu. "Neyle başa çıkabileceğimi biliyorum."

Ty uzun bir süre onu inceledi ve sonra başını çevirip tekrar duvara baktı. Yumuşak bir şekilde iç çekti. "Tamam," dedi sonunda sessizce. Konuşmaya devam etmek için kavgaya dönüşmesine değmezdi ve Ty bu konuda konuşmaktan yorulmaya başlamıştı.

"Hiç kullandın mı?" Zane merakla sordu.

Ty hemen "Asla," diye cevap verdi.

"Ama sen içiyorsun," diye mırıldandı Zane, ellerine bakarak, Ty'ın bağımlı olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikir sahibi olabilmesi için açıklayabileceği bir yol olup olmadığını merak ediyordu. "Hiç çok fazla içip yine de daha fazlasını istedin mi?"

"Ne zaman çok içsem bir hafta boyunca içmemeye yemin ediyorum,"

diye mırıldandı Ty. "Ama bir sonraki hafta sonu şişeyi alıyorum. Ertesi gün. Hatta belki

O gece," dedi Zane usulca. "Sadece doyana kadar. Kimseye zarar vermemek iyi hissettiriyor. Yeterince bırakacağım. Bu sefer çok fazla içmeyeceğim."

Ty başını hafifçe çevirdi ama Zane'e tam olarak dönüp bakmadı. "Bağımlılığın ne olduğunu anlıyorum," dedi alçak ve sert bir sesle. "Herkes o kadar zayıf değil."

Zane'in vücudu tamamen hareketsiz kaldı. "Herkes bu kadar zayıftır. Sırf başka birini unutmak için her gece farklı bir kadınla yatan erkekler bile."

Ty's Omuzlar gergin biraz olarak o baktı geri at
ve duvar. "Touché," dedi aniden.

Zane kaşlarını kaldırarak diğer adama baktı. "Touché? Bu mı? Beş ay önce olsa bunun için beni döverdin."

"Benden ne istiyorsun Garrett?" Ty hayal kırıklığı içinde sordu. Başını hafifçe çevirdi ama yine de Zane'in gözleriyle buluşmak için dönmedi.

Zane doğrulup ona doğru uzandı. "Bana bak Ty," dedi sertçe. Ty omzunun üzerinden baktı, çenesi öfkeyle sıkılmıştı.

"Önce ne söyleyecektin? Yeni yüklediğin vicdanın beynini yakalayıp sana başka bir şey söyletmeden önce mi?" Zane parmaklarını sıkarak sordu.

Ty, Zane'in koluna batan parmaklarına baktı, sonra tekrar kalkıp yan gözle Zane'e baktı. "Eminim 'siktir git'in yaratıcı bir versiyonudur," diye cevap verdi sıkıca.

"O zaman neden söylemedin? Tanrı biliyor ya, bana kitaptaki her ismi söyledin. Neden şimdi söylemedin?" Zane dürtükledi. Ty öfkesinin bir kısmını bir şekilde dışarı atmazsa patlayacaktı. Zane bunun olduğunu görmüştü. Zane bunu *yaşamıştı*.

Ty inatla, "Çünkü," diye cevap verdi.

"Çünkü mü?" Zane geri çekilmeyi reddederek papağan gibi tekrarladı.

"Sence ben

Bu mu?"

"Kavga başlatmaya mı çalışıyorsun?" Ty kolunu sallayarak uzaklaşırken sordu

Zane'in .

"Görünüşe göre. Ve sen de orada düğmelerini ilikleyerek oturmaya ve duygularımı incitmemeye kararlısın," dedi Zane, Ty'ın kolunu tekrar yakalayıp, bu kez ön kolunu. "Bırak artık. Burada rol yapacak kimse yok."

"Seni bir şişenin içine göndermek için kaç tane sert söz gerekecek?" Ty ön kolunu çekip Zane'in eline vururken sordu. "Sanırım çok fazla değil."

"Tam da yanlış zamanda patlayıp çılgına dönmeden önce kaç kere daha ördüğün bu duvarları yıkmam gerekecek?" Zane tersledi, parmakları şaplağa rağmen kavradı ve sıkılaştı.

"Her şeyi daha ne kadar içinde tutabilirsin? Çünkü inan bana, bunu sonsuza dek yapma şansın yok."

Ty aniden Zane'in eline uzandı ve diğer elini serbest bırakmak için bileğini sıktı. Zane'in parmakları bırakır bırakmaz Ty uzandı ve ona ters bir yumruk attı.

Zane daha küçük bir adam olsaydı, darbenin etkisiyle yana doğru düşebilirdi. Hal böyle olunca, darbenin şiddetiyle çenesi yana doğru kırıldı ve Ty'a dönüp baktığında, yarılan dudağından akan bir damla kanı yalamak zorunda kaldı. Konuştuğunda sesi güçlüydü ve zor kazanılmış kişisel deneyimin verdiği eminliği taşıyordu. "Eğer bir şekilde öfke ve hayal kırıklığından kurtulmayı öğrenemezsen, bu seni içten içe yiyip bitirir," diye öğüt verdi. "Bir şişenin dibine ya da bir yabancıнын kalçalarının arasına saklanmaktan bahsetmiyorum."

Ty gözlerini kapadı ve uzaklara baktı, gözle görülür bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı sonunda. Hafifçe döndü ve Zane'e doğru uzandı, başparmağıyla Zane'in dudağındaki kanı pişmanlıkla silerken elini yüzünün yan tarafına doğru kaydırdı.

Zane yanağını Ty'ın eline bastırdı, daha yumuşak gözlerle ona baktı ve ağzı buruştu. "Ben bunu hak ettim," dedi. "Benim yaşadıklarımı senin de yaşamayı istemiyorum."

Ty cevap olarak ne söyleyeceğinden tam emin değildi ve bu yüzünde açıkça görülüyordu. Bir şey söylemek yerine başını çevirdi ve elinin Zane'in yüzünden kaymasına izin verdi. Zane'in elini aldı ve üzgün bir şekilde başını sallayarak çevirdi. "Bu harekete oldukça yatkınsın," diye yumuşak bir şekilde azarlarken, başparmağı kullandığı baskı noktasının üzerinde hafifçe kaydı.

Yüzünü buruşturan Zane bileğini çevirdi. "Evet. Kılıfları o kadar uzun süredir takıyorum ki bileklerimin savunmasız olmasına alışkın değilim. Böyle bir alışkanlığı değiştirmek zor."

Ty düşünceli bir şekilde mırıldandı ve ellerini tekrar kendi kucağına koydu. "Bıçaklar nereden geldi?" diye sordu aniden.

"Jack Tanner," diye yanıtladı Zane.

Ty bir kaşını kaldırdı ve Zane'i daha iyi görebilmek için başını eğdi. "Akademi'de Jack'le mi çalıştın?" diye sordu şaşkınlıkla. Jack Tanner eski bir SEAL'dı ve Büro tarafından ajanlara eğitim vermek için görevlendirilmişti.

Akademi'den geçerken göğüs göğüse çarpışmada ldrlmemenin temellerini öğreniyordu. Ty Akademi'yi bitirdiğinde Tanner artık ders vermeyecek kadar yaşı ve huysuzdu; sadece dersleri yürütecek öğrencileri seçiyor ve onları denetliyordu.

Zane hafifçe gülümsedi ve başıını salladı. "Yardıma ihtiyacım vardı," dedi. "Sana tekrarlamak zorunda olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun? Evet. Jack sayesinde ikinci seferde yıkanmadım."

"Bire bir ders verdiğini bilmiyordum," dedi Ty küçük bir sırıtışla.

"Sadece zel durumlar için," dedi Zane. "O ve Becky gerçekten iyi bir aşıydı."

Ty başını salladı ve rahatsız bir şekilde başka tarafa baktı. "Jack her zaman iyi bir antrikota bayılırdı," diye mırıldandı.

Zane başını eğdi. "Orada başka bir hikâye mi var?" diye sordu.

"Her zaman bir yerlerde başka bir hikâye vardır," diye belli belirsiz cevap verdi Ty. "Mesela neden hemen bitmesini istediğın gibi," dedi

Zane.

Yeterince. Ty'ın gemişı hakkında, Ty'ın kendi gemişı hakkında bildiğinden daha çok şey biliyordu. Bu açıdan şanslı olduğunu düşünüyordu. İ çekerek gözlerini ovuşturdu. "Uyuşmak ve sonra da uyumak," diye kabul etti sonunda. "Sanırım bu bizim iş kolumuzdaki pek çok insana hitap ediyor. Dvlme, vurulma, bıçaklanma, havaya uurulma, araba çarpması, işkence görme olasılığımız daha yüksek...."

Ty sadece uzaktan başını salladı, başını hafifçe çevirerek pencereden dışarı baktı.

"Bu işi neden kabul ettin?" Zane merakla sordu. "Seni Recon'dan kovduktan sonra mı? Neden hkmete uçan bir sıçrama yapmasını ve bir kömür madeni satın almasını söylemedin?"

Ty çenesini kaşıdı ve başını eğdi. "nk kömür madenlerinden korkuyordum," diye yanıtladı sertçe.

"Akıllı bir adam olduğunu biliyordum," dedi Zane.

Ty ciddiyle, "Kömür madenlerinden korkmak için zeki olmak gerekmiyor," diye karşılık verdi.

"Ne gerekiyor? Korkman için?"

Ty hızla başını çevirdi ve kaşlarını çatarak Zane'e baktı. "Korkmadığımı mı sanıyorsun?" diye sordu.

"Eğer değilsen, o zaman tamir edilemeyecek kadar kötü durumdasın," dedi Zane. "Seni korkutan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Bunu birkaç kez gözlerinde gördüm. Yüzünde. Ama nedenini anlayamadım. Tam olarak değil."

Ty omuz silkti ve Zane onun gözlerinde başka bir şey göremeden başka tarafa baktı. "Bilmiyorum," diye savunmaya geçercesine cevap verdi. "Normal şeyler, sanırım."

"Ty," dedi Zane sessizce, kaçamağın ne olduğunu anlamıştı.

"Ne?" Ty ofladı pufladı.

Zane içini çekti ve başını salladı ama azıcık da olsa gülmek zorunda kaldı. "Senin kadar inatçı biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum."

Ty rahatsız bir şekilde, "Kapa çeneni," dedi.

"Bu bir hakaret değil. Cehennem." Zane içini çekti ve yatak başlığına yaslandı. Uzun bir dakika boyunca Ty'ı izledi. Adam huzursuz ve sakinleşememiş görünüyordu. Gergindi. "Ty, sakın ol."

"Beni sen uyandırdın," dedi Ty suçlayıcı bir ifadeyle. "Neden bilmek istiyorsun? Neden korktuğumun ne önemi var?" diye sordu, belli ki konuşmanın bitmesine izin veremiyordu.

Zane şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Benim için önemli," dedi sessizce. "Bilmek . Böylece ben..." Sesi kesildi ve yutkundu. "Böylece seni koruyabilirim."

Ty burnunu çekti. "Beni korkmaktan korumak mı?"

"Korktuğun *zaman* seni korumak," diye düzeltti

Zane.

Ty kendi kendine sessizce mırıldandı ve başını salladı. "Tamam," dedi sonunda. "Neden korktuğumu bilmek ister misin?" diye sordu başını hafifçe çevirip Zane'e bakarken. "Küçük alanlardan korkuyorum," dedi elini kaldırıp parmaklarıyla saymaya başlarken. "Küçük, *karanlık* alanlardan korkuyorum. böcek ve/veya kemirgen olan küçük, karanlık alanlardan korkuyorum. Ve kışım bir paraşüte bağlı değilken düşmekten korkuyorum. Tatmin oldun mu?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Zane yem olmayı reddetti. "Teşekkürler," dedi sadece, Ty'ı izliyor ve onu bu kadar huysuz yapan şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Kavgayı çıkarmayı denemişti.

onu ikna etmeye çalıştı. Ama Ty hâlâ gergindi, hayal kırıklığını bir kenara bırakıp ona bağırarak istemiyordu ya da bunu yapamıyordu. "Seni hâlâ bu kadar rahatsız ediyor muyum?" diye sordu, sesi kederli çıkıyordu. "Tüm yaptıklarımızdan sonra mı?"

Ty gözlerini kapadı ve çenesini hafifçe kaldırarak sessizce iç çekti. "Biraz," diye itiraf etti. "Sorulara cevap vermeye alışık değilim, tamam mı?" diye savunmaya geçti. "Ben sadece... bu benim için çok garip."

Zane yatak başlığına yaslandığı yerden başını salladı ve kendi gerginliği biraz olsun . "Buraya gel," diye rica ederek bir kolunu uzattı.

Ty şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona baktı. Şaka yaptığına dair herhangi bir işaret görmeyince gözlerini hafifçe kıstı. "Siktir git. Priss," diye teklif etti küçük bir gülümsemeyle.

Zane'in gözleri parladı ve elini destekli dizinin üzerine koydu. "Sen kime Priss diyorsun, Bay Takım Elbiseli ve Parlak?" diye alay etti.

Ty sırtarak, "Eğer bu iş isim takmaya kadar varacaksa, seni çoktan yendim, Spanky," diye uyardı.

"Bunu nasıl anladın, Jarhead?" Zane cevap verdi.

"Çünkü ben harikayım," diye açıkladı Ty düzgün bir sesle. "Ve sen değilsin," diye devam etti Zane'i işaret ederken, serçe parmağını sanki çay içiyormuş gibi zarifçe yana doğru uzattı.

Zane sırtarak ayağa kalktı, Ty'ı yakaladı ve onu yatağa, büyük bedeninin altına sürükledi. "Seni dürtmek isterdim ama sen beni fena benzetirdin."

Ty kısırılmadan önce kısa bir süre çırpındı ve Zane'in tutuşu altında parmaklarını esnetirken şüpheyle Zane'e göz kırptı. "Güç tripleri," diye suçladı usulca.

Zane kaşlarını salladı. "Sana barışçıl bir şekilde gelmen için bir şans verdim."

"Dikkatin kolayca dağılıyor, değil mi?" Ty ters ters baktı.

"Pek sayılmaz," dedi Zane yumuşak bir sesle, bir elini Ty'ın göğsünde gezdirerek. "Hâlâ sana odaklanmış durumdayım."

Zane'in parmakları tüm vücudunda tüyleri diken diken ederken Ty ürperdi. "İşte sorununuzun özü de bu," diye usulca hatırlattı.

"Sorun mu?" Zane yankılandı, eli aşağı inmeye devam ediyordu.

"Her türlü sorun," diye onayladı Ty. Zane'in serbest bıraktığı eliyle uzandı ve iri adamın kafasının yan tarafına hafifçe vurdu. "Odaklan," diye azarladı.

Zane, Ty'a ciddiyetle bakmadan önce yüzünü buruşturdu. "Sen bir sorun değilsin. Benim için değilsin."

"Elbette öyleyim," diye karşı çıktı Ty. "Birbirimiz hakkında en az biliyoruz ve yanılıyorsam beni düzeltin, istediğimiz de bu. Birbirimizi yatağa atmak istediğimizi biliyoruz ama başka bir şey yok. Bana göre bu her türlü soruna işaret ediyor," diye nazikçe belirtti. "Şikayet ettiğimi söylemedim," diye ekledi.

"Grady...." Zane inledi ve yan tarafına yuvarlandı, sonra bir kolunu ortağının beline doladı. "Burada kavga çıkarmaya çalışmıyorum ama bu konuda ne yapmamızı öneriyorsun? İkimiz de konuşmakta o kadar iyi değiliz. Aslında, konuşma konusunda fevkalade berbat olduğumuzu söyleyebilirim."

"Bu kadar çok soru sormayı bırakmaya ne dersin?" diye önerdi Ty. "Ve sarılmaya ihtiyacın varmış gibi görüldüğünde umursamaya başlayacağım," diye ekledi arsızca.

"Sen zaten ," diye Zane.

Ty sadece gülümsedi, dudakları sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğiriyordu. Zane sırtı ve bir öpücük aldı.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Ty, Zane'in kaburgalarına hafifçe vurup elinden kurtulmadan önce.

Ty'ı tekrar kollarına çekme isteğini dizginleyen Zane, bunun yerine bıraktı ve orada öylece uzanıp onu izledi. Ty doğruldu ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, sonra başını eğdi ve düşünceli bir şekilde uzaktaki duvara baktı.

"korkuyorsun?" diye sordu yaklaşık bir dakikalık sessizliğin ardından.

Zane ne söyleyeceğini düşünürken sessizlik uzadı. "Orada olmamak," diye mırıldandı sonunda.

Ty omzunun üzerinden geriye bakmak için başını hafifçe çevirdi. "Nerede olmamak?" diye sordu şaşkınlıkla.

Zane perili görünüyordu. "Becky öldürüldüğünde orada değildim. İlk ortağım aptallık edip eve sarhoş döndüğünde de orada Ve ikisini de kaybettim."

"Öyle mi?" Ty anlayışsızca cevap verdi. "Ortağım vurulup öldürüldüğünde ben de oradaydım," dedi sessizce. "Hatta kurşunu tıpkı onun gibi ben de yedim," dedi ve karnının alt kısmında, bir yara izinin baştan sona bir hikayeyi anlattığı noktayı işaret etti. "Yine de ona bir faydası olmadı. Senin orada olman, bunun daha az trajik olduğu anlamına gelmiyor."

Zane gözlerini kapadı ve biraz omuz silkti. "Eğer orada olsaydım, bir şeyler yapabilirdim. Ama değildim ve onları kaybettim."

"Ve eğer *orada olsaydın*," dedi Ty usulca, "seni kaybedebilirdim." Zane yavaşça gözlerini açıp Ty'ın sırtına bakarken nefesi kesildi. "Bir daha çekip gitmene izin vermeyeceğim," dedi ona önce düşünmeden kalın bir sesle.

Ty orantısız bir omuz silkti ve sonra başını salladı, Zane'e dönüp bakmadı. "Kimin çekip gittiği tartışılır," dedi yumuşak bir sesle.

Zane derin bir nefes aldı, tuttu ve yavaşça bıraktı. "Biz... o zaman bunu yapamazdık. Bilmiyorduk."

Ty sonunda Zane'bakmak için döndüğünde düşünceli bir şekilde başını salladı ama yüzündeki ifadeden aynı fikirde olmayabileceği anlaşılıyordu.

"Nasıl?" Zane başını iki yana eğerek sordu. "Nasıl ne, Şef?" Ty yumuşak bir sesle sordu.

"Nasıl işe yarardı?"

Ty dudaklarını büzdü ve tekrar omuz silkti. "Şimdi olduğu gibi, sanırım," diye cevap verdi, eski Ty'ın duygusal durumları her zaman ele aldığı türden bir soğukkanlılık sergileyerek. "İçki, uyuşturucu ve bol miktarda anonim seks dışında, sanırım," diye ekledi başını eğerek.

Zane'in dudakları seğirdi. "Anonim seks mi? Bütün o kadınları tanıdığını sanıyordum."

Ty biraz da kızararak, "Birkaç dakika sonra anladım," dedi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Benden daha iyiydin o zaman," diye mırıldandı diğer adam, ama bu konuda hiç de mahcup değildi.

Ty hemen gözlerini kapatıp başını sallayarak, "Bilmek istemiyorum," dedi.

Zane kıkırdadı ve Ty'ın koluna şakacı bir şekilde vurdu. "Buraya gel," dedi tekrar. "Henninger arayana kadar uyuyabiliriz."

Ty huysuzca, "Sen uyu, ben seni rüyanın ortasında uyandırırım," diye söz verdi.

"*Kötü* bir rüya görüyordun!" Zane ısrar etti.

"Neyden korkmadığımı biliyor musun?" Ty sordu. "Kötü rüyalardan!" Zane'in kavrayan eline vurdu ve sonra yavaşça ona doğru sürünmeye başladı. "Rüyalar uyuduğum anlamına gelir ve uyumak da uyumaya çalışırken uyanık kalmadığım anlamına gelir. Anladın mı?" diye sordu Zane'in yüzüne doğru yaklaşıp burnunu Zane'inkine değdirirken.

"Anlıyorum," diye tekrarladı Zane, dudaklarına yumuşak bir öpücük konduracak kadar kaldırmadan önce burnunun ucunu Ty'inkine sürttü. "Dört aydır sarhoş olmadan uyuduğum ilk gece senin evindeki o geceydi," dedi, sesi zar zor duyuluyordu.

Ty gözlerini kapadı ve sessizce içini çekti, kenara tırmanıp Zane'in yanına uzanmadan hemen önce biraz söndü.

Zane, Ty'ın bunu duymak istemediğini biliyordu. Ama yine de bunu ona söylemişti; ortağına ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlatmak için yapabileceği en yakın şey buydu. Yer değiştirdi ve Ty'ın yanına uzandı, sadece onu yakınında hissetmeye odaklanırken gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Ty'ın kolu Zane'in etrafında dolanarak onu kendine çekti. "Bu dava bittikten sonra," dedi sessizce, tavana bakıp Zane'in bir tutam saçını boş boş çevirirken, "bana yardım alacağına söz ver."

Zane yavaşça nefes alıp verdi. "Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Ty sadece başını neredeyse belli belirsiz salladı ve Zane'in saçlarıyla oynamaya devam etti. "Peki, beni uyandırıp kavga çıkarmanın tam olarak amacı neydi?" diye sordu sonunda.

"Hmmm?" Zane homurdandı. Ty'ın ne sorduğunu gayet iyi biliyordu. Şimdilik Zane, huysuz ve aksi Ty'ın geri dönmesinden memnundu. O

onunla ilişki kurabilirdi. Bu Ty onu korkutmuyor ve içine atmaya çalıştığı inanılmaz, şaşırtıcı duyguları hissetmesine neden olmuyordu.

Ty gözlerini devirdi ve başını tekrar salladı. "Pislik herif," diye neredeyse sevgiyle suçladı. Uzun süre sessiz kalamadı. "Yani," dedi sertçe, "seni neden dürttüğümü biliyorum. Ama beni dürtmenin neresi eğlenceli? Neden sırf kavga etmek için tartışmaya giriyorsun?" diye sordu.

Zane gözlerini açtı. Dalga geçmeyi düşündü ama bu noktada bunun acımasızlık sınırında olabileceğini düşündü. "Seni tekrar gördüğümünden beri hiç olmadığın kadar kendindesin," dedi ciddi bir şekilde.

Ty gözlerini kırıştıtırarak tavana baktı. "Bu da ne böyle?" diye sordu sonunda.

Zane bir kaşını kaldırarak başını kaldırdı ve Ty'a bakarken çenesini onun göğsüne dayadı. Yine de cevap vermedi.

Ty tekrar gözlerini kıstı ve derin bir iç çekti. "Beni delirtmeye çalışıyorsun, değil mi?" diye sordu sonunda.

"Duruma göre değişir sanırım," dedi Zane. "Eğer bu lanet koşullanmadan kurtulmana yardımcı olacaksa, ne gerekiyorsa yaparım."

Ty başını eğdi ve kaşlarını çattı. "Koşullandırma," diye mırıldandı.

"'Uygun davranış' mı?" Zane, sanki bir doktorun söylediklerini papağan gibi tekrarlıyormuş gibi konuştu. "Psikiyatristin sana duygularını gerçekten hissettiğinde yapman gereken doğru şeyler olduğunu söylediği tüm o şeyler mi?"

Ty'ın gözleri daha da kısıldı ve boğazının arkasından hafifçe hırladı.

Zane ne söyleyeceğini dikkatle düşündü. "Senden bir parça eksik. Ya da gömdüğün. Bu dava için ihtiyacımız olacağını düşündüğüm bir parça."

Ty, Zane'i üzerinden itip ayağa kalkarken sessizdi, yatak başlığına yaslandı ve beklentiyle partnerine baktı.

"Sence de öyle değil mi?" Zane, Ty'ı dikkatle izleyerek eşit bir şekilde sordu.

Ty cevap vermeden, "Yani beni kışkırtmaya çalışıyorsun," diye karşılık verdi. "Beni huysuzlaştırmak ve bir şekilde çözülemeyen bir davayı çözmek için beni kullanmak. Nesin sen, Zane mi, Küçük Serseri mi?"

Zane'in gözleri sakinleşmeden önce biraz öfkeyle parladı ve diğer adama bakmak için doğrulup oturdu. "Eksik olan senin tutkun, Ty. Bu davayı çözmek istiyorsun. Umutsuzca bir çıkış yakalamak istiyorsun. Ama sahip olduğun o dürtü... Ben onu göremiyorum. Yani, Tanrı aşkına, adamın izlediği yolu buldun! Daha önce buradayken bu seni çıldırtıyordu ama şimdi umurunda bile değil gibi görünüyor!"

Ty öne doğru eğildi ve burun delikleri öfkeyle açıldı. "Belki de kafan bu kadar kışının içindeyken kaçırdığın çok şey vardır," diye hırladı.

Zane sadece gülümsedi, Ty'ı açlık ve biraz da eğlenceyle karışık bir zevkle izliyordu.

Ty tepkiyi görünce kısa bir süre durdu ve şüpheyle yatak başlığına yaslandı. "Bana öyle bakma," diye mırıldandı.

"Neden olmasın?" Zane sordu.

"Çünkü," diye homurdandı Ty yataktan yuvarlanıp huzursuzca yürümeye başlarken.

Zane başını yavaşça salladı, hâlâ onu izliyordu. "Buraya gel," ama yatağın ucundaki oturma pozisyonundan kıpırdamadı. Ty ona pis bir bakış fırlattı ve volta atmayı bıraktı. Kollarını meydan okurcasına kavuşturdu ve Zane'in ne yapacağını görmek için dudaklarını büzdü. Ama diğer adam bir süre bekledikten sonra kalçasını sıvazladı ve kaşlarını kaldırdı.

Ty homurdandı ve ona kuşkuyla baktı. "Git kendini becer," diye öğüt verdi.

"Seni becermeyi tercih ederim," dedi Zane. Ty inatla homurdandı ve volta atmaya devam etmek için döndü. Zane sırtı ve yatağa sırt üstü uzandı. "Ne zaman istersen," diye ekledi ve başını yatak başlığına yaslayarak tavana baktı.

"Yani sikişmek de küçük planının bir parçası mı?" Ty aniden sordu.

Zane çenesini aşağı indirdi ve Ty'a odaklandı. "Seni becermek istiyorum, ne olursa olsun," dedi. "Beni ne kadar etkilediğin hakkında bir fikrin var mı?"

Ty'ın kollarındaki tüyler yeniden diken diken oldu ve göğsü hafifçe gerildi. Başını sözsüzce salladı ve kaşlarını çatı.

"Lanet olsun, Ty. Sana bakarken bile ereksiyon oluyorum," diye tersledi Zane. "Sakın bana fark etmediğini söyleme."

Ty istemsizce bir adım geri attı ve aptalca Zane'e göz kırptı. "Ben yapmadım," diye ısrar etti ve sonunda gözlerini kaçırırken başını salladı.

Zane başını eğdi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu, sesinden şaşkınlığı anlaşıyordu.

Ty savunmaya geçercesine "Hayır," diye cevap verdi. "Sadece fark etmedim..."

"Neyi fark etmedin?" Zane dirseklerini dizlerine dayayarak usulca sordu.

Ty yavaşça dengesini geri kazanıyordu ve bunu yaparken yavaşça gülümsedi. "O kadar kolaymışsın ki," diye sırtarak cevap verdi.

Zane kıkırdadı ve tekrar arkasına yaslandı. "Fahişeleri suçla."

Ty bir kez daha ciddileşti ve bir adım daha yaklaştı. "Aynı şey mi?" sordu usulca.

Zane'in yüzündeki gülümseme soldu. "Seninle uzaktan yakından alakası bile yok."

Zane konuşurken Ty durdu ve bir adım daha yaklaştı. "*Beni* ne kadar etkilediğin hakkında bir fikrin var mı?" dedi alçak bir sesle.

Zane tamamen sakinleşti. "Hayır," dedi dürüstçe, sesi kısık.

Ty yaklaştı ve yatağın kenarında Zane'in önünde durdu. "Yapmalısın," diye mırıldandı uzanıp parmaklarını Zane'in saçlarında gezdirirken.

Zane'in koyu renk gözleri ona odaklandı. "Nasıl? Sen de benim gibi düşünmüyorsun."

"muyum?" Ty usulca sordu.

Bakışları yumuşayan Zane, Ty'ın eline dokunmak için uzandı ama hareketine müdahale etmedi. "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Ty usulca içini çekti ve Zane'in kalçalarına yaslanmak için ellerini bırakarak eğildi. Ellerini yukarı doğru kaydırarak Zane'in kalçalarına dayadı ve orada diz çökerek ona baktı. "O sabah evimi arayan kız," dedi aniden. "Onu becerdiğim için çok üzgündü, sonra günün geri kalanını

gece balkonda bir bira ve gerçekten nadir bulunan bir puro ile. Seni düşünüyordum."

Zane sessizlikte kalbinin çarptığını hissedebiliyordu. Ty'ın bunu duyup duymadığını merak etti. Ellerini Ty'ın kollarının üzerine koydu. "Neyi ?" diye sordu sessizce. "Nerede olduğumu mu?"

"Ve kim ve ne yapıyordunuz?" Ty yavaşça başını sallayarak cevap verdi. "Ne yapmıştık, ne yapmalıydık...."

"Yapmalıydım...." Zane durdu ve başını salladı. "Seni ," diye itiraf etti.

"Neye sahip olmalısın?" Ty yumuşakça bastırdı.

Zane içini çekti ve gözlerini kapadı. "Kalmalıydım," diye nefes aldı. "Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum."

Ty kaşlarını çatarak onu yakından izledi. "Kalamazdın," diye cevap verdi sonunda.

"Biliyorum," diye yanıtladı Zane. "Bu düşünmediğim anlamına gelmez."

Ty dizlerinin üzerinde kaldı ve söyleyecek bir şeyi olmadan Zane'e kaşlarını çatarak baktı. Zane'in elini kendine doğru çekti ve bileğinin iç kısmını düşüncesizce öptü. Zane'in nabzı hızla atıyordu ve Ty onun dudaklarının altında zıpladığını hissedebiliyordu. "Neden gerginsin?" diye fısıldadı şaşkınlıkla.

Derin bir nefes alan Zane en büyük korkusunu dile getirdi. "Ya sana bir şey olursa?" Hiç beklenmedik bir şeydi bu. Ama onu içten içe kemiriyordu.

Ty başını hafifçe kaldırdı ve Zane onu serbest bırakırken ciddi bir ifadeyle ona baktı. Yavaşça doğrulup yatağın yanında bağdaş kurdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. Tüm bunların Zane'in karısına kadar uzandığını fark etti. İnsanın sevdiği birini kaybettiğinde verdiği tepki oldukça yaygındı; içine kapanmak ve umursamayı reddetmek ya da kimsenin yaklaşmasına izin vermemek. İşin kötü tarafı, tekrar tekrar kaybetmekten korunmanın hiçbir yolu yoktu.

"Hiçbir şeyin olmayacağına dair söz veremem," diye cevap verdi sonunda omuz silkerek. Zane başını salladı. "Biliyorum," dedi acı dolu bir sesle. "Ama ben yine de sen."

"Peki sorun nedir?" Ty nazikçe sordu.

Zane şaşkın bir omuz silkmeye bir omzunu kaldırdı. "Sen söyledin: En iyi sevişirken anlaşıyoruz. Bunu nasıl başaracağız?"

"Her şeyin planlanması gerekmiyor, Zane," diye cevap verdi Ty biraz hayal kırıklığıyla. "Her şeyin bir nedene ya da nasıla ihtiyacı yoktur."

"Nasil gittiğini göreceğiz miyiz?" Zane sordu. Ty başını sallayarak cevap verdi ve gülümsedi. Zane de hafifçe gülümsedi, göğsünün etrafındaki mengene sonunda gevşemişti. "Deneyeceğim."

Ty uzanıp dizini neredeyse nazikçe okşadı ve sonra kendini yerden kaldırdı.

Zane'in elleri Ty'a tekrar dokunma ihtiyacıyla neredeyse kaşınıyordu ama onları yumruk yaptı ve sinirlerine lanet okudu. Bakalım nasıl . Şu anda hiçbir yere gitmiyordu. Yataktan kalktı ve ceketine doğru yürüdü, ceplerini karıştırarak sigarasını aradı. Ty sessizce onu izliyordu, dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı.

Zane arkasını döndü. Ty'ın kendisini izlediğini görünce kıpırdamadı; bir elinde sigarası, diğerinde çakmağıyla öylece durdu.

"Bu şeyler seni öldürecek," dedi Ty eğlenerek.

Ty'a hayıflanarak bakan Zane başını salladı ve kapıya doğru yürürken onu tersledi. "Bana en azından kötü alışkanlıklarımın birini bırakır mısın?" diye sordu.

Ty içini çekti ve kapıya ulaştığında onu izledi. "Haplar çantamda," diye sessizce teklif etti.

Kapıda duran Zane omzunun üzerinden Ty'a baktı. Evet, o lanet hapları istiyordu. Tek bir düşünceyle onlar için, onlardan aldığı yapay kafa ve güven için ölüyordu. Onları bulundurmamak gömleğine saplanmış bir çapak gibiydi, derisini çığ çığ kazıyordu. Arkasını döndü. "Ver onları lütfen," diye sessizce rica etti.

Ty bir süre bekledikten sonra çantaya doğru yürüdü ve tenekeyi buldu. Tenekeyi havaya kaldırıp tıkırdattıktan sonra tek kelime etmeden Zane'e fırlattı. Zane tenekeyi ustalıkla yakaladı ve uzun bir süre ona baktı. Sonra hareket etti, Ty'ın yanından geçerek banyoya girdi ve tenekeyi açmaya çalıştı. Ty başını eğdi, dikkatle dinliyor ve bir bardak doldurmak için akan su yerine tuvaletin sifon sesini duymayı umuyordu.

Zane küçük pembe haplara baktı. Bu ne kadar büyük bir olaydı? Ondan ve Ty'dan başka kimseye zarar vermiyorlardı. Zane çenesini kapıya doğru çevirdi. Çünkü Ty onun uyuşturucu kullanmasını istemiyordu. Bu düşünceye kapılıp tenekeyi ters çevirdi ve hapların tuvalete düşüp dibe batarak beyaz porselenin üzerine inmesini izledi. Taş gibi ayık bir halde sifonu çekti ve tenekeyi tıkırdayarak çöp kutusuna attı.

Zane arkasını döndüğünde Ty'ın orada durduğunu gördü. İki adım attı ve Ty'ın ağzını kendi ağzıyla yakaladı, elleri yüzünü nazıkçe kapattı.

Ty öpücüğe hissederek karşılık verdi, ellerini Zane'in kalçalarına doladı ve onu daha yakına çekti. "Aferin oğlum," diye mırıldandı öpücükler arasında.

Bölüm 14

Henninger o sabah saat tam dokuzda, Zane'in haplarını atmasından sadece birkaç saat sonra aradı. Genç ajan Ty'a daha önceki suç mahallerinden birinin onlar için açılmasını ayarladığını söyledi, çünkü Ty'ın gidip bakmayı ne kadar sevdiğini biliyordu ve kimse duymadan bir an önce onunla buluşmaları gerekiyordu. Ayrıca onlar için personel dosyaları da vardı ve orada bazı ilginç şeyler vardı.

"Ne gibi?" Ty merakla sordu.

Henninger alaycı bir tavırla, "2001 yılında Baltimore'da bulunan ve bu davayla ilgili olan insanların sayısı gibi," diye cevap verdi. "Sen ve ben de dahiliz, Özel Ajan Grady," diye ekledi.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Ty telefonda. Zane'e acele edip toparlanmasını işaret ederken, "de getir evlat," diye rica etti. "Otuz dakika sonra görüşürüz."

Henninger aramayı sonlandırmadan önce "Evet efendim," diye cevap verdi.

Telefon görüşmesi biter bitmez, Zane ve Ty acele ettiler, rekor bir sürede kiralık arabalarına bindiler ve diğer adamla buluşmak için şehrin diğer ucuna doğru yola koyuldular.

Ty, saatte yetmiş mil hızla akan trafikte arabasını sürerken Tim Henninger'ın onlara nasıl yardım ettiğini düşünürken buldu kendini. Çocuğu cidden hafife almıştı. Özür dilemek için ona yemek ya da başka bir şey ısmarlaması gerekecekti.

Yolcu koltuğunda oturan Zane, kapıdan çıkarken eline aldığı, kendi karalamalarından oluşan bir not defterini karıştırdı. "Kanıtların kaybolması konusunda hâlâ mutsuzum," dedi.

"Ne?" Ty kesin bir dille sordu.

"Her vakada farklı şeyler oluyor," dedi Zane. "Görebildiğim bir model yok. Birinden ek notlar aldım. Bir diğerinden deri kazıntıları. Üçüncüsünden zaman notları."

Ty ona baktı ve kaşlarını çattı. "Ve?"

"Büyük bir varsayım: Her seferinde farklı bir hata yapıyor ve arkasını toplamayı başarıyorsa, ek profil bilgileri oluşturabiliriz," dedi Zane. "Zayıf olduğu alanlar. Tabii bunların sadece insan hatası olmadığını varsayıyorum."

"Olabilir," diye söylendi Ty. "Her tarafı boyanmış bir bulmacayı görmeye çalışmak gibi olacak."

Zane dikkati dağılmış bir şekilde kucağındaki sarı bloknotun üzerine notlar almaya başlarken, "Kenarları hâlâ eşleştirebilirsin," dedi.

"Bilgisayar patladıktan sonra meydana gelen cinayetlerde eksik bir şey var mı?" Ty sordu.

Zane kaşlarını çatarak notlarını karıştırdı. "Hayır.

Neden?" Ty, "Hâlâ o boku yem olarak attığını düşünüyorum," diye iddia etti. "Ben ikna olmadım," diye mırıldandı Zane.

Arabaları arkadan sert bir şekilde çarparken gevşek kağıtlar kucağına dağıldı.

Ty çarpmanın etkisiyle öne doğru savruldu ama başı sarsılırken arabayı düz tuttu. Dikiz aynasından arkalarındaki sarı taksiye baktı ve kaşlarını çatı. Taksinin ön camı zar zor görülebilecek kadar yasadışı bir şekilde renklendirilmiş ve çağrı numaraları silinmişti. "Uh oh," diye mırıldandı.

Taksi bu kez daha sert bir şekilde onlara tekrar çarparken Zane koltukta dönerek bakmaya çalıştı. "Bu da ne?" diye tısladı. Onlar tepki veremedi, taksi hafifçe direksiyonu kırarak arabalarının arka yolcu paneline çarptı ve onları beton refüj duvarına doğru itti.

Ty gerildi, zihni bulanıklaştı ve neredeyse kontrolden çıkmış aracı idare ederken sağduyudan ziyade eğitime ve içgüdülerine güvendi. Bir sonraki saldırıyı tahmin etmek için göz ucuyla taksiyi izledi ve dikkatini beton bariyerde ve ellerini direksiyonda tuttu.

Zane silahını çıkardı, onlara tekrar çarpan araca baktı, bu sefer gerçekten motoru çalıştırmış ve onları itmişti. Çarpışma ikisini de sarsacak kadar sertti ve Zane silahı tutmak zorunda kaldı.

kapı kolu. Sollarındaki iki şeritte seyreden diğer arabalar korna çalıp çılgınca direksiyon kırarak onlara ya da duvara çarpmamak için savruldular.

"Şerefsiz," diye hırladı Ty. Öldüren puşt buydu. *Onları* öldürmeye çalışan da buydu. Bundan emindi. Gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla Zane'e "Dayan," dedi ve frene basarak araçlarının arka tarafının misilleme olarak taksinin ön tarafına çarpmasına neden oldu.

Bir küfür savuran Zane, ileri geri sarsıldıklarında boştaki eliyle tam zamanında kendini gösterge paneline dayadı. Ty bir kez daha gaza bastı ve hızlanarak taksiyi geride bıraktı.

"Kahretsin, onu göremiyorum," diye söylendi Zane, taksi tekrar ilerlerken renkli ön camdan bakmaya çalışarak, onları bariyere yaklaştırmak için yolcu tarafını yarıya kadar çekti. "Yan taraflar da karartılmış."

Ty dişlerini sıkarak, "Görülme riskini göze almaz," dedi kiralık arabayı bir metal çatırtısı ve yanık lastik kokusuyla taksiye doğru sürerken. Adam her kimse, hız yapan bir arası iyiydi. Kontrolden çıkmak yerine, taksiyi itme kuvvetini karşılayacak şekilde döndürdü ve iki arabayı birbirine öyle sert çarptı ki kıvılcımlar uçtu ve taksinin yıkık ızgarasından dumanlar çıkmaya başladı.

"Lastiklerini patlatmak için bile ateş edemem. Bizden başka birini de öldürecek," dedi Zane sert bir şekilde, şoför taksinin motorunu çalıştırıp yolcu tarafında yanlarına yanaştığında. Sürücü direksiyonu kırarak arabaları tekrar birbirine çarptı, yolcu tarafına vurdu ve Ty umutsuzca kontrolden çıkmalarını engellemeye çalışırken onları duvarın birkaç metre yakınına itti. Zane taksinin bir başka deneme için arabanın kendi tarafına geçtiğini görebiliyordu. "Geliyor...."

Arabalarının yan tarafı betona çarparak gıcırdarken Ty, "Kapa çeneni," diye bağırdı. Taksi tekrar yan taraflarına çarptı ve yolcu kapısının metali gıcırdadı ve endişe verici bir şekilde buruştu. Ty bir an için gözlerini yoldan ayırıp kapıya baktı ve Zane'in eğilip kolunu kapıdan çekmeye çalıştığını gördü. Eğer taksi yine onlara çarparsa, içlerinden biri yaralanacaktı ve Ty bunun kim olacağını kolayca görebiliyordu. Dikiz aynasına tekrar baktı, geçtikleri trafiğin yavaşladığını ve düello eden iki arabaya geniş bir alan bıraktığını gördü. "," dedi

Çevresel görüşü taksinin başka bir çarpma için savrulduğunu yakaladığında nefes aldı.

Yaklaşan çarpışmadan kaçınmak için frene bastı. Arka tekerlekler kilitlenirken tüttü ve Ford seksenden durmaya çabalarken araç tehlikeli bir şekilde savruldu. Emniyet kemerine rağmen Zane öne doğru savruldu ve boştaki eli kendini yakalamak için gösterge paneline indi, silahı koltukların arasındaki konsola çarptı. Taksi, artık yanında olmadıkları için çarpacak bir şey bulamayarak onların şeridine saptı, sonra Ford sonunda kontrolden çıkıp sol arka paneliyle duvara çarptığında siyah bir duman patlamasıyla hızlandı. Önce ön lastik, ardından arka lastik patladı ve kiralık araba yerden ayrıldı, havada zarif bir şekilde döndükten sonra yan yattı.

Zane, emniyet kemeri onu göğsünden acı verici bir şekilde yakaladığında ve araba ters döndüğünde onu kapıya sıkıştırdığında yüksek sesle nefes aldı. Ford yolcu tarafındaki asfalta çarptı ve kaydı, sadece yavaşladı ve dört tekerleği üzerine geri çarpmadan önce talihsiz bir sürücüye çarptı.

Taksi önlerinde gözden kaybolurken, buruşmuş araba sonunda sallanarak, dumanlar çıkararak betona birkaç santim kala durdu. Ty elleriyle direksiyonu kavrayarak oturdu, parmak eklemleri bembeyazdı ve uzaklarda bir yerde sirenler çalmaya başladığında zor nefes alıyordu.

Zane onun yanında, sağ tarafının tamamını kaplayan bir acı kütlesiyle, ezilmiş yolcu kapısına yaslandı. Sürücü tarafına bakan Zane, Ty'ın üzerinde kan görmedi, adam oturmuş ön camdan dışarı bakıyordu. Zane yardımın yakında olup olmadığını görmek için etraflarına baktı, ancak taksinin yaklaşık elli metre ötede, onlara doğru baktığını gördü ve sürücü frene basıp motoru çalıştırırken tekerleklerin döndüğünü görebiliyordu. Otoyolun kendi taraflarındaki tüm trafik durmuştu; şeritler hurdaya dönmüş arabalar ve sersemlemiş sürücülerle doluydu.

Zane konuşurken sesi gergin ve şaşkındı. "Ty. Ty, dışarı çıkmalıyız. Emniyet kemerini çıkar." Yolcu tarafındaki kapıdan uzaklaşmaya çalıştı ve dayanılmaz bir acı tüm vücudunu yakıcı dalgalar halinde yırtarak nefesini kesti.

Ty, Zane yıkık kapıya birkaç zayıf yan hareket verirken kıpırdamadan uzakta duran taksinin tehditkar bir şekilde ezilmiş ön ızgarasına bakıyordu.

tekmeler atarak kendini kurtarmaya çalıştı. Sakin bir şekilde, sanki sersemlemiş gibi, Ty uzandı ve ay tavanının camından geriye kalan parçaları koparmaya başladı.

Zane sertçe yutkundu, çünkü görüşü solmaya ve bulanıklaşmaya başlamıştı. Şoka giriyordu. Dişlerini sıkarak Ty'a "O taraftan çıkamam," dedi.

Ty ona baktı, hâlâ sakin ve tarafsız bir pus içindeydi. "Sıkıştın," diye mırıldanırken Zane'in göğsüne uzandı ve diğer adamın kolunun sıkıştığı metali dürttü. Taksiye baktı, sonra Zane'in kucağından koltuğu arkaya yatıracak kola uzandı. Kıpırdamadı ve Ty başını hafifçe çevirdi, burnu Zane'in yanağına değdi. Tekrar baktığında taksinin koşmaya başladığını ve çarpışma rotasında onlara doğru ilerlediğini gördü. Hızını hızla artıracak ve ardından çarpışma gerçekleşecekti. Eski arabanın ağır çelik konstrüksiyonu, hırpalanmış Ford'u parçalara ayıracaktı.

Ty orta konsolun üzerine tırmandı ve silahını çekerken ay tavanından yukarı doğru yükseldi. Yarım saniye bekledikten sonra ateş açtı. Kabinin kaputundaki sarı boya, mermiler isabet ettikçe çökmeye ve patlamaya başladı ve güvenlik camı paramparça oldu ama kırılmadı. Ön camın içindeki yasadışı renklendirme, kurşun delikleriyle delik deşik olurken parçalanmasını engelledi. Ty sürücüyü göremiyor ya da ona isabet edip etmediğini anlayamıyordu. Nişanını alçalttı ve lastiklere nişan almaya çalıştı ama silahı boş tıkladı ve sinirli bir küfür savurdu.

Taksi üzerlerine doğru hızla gelirken desteğine uzandı ama dar alanda ona ulaşamadı. Zorlukla kasıldı ve Zane'in silahını yuvarlanma sırasında ön panelin üzerine düştüğü yerden kaptı ve arabanın alt kısmına nişan alarak tekrar doğruldu.

"Kahretsin, Ty, arabadan çık!" Zane bağırdı, acı duygusal kontrolünü alt etmeye başladığında sesi kırıldı. Gözleri karşıdan gelen araba ile sevgilisi arasında gidip geldi ve boştaki eliyle Ty'ın bacaklarını itti.

Ty, Zane'in taleplerini göz ardı ederek şarjörü tekrar boşaltırken ön lastiklerden biri patladı ama taksi endişe verici bir hızla onlara doğru topallayarak ilerlemeye devam etti. Neredeyse üzerlerine geliyordu. Eğer kaza onları öldürmezse, taksinin içindeki adam öldürecekti.

Ty son mermiyi de ateşledikten sonra geri çekildi ve arabaya geri dönmeden önce boş silahı büyük bir hayal kırıklığı içinde taksiye fırlattı. O sadece

başını iki yana salladı ve Zane'in kolunu kapının yırtık metali ile buruşmuş çerçevenin arasından kurtarmaya çalışırken garip bir şekilde konsolun üzerine diz çöktü. Zane'i şimdi serbest bıraksa bile artık çok geç olduğunu biliyordu. Ama pes etmek ona göre değildi.

"Kahretsin, Ty, lanet kolumu çıkaramazsın! Lütfen... bebeğim," diye yalvarırken Zane'in sesi acıdan çatlıyordu. "Arabadan çık," diye zayıfça emretti.

Ty küçük, iffetli bir öpücükle karşılık verdi. Hırpalanmış taksinin motorunun kükremesinin yaklaştığını duyunca, onu çarpışmanın şiddetinden korumayı umarak Zane'in etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı. Gerilmemeye çalıştı ama fiziksel disiplini basit insan içgüdüleriyle boy ölçüşemezdi. Taksi onlara doğru hızla yaklaşırken omuzlarını kamburlaştırdı ve hazırlandı.

"Özür dilerim," diye nefes aldı gözlerini sıkıca kapatıp beklerken.

"Ty...", diye boğuldu Zane, boştaki kolunu Ty'ın sırtına doladığında, Onu sıkıca tutuyor ve yüzünü boynuna çeviriyordu. Tanrım. Orada olmamayı unut. Bu. Bu Zane'in en kötü kabusuydu.

Sirenlerin sesi artık daha yakındı ve Ty kapalı göz kapaklarının arasından, yanıp sönen ışıkların tepelerinde olduğunu gösteren değişen aydınlık ve karanlığı görebiliyordu. Gıcırdayan lastiklerin sesi ve yanık lastik kokusu vardı. Başını kaldırdı ve gözlerini açtı, çarpmanın çoktan gelmiş olması gerektiğini biliyordu. Döndü ve çatlak camdan, şoförün son anda dönerek otoyoldaki enkaz halindeki Ford'un hemen yanına savrulduğu taksinin sarı bulanıklığına baktı. Döndüğü yerden çıktı, motoru çalıştırdı ve diğer yöne doğru yola koyuldu. Birkaç ekip arabası peşlerine takıldı, bir ışık ve ses cümbüşü içinde araçlarının enkazının yanından geçip gittiler.

Sürücü onların işini bitirip kaçamayacağını biliyordu. Başka bir gün savaşmayı seçmişti ve bunu yapmak için Ty ve Zane'i canlı bırakmıştı.

Ty hareket ettiğinde, Zane gözlerini açtığında bulanık bir şekilde taksinin geri çekildiğini ve polis arabalarının etraflarında durduğunu gördü. Titremeye başladı. Şok. Şoka giriyordu. Kolu çoktan uyuşmuştu ve ağrı hâlâ omzuna ve sırtına vuruyordu. Yan tarafı çığlık atıyordu ve bacağını hissedemiyordu. "Bu arabadan indiğimizde senin kıcını tekmeleyeceğim," diye homurdandı.

Ty cevap vermedi. Çoktan çatıya tırmanmış, rozetini ve boş silahını kabzasıyla birlikte havaya kaldırmış, bir memurun aşağı inmesi için gereken kodu söylüyordu.

Zane ambulansın arkasında omuzlarına ve kucağına bir battaniye örtülmüş halde otururken acil yardım görevlisi onu muayene etti. Tıbbi tedavi olmadan gitmeye çalıştığında ona havlayan küçük bir kadın tarafından korkutulmuş olduğu yerde kaldı. Sadece serumla temiz sıvı verilmesine izin vermiş ve çantaları kontrol etmişti. Kadının yaptığı şey canını fena halde acıtıyordu (ayrıca geçmiş bağımlılık kayıtları hakkında onunla birkaç kelime konuştuktan sonra ağrı kesici almamakta ısrar etmişti), bu yüzden ambulansın uzakta neler olup bittiğine odaklanıyordu.

Ty bazı polislerle konuşuyordu. Neyse ki ona herhangi bir sorun çıkarmamışlardı, en azından Zane'in gördüğü kadarıyla. Sağlık görevlisi bir kırık kaburga daha buldu ve Zane tıslayarak içgüdüsel olarak geri çekildi.

"İyi misiniz, Özel Ajan Garrett?" diye sordu sağlık görevlisi.

Oksijen maskesini çıkardıktan sonra boğuk bir sesle "Hâlâ buradayım," diye cevap verdi. Gözleri hâlâ cam gibiydi ve acıyla parlıyordu.

"Yine başın dönüyor mu?" diye sordu muayenesine ara vererek. "Bir an önce bitsin, olur mu?" dedi zayıf bir sesle, başını eğerek. Yanlamasına duvara yaslanmış.

"Size daha önce de söyledim, burada sizin için daha fazla bir şey yapamam. Hastaneye gitmen gerekecek ve-"

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye araya girdi Zane. "O kolu kullanabilmem gerekiyor." Bu onun sağ kolu olacaktı. Sertçe yutkundu. "Ayarla ve ne yapman gerekiyorsa yap."

Acil yardım görevlisi sessizce ona baktı. Konuştuğunda sesi incedi. "Canının ne kadar yanacağını biliyor musun?"

Zane çenesini çevirerek önce ezilmiş koluna, sonra da ona baktı. "Evet, biliyorum. Sadece yap şunu."

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve pratik bir kolaylıkla ambulansa bindi. Zane sadece gözlerini kapattı. Kendinden geçecekti; bunu biliyordu. Gözlerini tekrar açtığı anda, Ty'ın sonunda

kendisine sorular soran polislerden kurtulmayı başarmış ve aceleyle ambulansa doğru ilerliyordu.

Onu durdurmaya çalışan bir adamın yanından geçip gitti ve midesinde bir burkulma hissiyle Zane'in yanına geldi. Kendisi acı çekebilirdi ama başkalarının acı çekmesini izlemeye dayanamazdı. Özellikle de değer verdiği insanların.

"Neden hâlâ sana ilaç vermediler?" diye sordu Zane öfkeyle.

Zane cevap vermek için maskeyi çekti ama acil yardım görevlisi ondan önce davrandı. "Ağrı tedavisini reddetti," dedi kadın, sesi açıkça onaylamıyordu.

Ty etkileyici bir kaş çatmayla, "Boş ver, yine de ona ver," dedi.

"Hayır," dedi Zane sertçe. "Bana yardımcı olacak kadar güçlü bir şey pompalarsan, iki gün iş göremez hale gelirim ve sonra da bir hafta daha aşırım."

"Bir yerli uyuşturucu arzusuna neden olmaz, moron!" Ty öfkeyle bağırdı. Zane inatla başını sallamakla yetindi.

Acil yardım görevlisi kaşlarını çatarak ikisinin arasına baktı. "Özel Ajan Garrett, lütfen tekrar düşünün," diye sordu yumuşak bir sesle. "Kırık kemiklerin verdiği acı daha da artacak; zaten şoktasınız. Ve ortağınız haklı. Kolunuz için lokal bir tedavi uygulayabilirim ve bunun-"

Zane, Ty'a baktı ve başını sallayarak onun sözünü kesti. Ortağına, "Git bir araba ayarla," diye çıkıştı. "Daha önce dinlemedin. Şimdi dinle. Git ve geri gel."

"Siktir ," diye homurdandı Ty. "Ona ilaçları verin," dedi acil yardım ekibine.

Kadın çaresizce, "Eğer rızası yoksa ona ilaçları veremem," dedi.

Gözleri Ty'ı delip geçmesine rağmen Zane'in ağzının köşesi zaferle yukarı kalktı. Ama hâlâ hafifçe titriyordu.

"Ağır yaralı," dedi Ty sakince ve dikkatle kadına baktı. "Zihinsel olarak karar verme yetisine sahip değil," dedi dikkatle.

Gözleri kısıldı ve ondan Zane'e bakıp geri döndü.

"Ne? Ben değilim," dedi Zane boğuk bir sesle. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu Ty.

"Seni lanet olası hastaneden uzak tutmaya çalışıyorum," diye hırladı Ty. "Ona iğneyi yap," dedi kadına. "Biliyorsun, eğer acıdan katatonik hale gelirse, o zaman bunu yapmak zorunda kalacaksın, onu hastaneye götüreceksin ve beni vuracaksın çünkü birini öldürmek zorunda kalacağım."

"Ty, lanet olsun, yapmamız gereken işler var. Bırakın bir günü, bir saat boyunca kafayı bulamam-"

"Bir yerli bunu yapmaz!" Ty hayal kırıklığı içinde araya girdi.

"Ya o orospu çocuğu daha sonra geri gelirse... ne olacak?" Zane telaşla ayağa kalktı ve acil yardım görevlisi geri çekilip serum hattından boş bir şırınga çıkarırken kafasını çevirdi.

Ty onu işaret etti ve bir edayla, "Ha!" dedi.

"Şimdi, Özel Ajan Garrett, güçlü şok belirtileri gösteriyorsunuz," dedi yatıştırıcı bir şekilde, elini kolundaki serum şantının üzerine koyarak onu çekmediğinden emin oldu. Gözleri Zane'in kötü bir şekilde kırılmış kolundan tekrar Ty'a kaydı. "Hemen oturman gerekiyor. Sana sakinleştirici ve ağrıya iyi gelecek bir şeyler verdim."

Zane, Ty'ın yüzüne doğru iki adım attı. "Bunu bir ortağa yapamazsın ve herhangi bir seviyede ... tr-trus...." Yavaşça gözlerini kırıştırtırken dizlerinin bağı çözölmeye başladı.

Ty onu sağlam kolundan tutarak daha önce kullanmayı reddettiği sedyeye doğru itti. "Güven konusunu sonra konuşuruz, Özel Ajan Garrett," dedi Zane'i zorla yere yatırırken.

Yerine otururken sallanan Zane'in gözleri buğulandı. "Ty," dedi yalvarırcasına sedyeye doğru sarkarken, Ty ve sağlık görevlisi neredeyse topallayan bedenini taşıırken dümdüz uzandı. "Yapma."

Ty, Zane'in serbest bırakıldığında çırpınmayacağından emin olana kadar onu tuttu. Zane'in gözleri kapandığında ellerini çekerken "Özür dilerim," diye mırıldandı. Başını kaldırıp sağlık görevlisine baktı ve kederle içini çekti. "Teşekkür ederim."

Kadın gülümsedi ama şaşkın görünüyordu. "Bayılmadığına inanamıyorum. Onu hastaneye götürmeliyiz."

Ty ona yumuşak bir sesle "Hastaneye gidemem," dedi. "Orası güvenli değil."

Anlamış gibi başını salladı, sonra düşünceli bir şekilde aralarına baktı. "Yani o senin ortağın mı?" diye dikkatle sordu.

Ty başını sallayarak tekrar Zane'e baktı, sorunun birden fazla anlamı olduğunu fark etmemişti bile. "Bir dava üzerinde çalışıyoruz," diye cevap verdi dalgınca, rozetini çıkarıp ona gösterirken. Bu hareket tamamen alışkanlık haline gelmişti. "Kötü bir vaka oldu," diye mırıldandı sessizce.

Acil yardım görevlisi rozete baktı. "Yani o senin iş ortağın," diye açıkladı.

Ty ona baktı ve aptalca gözlerini kırıştırdı. "Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

Kadın biraz gülümsedi. "*İşteki* ortağınız olup olmadığını sordum. Siz de biraz sallantılı görünüyorsunuz. Neden oturmuyorsunuz Özel Ajan...."

"Grady," diye ekledi Ty kaşlarını çatarken. "Evet, o benim *iş* ortağım," diye yineledi, kızın ilgisi karşısında hâlâ kafası karışmıştı. "Oturmama gerek yok," diye ekledi inatla.

"Tamam," dedi. "Sadece burada kalmak isteyebileceğini düşündüm. Yaklaşık otuz dakika baygın kalacak. Gerçi uyandığında hâlâ canı yanıyor olacak. Bana ilaçları neden istemediğini anlattı." Ona eşit bir bakış attı. "Sen kim oluyorsun da onun kararına karşı çıkıyorsun?"

"Ben onun ortağıyım," diye savunmaya geçerek cevap verdi Ty, dikkatle izlendiğinde biraz kıllanmaya başlamıştı. "Bunu sen de en az benim kadar biliyordun. Sağduyu haftanın her günü alkolizmden üstündür, Güneşli. Bize sonra teşekkür edecek."

"Ama bunun alkolizmden daha fazlası olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu başka bir acil yardım görevlisine Zane'in kolunu hazırlaması ve o dışarıdayken sarması talimatını verirken. "Bu yüzden bu kadar koruyucusun," diye devam etti Ty'ın kolunu tutup onu nazikçe çekerken. "Ortağını."

Ty sinirlenmeye başlamıştı ve onun da arabadan yara almadan çıkamadığını anlayabildiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Kadına havlama dürtüsünü hissedebiliyordu ve bunu bastırdı, sadece üzerinde oynanmadan kurtulmayı umuyordu. "Ne demek istiyorsunuz Prens?" diye sordu.

Kadının gözleri parladı. "Dürüstçe mi? Bu olaydan sonra ona bakacak kadar önemseyip önemsemediğine karar vermeye çalışıyorum. En azından birkaç gün berbat durumda olacak. Her yerindeki kırık kemikler, sakinleştirici ve ona verdiği tepkiler. Bana onun bir ortaktan daha fazlası olabileceği *konusunda* yeterince endişeliymişsin gibi geldi. Belki bir arkadaş?" Ayağa kalktı ve doğruldu, Ty'dan bir ayaktan daha kısa olmasından hiç rahatsız değildi. "Şimdi bana duymak istediklerinizi söyle, yoksa onu Lenox Hill'e gönderirim. Gömleğinin düğmelerini de aç; morluk görüyorum," diyerek Ty'ın boynunu işaret etti.

"Ne duymak istiyorsun?" Ty, emniyet kemerinden kaynaklanan morlukları gizlemek için gömleğinin üst kısmını çekiştirirken, sinirli sesi normalde olduğundan biraz daha yüksek çıkıyordu.

"Grady?" diye seslendi yumuşak bir ses polis, itfaiyeci ve acil yardım görevlilerinden oluşan kalabalığın arasından. Ty dikkatle döndüğünde Henninger'in kalabalığın arasından tehlikeli bir şekilde ilerlediğini gördü.

"Bekle," dedi adama elini umursamaz bir şekilde sallayarak ve kadına baktı.

"Ona sen mi bakacaksın?" diye açıkça sordu. "Yoksa başka birini mi bulmam gerekiyor?"

"Lanet bir doktora ne dersin? İhtiyacı olan şey bu, değil mi?" Ty öfkeyle sordu.

"Ne oldu böyle?" Henninger koşarak yanlarına gelirken sordu. "Tanrım. Öldü mü?" diye sordu Zane'e bakarken.

Kadın başını salladı, yüzü sertleşti. "Gidip işinizi halledin, Özel Ajan Grady." Kadın arkasını döndü ve Zane'in daha ağır yaralarıyla ilgilenen diğer sağlık görevlisine katıldı. Kol üzerinde çalışıyorlardı, biri önceden hazırlanmış bir ateli tutarken diğeri de artık oturmuş olan kolunu ona sarıyordu.

Ty uzanıp o sinir bozucu kadını boğazlama isteğine karşı koydu. Zane'e baktı ve kaburgalarını sıkıca sarmak için onu dikkatlice kaldırmalarını izlerken yüz hatları bilinçsizce yumuşadı. "Ne kadar zamandır

Acıyacak mı?" diye sordu Henninger yaklaşıp Zane'e de bakarken.

Sedye hareket ettirilip bekleyen ambulansın arkasına doğru götürülürken Zane itilip kakıldı. Ajan onu taşırlarken itiraz bile etmedi, baygın olması gerekirken sadece halsizce boşluğa baktı. "Bir süre canı yanacak. En az bir hafta. İki olması daha muhtemel. Üç ya da dört olursa hiç şaşırmam. Omzu çıkmış, ön kolunda iki kemik kırılmış, dört kaburgası çatlamış, beyni kafatasının içinde sarsılmış ve kalçası fena halde ezilmiş," dedi acımasızca. "Görünüşe göre dizi de sakatlanmış olabilir. Berbat durumda. Ağrı kesici olmadan nasıl ameliyat etmeyi düşünüyor bilmiyorum."

Ty, onu taşırlarken Zane'e yenik bir bakış atarak, "Demek görevden alındı," diye mırıldandı.

Cevap olarak omuz silkti.

"Ama nasıl..." Henninger başladı ama hem Ty'ın hem de sağlık görevlisinin bakışları onu susturdu.

Ty ikilemde kalmıştı. Zane'i anesteziye zorlayarak çizgiyi çoktan aşmıştı ama acil yardım görevlisi neden sadece lokal anestezi yapmamıştı, tahmin edemiyordu. Belli ki kadın her şeyi ondan daha iyi biliyordu.

Burns'ü arayıp Zane'in görevden alındığını haber vermeli miydi? Artık davaya pek yararı olmayacağı kesindi. Belki de Ty, Burns'ün yeni birini göndermesini sağlamalıydı. Ya da Zane iyileşene kadar kendi başına devam edebilirdi, ancak bunu tek başına yapamayacağını biliyordu. Katil kadar zeki değildi. Ne yapacağını bilmiyordu ve bu kararsızlık onun için karakteristik olmadığı kadar can sıkıcıydı da.

"Garrett bu şekilde çalışamaz. Onu arayıp davadan aldırmanız gerekecek," diye tavsiyede bulundu Henninger, Ty'ın düşünmesini izlerken.

"Özel Ajan Garrett'ın endişelenmesi gereken son şey bir dava," dedi acil yardım görevlisi.

"Hmm?" Ty dikkati dağılmış bir şekilde ikisine de sordu. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu genç ajan ani bir kızgınlıkla.

"Seninle buluşmayı bekliyordum, telsizden bu karmaşayı duydum ve geç kaldığın için içimde kötü bir his vardı. Geç kaldığınızda, her ihtimale karşı buraya gelmeye karar verdim ve *sizi* enkazın yanında dururken gördüm."

Henninger savunmacı bir tavırla cevap verdi. Sağlık görevlisine kararsızca baktı, o da gözlerini devirdi ve hastasıyla birlikte kamyona tırmanmak için birkaç adım yürüdü. "Bak Grady," diye devam etti Henninger. "Bu seriyi yakalamak Zane Garrett'ı iş başında tutmaktan daha önemli."

Ty kendini neredeyse bu düşünceye katılırken bulduğunda şok oldu. Adama göz kırptı ve sonra ilaçların etkisiyle zorlandığı belli olan Zane'e baktı. "Sana hiç 'Kimi kurtarmayı seçerdin' sorusu soruldu mu? Yüz yabancıyı mı yoksa bir aile üyesini mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Henninger şaşkınlık ve biraz da endişe içinde geri çekildi. "Hayır," dedi temkinli bir şekilde. "Ama yüzlerce yabancıya cevap verirdim. Bu bizim işimiz."

"Bu asil bir cevap, değil mi?" Ty, Zane'e dönüp bakarken mırıldandı.

"Bizim bir sorumluluğumuz var. Eğer bu asilceyse...." Henninger omuz silkti ve Ty'ın dikkatinin dağıldığını fark edince kaşlarını çattı. "Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorsun," diye ısrar etti.

"Sana ne ki zaten?" Ty ona biraz çaresiz bir fısıltıyla sordu.

"Ben insanları Hamburger Helper yapabileceğiniz kadar küçük parçalara adamı yakalamayı !" Henninger karşılık verdi. "Bunu, birlikte çalışmaya bile tahammül edemediğim bir adamı yakalamaktan daha çok önemsiyorum."

Ty hâlâ çevresinin yeterince farkındaydı ve bu noktayı tartışmak istemiyordu. Henninger cevap vermeden kısık sesle "Araban yanında mı?" diye sordu.

Henninger konunun aniden değişmesi karşısında gözlerini kırptırdı. "Evet," diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

"Binebilir mi?" Ty aracın içindeki acil yardım görevlisine seslendi.

"Eğer ona bu ibranameyi imzalatabilirseniz, tamamen sizindir," diye bağırdı kadın.

Ty irkildi ve Henninger'e baktı. "Git arabayı getir," dedi çocuğa usulca. Ambulansa doğru ilerlerken, "Onu buradan çıkaracağız," diye mırıldandı.

Ty oraya varamadan Zane kamyondan indi, sağlık görevlisi Ty'ın görmesi için pano ve imzalı serbest bırakma formunu arkasından tutarken tutunma çubuğuna sıkıca tutundu. Zane'in buğulu gözleri öfkeyle parlıyordu ve acıdan ve ilaçlardan dolayı titriyordu. "Seni lanet olası pislik," dedi kalın bir sesle, belli ki sakinleştiricinin etkilerini üzerinden atmaya çalışıyordu.

Ty, Zane'e destek olmak için uzanırken, "Biliyorum," diye onayladı özür dilemeden. Adamın nasıl yürüdüğünü bilmiyordu.

Zane halsiz ve güçsüz d ve kendini suyun içinde hareket ediyormuş ve bir bulanıklığın içinden görüyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordu. Kırmızı bir pus ama yine de bir pus. Diğer adam sağlam kolunun altından kayınca Ty'a iyice yaslanmak zorunda kaldı. Biraz daha kfretmeyi düşündü ama ağzından çıkan tek şey acı dolu bir tıslama oldu ve dizleri onu bırakmaya çalıştı. "Orospu bana bir iğne yaptı, lanet olsun," diye mırıldandı çoğunlukla kendi kendine. "Boku yedim."

"Biliyorum," diye tekrarladı Ty, onu ya da kendisini incitmeden desteklemeye çalışırken. "İyi olacaksın," diye söz verdi. "Henninger'ın senin için sigaraları var," dedi teselli edercesine çocuğa başıyla selam verirken.

Henninger onları şaşkın gözlerle izledikten sonra hızla başını salladı ve anahtarlarını aramaya başladı. "Arabada," dedi Zane'e memnuniyetle.

Zane yüzünü buruşturdu. "Sadece bir tarafım darbe aldığında neden her yerim acıyor? Ve neden silah kolum olmak zorundaydı?" Ty, arabasını alıp yaklaştırmak için önden giden Henninger'i takip etmek için onu dengesiz de olsa yürütürken yarı inledi.

"Zaten bütün cephaneni kullandım," diye homurdandı Ty. "Sonra da silahını bir arabaya fırlattın. *O* evrakları doldururken iyi eğlenceler."

Zane, kalabalığın içinde debelenirken Ty'a bakabilecek kadar sisin içinden çıkmayı başardı. "Yaralandın mı?" diye sordu.

"Evet dersem bana kızgın olmayacak mısın?" Ty neredeyse alay edercesine sordu, sesi iri adamın ağırlığı altında hafifçe gerilmişti.

"Hayır," diye ısırdı Zane. Birkaç adım yürüdükten sonra sessizleşti. "Sana arabadan inmeni söyledim."

Ty cevap olarak, "Seni duymamış olmalıyım," diye mırıldandı.

Zane zayıf bir sesle, "Sana yalvardım," dedi ama eli Ty'ın kolunda sıkılaştı. "Piç kurusu."

"Biliyorum," diye tekrarladı Ty yumuşak bir sesle, Henninger'i takip ederek beton bariyere doğru fark edilmeden ilerlerken, kendileriyle ilgilenilen ve görüşülen çeşitli insan gruplarına baktı. Kapatılan otoyolun diğer tarafındaki enkaz alanının çevresinden kurtulduklarında Henninger neredeyse önlerinde durdu ve Ty iki fit yüksekliğindeki beton refüj duvarına bakarken inledi. Henninger atladı ve nasıl yardım edeceğinden emin olamayarak kararsız bir şekilde diğer tarafta durdu.

Zane duvara odaklandı ve iç çekti. "Kahretsin. Hiç kolay değil, değil mi?" Derin bir nefes alarak gözlerini kırıştırdı ve dik durmak için ağırlığını Ty'ın üzerinden kaldırdı. İrade gücüyle bariyere doğru iki adım yürüdü ve bariyerin üzerinden geçti. Hem Ty hem de Henninger ellerini ona uzatmış, korumacı bir tavırla etrafını sarmış ve ilk çocuklarının adım atmasını izleyen ebeveynler gibi bakıyorlardı. Zane arabaya doğru üç adım daha atıp arabaya yaslanırken ikisine kıkırdamaktan kendini alamadı. "Tamam, işim bitti," diye fısıldadı sağ tarafındaki acı tüm vücudunda yankılanırken.

Henninger onun için arka kapıyı açarken Ty bariyeri arkasından atladı. "Nereye?" Ty Zane'in arkaya binmesine yardım ederken Henninger endişeyle sordu.

Ty alçak bir hırıltıyla, "Umurumda değil," diye cevap verdi. "Güvenli bir yere."

Zane koltuğa yaslanıp gözlerini kapattı ve kolunu göğsüne bastırarak korumaya aldı. Ceketinin kolu askının üzerinden sarkmış, birkaç uzun parçaya ayrılmıştı.

Genç ajan başını sallayarak trafiğe girdi ve onları harekete geçirdi. "Yardıma ihtiyacın olacak Grady. Sears ve Ross'u arayayım mı?"

Ty cevap olarak "Hayır," diye homurdandı. "Bana yardım edeceksin," dedi alçak ve eşit bir sesle.

"Ben mi?" diye mırıldandı Henninger, tekrar aynaya bakarak. "Benim saha deneyimim . Garrett yapamayacağı için Sears ve Ross çok daha fazla yardımcı olur-" Ty dikiz aynasından ona bakıyordu sözünü yarıda kesip boğazını temizledi. "Tek söylediğim desteğe ihtiyacımız olduğu," diye devam etti

sessizce. "New York'taki varlığınızın bu olaydan sonra Büro'nun her yerinde duyulacağını düşünmüyor musunuz?"

Ty gözlerini ovuşturdu ve pencereden dışarı baktı, sonra bir kez daha Zane'e döndü. Başını Ty'ın omzuna yaslamıştı ve hiç hareket etmiyordu; Ty onun bayılmış olabileceğini düşündü. "Ara onları," diye homurdandı usulca.

Henninger başıyla onayladı. "Garrett ile ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum lan!" Ty karar vermekte zorlanırken hayal kırıklığı içinde cevap verdi. "Herhangi bir önerin var mı?"

Henninger ona tereddütle baktı. "Onu benim evime götürebilirim," teklif etti. Ty ona kaşlarını çatarak baktı ve başını salladı. Zane Henninger'e güveniyordu ve çoğunlukla Ty da güveniyordu. Zane'i bir koruma ekibiyle birlikte onun evinde bırakabilirler ve sonra da o pisliğin peşinden giderlerdi. Takip etmeleri gereken sıcak bir iz vardı ve Ty'ın bir yanı şu anda o iz üzerinde olmak yerine yaralı ortağıyla birlikte bu arabada olduğu gerçeğine içerliyordu.

Henninger ona, "Güvenli," diye güvence verdi. "İçeri girmek için anahtar kartı gibi şeyler var."

"Bizi oraya götür," diye emretti Ty, zihnini kendisine karşı gevşeyen adamdan çekip bir kez daha neredeyse ikisini de öldürecek olan adama geri dönerken.

Yoğun trafikte otuz dakikalık bir yolculuktan sonra Henninger arabayı binasının altındaki garaja park etti ve dönüp onlara baktı. "Onu yukarı nasıl çıkaracağız?"

"Ne kadar uzakta?" Ty kendi yaralarını gözden geçirirken sordu. Acil yardım ekibine olası bir kaburga çatlağı ya da bilek burkulmasından bahsetmemişti ve emniyet kemerinin kestiği göğsü onu öldürüyordu. Ama mecbur kalırsa Zane'i taşıyabilirdi.

Henninger kararsız bir ifadeyle, "Asansöre yaklaşık kırk adım, sonra daireye elli adım daha," dedi. "Daha fazla da olabilir."

Ty inledi ve başını salladı. O kadar uzağa gidemezdi ve Zane'i düşürüp daha fazla yaralanmasına neden olma riskini almasına imkân yoktu. "Garrett," diye mırıldandı Zane'in kulağına. "Uyan dostum. Yürümene ihtiyacımız var."

Zane kıpırdandı. "Uyandım," diye mırıldandı. "Orada mıyız?"

"Evet," diye cevapladı Ty bir rahatlama seliyle. Zane'in ağır gövdesini binanın içinde sürüklenme fikri hiç hoşuna gitmemiştir. "Hadi," diye mırıldandı Zane'in başını okşayarak, Henninger'in önünde daha samimi bir jest yapma dürtüsüne karşı koyarak.

İri adam inledi ve doğrulup oturdu. "Kamyon çarpmış gibi hissediyorum ve hepsi senin suçun," diye zayıfça suçladı.

"Biliyorum, hepsi benim hatam," diye mırıldandı Ty, arabanın arkasından kayarak çıkıp Zane'i dikkatle yanına çekerken. "Teknik olarak, kendini gerçekten iyi hissediyor olmalısın," diye düzeltti.

Ty onu arabadan indirirken Zane, "Çok fazla acı, mutluluk suyunun etkilerini yok eder," diye mırıldandı. "Çok fazla istismar vücudun tepkisini yok eder," diye ekledi, tıbbi gerekçelere fazlasıyla aşinaydı. Kapıya yaslandı. "Nereye?" diye sordu yorgunca. Yüzü griydi ve kolunu kucaklayıp kaburgalarını okşarken omuzları kamburlaşmıştı.

"Asansör," dedi Henninger. ". Yukarı çıktığımızda Ross ve Sears'ı arayıp bilgi vereceğim."

"Ne için?" Zane şaşkınlıkla sesi keskinleşerek sordu.

Ty, Zane'in sağlam kolunun altına girip düşmeden önce onu yürümeye teşvik ederken neredeyse fısıltıyla "Destek," diye cevap verdi.

"Ne için?" Asansöre doğru ilerlerken Zane tekrarlardı. Ty'a o kadar yaslanmıyordu ama hâlâ başı dönüyor ve sallanıyordu.

Henninger, "Sana bakıcılık yapacaklar," diye teklif etti. Zane olduğu durdu. "Ne!?" diye bağırdı.

Ty yüzünü buruşturdu ve tutuşunu sıkılaştırdı. "Teşekkür ederim Henninger," diye tersledi sıkıntıyla. "Garrett, düşmeden önce gel."

Zane yeniden yürümeye başlarken, "Bu konuşma daha bitmedi," diye homurdandı.

Henninger asansöre ilk giden oldu ve yukarı düğmesine bastı. "Hadi ama Garrett, gerçekçi ol. Bu durumda sahaya çıkamazsın. Artık ölü bir ağırlıksın," diye klinik bir gözlemde bulundu.

Ty mantıklı bir açıklama karşısında yine yüzünü buruşturdu ama bunun doğru olduğunu biliyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı Zane'e. "Ya bu ya da hastane, her iki şekilde de

bir muhafız birliği. Sahaya geri dönmeyeceksin," diye kesin bir dille ilan etti.

Asansöre bindiklerinde Zane cevap vermedi ve daireye giden yolun geri kalanında da hiçbir şey söylemedi. İçeri girdiklerinde yüzü gergin ve beyazdı.

Henninger onlara yatak odasını işaret etti. "Burası yüzyılın başından kalma restore edilmiş bir bina, bu yüzden kapı aralıkları geniş; bunun yardımı olacaktır," dedi. "Mimarisine bayıldım."

Ty ilgisizce başını salladı.

Henninger, "Kapalı otopark en iyi avantajdı," diye devam etti. "Bunun gibi pek çok binada yok. Hatta binanın altındaki orijinal tünelleri depolama üniteleri için sağlam tutmuşlar. Gerçi kimse kullanmıyor. Eskiden-"

"Büyüleyici," diye homurdandı Ty, Zane'i yatak odasına doğru yönlendirirken. Yatak, bir denizcinin bile takdir edebileceği neredeyse askeri bir hassasiyetle özenle hazırlanmıştı. Oda, dairenin geri kalanı gibi derli toplu, sadeliği içinde neredeyse Spartalıydı. Nedense Henninger'in kafasındaki imaja hiç uymuyordu. "Garrett?" diye nefes aldı yatağa uzanmasına yardım ederken.

Kendini yatağın kenarına bırakan Zane yavaşça başını kaldırıp Ty'a değil, diğer ajana baktı. Henninger bir adım geri çekildi. "Gidip diğerlerini arayayım ve onları buraya getireyim," dedi ortadan kaybolmadan önce.

Zane ile yalnız kalan Ty sessizdi, ya patlamayı ya da -Daha da korktuğu şey ise tam bir sessizlikti. Zane çenesini indirip yere bakarken de bunu gördü. Gözlerini ovuşturmak için elini kaldırdı. Düşmeye hazır gibi görünüyordu. Ty ağır ağır yutkundu ve elini Zane'in alnına koydu. "Neden arkana ?" dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Zane uzanıp Ty'ın bileğini sıkıca kavradı ve elini çekti ama bırakmadı. Ty hareketsizdi, beklerken nefesini tutuyordu. Zane yavaşça ona baktı. Koyu renk gözleri acı ve duyguyla sulanmıştı. "Hâlâ kaçabiliriz," diye fısıldadı.

Ty'ın göğsü gerildi ve iç organları kelimelerle birlikte sarsılıyor gibiydi. Parmaklarının kıvrılmasına izin vererek başını salladı ve hâlâ bileğini kavrayan ele dokunmaya çalıştı. "Yapacağız. Ama önce intikam almam gerek," dedi usulca.

Parmaklarını gevşetirken Zane'in kaşları çatıldı. "Ne için?" diye sordu sessizce.

Ty basitçe, "Sen," diye cevap verdi.

Zane acıyla nefes verdi ve Ty'ın elini hafifçe çekiştirerek eğilmesini sağlamaya çalıştı. Ty çekiştirmeyele birlikte hareket etti ve endişeyle dudaklarını yaladı. Zane ona yaklaşıırken sadece gözlerinin içine baktı. "Geri döneceksin, anladın mı?" diye dikkatle mırıldandı. "Eğer peşinden gelmek zorunda kalırsam bunun bedelini çok ağır öderim."

Ty gözlerini kapadı ve başını Zane'in alnına yasladı. "Ne yanlış gidebilir ki, hmm?" diye sordu usulca, dudaklarında küçük bir gülümseme oynayıyordu. "Çocuk yanımda, nereye gittiğimizi, kimin peşinde olduğumuzu ya da onu bulduğumuzda ne yapacağımızı bilmiyoruz.... Bu kusursuz."

Zane'in parmakları Ty'ın çenesini kavradı ve Ty'ı umutsuzca öpmek için hareket etti, dudakları birbirine değerken avuç içi Ty'ın ensesini kavrayacak şekilde aşağı kaydı. Ty öpüşürken derin bir nefes aldı, Zane'in önerdiği şeyi yapmamak için neredeyse kararlılığını kaybediyordu: kes ve kaç. Tüm bunları geride bırakmak ve ikisini güvenli bir yere götürmek. Elini Zane'in yanağına kaydırды ve sanki son kez öpüyormuş gibi onu öptü.

Tüm acı, korku, üzüntü ve arzu Zane'in içinde toplanmıştı ve sevgilisinin omzunu kavradığında nefesi kesildi. "Bana geri dön."

Ty ona yumuşak bir sesle, "Yapacağım," diye güvence verdi. Dış odadan bir telsizin belirgin cızırtısını ve Henninger'in boğuk yanıtını duydular. Ty geri çekildi ve Zane'in gözlerinin içine baktı. Ona yedek tabancasını uzattı. "Çok yaklaşan olursa patlatırsın," diye mırıldandı. "Rozetli ya da değil," diye ekledi, sesi o kadar kısıktı ki fısıltı gibiydi.

Zane titrek bir nefes vererek silahı sol eline aldı, sonra yüzünü buruşturarak askısına yerleştirdi. "Evet," diye onayladı, gözleri Ty'ın üzerindeydi.

Ty ayağa kalktı ve arka cebinden plastik bir reçete şişesi çıkararak Zane'in yanına koydu. Diğer ajan gözlerini kırıştırdı. "Bu ne?" diye sordu şüpheyle.

"Acil yardım ekibinden aldığım haplar," diye mırıldandı Ty. "Sana iyi gelecektir." Zane önce şişeye sonra da Ty'a baktı ve yavaşça başını salladı. Ty yavaşça yataktan uzaklaşmaya başladı. "Yakında görüşürüz," diye fısıldadı dönüp odadan hızla çıkmadan önce.

Zane konuşmak için bir nefes aldı ama Ty gitmişti ve Zane'in onun peşinden gidecek ne gücü ne de yeteneği vardı. Yavaşça iyi tarafına uzandı, başını ince bir yastığa dayadı. Söylemek istediği kelimeler boğazında düğümlenmişti ve gözlerini sıkıca kapattı, kirpiklerinde küçük damlalar parlıyordu.

Ty içeri girdiğinde Henninger ön odaya döndü. "Yerleştirdin mi?" "Zaten olabileceği kadar yerleşti," diye mırıldandı Ty bir noktayı ovarken ensesinde bir gerginlik hissetti.

Henninger heyecanla, "Az önce New York Polisi'nden bir arkadaşım aradı," dedi. "Kullanılan taksinin yerini tespit etmişler."

Ty canlandı ve beklentiyle ona baktı. Kapının yanındaki zil çaldı ve Henninger cevap vermek için dahili telefona doğru ilerledi. "Eee?" Ty sabırsızlıkla sordu. "Onu nerede buldular?"

Henninger, Sears ve Ross'u içeri alacak düğmeye basarken sırtarak, "Buradan iki blok ötede değil," diye cevap verdi.

Adamı yakalama ihtimali daha akla yatkın hale geldikçe Ty'ın vücuduna adrenalin pompalanmaya başladı. Taksi ellerindeyse, izini de takip edebilirlerdi. Ve Ty ister ormanlık alanda, ister çölde, ister New York sokaklarında olsun, her şeyin ve herkesin izini sürebilirdi, bundan emindi. Onu yakalamışlardı.

Sears ve Ross'un kapıdan içeri adım atmaları sadece bir dakika kadar sürmüştü ama onların gelmesini beklemek işkence gibiydi. Onlar beklerken, Ty ve Henninger dairenin uzak tarafını kaplayan büyük pencerelerde durdular ve Henninger ona bir eylem planı oluştururken etrafta neler olduğunu anlattı.

"Grady, seni tekrar gördüğüme sevindiğimi söyleyemem," diye selamladı Özel Ajan Sears, sarı saçlarını omzunun üzerinden tarayarak. "O nasıl?" diye sordu gerçek bir endişeyle.

"Kötü yaralanmış," diye cevap verdi Ty acımasızca.

Ross onun yanında durmuş, sinirli görünüyordu. Henninger'e, "Sizi aramaya çalıştık," dedi.

Henninger, hiç çalmayan telefonuna bakarken rahatsız bir şekilde, "Bu binada telefon çok kötü çekiyor," diye mırıldandı.

Ty ikisine de başını salladı, birdenbire çarpışmadan sıçrayan kanın buruşuk giysilerine bulaştığının ve bir saat boyunca yüksekte yuvarlanmış gibi görüldüğünün farkına vardı. Ona öyle geliyordu ki, bu durum şu ana kadarki başarısızlıklarını anlatıyordu; peşine düştüğü katili yakalamak bir yana, ortağını bile koruyamamıştı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi ikisine de sessizce, ses tonunda en ufak bir özür ya da utanç belirtisi yoktu. Ancak sabırsızlığı vardı ve neredeyse ayakkabılarının içinde titriyordu.

Sears ona baktı ama yorum yapmadı. "Nereye kaybolduğumuzu sormaya başlamadan önce birkaç saat kalabiliriz," dedi özür dileyerek. "O yüzden bunu resmileştirmeden gitseniz iyi olur."

"Davayla ilgili notlarımızı Garrett'la birlikte orada bıraktım," dedi Ty ona huysuzca. Söze dökülmeyen neden -ikisinin de bulduklarını paylaşacak kadar uzun yaşamaması ihtimaline karşı- kimsenin gözünden kaçmamıştı. Henninger'in sehpanın üzerine koyduğu dosyaları işaret ederken, "Ve burada bir yerlerde katilimizin adının yazılı olduğu bir yığın personel dosyası var," diye ekledi.

Henninger başını salladı ve rahatsız bir şekilde ikisinin arasına baktı. "Tişörtünü değiştirmek ister misin Grady?" diye sordu sonunda, gözleri az miktardaki kanın üzerinde geziniyordu.

Ty ona baktı ve sonra sessizce başını salladı. Alçak ve yumuşak bir sesle, "İşimiz bittiğinde daha fazlası da olacak," dedi.

Ross ve Sears birbirlerine baktılar. Sears onaylamaz bir tavırla, "Destek çağırmaktan çekinmeyin," diye hatırlattı.

Henninger başıyla onayladı, küçük bir çanta almak için döndü ve kapıdan çıkıp asansöre doğru ilerledi.

Daireden çıkarken iki adam da konuşmadı. Asansörde sessizlik içinde aşağı indiler, Henninger bir şey söylemek istermiş gibi birkaç saniyede bir Ty'a bakıyordu. Sonunda asansör park katında sarsılarak durduğunda boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Buna başlamadan önce şunu bilmenizi isterim ki Özel Ajan Grady, sizinle çalışmak gerçekten büyük bir zevkti. İkinizle de."

Kapılar sessizce açılırken Ty ona baktı. "Aynı şekilde," dedi çocuğa yumuşak bir sesle.

Henninger ona neredeyse utangaç bir gülümseme verirken asansörden çıktı. Karanlık park yerine baktı ve ileriye doğru adım attı, ancak bir elin aniden yüzünün alt kısmını kapatmasıyla ilerlemesi durduruldu. Mendili kaplayan hastalıklı tatlı kokuyu içine çekerken çırpındı ama kloroformdan çok fazla solumuştu ve çaresizce dizlerinin üzerine çöktü, silahına uzanamadı, hatta saldırgana saldıramadı bile.

Duyduğu son ses, kilometrelerce öteden gelen bir bağırış ve boğuşma sesi ile gevşek bedeninin beton zemine çarpmasıyla çıkan uzak bir gümbürtü oldu.

Bölüm 15

Zane bir süre Henninger'in yatağında uzanıp uyukladı, ta ki canı dinlenemeyecek kadar çok yanmaya başlayana kadar. Gözlerini zorla açarak, Ty'ın kendisine bıraktığı hap şişesine bakarak uzun bir dakika geçirdi. Almak için meşru bir nedeniniz olduğunda bir şişe ağrı kesiciden daha cazip bir şey olamazdı, ama onları almadı. Bunun yerine yataktan fırladı ve Ross'u volta atarken, Sears'ı da oturmuş sakince ortağını izlerken bulmak için ana odaya doğru yürüdü.

"Hey," diye homurdandı.

İkisi de sanki onu görmeyi hiç beklemiyorlarmış gibi ona baktılar. Sears ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken, "Kalkmamalısın," diye uyardı. "Neye ihtiyacınız var?"

"Sert bir içki," diye mırıldandı Zane, bir koltuğa oturmak için ilerlerken.

Sears yatıştırıcı bir sesle, "Yatağa dönersen daha rahat ederim," dedi ve dikkatle partnerine baktı.

Ross elini sallayarak, "İsterse orada otursun," diye cevap verdi. "Bir içki alabilir miyim? Lütfen?" Zane acıyarak sordu. "Ne olduğu umurumda değil.

Musluk suyu, olursa."

Sears, Zane'in onu dinlemeyi planlamadığı gerçeğini kabullenerek içini çekti ve topukları ahşap zemine vurup açık tavanda yankılanırken Henninger'in mutfağına yöneldi. Ross Zane'e yaklaşıırken o da buzdolabını karıştırmaya başladı.

Zane'e bariz bir küçümsemeyle, "Yani Büro sizi radarın altında gönderdi," dedi. "Kendi başımıza halledemeyeceğimizi düşündükleri için mi?"

Zane başını dikkatle çevirdi. "Çünkü altı Büro personeli çoktan ölmüş ya da yaralanmıştı," diye düzeltti. "2001'de Baltimore'da çalışmıyordun, değil mi?"

Ross mutsuzca homurdandı ama cevap olarak başını salladı ve Ty'ın her zaman yaptığı gibi huzursuzca volta atarak tekrar uzaklaştı. Zane, Sears elinde bir bardak köpüklü içeceklerle çıkana kadar kaşlarını çatarak onu izledi.

Sıvı. "Su dışında bulabildiğim tek şey buydu," dedi. "Bu nar suyu. Biraz şekerin sana iyi geleceğini düşündüm."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Zane, bardağı aldı ve uzun bir içki içti. "Demek siz ikiniz bana bakıcılık yapacaksınız."

"Zaten şu anda raftayız," diye yüksek sesle cevap verdi Sears, Ross cevap veremeden. "Burada olmasaydık," diye devam etti daha nazikçe, Zane'in karşısındaki sehpa oturma bacak bacak üstüne atarken, "evrak işlerinde boğuluyor olurduk."

Zane giderek artan bir gülümsemeyle ikisinin arasına baktı. Ross yüzünü buruşturdu ve tekrar volta atmaya başladı. "Evrak işlerini sevmek lazım," diye yorum yaptı, gözleri biraz parlıyordu. "Son zamanlarda keşke daha çok olsaydı da daha az ölüm ve yıkım olsaydı."

Sears uzandı ve elini nazikçe dizine koydu. "Hastanede olmak istemediğine emin misin?" diye sordu sessizce. "Olanlar her yerde konuşuluyor. Oraya bir nöbetçi yerleştirebiliriz. Çok acı çekiyor olmalısın."

"Tanrım, Marian, adamı bırak," diye homurdandı Ross. "Ve ona kirpiklerini kırıştırmayı da kes," diye ekledi huysuzca.

Sears, Zane ile göz temasını sürdürürken sakince, "Öyle bir şey yapmıyorum," diye cevap verdi. "Sana ağrı kesici verdiler mi?" diye sordu.

Zane ona sabit bir şekilde baktı ve hiçbir şeyi ele vermeden dişlerinin arasından yalan söyledi. "Evet, biraz aldım bile. Ve iyiyim. Sadece yorgunum."

Sears gözlerini kıstı ama sonra onun söylediklerini doğru kabul ederek başını salladı. Fikirleri tükenmiş gibiydi ve yardım için ortağına baktı. Hâlâ Zane'in arkasında huzursuzca volta atan Ross omuz silkti ve tedirginlikle onu işaret etti.

Sears oturup Zane'i izlerken, "Dinlenmelisin," diye ısrar etti. Onu sadece izlemekle kalmıyordu. *Gözlemliyordu*. Bu Zane'e Ty'ın bazen insanları nasıl izlediğini hatırlattı. Son zamanlarda her şey ona Ty'ı hatırlatıyor gibiydi. Ross gelip yakındaki bir sandalyeye usulca çöktü.

Sears'ın ilgisinin farkında olan Zane, yaralı omzunun biraz sarkmasına ve yorgunluğunun ortaya çıkmasına izin verdi. Ne kadar kötü durumda olduğunu tam olarak bilmelerine gerek yoktu... her ihtimale karşı. Ross konusunda o kadar da emin değildi. "Ross'a güveniyor musun?"

Henninger böyle seslendiğinde zıplayıp koşacak kadar mı?" diye sordu. "Çocuğu çok az tanıyorum."

Sears tarafsız bir şekilde, "Henninger sanıldığından daha iyi bir menajer," diye cevap verdi. "Eğer yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyorsa, yardıma ihtiyacı var demektir."

"Çocuğu çok az tanıyorsun ama yine de içerideki bağlantın o mu?" Ross kuşkuyla sordu.

"Buraya geldiğimizde New York ofisi tarafından etiketlendiğimiz kişi oydu," diye izin verdi Zane. "Geri döndüğümüzde onu kullandık çünkü bize daha önce yardım etmişti. Bize hızlı ve kirli bilgi verebilecek birine ihtiyacımız vardı."

"Son zamanlarda bu kadar ürkek olmasına ," dedi Ross usulca gülerek. "Zavallı çocuk," diye ekledi Sears sevecen bir gülümsemeyle.

"Ne? Ofiste tepki mi alıyor?" Zane sordu.

"Bir yerde ne zaman yüksek bir ses çıksa tavana vururdu," dedi Sears saklamaya çalıştığı sırtışıyla. "Görünüşe göre vicdan azabı çekiyormuş."

Zane biraz kaşlarını çatı. "Bizimle konuşurken iyi görünüyordu," diye mırıldandı. "Huh." Yer değiştirdi ve sandalyeye biraz yığıldı. "Peki, ikizin hikâyesi nedir?" diye sordu aralarına bakarak.

Her iki ajan da aniden okunamayan ifadelerle ona baktı. Sonunda Sears yavaşça gülümsedi. "Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm," diye cevap verdi.

Zane hemen hırıltılı bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Sears sırtarak, "Hadi ama," dedi. "Sen bana seninkini anlattırsan ben de ortağımı anlatırım."

Ross gürültüyle itiraz ederken Zane homurdandı ve Sears'a baktı. "Dikkat et," dedi kadına gülümseyerek. "Grady'nin bir kadının yanında nasıl davrandığını gördüm. Tam bir piçtir." İçini çekti ve neşesinin bir kısmı kayboldu. "Bana gelince," dedi sessizce, gözlerini indirdi ve düşünceli bir şekilde yüzüğüne baktı, "karımı düşünmeden başka bir kadın göremem."

Sataşmalar kesildi ve Sears usulca gülümsedi. "Özür dilerim," diye mırıldandı Zane'in karısının onu terk etmek yerine öldüğünü bildiğini belli eden bir ses tonuyla.

"Kızlar tırnaklarınızı yaptırmayı bitirdiniz mi?" Ross hışımlla sordu.

"Siktir git Ross," diye ısırdı Zane, kızgınlığı belli oluyordu.

Sears ayağa kalkıp gözlerini devirirken, "Çocuklar, ," diye mırıldandı.

Ross ağzını kapattı ve Zane'e sinir bozucu bir sırıtış attı. "Biraz huzursuz görünüyorsun Garrett," diye sahte bir sempatiyle gözlemledi. "Henninger bize Poe teorinden bahsetti, biz de bize burada neden ihtiyacı olduğunu öğrenmek istediğimizde. Yapacak bir şeye ihtiyacın varsa neden bunu bize açıklamıyorsun?"

Zane gözlerini devirerek yakındaki kitap raflarının olduğu duvara baktı. "Bak bakalım orada Poe'nun bir kopyasını bulabilecek misin?" diye sordu. "Ne bulabileceğimize bakarız."

Kazıma sesi ve eski ve ıslak bir şeyin küf kokusu Ty'ın duyularına ilk çarpan şeyler oldu. İstemsiz bir şekilde inledi ve başı öne eğildi, çenesi göğsüne yaslandı, sanki secde değıl de dik duruyormuş gibi.

Yavaşça, sevdiğinden daha fazla çaba sarf ederek bir gözünü açmaya zorladı. Ancak göz kapağı çok ağırdı ve kısa süre sonra kapatıp başını kaldırarak arkasındaki soğuk, pürüzlü yüzeye yasladı. Dik durduğunu fark etti ama nasıl ayakta durabildiğini, hatta oturabildiğini bile anlayamadı. Çok geçmeden yakınlarda bir yerden gelen ve ait olmayan nefes alıp vermelerin farkına vardı ve ardından daha fazla kazıma sesi geldi. Garip, ıslak bir ses, ardından içi boş bir şekilde yankılanan birkaç gümbürtü ve daha fazla kazıma sesi geldi.

"Grady? Özel Ajan Grady, iyi misiniz?" Tanıdık olmayan ses karanlıkta yankılandı, nemli ortamda zıpladı ve gerçeküstü bir şekilde bozuldu.

Ty bunu gerçekten duyduğundan bile emin değildi. "Tamam mı?" diye zorlukla yineledi. Dili şişmiş ve kurumuştı; konuşurken boğazı gıcıklanıyor ve ağrıyordu. Baş, sanki kulakları bir şeylerle doluymuş gibi çarpıyordu.

Beton. Kloroformun etkilerini belli belirsiz fark etti ve göğsünü soğuk bir korku kapladı.

"Evet, iyisin. Ben çalışırken benimle konuşabileceğini düşündüm. Zamanın daha hızlı geçmesini sağlar."

Ty başını hafifçe kaldırdı, kuru gözlerini tekrar açmaya zorladı ve yanında yerde duran bir mumun zayıf, titrek ışığında gözlerini kırptırdı. Bunun dışında her yer karanlıktı, tamamen karanlık. Etrafında en ufak bir doğal ışık yoktu ve soğuk ve rutubet ona büyükannesinin kök mahzeninde olduğu hissini veriyordu.

"Çalışmak," diye tekrarladı sanki kelimeyi sınıyormuş gibi. Acıyla yutkundu ve sonra boğazını temizledi. Tuhaf kazıma sesi bir an için kesildi.

"Şey, evet. Ben çalışırken sen orada takılıp dinleneceksin. Pek adil görünmüyor, değil mi? Ama başka türlü işbirliği yapmayacağından eminim. Bu yüzden bağlısın."

Ty başını tekrar arkasındaki soğuk yüzeye yasladı. Pürüzlüydü, tuğla ya da yontulmuş kaya gibi. Uzuvarlarının hareket edemeyecek kadar ağır olduğunu düşünmüştü ama bağlanmış olduğunu fark ederek kollarındaki bağları çekiştirdi. Zincir şakırtısına benzer bir ses kulaklarını tırmaladı ve şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Bir duvara mı zincirlenmişti? Cidden mi? Adamın sözlerini duyduktan sonra, kollarının altından ve göğsünün etrafından bir tür ipin dolandığını, yığılırken bile onu dik tuttuğunu ve ayak bileklerinde de onu duvara sabitleyen prangalar olduğunu fark etti.

Gözlerini kısarak titrek karanlığa doğru baktı. Adam da mum ışığında çalışıyor gibiydi. Ty ayaklarının dibinde erimiş balmumundan bir havuzun içinde duran muma baktı. Ona bakarken, çocukluğundan kalma ve yetişkin hayatında hiç gün yüzüne çıkmamış olan bazı şeyleri hatırladı. Memleketi Batı Virginia'daki eski madenciler her zaman yeraltında yanlarında taşıdıkları mumlar ve el fenerleri hakkında hikâyeler anlatırlardı. Işık söndüğünde kışınızı oradan aceleyle çıkarmanız gerekirdi çünkü oksijen ya giderdi ya da giderdi ve sırada siz vardınız. Bir kanaryadan daha ucuzdu.

"Yeraltındayız," dedi aptalca.

"Çok iyi!" dedi çarpıtılmış ses alaycı bir şekilde. "Beklediğimden daha çabuk atlatmış olmalısın. Neyse ki bunu planlamıştım."

Ty kaşlarını daha da çattı ve başını yana çevirdi, bu hareket başının dönmesine neden olunca inledi. "Çocuğu sen mi öldürdün?" diye sordu adama, sesine sızmasına izin vermekten utandığı bir ıstırapla.

Adam kısa bir kahkahayla karşılık verdi. "Onun iyi olduğunu göreceksin," cevap verdi, sonra düşüncelere dalmış gibi durakladı. "Aslında, hayır, bulamayacaksın. Ama başka biri bulacak. Belki de ortağın."

Ty bu düşünceyle içinden geçen acıya gözlerini kapadı. *Zane*. Zihni bulanıktı ve umutsuzca toparlanmaya çalıştı. "Garrett bununla eğlenmeyecek," dedi adama, ellerini antika prangaların arasından geçirmeye boşuna uğraşıyordu. Yine de çok sıkıydılar ve çekiştirdikçe sert metal onu kesiyordu. "Oynamak için yanlış olanı seçtin."

"Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi adam, sesi yeraltı duvarlarında yankılanıyordu. "Gördüğünüz gibi siz ortağınızdan çok daha tehlikelisiniz. O bir bağımlı ve alkolik ve onun kendini yerin dibine sokmasını engelleyen tek şey sendin. Bunu ikimiz de biliyoruz." Ses garip bir şekilde memnun gibiydi.

Ty onu dinlerken üşüdüğünü hissetti. Adam onları iyi tanıyordu, sanki kişisel mücadeleleri boyunca onlarla birlikte olmuş gibiydi. Ve Ty bu adamın *Zane*'i canlı bırakmaya niyeti olmadığını da biliyordu. *Zane* yaralandığı için ilk önce Ty öldürülmüştü.

"Hoş geldin hediyemi gördün mü?" diye sordu ses aniden. Bu soru onu neredeyse umutlandırmıştı, sanki memnun etmeye çalışıyormuş gibiydi.

Ty sessizdi, içinden şiddetli bir ürperti geçerken garip kazıma sesini dinliyordu. *Zane* hakkında konuşmanın onu hiçbir yere götürmeyeceğini hissederek sonunda yumuşak bir sesle "Evet," diye cevap verdi. "Özellikle konfetileri sevdim."

Sözlerini bir başka yumuşak kahkaha karşıladı. "Bu çok fazla planlama gerektirdi. Dikkat eden insanları ne kadar takdir ettiğimi bilmenizi istedim." Kazıma "iş" devam ederken düşünceli bir duraklama oldu. "Utanç verici. Dosyamı bu kadar çabuk bulmamış olsaydınız, devam edebilirdiniz."

"Dosyan mı?" Ty boğuk bir sesle sordu.

Adam cevap olarak mırıldandı. "Şu küçük yığının içindeyim; Baltimore '01," diye cevap verdi üzüntüyle. "Anladığım kadarıyla

Poe'yu da yakaladım. Bravo Ty, söylemeliyim. Operasyonunuzun beyni olduğu için önce Zane'in anlamasını beklerdim."

Ty kaşlarını çatı. Eğer hem dosyalardan hem de Poe'yu Henninger'in değil de Ty'ın bulduğu gerçeğinden haberdarsa, o zaman dinleme cihazlarına sahip olmalıydı. Muhtemelen Büro'nun her yerinde.

"Hâlâ çözmeye çalışıyorsun, değil mi Grady?" diye sordu çarpıtılmış ses eğlenerek. ", değil mi? Belki ortağın değil ama *sen* bu davayı seviyordun," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bu arada Özel Ajan Garrett'i nereye sakladın?" diye sordu sinsice, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi. "Umarım güvendedir."

Ty ağır ağır yutkundu ve kuru dudaklarını yaladı. Konuşmaları devam ederken, adamın sesi hâlâ tamamen aklı başında geliyordu. Bu muhtemelen içinde bulunduğu durumdan bile daha korkutucuydu. Hayal görüyor falan olsaydı onunla başa çıkmak daha kolay olurdu.

"O senden daha güvende," diye mırıldandı Ty, az önceki aptallığına lanet ederek. Eğer sağlıklı düşünebilseydi, adama Zane'in kazada öldüğünü ya da ağır yaralandığını söylerdi. Şimdi, Zane'in de ölüm fermanını imzalamıştı.

Kazıma sesi kesildi ve cevap veren ses saf bir sempati sesiydi. "O yaralı, değil mi? Yaralandı ve sen onu dava üzerinde çalışmak için geride bıraktın, değil mi Grady?" Onaylamaz bir ifadeyle dudak büktü. "İntikam ihtiyacının peşini bırakmadın. Oh, şaşıрма. Sen ve Sanchez'i biliyordum. Baltimore bağlantısını da buldu. Hatta Maryland'deki eski Recon arkadaşı Ty Grady'yi arayıp bu konuyu sordu ama sen telefonuna hiç cevap vermedin, değil mi Ty? Buraya geldiğinden beri o aramanın ne hakkında olduğunu merak ediyordun, değil mi? Sanchez için orada değildin ve Garrett için de orada olmayacaksın."

Ty gözlerini kapadı ve başını eğdi, katilin suçlamaları karşısında göğsünde bir acı hissetti.

"Ah. Onu terk , değil mi? , değil mi? Bir ortağa böyle davranılmaz. Kendinden utanmalısın. Geri dönmediğinde ne düşünecek? Onu terk ettiğini, değersiz olduğu için bıraktığını düşünecek."

Ty dudaklarını yaladı ve konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Güçlükle yutkundu ve sonra tekrar denedi, boğuk bir sesle, "Eminim benden kurtulduğı için rahatlayacaktır."

"Hmmm. Sana inandığımdan emin değılim, Grady. Başka kiminle çalışacak? Başka kim onunla çalışır ki? O bir serseri mayın." Yumuşak bir kıkırdama oldu. "Ama sen de öylesin. En azından gerçek mühimmat kullanıyorsun. Sen etrafta yokken onunla ilgilenmek daha da kolay olacak."

Ty yine sessizdi ve garip sesler yeniden başladı. Çamura saplanmış bir ayakkabı gibi yavaş, ezici bir ses ve ardından uzun bir sıyrık ve ardından birkaç kısa sıyrık. Ty bunu tam olarak tanımlayamıyordu ama dinledikçe öleceğini bir batma hissiyle kabul etti.

Sears, Ross'un bulduğı deri Poe antolojisinin sayfalarını çevirirken Zane'e bir bardak meyve suyu daha getirdi. Zane vakalar ve okuduğı öyküler arasında benzerlikler ararken Ross kağıt kalemle oturmuş notlar alıyordu.

"*Morgue Sokağı Cinayetleri*," dedi usulca. "The

ME," diye yanıtladı Sears yüzünü buruşturarak.

"Doğru. Hikayede bir kadının kafası neredeyse kesilmiş. Diğeri ise bacanın içine tıklılmış." Zane kaşlarını çatarak başını salladı.

"Burada önemli olan konum, değıl mi?" Ross not alırken sordu.

Zane başıyla onayladı ve bir geçti. "*Ligeia*," diye duyurdu. "İlk olarak, hik yedeki kadın ölüyor," dedi odun gibi bir sesle. Yüzünü buruşturdu ve okumaya devam etti. "Hik yedeki adam yeniden evleniyor ama yeni karısının eski karısı olduğuna, reenkarne olduğuna falan inanıyor ve ikinci karısını yavaşça zehirliyor, o da ölüyor. İkinci eş kuzguni saçlı olarak tarif edilmişti. İlk karısı sarışındı," dedi kırılmış tonlarda.

Ross kâğıttan başını kaldırmadan başını sallayarak, "Boya işi yapan oda arkadaşları," dedi. "Bu konum değıl, vücut konumlandırmasıydı."

"Eş olayı da plastik alyansları açıklıyor," diye ekledi Zane yorgun bir sesle. "Gerçekten tek bir kişi olduklarını sembolize etmek için birbirlerine bağlanmışlar, şüphesiz."

"Tanrım," diye mırıldandı Sears başını sallayarak. Yakınında duran dosyaları karıştırıyor, notlar alıyordu. Henninger sadece 2001 yılında Washington, DC gibi geniş bölgeleri de kapsayan Baltimore bölgesinde ya da çevresinde yaşamış olanların dosyalarını almıştı. Yığın çok büyüktü.

Dosyalara bakarken Zane'in içine garip bir korku duygusu yerleşti. İğne fabrikasında iğne aramak gibi bir şeydi bu. Hangi dosyanın konuyla ilgili olduğunu nereden bileceklerdi? Ty'ın dosyası bile o yığının içindeydi ve Zane'in parmakları onu aramak için kaşınıyordu. Bunun yerine kitabı karıştırdı ve okuldayken defalarca okuduğu başka bir hikâye buldu. "*The Tell-Tale Heart*," diye duyurdu.

İki ajan da notlarından başını kaldırdı. Zane'in bunu açıklamasına gerek yoktu.

"İyi bir sohbetçiydin, ama neredeyse gitme vaktim geldi." Bozuk ses daha boğuktu ve ışık iyice azalmıştı.

Biraz zaman aldı ama Ty sonunda sesin ne olduğunu bildiğine karar verdi. Geriye dönüp baktığında, bunu anlamasının bu kadar uzun sürmesi onu rahatsız etmişti. On üç yaşındayken bir yazı, babasının arazilerinde küçük bir ek bina inşa etmesine yardım ederek geçirmişti. Sadece kerpiç ve kırıktan ibaretti ama yine de harç ve malaya ihtiyaçları vardı. O yaz harç kararken çıkan sesi sevmeye başlamıştı. Bu sesin duyduğu son seslerden biri olacağı gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu.

Lanet herif onu içeri tıkıyordu. Kafası netleştiği ve neler olduğunu anladığı için *Amontillado Fıçısı*'nı tanıdı. Bu, Ty'ın okuduğu ve gerçekten keyif aldığı tek Poe hikâyesiydi. Onu öldüren şeyin bu olması ironikti.

Karanlıkta başını çevirdi. İnşa etmekte olduğu duvarın tepesindeki adamın dış hatlarını görebiliyordu. Konuştuğunda sesi yeraltı mezarının mağaramsı duvarlarında yankılanıyor ve tanıdık olup olmadığı bir yana, aksanı bile çözülemeyecek kadar bozuk geliyordu.

Ty yine soğuk bir dehşetin üzerine çöktüğünü hissetti. Bu onun en kötü kabusuydu, aslında hiç hayal etmediği bir şeydi; sevgilisinin

tehlike altındaydı ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Bilekleri ve ayak bilekleri prangalarla verdiği sessiz mücadeleden dolayı kan içindeydi. Nemden ve soğuktan titriyordu. Ama henüz pes etmemişti. Katilin bir sonraki durağının Zane olacağını bildiği halde vazgeçemezdi.

"Seni öldürecek," dedi kendisini öldürmek üzere olan adama. "Canını yakacak."

Adam içtenlikle, "Denemezse hayal kırıklığına uğrarım," diye cevap verdi. "Pekala, üç tuğla kaldı, Özel Ajan Grady. İsterseniz veda etme zamanı."

Adam sanki bir çöp torbasını buruşturuyormuş gibi bazı hışırtı sesleri çıkarırken Ty sessizdi. Kısa süre sonra, tuğla duvarda açılan delikten bir avuç dolusu beyaz plastik girdi. Bu, adamın giysilerini çamur ve harçtan koruduğu belli olan plastik bir giysiydi. Yere düştü ve mum tehditkâr bir şekilde titredi. Yere düşer düşmez plastik alev aldı ve parlayarak küçük odayı bir ışık patlamasıyla yıkadı. Küçük alanı aydınlattı ve eski tuğla duvarlardan damlayan suyu parıldattı.

Ty kendisini kalın zincirlerle tuğlalara bağlayan ağır delikli köşebentleri ve birkaç metre önünde küçük oyuğu kapatan sağlam tuğla duvarı görebiliyordu. Burada kimsenin onu bulamayacağını hemen anladı. Zamanında değil.

Tuğla duvardaki delikteki yüze baktı ve sonunda adamın yüzünü gördüğünde yaşadığı şoku yutkunarak atlattı.

"Tebrikler," demeyi başardı.
Onu.

"Teşekkür ederim Ty. Çok . Bu arada, sakın Çocuk için endişelen. Kaybolmanızla ilgili haberleri iletebilecek kadar hayatta olması gerekiyor. Ama korkarım ortağınız için aynı sözü veremem."

Üç tuğla kaldı.

Ty kaba panîge karşı koydu. Adamın yüzünü bir an için görmek bile, üzerine çöken soğuk korku perdesini aralayamamıştı. Eğer burada ölecekse, sonunda kimi avladıklarını öğrenmenin ne faydası olacaktı?

İki tuğla.

Duvar neredeyse bitmek üzereyken mum titredi. Kalan küçük delikten yumuşak, serin ve nemli bir hava aktı. Sonra bir gümbürtü, ıslak bir tıkırtı, uzun bir sıyrık ve yapışkan harcın sessiz bir kayması oldu.

Son tuğla.

Dış dünya kapandığında Ty yutkundu. Muma baktı, alevi hiç sönmüyordu ama zayıftı. Mum bittiğinde o da bitecekti.

"Açıklamamız gereken beş kurban daha var," dedi Ross Zane'e hızlıca bir şeyler karalarken.

"*Berenice*," diye yanıtladı Zane, sağ tarafı zonklayan, dinmek bilmeyen bir acıyla yanarken. "Bütün dişleri sökülen ve bir kefene sarılıp mezarlığa atılan kadın. *Bir de Oval Portre* var, kendi kanıyla boyanıp bir tuvale yapıştırılan kadın."

"Tanrım, artık görmek o kadar kolay ki," diye inledi Sears.

"Birkaç tane daha ve hepsini yakaladık. Çok yaklaşan ajanlar hariç hepsi." Zane kitabı karıştırmaya devam ederken titriyordu.

Ross, "Tanrım, bunca zamandır tam oradaymış," diye fısıldadı.

"Müdür Yardımcısına bundan bahsettiniz, değil mi?" Sears aniden sordu.

Zane iç çekerek, "Henninger'in iletmesi gerekiyordu," diye cevap verdi.

Ross cep telefonunu çıkarırken, "Emin olsak iyi olur," diye mırıldandı. ve Sears not defterini ondan alırken düğmelere basmaya başladı.

Ross telefona küfredip pencereye doğru ilerlerken Zane kitabın başına dönüp dizine baktı. "Bakalım," diye mırıldandı yıllar önce okuduğunu hatırladığı öykülerin isimlerini gözden geçirirken. "*The Fall of the House of Usher*," diye duyurdu Sears hızlıca yazarken. "Karakter aşırı duyarlılıktan muzdarip. Aşırı dozda meth alan ilk adam bu olmalı."

Sears yazdıklarından başını kaldırmadan başını salladı.

Zane sağlam eliyle biraz daha karıştırdı. "Bir tane var. *William Wilson*," dedi. "Bir adam ikizini öldürüyor. Bu ikizleri açıklıyor." Taramaya devam etti ve hikâye üstüne hikâye geçti. "İşte bir klasik," diye mırıldandı kendi kendine. "*Kuzgun*," diye düşündü. Dizinin bir sonraki sayfasına geçmek için sayfayı çevirdi.

"Bekle," dedi Sears uzanıp Zane'in elini tutarken. "Kuş gribi," diye fısıldadı.

Ross hâlâ telefonuyla uğraşırken volta atmaya ara verdi ve alaycı bir ifadeyle onlara baktı. Telefonunu kanepeye fırlatıp Sears'inkini çantasının askısından çekmeden önce, "Bu biraz zekice," diye yorum yaptı.

Zane'in yüzü asıktı. "Hepsi bu kadar. Burada oynayabileceği yirmi hikaye daha olmalı."

"şimdi ne olacak? Yani modeli çözdük ama bu bizi ona yaklaştırmıyor," diye itiraz etti Sears tiksintiyle.

Zane, "Bu onun nasıl düşündüğünü anlamamıza yardımcı oluyor," .

"Profil çıkaran arkadaşın geri gelene kadar bunun bize pek bir faydası olmaz," diye belirtti Ross telefonun açılmasını beklerken.

Sears, "Onun hakkında hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz," diye belirtti. "Bilseydik bile, bu konuda bir şey yapmanız için sizi burada yalnız bırakamayız."

"Evet, kesinlikle yapabilirsin," diye ısrar etti Zane. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok ve Grady ile Henninger'in desteğe ihtiyacı olacak. Birini çağır."

"Buradan kimseyi arayamayız. Binadaki bir şey cep telefonu hizmetini engelliyor," dedi Ross işe yaramaz cep telefonunu sallarken hayal kırıklığı içinde.

Sears mantıklı bir şekilde, "Henninger'in telefonunu kullan," dedi. Ama Henninger'in sabit hattı yoktu.

"Ben garaja iniyorum, sonra da binanın önüne çıkacağım, tamam mı? Geri geleceğim," dedi Ross ve kapıdan çıktı.

Zane başını salladı ve personel dosyalarından birini almak için kendini sandalyeden dışarı itti. "Tanrım. Bu pisliği bulmanın bir yolu olmalı," diye mırıldandı.

Özel Ajan Gary Ross karanlık otopark katında fazla ilerlememişti ki, önünde tuttuğu telefonuyla koşarken yerdeki bir şeye takıldı ve neredeyse yere yığılıyordu. Kendini toparladı ve dönüp baktığında yerde yatanın bir adam olduğunu fark edince yaratıcı bir şekilde küfretti. Yanına diz çöktü ve nabzını yokladı.

"Siktir," diye tısladı, Henninger'in artık kanla keçeleşmiş koyu kıvrıcık saçlarını tanıyordu. "Tim?" diye mırıldandı adam inlerken. "Neden lanet olası bir telefonun yok?" diye sordu sinirle, adamı yerden kaldırmaya başlarken. Park güvertesinin tavanlarına iliştirilmiş çıkış işaretlerine doğru baktı, birkaç adım daha atarsa bir sinyal alacağını biliyordu ama yardım çağırmaya gitmeden önce Henninger'i içeri sokup güvende tutması gerekiyordu.

"Telefon mu?" Henninger kıpırdanırken zayıf bir sesle mırıldandı.

"Hadi," diye homurdandı Ross, Henninger'ı kaldırıp asansörlere doğru sürüklerken.

Sears volta atıyordu ve eğer yürüyebilseydi Zane de Ross'un dönmesini beklerdi. "Onu nasıl bulacağız?" Zane, kırık kaburgalarına baskı yapmamaya çalışarak garip bir şekilde yana eğildiği yerden mırıldandı. "Başka bir cinayete, yaşadığı başka bir şehre ihtiyacımız var. Birleştirilecek bazı noktalar."

Sears, "Bir ara hata yapacaktır, özellikle de artık neye bakacağımızı bildiğimiz için," diye güvence verdi. "Ağ onun üzerine kapanıyor."

"Bu da onu daha tehlikeli hale getiriyor," diye homurdandı Zane acıyla.

Kapıya vurulan bir gümbürtü onları böldü. Zane, ceketinin altından silahını çıkaran ve kapıya doğru başını sallayan Sears'a baktı. Dikkatlice kapının yanına kadar yürüdü ve tam karşısına gelince gözetleme deliğinden baktı. "Kahretsin!" diye bağırarak kapıyı açtı.

Henninger ayakta durmaya çalışıp başaramazken Ross nefes nefese kalmıştı. Kapıdan birlikte sendeleyerek geçtiler. Ross soluk soluğa adamı kanepeye bıraktı ve Sears onlara yardım etmek için koşarken kapıyı tekmeleyerek kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Henninger'in yanında kanepeye diz çöküp başındaki yarayı kontrol etmeye çalışırken.

Henninger, kadının dokunuşundan irkilerek uzaklaşırken, "Üzerimize atladılar," diye mırıldandı. Sanki biri kafasının yan tarafına güzel ve keskin olmayan bir şeyle vurmuş gibiydi. Yüzünün yan tarafını kaplayacak kadar kan vardı ve muhtemelen canı acıyacaktı ama hayati tehlikesi yoktu. "Grady'yi bir bezle ya da başka bir şeyle indirdiğini gördüm ve sonra ışıklar söndü. İki kişi olmalılar."

"Kumaş mı?" Zane nefes aldı. Gözlerini sıkıca kapattı. "Kloroform," diye inledi. Bu konuda haklıydılar zaten. "Henninger," dedi kalın bir sesle. "Büro'yu aramalıyız."

"Ne?" Henninger şaşkınlıkla sordu.

Ross, "O kadar kendinden geçmiş ki, neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikri bile olmayacak," diye mırıldandı ve sanki şu anda dışarıda suçlu görünen biri varmış gibi pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı. Sears burnunu çekti ve buz almak için mutfığa gitti.

"Odaklan, Henninger," diye umutsuzca denedi Zane, Ty'ın bu canavarın elinde olduğunu düşünemiyordu bile.

"Tamam," diye mırıldandı Henninger oturduğu yerden başını kaldırıp gözlerini kısarak onlara bakarken. Telefonun aciliyetini anlamakta güçlük çekiyor gibiydi. İhtiyaçları şimdi daha da acildi; şehirdeki her birimin Ty ve onu kaçıran kişiyi araması gerekiyordu.

"gerek. Mesajlarını nasıl alıyorsun?" Ross telefonunu tekrar kurcalarken test edercesine sordu.

Henninger yutkundu ve diğer ajana bakarken kaburgalarını hafifçe ovuşturdu. "Penceredeki sinyal engelleyiciyi kapattım," diye cevap verdi.

Ross ona döndü, yüz hatlarında şaşkınlık vardı ve Sears odaya geri dönerek onlara garip bir şekilde baktı. Henninger her ikisinden de özür dileyerek omuz silkti ve ceketinin altından susturuculu bir silah çıkardı. Silah iki hızlı ve sessiz patlamayla her iki ajanı da parke zemine gönderdi. Hızla ayağa kalktı ve sadece sandalyeden kalkıp birkaç adım uzaklaşmaya vakti olan Zane'e döndü.

"Seni orospu çocuğu," diye fısıldadı Zane ani bir sersemlikle.

Henninger orantısız bir omuz silkme hareketi yaptı ve küçük bir gülümsemeyle silahını Zane'e .

Zane hareketsiz kaldı, elini yanına indirdi, yaralı sağ kolu askıda işe yaramaz haldeydi. "Ty nerede?" diye homurdandı.

Henninger açıkça, "Ölmek," diye cevap verdi, başını kelimeyle birlikte yana eğdi.

Acı içinde kıvranırken Zane'in kendini tutması için her şeyi gerekiyordu. "Neden?"

Henninger hafifçe güldü, hafifçe kanlı yüzünde eğlence okunuyordu. "Biliyor musun, Grady bana böyle aptalca bir soru sormayacak kadar akıllıydı."

Zane titrek bir nefes verdi. Ölmek henüz ölmek demekti. Bu düşünceye sıkıca tutundu. "O zeki bir adam."

Henninger, "Gerçekten de öyleydi," dedi. "Ve sen de öylesin. Siz ikiniz biraz daha az zeki olsaydınız elimizde iki ölü ajan olmazdı," dedi Zane'e başıyla yerdeki iki cesedi göstererek. "Yığının arasında benim dosyayı bulabildiniz mi?" diye sordu.

"Çok yaklaştık," diye fark etti Zane yüksek sesle. "Tıpkı Reilly ve Sanchez gibi. Onları otel odalarında öldürdün. Onlarla buluşuyordun, değil mi? Dava hakkında. Sana güvendiler," diye . "*Biz* sana güvendik."

"Bana bak," diye güldü Henninger. "*Herkes* bana güvenir, Garrett. Yabancılar bile," diye muzipçe sırıttı.

Zane başını yavaşça salladı ve incinen kolunu yüzünü buruşturarak kendisine doğru kaldırdı. "Neden bütün bu cinayetler? Bunun için fazla akli başındasın."

"Kıpırdamayı kes Garrett," diye ciddi bir şekilde emretti Henninger. "Biliyor musun, ne zaman biri bana bunu sorsa onlara istedikleri cevabı verdim. Aslında çok basmakalıp bir soru ama görünüşe göre ölmekte olan bir insanın düşünebileceği tek şey bu. Ama sen," diye devam etti biraz daha yaklaşırken, "sen, sana bir cevap verecek kadar iyi okuyamıyorum. Ne duymak istediğinden emin değilim."

"Senin için ne güzel," diye hırladı Zane, çaresizliği öfkeyle bir kenara iterek. "İndir şu lanet silahı."

Henninger, "Emir verecek konumda değilsiniz, Özel Ajan Garrett," diye mırıldandı. "Sizi öldürmeden önce başka sorunuz var mı? Gördüğünüz gibi, etrafta bu kadar beklenmedik ceset varken zamanım oldukça kısıtlı," dedi eğlenerek.

"Bana cevap vermek için benden ne istiyorsun?" Zane denedi, yaralı koluyla kapıya çarparken acı içinde irkildi ve nefesi kesildi. Ty'ın ona verdiği silahın askısında ağır bir şekilde durduğunu hissedebiliyordu, ancak ateş etmek için sol elini kullanması gerekiyordu.

Henninger başını eğdi ve gözlerini kısıtı, bu meydan okuma ilgisini çekmişti. "Neden geri döndün?" diye sordu sonunda, sesindeki eğlence ve keyif açıktı. "Neden o şerefsiz ortağınla ve ölme ihtimalin varken geri döndün? Grady, intikam için geri döndü. Ama sen? Neden uzak durmadın? Uzak durup içerek ve uyuşturucu kullanarak sessiz bir ölüme mi gittin?"

Zane belirgin bir şaşkınlıkla geriye doğru sarsıldı ve işe yaramayan kolunu kapıya çarptı. Bir çığlık attı ve dirseğini tuttu, sağlam eli askının altından kayarak onu destekledi. Bilinçli bir kararla acının yüzünden okunmasına izin verdi. Gücüne başka şeyler için ihtiyacı olacaktı... umuyordu.

Henninger dehşet verici bir eğlence içinde onu izlerken seçeneklerini tartan Zane, en fazla tepkiyi almak için ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştı. Yeterince tepki. Nefes aldı. "Onu seviyorum."

Bunun üzerine Henninger şaşkınlıkla kısa bir süre durdu. Sonra kıkırdamaya başladı. "Onu *seviyor* musun?" diye neşeli bir kahkaha attı. "Oh, bu çok zengin! Ölecek olmanızın onun suçu olduğunu söylediğimde neden bu kadar yıkılmış görüldüğüne şaşmamalı."

Henninger'in sözlerinin tüyler ürpertici yanı onu kesip geçti ve Zane bir nefes daha çekti. "Onu seviyorum," diye tekrarladı, sesi daha güçlüydü.

Henninger, Zane'in inancı karşısında daha sert güldü. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Zane sol kolunu kendisinden uzağa savurdu ve kılıfından çıkardığı ince stiletto'yu katile doğru hızla fırlattı

Henninger kaçamadı. Bıçak göğsünün üst kısmına, silah kolunun omzuna yakın bir yere gömüldü.

Öfke ve şaşkınlıkla haykıran Henninger bıçak darbesiyle bir tarafa savruldu, silahı işe yaramaz bir şekilde yana doğru ateşlendi ve Zane'e kendi silahını çekip ateş etmesi için yeterli zamanı verdi. Kurşun karnına isabet etti; Zane onu yavaş ve acılı bir şekilde ölürken sorgulamak istediği için mükemmel bir yara. Henninger sendeleyerek geri çekildi ve şok içinde kabaran kan lekesine baktı. Yavaşça dizlerinin bağı çözüldü ve yere çökmeye başladı.

Kolları titreyen Zane, silahı ona doğrultmuş bir şekilde ilerledi ve Henninger'in elindeki silahı tekmeleyerek kanepenin altına sıkıştırdı. Önünde çömeldi, Henninger'in omzundan çıkan bıçağın kabzasını tuttu ve sertçe bükte.

Henninger şok ve acıyla haykırdı ve Zane'in yaralı kalçasına ölümcül derecede yaralı bir adamın toplayabileceği kadar büyük bir güçle vurdu. Tüm bacağı alevler içinde kalırken Zane dişlerini sıktı ama dönmeye devam etti. "Nerede o?" diye bağırdı. "Bana nerede olduğunu söyle, ben de sana bir ambulans çağırayım."

Acı onu ele geçirirken Henninger'in yüzündeki kan çekildi. "Çok zekisin," diye mırıldandı güçsüzce debelenirken. "Bir yolunu bul," diye homurdandı.

"Konus yoksa burada kan kaybından ölürsün."

Henninger ona sadece kısık sesle güldü. Zane hırslayarak yumruğunu geri çekti ve Henninger'in karnına, kurşun yarasına yakın bir yere vurdu.

Henninger'in soluk alıp verirken görüşünün kenarları karardı, ama acı azalınca bir kahkaha daha atmaya başladı. "Beni öldüreceğini söyledin," diye mırıldandı ağzının kenarından kan damlamaya başlarken. "Acıtacağımı söyledin," dedi Zane'e alaycı bir tavırla.

Öfke ve dehşet aynı oranda artarken Zane ayağa kalktı ve Henninger'in acı dolu çığlığını duymazdan gelerek bıçağı omzundan çekti. Silahı kaldırıp katilin alnına dayadı ve önünde diz çökmüş olan adama baktı. "O haklı. Nerede o?"

Henninger gözlerini kapadı ve başını salladı. Grady'yi canlı bulurlarsa ölüm cezasına çarptırılacağını biliyordu. Ayrıca derinlerde bir yerde

Grady'nin yerini söylese bile Garrett onu öldürecek. Garrett tam da böyle bir adamdı. Grady'nin bunu yapamayacak kadar onuru vardı ama Garrett tetiği anında çekti. Şimdi düşününce, muhtemelen önce Garrett'ı öldürmeliydi.

Artık çok geçti, bir de şaşırtıcı bir şekilde karnından vurulduğu ve Garrett hızlı davranmazsa yavaş ve acı dolu bir şekilde öleceği gerçeği vardı. Hızlı olmayı tercih etti. Garrett'ı sinirlendirmek ve öfkesini kaybetmesini sağlamak zor olmayacaktı ve sonra... tatlı bir unutuluş.

Henninger'in dudakları yavaş ve eğlenceli bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Ben öldüğümde ne olacağını düşündün, değil mi?" diye sordu zayıf, acılı bir sesle. Her şekilde kazanacaktı, ölümden bile. "Kimse sana inanmayacak. Grady seni desteklemeden Bir Numaralı Şüpheli olacaksın," dedi sessiz bir güvenle. "Onu bulmak için bu kadar çaresiz kalmaya neden olan şeyin aşk olmadığını bilerek nasıl yaşayacaksın?" diye sordu siyah gözlerini açarken. "Nasıl ayık kalacaksın?" diye sordu küçümseyici bir alaycılıkla. "Seni bu kadar çaresiz yapanın sadece kendini korumak olduğunu bilerek mi?"

Duyguları katı bir kesinliğe bürünürken Zane'in yüzü hareketsizleşti ve acıyı bir anlığına bloke etti. Silahın namlusunu kullanarak Henninger'çenesini gözlerini görebileceği şekilde yukarı kaldırdı ve silahı tekrar diğer adamın alınına dayadı. Sonra soğuk bir şekilde gülümsedi.

Henninger'in gözleri çakmak çakmak açıldı, ani bir şüpheyile doldu ve hızla derinlere geri döndü. Hepsi içinde Garrett onun için en büyük soruna dönüşmüştü; rengine karar veremeyen bir bukalemun gibi. Başlangıçta tahmin edilebilir biriydi ama sonra Henninger'in onunla ne yapacağına karar veremediği noktaya kadar değişmeye başlamıştı. Şimdi bile Henninger onunla ne yapacağından emin değildi. Garrett ona bakarken, Henninger ilk kez yenilgi ihtimalinin üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu.

Zane ayağa kalktı ve konuşmak için düzenli bir nefes aldı. "Neyse ki bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi usulca ve ardından tetiği çekti.

Henninger'in bedeni sarsıldı ve yere yığıldı. Kendini toparlayan Zane, sinyal engelleyiciyi aramak için pencereye gitti. Sonunda telefonu buldu ve kablosunu çekip çıkardı, ardından telefonu Ross'un gevşek elinden aldı ve tehlikeli bir şekilde sallanırken başparmağıyla tuşlara bastı. O

tüm sağ tarafı zonklayıp acımasızca yanarken dizlerinin üzerine çöktü. Çağrı hemen cevaplandı. Zane, takip edilebilmesi için hala açık olan telefonu sehpanın üzerine atmadan önce, bildiği kadarıyla polisler için aşığı ve fail için aşığı kodlarını ve ardından konumu verdi.

Acı içinde kendini dizlerinin üzerine itti ve sürünerek Ross'un nabzını kontrol etti. Nabız bulamayınca yüzünü buruşturan Zane beceriksizce kıpırdandı ve Sears'a doğru ilerledi. O da ölmüştü. Başını eğdi, acı dolu bir inilti kaçtı. Tekrar katilin cesedine baktı. Nabzını kontrol etmesine gerek yoktu. Acımasız tatmin duygusu ona koltuğa bıraktığı kitabı almak için güç verdi. Cevap orada bir yerdeydi. Henninger'in Ty'ı sadece ayak bağı olan biri olarak değil, başka bir kurban olarak gördüğünden emindi. Yere yayılarak otururken, kitabı tekrar karıştırmaya başladı, ona bir ipucu vermesi için dua ederken titriyordu.

"Siktir et," diye tısladı cesede doğru. "Tanrım, lütfen... Ty..." diye fısıldadı, hikâye üstüne hikâye yazmaya devam ederken, ilham gelmedikçe ıstırabı artıyordu, ta ki daha fazla tutamayana kadar. Onu sertçe kavradı ve kendi içine kıvrıldı, sıcak gözyaşları serbest kaldı ve sayfaları noktaladı. Acı ve kan kaybı yüzünden zorlukla düşünebiliyordu.

Yenilmiş bir halde Henninger'in cesedine baktı. Saçlarına kan bulaşmıştı. Ty'ın kanı mı? Ellerinde, park güvertesinin betonunda yattığı yerden kalan kum ve toz gibi görünen şeylerin izleriyle birlikte daha fazlası vardı. Ty'ı kloroformla etkisiz hale getirmiş olmalıydı -çünkü Zane başka bir yöntem denemiş olsaydı Ty'ın ona zarar vereceğini biliyordu- onu saklamış, sonra da kafasına kan akmasını sağlayacak kadar sert bir darbe indirmişti. Tek yapması gereken, biri onu bulana kadar baygın numarası yaparak yerde yatmaktır.

Zane'in gözleri katilin bedeninde bir ipucu aramaya devam ederken gözyaşları yerini kötü bir teslimiyete bıraktı. Henninger dizlerinin üzerindeydi ve geriye doğru düşmüştü, ölürken topukları bir tarafa doğru itilmişti.

Zane'in ne gördüğünü anlaması uzun bir an aldı. Henninger'in elbise ayakkabılarının altları kum gibi gri çamurla kaplanmıştı. Çamur tabanlara işlemiş ve ayak tabanlarını kaplamıştı. Zane kendini daha da yaklaştırdı, neredeyse enerjisi tükenmişti. Zane yavaşça uzanarak titreyen parmaklarını ayakkabının tabanından aşığı indirdi ve parmakları kalın, nemli bir çamurla kaplandı. Gözlerini

cesedi. Şehirdeydiler ve hava bütün hafta kuruydu. Taze çamuru nereden bulacaktı?

"Binanın altındaki orijinal tünelleri bile sağlam tutmuşlar...."

"Tanrım," diye tısladı Zane, elinden sayfalara bulaşan pisliğe aldırmadan kitaba uzandı. Aradığı şeyi bulmuştu: *Amontillado Fıçısı*. "Tanrım!"

Ayağa fırlayan Zane, sert bir çığlıkla tekrar yere yığıldı ve sağlam eliyle kendini kanepenin koluna tuttu. Çok güçsüzdü ve canı o kadar acıyordu ki buna zar zor dayanabiliyordu. Yapabileceği tek şeye odaklandı. Ty'a. Ty çıldıracaktı, hikayedeki gibi küçük ve karanlık bir yerde sıkışıp kalacaktı.

Ty'a ulaşana kadar onu canlandıracak bir şeye ihtiyacı vardı.

Tökezleyerek yatak odasına girdi, komodine ulaştı ve Ty'ın ona verdiği şişeyi aldı. Kapağını çekip çıkardığında içinde OC yazan kapsülleri gördü ve hepsini yatağın üzerine salladı. On hap. Dozajı düşünmeden bir avuç dolusu aldı, ağzına attı ve çiğnemeye başladı. Yuttuğunda kuru, keskin kimyasal tat duyularını doldurdu ve kendini tekrar ön odaya iterek silahını ve kanlı bıçağı buldu. Tedbir için Sears'ın silahını aldı ve uyuşturucunun neden olduğu ilk enerji dalgasını hissederken derin bir nefes aldı. Kapıya doğru tehlikeli bir şekilde ilerlerken, ilaçları çiğneyerek zaman aşımına uğrattığı için çoktan etkisini göstermeye başlamıştı. Asansöre vardığında kafası iyice güzelleşmişti.

"Geliyorum Ty," diye mırıldandı kapanan asansör kapılarına doğru. "Geliyorum."

Ty sesi kısılana ve istismara uğramış bileklerinden kollarına kan damlayana kadar çırpındı ve yardım istedi. Yine de zincirler sıkıca tutundu ve mumun titremesinden başka hiçbir şey onun sıkıntısını fark etmedi.

Kısa süre sonra kendini aşırı nefes alırken buldu ve sakinleşmek için kendini yavaşça nefes almaya zorladı. Sakin kalmazsa kesinlikle ölecekti. Gözlerini kapattı ama mumun ışığı olmadan karanlığın daha ağır geldiğini hemen fark etti. Gözlerini açtı ve

özlemle tuğlalara baktı. Küçük alanda çok yakındılar ama yine de ulaşamazlardı.

Tim Henninger -ki Ty hâlâ bu çocuğu ne kadar yanlış değerlendirdiğini anlamaya çalışıyordu- Ty'in mezarında suç teşkil edebilecek her şeyi onunla birlikte bırakmıştı. Plastik koruyucu giysileri, aletleri, kuruyan harç kovası ve muhtemelen en acımasız, Ty'in prangalarının anahtarları, ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

Ty giderek artan bir sakinlikle muma baktı. Burada ölecekti. Karanlıkta. Boğazındaki sıkıntıyı bastırmak için yutkundu ve muma baktı. Alev endişe verici bir şekilde zayıflamıştı ve şimdi ışık çemberi Ty'in ayaklarına bile ulaşmıyordu. Ty onu izlerken alev maviye dönüştü ve büyüyen karanlıkta kekelemeye başladı.

Ty bayat ve nemli havadan derin bir nefes aldı.

Duvarın diğer tarafında belli belirsiz yankılanan bir sesle başını kaldırdı. Halüsinasyon mu görüyordu? Uzaklarda bir yerde bir bağırış duyduğuna yemin edebilirdi. Önündeki tuğla duvara baktı, soğuk ve yaklaşan şokla sarsılarak titredi. Ayaklarının dibindeki küçük alev tükürüp şiddetle parladı, sonra son bir kez püskürdü ve söndü.

Yardım için seslenmeye çalıştı ama sesi .

Gözlerini kapatıp uykunun onu ele geçirmesine izin verme arzusu neredeyse bastırıyordu. Ty sesi tekrar duyduğunda başını eğdi. "Zane," diye fısıldadı halüsinasyona, başı dönerken ve neredeyse hiç olmayan hava için nefesi kesilirken ses ancak bir kelimeydi.

Zane, sadece birkaç çıplak, asılı ampulün aydınlattığı karanlık bodrum katına çıktı. Yine titriyordu, bu kez acı ve yorgunluk yerine manik bir enerjiyle. Uyuşturucular hızla etkisini göstermiş, adrenalin ve kimyasallar vücudundan hızla geçmeye başlamıştı. Elinde silahıyla büyük fırının önünden geçip hızla etrafına bakındı. Henninger'in bir suç ortağı olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Her iki tarafı tel örgülerle kaplı kapıları olan uzun, kötü aydınlatılmış bir koridora geldi. Depolama birimleri.

"Ty!" Zane bağırdı, koridorda ilerlerken sesi geniş alanda yankılandı. Yankı, sesine cevap veren tek şeydi.

arar. Sonunda koridorun sonundaki duvarda hiç ışık almayan daha karanlık bir delik gördü. Henninger tüneller olduğunu söylemişti.

Zane kaba yontulmuş geçidin içini göremiyordu ve hemen ceketinin ceplerini karıştırmaya başladı ve çakmağını buldu. Tanrıya şükür Ty'ı sigarayı bırakması konusunda ikna etmişti. Kısıtlayıcı askıya sinirlenerek kolunu askıdan çıkardı ve yere bıraktı, sonra alev alev yanan çakmağı kaldırıp toprağa baktı. Tıpkı Henninger'in ayakkabıları gibi griydi.

"Ty!" diye tekrar bağırdı ve sadece eski kasalar ve inşaat molozlarıyla dolu girişleri atlayarak yeraltı mezarlarına doğru ilerledi.

Uzun adımlarla yürüyen, yaralı kolunu alevi korumak için kaldıran Zane neredeyse yoluna devam edecekti ki, duvarda bir girintinin olması gereken yerden geçtiğini fark etti. Geriye döndüğünde duvarda yeni olduğu belli olan bir kare tuğla görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ty....Ty!" diye bağırdı, iç kısma doğru koştu ve duvara dokundu. Harç ıslaktı. Bıçağını çıkardı ve bir eliyle bir tuğlayı kaldırıp içeri itmeye başladı. Tuğlanın küçük oyuguğun içinde yere düştüğünü duydu, buna plastik şingirtiları eşlik ediyordu. Sonra bir başkasını ve bir başkasını yerinden oynattı.

İçeriden zincir şakırtıları ve yumuşak bir inilti geliyordu.

Zane çılgınca tuğlaları çekmeye başladı, ellerini nasıl sıyırdıklarını ve kestiklerini kolayca görmezden geldi. Tuğlalar isteksizce gevşedi; harç priz almaya daha yakındı. Kaba bir açıklık bulduğunda, Zane çakmakla eğildi.

"Ty?" diye homurdandı, nabızı adrenalinle çarpıyordu.

Ty küçük oyuguğun duvarına bağlanmıştı, elleri yanlara ve başının üzerine doğru uzanıyordu, kan akıyor ve bileklerinde pıhtılaşıyordu. Ayakları omuz genişliğinde açılmış, tekme bile atamayacak şekilde duvara zincirlenmişti ve göğsünün etrafındaki bir ip öne doğru sarkmasını . Bağların dokunduğu her yerde kan vardı. Başı öne eğikti, çenesi göğsüne yaslanmıştı ve parmakları zincirli ellerinden sarkıyordu. Hareket etmiyordu ama küçük bir inilti Zane'e hâlâ hayatta olduğunu söylüyordu. Zar zor.

Oyuguğun içinde etrafına bakınan Zane, plastik ve harç kovalasını gördü. Mumu görmeden önce nefesinin altından küfretti.

paslanmış demir anahtarlar. "Orospu çocuğu," diye nefes aldı. Tuğlaların üzerine eğilerek mumu yakmak için uzandı, böylece çakmağı cebine koyabilecek ve tuğlaları tekrar kazmaya başlayabilecekti. Sisteminden süzülen ilaçlar manik endişesini artırdı ve acıya ya da sürekli artan kalp atış hızına ve baş dönmesine aldırmadan hararetle çalıştı. Delik, bir bacağını içeri sokup eğilebileceği kadar büyük olduğunda, bunu yaptı ve tam ortağının karşısına geldi. Fazla yer yoktu. Fazla hava da yoktu ve orada durmak bile onu klostrofobik yapıyordu.

"Ty?" fısıldadı, çenesini hafifçe kavrayıp kaldırdı ve çok ileri gitmemiş olması için dua etti. Ty'ın başı ellerinde ağırlaşmıştı. Ama çatlamış, kuru dudaklarından bir inilti daha geldi ve kıpırdandı.

Sert nefesler alan Zane, yerde gördüğü anahtarları almak için hareket etmeden önce Ty'ın çenesini dikkatlice indirdi. Kilitlere küfrederek Ty'ın ayaklarından başladı, ardından kanlı ve kesik bileklerindeki prangaları çözmeye yöneldi.

Mücadele etmişti, diye fark etti Zane midesi bulanarak. Tanrım, mücadele etmişti. Zane'in kalbi, Ty'ın bileklerini ve göğsünü kesmek için ne kadar mücadele etmiş olabileceğini düşündükçe acıyordu. Ty'ın bedeni sarktığına, Zane serbest kolunu omzuna attı ve son kelepçeyi açmak için mücadele etti. Diğer adam ona doğru yığıldı. Zane onu çekip kurtarmaya çalışsa da duvardan uzaklaştıramadı. İpi parmakladı ve bir hırıltıyla bıçaklarından birini çıkarıp ipi kesti. Düz olmayan deliğe bakarak Ty'ı kendine doğru çekti ve ikisini de deliğe doğru çevirdi.

"Zane," diye acınası bir şekilde nefes aldı Ty, acı dolu ses zar zor duyulabiliyordu.

Adını duymak Zane'in kalbini yerinden sökecekti neredeyse. "Buradayım bebeğim.

Seni buradan çıkaracağım," diye söz verdi.

Ty kendine geliyor gibiydi, bayat havayı sanki hayatında tattığı en tatlı şeymiş gibi soluyordu. "Sen gerçek misin?" diye sordu Zane'e, zayıf tutuşunu sıkılaştırırken. Kelimeleri güçlkle seçilebiliyordu.

Zane'in kahkahası biraz çaresizlikle karıştı. "Evet, olabildiğince gerçeğim bebeğim," diye cevap verdi ve tuğlaların üzerinde durdu. Birkaç hızlı nefes aldı, dişlerini sıktı ve Ty'ı tamamen yerden kaldırdı. Çok yavaş ve temkinli adımlarla kırık duvarın üzerinden geçti, ayaklarını yuvarlanan tuğlaların arasına koydu ve orada tökezledi.

Zane onu yere bırakırken Ty'ın ayakları engebeli zemine çarptı ve elleri ve dizleri üzerine çöktü. Başı dönerken "Henninger," diye soluk soluğa kaldı. "Henninger," dedi aceleyle, sesi hâlâ boğuktu ve sert kloroformdan ve çaresizce yardım için bağırmaktan yıpranmıştı.

Onun yanında dizlerinin üzerine çöken Zane'in iki eli de kendini yakalamak için yere çarptı. Sarsıntı acıtmamıştı, kaldırırken de acımamıştı. Bunun yerine sıcak, baş dönmesi ve sersemlik hissetti. Nabızı tehlikeli bir şekilde atıyor ve midesi bulantıyla yanıyordu. Her tarafı uğulduyordu. Neler olduğunu biliyordu.

"Öldü. Öldü!" Zane en son ne zaman katı bir şeyler yediğini ve ne tür haplardan kaç tane aldığını hatırlamaya çalışırken acımasızca . Bir avuç dolusu vardı ama hafızası parlak ve bulanık görünüyordu.

Ty gözlerini kırıştırarak adama baktı, ikisi de elleri ve dizleri üzerindeydi ve sanki savaşı kazanmak yerine kaybetmiş gibi görünüyorlardı. Yutkundu ve başını salladı, kafası karışmış bir şekilde rahatlarken söyleyecek bir şey bulamadı.

Zane elini Ty'ın elinin etrafına doladı ve buğulu gözlerle yukarı baktı. "Seni buradan çıkarmalıyım," dedi kabaca, bir başka güçlü adrenalin ve bulanıklık dalgası onu sardığında. Histerik bir şekilde gülme dürtüsünü zar zor bastırdı. "Zamanım tükeniyor."

"Neyin var senin?" Ty sordu. Kafası netleşmeye ve yeniden işlevlerini yerine getirmeye başlamıştı. "Seni incitti mi?"

Zane başını sallayıp beceriksizce ayağa kalkmayı başardı, Ty'ın da kalkmasına yardım etti ve loş ışığa doğru ilerlemeye başladıklarında birbirlerine iyice yaslandılar. Zane şimdi terliyordu ve Ty'ı sıkıca tuttuğu yerde bile kolları ve elleri nemli ve titriyordu. "Onu dışarı çıkardıktan sonra zorlukla hareket edebildim. Seni bulabilmek için bana bıraktığın hapları aldım."

"Hepsi mi?" Ty dehşet içinde sordu.

Zane gerçekten güldü; ona hiç benzemeyen yüksek, ince bir ses.

"Aşırı doz almışsın," diye mırıldandı Ty. "Kahretsin," diye inledi gücünü toplamaya ve Zane'in ağırlığını daha fazla almaya çalışırken. Deneme sırasında tökezledi.

Zane zayıf bir kıkırdamayı başararak dayanmaya çalıştı ama tüm vücudu kontrolsüzce titriyordu. "Daha kötülerini de yaşadım." Pek sayılmaz ama.... "Buraya gelmek zorundaydım. Seni bulmalıydım." Baş dönmesi onu vurunca yana doğru savruldu ve her iki adam da dizlerinin üzerine düştü, ikisi de diğerini tam olarak destekleyecek kadar güçlü değildi. "Karanlıktaydın."

Ty kendini yukarı itmeden ve Zane'in yaralanmamış kolunu tutup onu güçsüzce ayağa kaldırmadan önce orada uzun süre debelenip durdular. "Hadi," diye mırıldandı. "Bir daha asla gün ışığını göremeyeceğimi sanıyordum; şimdi burada seninle ölemem."

Zane yine güldü. "Gün ışığı. Şimdiden gözlerimde yıldızlar var," dedi Ty'ın yanında tökezleyerek ilerlerken. Bodrum katına çıktıklarında zorlukla yutkundu. "Ty...", diye zayıf bir nefes aldı.

"Yapma," diye neredeyse öfkeyle homurdandı Ty, dizleri zayıflamış ve elleri uzun süre kansız kaldığı için uyuşmuştu. "Sakın buna cüret etme."

Sarsılarak uzaklaşan Zane döndü ve dizlerinin üzerine çökerek şiddetli bir şekilde öğürmeye başladı. Tek yapabildiği nefes çalışmaktı. Arkasında, Ty ayakta duramayarak tekrar dizlerinin üzerine çöktü. Başını eğdi ve titredi. Bir süre sonra kendini tekrar ayağa kaldırdı ve Zane'i güçlkle ayağa kaldırdı.

Asansör görüldüğünde Zane boğuk bir sesle, "Sana her şeyden çok ihtiyacım var, Ty," diye itiraf etti.

Ty gözlerini kapadı, Zane'e yaslandı ve beklenmedik sözlerle toparlandı. Diğer adamın ağırlığını daha fazla üzerine aldı ve nefes nefese kalan partnerini servis asansörünün kapılarına doğru sürükledi. Onları içeri sokmayı başardığında ve yardım gelmesi için dua ettiği yere doğru yükseldiğinde, Zane artık nefes almıyordu.

Bölüm 16

Ty hastanenin steril yavaşça yürüyor, neden burada olduğunu çok fazla düşünmemek için ayaklarını dikkatle izliyordu. Tarihin en uzun koridoru olduğunu bildiği koridoru geçtikten sonra odayı buldu ve kapıdan içeri adımını attı, yataktaki hareketsiz figüre bakarken farkında olmadan dudağını ısırdı.

Ağır ağır yutkundu ve yavaşça odaya doğru ilerledi, yatağın başında durup aşağıya baktı. Zane berbat görünüyordu. Cildi -çirkin çürüklerle benek benek olmayan- hastane odasının yumuşak ışığı altında sağlıklı bir gri renkteydi. Ty yatağın yanına oturup Zane'in ellerine ve kollarına bağlı sayısız tüpe ve seruma bakarken kendine acıma dürtüsüyle savaştı.

Zıplayan Zane, ellerini tuğlaların üzerinde paramparça ettiğini fark etmemişti ve kırık kolunun daha fazla hırpalanması, onu düzeltmek için ameliyat olması anlamına geliyordu. Avuçlarının ve parmaklarının etrafındaki bandajlar koyu ten rengine karşı bembeyaz parlıyordu.

Bir haftadır hastanedeydi ve hâlâ bu kadar kötü görünüyordu; sanki ölüm ısınmış gibiydi. Klişe de tam uyuyordu. Aşırı doz onu gerçekten etkilemişti. Acil yardım ekibi onlara ulaştığında Zane'in kalbi tamamen durmuştu.

Ama hayattaydı ve Ty'ın önemseddiği tek şey de buydu. Sessizce oturdu ve uyuyan Zane'i izlemekle yetindi. Bir süre sonra, görüşü netleşti ve sadece Zane'in yanında otururken onun hareketsiz bedenini örten hastane battaniyesine bakmaya başladı.

"Hey."

Ty bu yumuşak kelime karşısında irkildi.

Onu servis asansöründen çıkardıklarından beri Zane'i görme fırsatı olmamıştı. Geçen hafta boyunca, kendisi resmi olarak taburcu olana kadar kimse ortağını görmesine izin vermemişti ve kendisi de daha yeni taburcu olmuştu. Ona sadece Zane'in hayatta olduğunu söylemişler ve öylece bırakmışlardı. Hastane yatağına bağlı kaldığı süre boyunca Ty'ın

Zane'e ne söylemek istediğini düşünmek için çok zamanı vardı. Etraflarındaki meraklı kulakların ve gözlerin her zaman farkında olsa da, söyleyebileceği daha nazik kelimeleri ısırdı. Zaten dilinin ucuna da gelmiyorlardı.

"Hey," diye yankılandı içi boş bir sesle.

Zane'in koyu renk gözleri çökmüştü ama açıktı, çoğunlukla berrak ve odaklanmıştı. "Nasılsın?" diye fısıldadı.

Ty zayıf bir gülümsemeyle "Korkunç," diye cevap vermeyi başardı. "Bana henüz kıcını tekmelememe izin verilmediğini söylediler."

Kaşlarından biri soru sorarcasına yavaşça kalktı. "Kıcını öp dedin, öyle mi?" Zane'in gözleri parladı ve ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalktı.

Ty hızla omzunun üzerinden baktı ve sonra ayağa kalkarak Zane'in dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni kaybettiğimizi sanmıştım," diye mırıldandı suçlayıcı bir şekilde.

Zane öpücükten sonra biraz neşelendi. "Yaşamak için bir nedenim varken ölmeyecek kadar inatçıyım," diye mırıldandı Ty'ı saygıyla izlerken.

"Öyle olsan iyi edersin," diye mırıldandı Ty tekrar otururken, sanki başka bir şey yapmak gibi ellerini birbirine kenetledi. "Çünkü daha sonra ağzını burnunu kıracağım."

"Sözler, sözler," dedi Zane sessizce. "Benim de sana bir dayak borcum var." Birbirlerine bakarlarken bir an durakladı. "Ödeşmek ister misin?"

Ty teklifi düşünür gibi yaptı ve sonra hafifçe gülümsedi. Gülümsemesi yavaşça düştü ve Zane'e ciddi bir şekilde baktı. "Buradan gidiyorsun, değil mi?" diye sordu usulca.

"Evet. Beni bekliyorsun, değil mi?" Zane sordu.

Ty'ın dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı ve suçlulukla kızararak başka tarafa baktı. Zane başını yana eğdi ve gülümsemesi hafifçe hüzne dönüştü. Yaşadıkları onca şeyden sonra, hatta az önce söylediklerinden sonra bile, askeri zihniyetin Ty'ın sevgilisine karşı hissettiklerini itiraf etmesine izin vermeyecek kadar kökleşmiş olduğu anlaşılıyordu. Zane onun bir şey hissedip hissetmediğini bile merak ediyordu.

"Her iki şekilde de." Zane yorgun bir şekilde içini çekerek gözlerini kapattı. "Bana haber ver."

Ty başını eğerken yumuşak bir sesle, "Burada kalmama izin vermeyecekler," dedi.

Zane uzun bir süre hareketsiz kaldı, sonra gözlerini açtığında Ty'ın başucunda, başı öne eğik durduğunu gördü. "'Onlar' Büro oluyor," dedi, sorgulamadan.

Ty, Zane'e ne yapması gerektiğini söylemesi için yalvarıyormuş gibi açık bir çaresizlikle ona baktı.

Zane'in içinde sessizce saf bir sevinç kabardı. "Gitmek istemiyorsun," diye fark etti, Ty'ın yanağını okşamak için elini güçlkle kaldırdı.

"Şimdi olmaz," diye fısıldadı Ty öfkeye yakın bir sesle. "Ne yani, tüm bunlardan sonra seni öylece bırakacağımı mı sandın?" diye sordu inanamayarak.

Zane başını yavaşça salladı, gülümsemesi yeniden belirdi. "Özür dilerim. Biraz yavaşım. Uyuşturucuya karşı koymam için verdikleri ilaçları suçlayacağım," diye mırıldandı. Korkmasına gerek yoktu. Birdenbire bunu kabul etmek kolaylaşmıştı. "Benim zavallı kıcıımı önemsiyorsun," diye ekledi sessizce, Ty'a çok şey anlatan gözlerle bakarak.

Ty sessizdi, ellerini birbirine kenetlerken parmak eklemleri beyazlaşıyordu. "Biliyorum," diye kabul etti sonunda. "Ve bunu unutmayı bırak," diye nazikçe azarladı.

Zane hemen cevap vermek yerine başını tamamen yana çevirdi, böylece hem dinlenip hem de Ty'ı izleyebilecekti. Yataktaki saçları ve kirli sakallı, ince yüzü inceledi. Ty'ın serbest bırakıldıktan sonra doğruca buraya gelmiş olması gerektiğini fark etti. Ama Zane'e göre o muhteşemdi. "Tamam," diye kabul etti, sonra dudaklarını yaladı. "Yani seni bir yere mi gönderiyorlar?" diye sordu, "onlar" kelimesine geri dönerek.

Ty acı bir şekilde "Ders devresi," diye cevap verdi. "Yine." Başka tarafa baktı ve sonra derin bir şekilde kızararak başını eğdi. "Beni bir davaya veremezler.

... karanlıkta çıldırmayacağımdan eminler." İçini çekti ve gözlerini kapattı, başını kaldırıp bakamadı. "Bana bir gece lambası bırakmak zorunda kaldılar," diye itiraf etti koyun gibi.

"Hadi gel ve bana bak, Ty," diye mırıldandı Zane.

Ty gözlerini açmaktan başka bir tepki vermedi. Zane'in bedeninin üzerindeki ince battaniyeye sonsuza kadar baktı ve sonra yavaşça gözlerini kaldırıp Zane'inkilerle buluştu.

"Sen cesur bir adamsın," diye homurdandı Zane. "Umarım bir dahaki sefere seninle birlikte olduğumda ve hava karardığında sana sarılmama izin verirsin," dedi Zane.

"Yapmak zorunda kalacaksın," diye cevap verdi Ty kırık bir kahkaha atarak, "çünkü şu anki tüm kanıtlar küçük bir kız gibi ağlayacağımı gösteriyor."

"Sorun değil," diye mırıldandı Zane, sol kolunu kaldırarak titreyen parmaklarıyla Ty'ın yanağını hafifçe okşayabildi. "Hâlâ seni istiyorum."

Ty endişeyle omzunun üzerinden baktı ve sonra suçlulukla Zane'e döndü.

Zane gülümsedi. Gözleri boş kapı aralığına kaydı ve geri döndü. "Merak etme," dedi usulca. "İzleyen kimse yok."

Ty'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve tekrar başka tarafa baktı.

Zane başını salladı ve yastıklara yaslanarak biraz gevşedi. "Anlıyorum," dedi nazikçe. Yılların alışkanlığını kırmak zorunda değildi. Kolunu indirdi ve tekrar yatağın üzerine koydu. "Ne zaman gidiyorsun?"

Ty başını kaldıramadan, "Şimdi," diye mırıldandı.

Zane'in nefesi uzun bir an için kesildi ve kendini nefes vermeye zorladı. O halde söylenecek başka bir şey yoktu. Yapılacak başka bir şey de yoktu. Bir kez daha Ty'ın gidişini izlemek zorunda kalacaktı ve bu konuda geçen seferkinden daha fazla bir şey yapamazdı. "Gitmeden önce hızlıca bir öpücük verir misin?" diye sordu, Ty gerçekten de rol yaptığı kadar gerginse bunun zor olacağını biliyordu.

Ty gözlerini kapadı ve titredi. "Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Özgür olur olmaz beni bulmanı istiyorum," diye mırıldandı başını kaldırdığında.

Zane başını salladı ve Ty'ın etkileyici ela gözlerindeki savaşı izledi. Beklediğinden çok daha fazla canı yanmıştı. "Kendine iyi bak," dedi, yorgunluk cesur yüzünü kırıp geçmişti.

Ty düşüncesizce uzandı ve Zane'in saçlarını alnından geriye doğru düzeltti. Ayağa kalktı, alnına bir öpücük kondurmak için üzerine eğildi. "Hâlâ kesip kaçabiliriz," diye fısıldadı sıcak tenine karşı.

Sertçe yutkunan Zane, içinden umut fışkırırken ürperdi. Çalışırken ara sıra birbirlerinin yanından geçip gitmelerinden başka bir şey için umut. Zorlukla kazandığı ve çok sevdiği işini geride bırakma düşüncesiyle hissettiği sızıyı görmezden gelmeye çalışmak zorundaydı.

"Sadece söyle," dedi kalın bir .

Ty gözlerini kapattı, parmakları Zane'in saçlarında sıkılaştı. İkisine de sevdikleri bir işi bırakmalarını, bildikleri her şeyden vazgeçmelerini öneriyordu. "Bir çiçekçi dükkânı açıp arka tarafta karaborsa orkide satabiliriz," diye teklif etti sesinde hafif bir aksaklıkla.

Zane, Ty'ın savunma mekanizması olduğunu bilmesine rağmen, bu espri karşısında gülümsedi. "Sadece söyle," diye tekrarladı sessizce, ama Ty'ın asla söylemeyeceğini biliyordu ve iş o noktaya gelirse kendisinin ne yapacağını merak ediyordu. "Git hadi. Git, ben seni durduramayacak kadar uyuşturulmuşken."

"Şimdi bıraksam bile burada kalamam," diye cevap verdi Ty, sanki kendini gitmeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi neredeyse savunmacı bir tavırla. "Seninle kalamazdım."

Ty'ın çırpınışları karşısında sakinleşen Zane başını salladı. "Haklısın," dedi sakın bir sesle.

Ty hızla hareket etti ve Zane'in dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Dikkatli ol, Zane," diye nefes aldı, sonra ayağa kalktı ve hızla hastane yatağından uzaklaştı, kapıdan kaybolurken arkasına bakmadı.

Motosiklet, parlak güneş ışığı altında, kahverengi deri ve tam yüz kasklı sürücüsü tarafından ustaca idare edilerek Interstate 35 boyunca hızla ilerliyordu. Motosiklet ince trafikte istikrarlı bir şekilde ilerliyordu. Kaskındaki kulaklık bir telefon çağrısı için biplediğinde sürücü uzanıp bir düğmeye bastı.

"Garrett," diye bağırdı motorun gürültüsü arasında.

"Özel Ajan Garrett."

Zane gözlerini kırptırdı ve motosikleti hızlandırmak için gaza basarken bir o yana bir bu yana baktı. "Ne istiyorsun Burns? Ben tatildeyim."

"Evet, biliyorum. Miami'de beş ay sana üç haftalık tatil kazandırıyor. Nasılsın, Zane?"

İsmiyle çağrılmasına daha da şaşırان Zane başını öne eğdi. "Ben iyiyim," diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

", söylesene?"

Zane yavaşça, "Ev," diye cevap verdi.

"Teksas nasıl? Güneşli mi?" Burns kibarca sordu.

"Hayır, kar fırtınasının ortasındayız," diye Zane.

Burns iç çekerek, "Zekân hâlâ kırık bir kürdan kadar keskin," dedi. "Tatil dört gün sonra bitiyor. Ayın beşinde seni burada, başkentte istiyorum."

Zane motosikleti otoyoldan çıkarıp daha kısa bir yola yönlendirirken dudaklarını birbirine bastırdı. "Patron sensin," dedi sonunda.

Burns yatıştırıcı bir tavırla, "Miami'ye geri dönmeyeceksin," dedi.

"Miami bir lağım çukuru," diye mırıldandı Zane, yıllar önce kendisine söylenmiş gibi görünen bir cümleyi bilinçsizce tekrarlayarak.

"Beş gün içinde burada olun. İstersen Büro ulaşım masraflarını karşılayacaktır. Hazır buradayken birkaç kolay görev ve yeni bir ortak fikrini kafana iyice yerleştir," diye talimat verdi Burns.

Zane'in midesi acıyla sıkıştı. "Sana söyledim. Yeni bir ortak istemiyorum. Eski ortağıma ne oldu?"

Burns genellikle Ty hakkında soru sorduğunda onu umursamaz bir tavırla görmezden gelirdi ama şimdi boğazını temizledi ve "Bu gizli bir bilgi. Beş gün sonra görüşürüz, Özel Ajan Garrett." Ve Müdür Yardımcısı telefonu kapattı.

Zane midesi kazınırken dikkatini trafiğe vermek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Başka bir ortak istemiyordu. Sadece Ty'ı istiyordu.

Tanrım. Ty. Neredeyse altı ay geçti ve tek kelime etmedi. Ne bir mesaj. Devam etmesini sağlayacak kör bir umuttan başka bir şey yoktu. İş unutmayı kolaylaştırıyordu. Ancak geçtiğimiz turda Miami'de ikinci kez yaralandıktan sonra Zane tehlikeli ve depresif ruh halinden sıyrıldı ve Ty'ın dikkatli olması yönündeki ricasını dinlemesi gerektiğini yoksa onu tekrar görme şansını sıfıra indireceğini anladı. Tatil ve transfer taleplerini ilettiler ve beş yıl sonra ilk kez Teksas'taki evine gitti.

Son üç hafta anılarla doluydu; eski ve yeni, iyi ve kötü. Ty her zaman oradaydı, çevresinin sınırındaydı ve Zane bir parçasının eksik olduğunu hissediyordu. Burns'ün onu Ty ile tekrar bir araya getirme ihtimali neydi? Zane kesinlikle hiçbir şey düşünmüyordu ve bu iyimser bir düşünceydi. Eğer Zane tekrar gizli göreve alındıysa, o zaman Ty'ın

aynı zamanda. Ne de olsa bu diğerk adamın uzmanlık alanıydı ve gizli cevap da bunu doğrular nitelikteydi. Ama umut etmekten de kendini alamıyordu. En azından Burns beş gün sonra konuştuklarında Ty'la nasıl bağlantı kuracağını söyleyebilirdi.

Motosiklet şehirden çıkıp düzlüklere doğru hızla ilerleyerek sürücüsüne Düşün.

Ty barın sonunda oturmuş, Orioles'in yine canına okunmasını izliyor ve musluktan yeni çıkmış bir Sam Adams içiyordu. Barmeni ismiyle tanıyordu. Garsonu da ismen tanıyordu. Köşedeki halk sağlığı posterine dart atan sarhoş herifi ismiyle tanıyordu. Bu barda çok zaman geçirmişti.

"Bir sepet daha ister misin, tatlım?" Cindy yanındaki bara yaslanmış, kalçasında kirli bardaklar ve boş bira şişeleriyle dolu bir tepsi dururken ona sordu.

Ty ona baktı ve başını sallayarak zayıf bir gülümseme sundu. Boş cips sepetini kıza doğru uzattı ve kız sepeti alıp yoluna devam ederken ona gülümsedi. Ty tekrar televizyona baktı, izliyor ama görmüyordu. Orioles bu sezon çok acı vericiydi. Sonunda birasını boşalttı, boş bardağı şangırtıyla yere bıraktı ve yanına bir ellilik sıkıştırdı.

Onu tanıdıklarını düşünen herkese el salladı ve ılık gece havasına çıktı. İçini çekti ve taksilerin sıkça uğradığı köşeden uzaklaşarak Fell's Point yakınlarındaki sıra evine doğru yürümeye başladı. Uzun bir yürüyüşü ama Ty buna aldırmadı. Yürümek, dar yollarda yarışan arabalardan birinin, caddenin karşısına geçerken ona çarpması için dua eden yanını bastırmasına yardımcı oldu. Hayat artık eğlenceli değildi. İş de artık eğlenceli değildi. Kötü adamlar kaçmaya devam ediyordu ve onları vurmak evrak işlerine değmiyordu. Bileklerini kesme ihtiyacı hissetmeden beyzbol bile izleyemiyordu.

Lanet olası aptal O's.

Zane'i Miami'ye kadar takip etmişti, Ty'ın onunla iletişim kuramayacağı gizli bir işe. Onu geri gönderemezlerdi.

Görevi kabul etmediği sürece Ty'a Zane'in bunu neden yaptığını merak etmekten başka bir şey kalmamıştı.

Gecenin tadını çıkaran bir çiftin arkasında yavaşça yürürken arka cebindeki cep telefonu titremeye başladı. Ty nefesinin altından homurdandı ve sonra telefona uzandı, çevirerek açtı ve umursamaz bir şekilde "Ne?" diye cevap verdi.

"Yürümeyi bırak," dedi telefonun diğer ucundaki ses, "ve aracının seni almasını bekle."

Ty olduğu yerde durdu ve yutkundu, etrafına bakma dürtüsüne direndi. "Beni takip mi ettiriyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Sadece firar etmeyi düşündüğün zaman," diye cevap verdi Müdür Yardımcısı Burns sesinde bir gülümsemeyle.

Siyah bir Yukon Denali kaldırımın kenarına park etmiş arabaların yanına yanaşıp sabırla onu beklerken Ty'ın içi kaynıyordu. "Peki bu ne zaman?" diye hırlayarak sordu.

"Gece yarısından sabah dörde kadar," diye cevap verdi Burns bilerek. "Kırık parmaklar nasıl?"

Ty cevap olarak "Kırık," diye homurdandı. "Neden takip ediliyorum?" "Yeni bir görevin var."

"Ama-"

"Senyor de la Vega Karayipler'de kötü bir uçak kazası geçirdi," dedi Burns sessizce. "Görünüşe göre uçağında çalışan tamircinin kimsenin bilmediği bazı parmakları kırılmış, tüm somun ve cıvataları yeterince sıkmamış. Şu lanet arabaya bin ve seni eve götürmesine izin ver. Öğlene kadar Washington'da olmanı istiyorum."

"Sen ve yeni görevlerin gidip kendinizi becerebilirsiniz, Dick," diye homurdandı Ty. "Parmaklarım acıyor. Ve önemli olan kendi kendine ayağa kalkmıyor."

Burns hafif bir eğlenceyle, "Öyleyse hepsini kaldırın ve sürü deyin," dedi.

Ty homurdandı. "Kuş sürüsü. Bu çok komik," diye mırıldandı kendi kendine, inatla hükümet aracına bakarken.

"Ty," diye iç geçirdi Burns, sesi bir zamanlar olduğu akıl hocasının tonuna bürünmüştü. "Sevdiğin her şeyi pencereden dışarı atma, tamam mı? Yarım kalan işlerini tamamladın ve yarın yeni ortağına işkence edeceksin. Öğlen vakti. O zaman görüşürüz," dedi aramayı sonlandırmadan önce.

Ty, sanki onu bir şekilde rahatsız etmiş gibi telefona baktı, sonra Yukon'un açık arka kapısında sabırla onu bekleyen ajana baktı. Kaldırımında bir aşağı bir yukarı bakarken Ty'nin çenesi gerildi. Sonunda içini çekti ve bekleyen araca doğru yürüdü, sözsüz bir şekilde arka tarafa kayd.

Zane, Burns'ün ulaşım teklifini görmezden geldi, bunun yerine bisiklete binip doğuya doğru yola çıkmadan önce ailesiyle birkaç gün daha geçirdi. Beşinci gün DC'ye ne zaman varacağı gerçekten umurunda değildi. Ne de olsa Burns belirtmemişti. Yol boyunca iki gece mola verdi ve kendisini neyin beklediğini düşünmemeye çok çalıştı. Yeni bir ortak.

Büro otoparkına girip kimliğini gösterdiğinde saat öğleni birkaç dakika geçiyordu. Park ettikten sonra bir de ja vu yaşadı. Geçen sefer de böyle gelmişti. Aynı motosiklet, aynı deri, farklı ceket. Annesi saçlarını kestirmesi için ısrar etmişti, bu yüzden bir kez daha kesilmiş ve düzgündü. Birkaç yara izi daha vardı. Onlardan kimseye bahsetmemişti. Söyleyecek kimse yoktu, gerçekten, ve çoğunlukla iyileşmişlerdi.

Zane burnunu kırıştırarak kaskı koltuğa bıraktı ve kendi kendine homurdanarak binaya doğru ilerledi.

Tüm bağlantılarına rağmen, sadece Ty'nin Zane'in onu en son gördüğü gün Walter Reed'den taburcu edildiğini öğrenebilmişti ama sonra çıkmaza girmişti. Ty'nin hastaneden öylece çıkıp ortadan kaybolmasının nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu; görevde olmayan ajanları Büro aracılığıyla bulmak genellikle oldukça kolaydı. Söylediği gibi konferans vermeye gitmemişti, bu kesindi. Zane'in aklına gelen tek şey, Ty'nin kayıt dışı bir iş yapıyor olduğuydu - gizli görevde bile değildi, ciddi bir kara operasyon işindeydi - ve bu da onun hiç bulunamayacağı anlamına geliyordu. Zane'in onu araması çok sinir bozucu olmuştu. Ve şimdi burada, hızla daha çok işe benzeyen ve daha az zevk aldığı bir şey haline gelen bir işte istemediği bir ortakla karşı karşıyaydı.

Ty dış ofise girdiğinde sekreter içtenlikle, "Sizi iyi görmek güzel, Özel Ajan Grady," dedi.

Ty onun yanından geçip Burns'e orada olduğunu söylemek için el sallarken, "Sopanın hâlâ sapasağlam durduğunu görmek güzel Prenses," diye karşılık verdi. Prenses öfkeyle kabardı ve onu anons etmek için dahili telefonu dürtükledi.

Ty Müdür Yardımcısı'nın ofisine girdi ve kısa bir süre durdu. Son beş ya da altı saat boyunca, yeni ortağının gerçekten de eski ortağı olacağını ummak için kendine izin vermişti. Burns sonunda Zane'i Miami'deki o cehennemden çekip çıkarmış ve Özel Suçlar birimine geri getirmişti. Ama şimdi, yeni ortağının zaten burada olduğunu, Burns'ün karşısındaki sandalyelerden birinde ve kucığında deri bir portföy ile notlar aldığını batan bir hisle gördü.

Yüce İsa, *not alıyordu*.

Burns konuşmaya başlarken genç adam başını kaldırıp omzunun üzerinden Ty'ı inceledi. "Özel Ajan Grady, bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Bu David Reese."

Sarışın adam dosyayı göğsünde tutarak ayağa kalktı. Parlak yeşil gözleri tel çerçeveli gözlüklerinin ardından parlıyordu. "Özel Ajan Grady," dedi Reese. "Sizinle tanışmak çok güzel."

Ty olduğu yerde dikilmiş, çocuğa bakıyordu. Burns'e baktığında gözlerinde saf bir öfke parlıyordu. "Bu da ne böyle?" diye sordu.

Reese gözlerini kırıştırdı ve gülümseyen Burns'e baktı. "David Georgetown'da üçüncü sınıf öğrencisi. Bu yaz benim yanımda staj yapacak. Merhaba de Ty," diye emretti Müdür Yardımcısı hoş bir şekilde.

Ty ona baktı, çocuğa geri döndüğünde biraz şaşkındı. "Kahretsin," diye mırıldandı sonunda özür dileyerek, çocuk ona yaklaşıp selamlamak için elini tutarken. "Seni yeni ortağım sanmıştım," dedi gülerek.

Reese, Ty'ın elini sıkarken "Tanrım," diye mırıldandı. "Yeni ortağın için üzülüyorum dostum. Altına sıçacak."

Burns homurdandı.

"Evet, ayrıca on iki yaşında görünmeyecek, yani iyi olacak," diye karşılık verdi Ty.

Reese hafifçe gülümsedi ama yaşıyla ilgili söylenenler onu eğlendirmiş gibi görünmüyordu.

"David, Özel Ajan Grady burada, Büro'da karşılaşabileceğin en sıra dışı ajanlardan biri. Onu özetlerinize dahil etmeyin," diye uyardı Burns sandalyesinde arkasına yaslanırken sırtarak.

Reese başını salladı ve alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Umarım öyle değildir efendim," diye cevap verdi. "Yeni askerleri nasıl tutacağınızı bilmiyorum."

"Onları orduya yem ederdik," diye homurdandı Ty yanına gidip boş sandalyeye çökerken. "Peki bu pislik nerede?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Bana vaktinde gelenin ben olduğumu söyleyemezsin."

"Aslında öylesiniz ama o da çok geride değil. Güvenlik birkaç dakika önce geldiğini söyledi," dedi Burns. Sonra Reese'e baktı. "Gördüğün gibi David, burada yaptığımız en zorlu işlerden biri, birlikte etkili bir şekilde çalışan ajanları nasıl bir araya getireceğimizi bulmak. Eminim tahmin edebileceğin gibi Özel Ajan Grady özellikle zor bir görev üstleniyor." Genç adam Ty'a baktı, belli ki bu düşünceye katılıyordu.

Burns dış kapının açıldığını ve ayak seslerinin içeri girdiğini duyunca başını eğdi. Ofis kapısı açıldı ve Reese merakla dönüp baktı. Ty da aynısını yapmaktan neredeyse korkuyordu ama merakı onu alt etti.

Zane Garrett kapının hemen önünde kıpırdamadan duruyordu, gözleri çoktan dikkatle Ty'ın üzerine dikilmişti.

Burns, "Özel Ajan Garrett, bize katılmanız ne kadar hoş," dedi. "Bu David Reese, en yeni stajyerim. Sanırım Özel Ajan Grady'yi zaten tanıyorsunuz."

Kısa bir duraksamadan sonra Zane hafifçe başını salladı.

Ty, Zane'e aptalca göz kırparken söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyordu. Tepkisizlik endişe vericiydi. Ty, tıbbi izin sona erdikten sonra Zane'le temasa geçmenin bir yolunu bulmak için kitabındaki her numarayı denemişti. Ama gizli bir operasyon, sahte bir operasyonun bile önüne geçmişti.

Aile acil durumları ve Ty kendi görevleri başlamadan önce hiçbir yere gidememişti. Zane'in kendisini uyutacağını bildiği bir görevi, uyuşturucunun etkisi geçtikten sonra ondan uzak durmak için bilerek mi aldığını ilk kez merak etmiyordu.

"Pekala David, bir sonraki randevunun zamanı geldi," dedi Burns, öğrenciyi Zane'in yanından geçirerek kapıdan çıkardı. Müdür Yardımcısı kapıyı arkasından kapattı ve dönüp iki adama baktı. Ofis sessizdi.

Ty sonunda şokunu bastırdı ve kararsızca Burns'ten Zane'e baktı. "Hey," diye teklif etti.

Zane de Burns'e ve tekrar Ty'a baktı. "Merhaba," dedi sessizce, Ty'ın yüz hatlarını inceleyerek.

Söyleyecek başka bir şey yok gibiydi. Ty sonunda Zane'in okunamayan gözleriyle karşılaşmak istemeyerek yere baktı.

Burns masasının arkasındaki sandalyeye geri dönerken, "Pekala," dedi. "Garrett, eğer Arlington'dan yeni görev yerine yakın bir yere taşınmayı tercih edersen, Büro sen başkente yerleşene kadar geçici konaklama masraflarını karşılayacak. Evraklar postada," dedi ve elini havada sallayarak onları gönderirken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Zane gözlerini kırptırdı, gözlerinde şaşkınlık ve umut belirdi. "Sen... yine bize ortak mı oluyorsun?"

Ty şaşkınlıkla Zane'e bakarken Burns biraz eğlenerek, "Tekrar bir şeyleri havaya uçurmadığın ya da başka birini öldürmediğin sürece evet," diye cevap verdi. "Şimdilik DC bölgesinde çalışacaksınız. Gizli görev yok, ikiniz de... zihinsel olarak dengeli olana kadar büyük davalar yok," dedi alaycı bir sırıtışla.

"Bu kalıcı bir görev olduğu anlamına mı geliyor?" Ty sesi kısık ve hafif boğuk bir şekilde sordu. Burns sadece güldü ve tekrar sandalyesine yaslandı.

Zane gözlerini Ty'dan ayırmak zorunda kaldı. "İtirazım yok," dedi yumuşak bir sesle.

"Güzel!" Burns gülümseyerek karşılık verdi. "Şimdi ofisimden defol git," dedi gülümsemesi yerini alışlagelmiş çatık kaşlarına bırakırken. "Ve lanet olası bir duş alın," diye emretti. "İkiniz de."

Zane geriye doğru garip bir adım atarak Ty'ı tekrar izledi ve kapı kolunu kavramak için arkasına uzandı. Kapıyı açtı ve bekledi. Burns'ün dudakları izlerken kıpırdadı ve başını hafifçe salladı.

Ty kararsızca Müdür Yardımcısına baktı ve sonra itaatkâr bir şekilde başını salladı, yanından geçip kapıdan çıkarken Zane'e baktı. Zane yol boyunca onu izledikten sonra peşinden gitti ve onlar çıkarken kapıyı kapattı. Onlara bakan sekreterden tamamen habersizdi.

Ty yavaşlayarak durdu ve Zane'in gözleriyle karşılaşmak için döndü. Önce sekretere, sonra tekrar Zane'e baktı ve hiçbir şey söylemeden yoluna devam etmek için tekrar döndü. Bir anlık duraksamadan sonra Zane gözlerini kırpıştırdı ve onun peşinden koridora çıktı, asansöre yetişti.

Ty başını eğmiş, kapıların açılmasını bekliyordu. "Nasılsın?" diye sordu başını kaldırmadan sessizce.

Zane, Miami'de geçirdiği beş aylık cehennemi gözünün önünden geçirdi. "Boktan," diye cevap verdi aynı yumuşak tonda. "Sen mi?"

Ty hafifçe başını kaldırdı ama cevap vermedi. Kapılar vınlayarak açıldı ve asansör kabinine adım attı. Zane onu takip etmekte tereddüt etmedi. Kapalı otopark için düğmeye bastı ve kapılar kapandı. Ty sonunda Zane'e bakmadan, "Sana ulaşmaya çalıştım," diye mırıldandı. "Ulaşılamaz olduğunu söylediler. Miami'ye geri dönmüşsün," dedi acı acı, sesi neredeyse suçlayıcı çıkıyordu.

"Fazla seçeneğim yoktu. Ya bu ya da New Mexico," dedi Zane. Özür dilemeye çalışmadı. "Ben... beni aradığınızı bilmiyordum. Gömülmüştük." Duvara yaslandı. "Birkaç kez aradım. Bana senin hakkında hiçbir şey söylemediler," diye hırladı.

Ty Zane'e yan gözle baktı, ilk kez gerçekten ona bakıyordu. "Yine vuruldun, değil mi?" diye sordu teslimiyetle.

Zane yalan söylemeye çalışmadı. Sadece gözlerinin düşmesine izin verdi. Ty başını salladı ve başka tarafa baktı, midesindeki girdap neredeyse dayanılmazdı.

"Aklın başına geldi mi?" Zane sordu. Asansör durdu ve kapılar açıldı.

Ty orada durmuş, yüzünde son zamanlarda sıkça rastlanan bir mesafeyle park yerine bakıyordu. "Hayır," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Zane yutkundu, canı yanıyordu. Uzanıp kapının açılmasını engelledi ve Ty'a el sallayarak içeri girmesini sağladı.

Ty yine başı öne eğik, elleri ceplerinde arabasına doğru ilerlerken yanından geçti. Birden durdu ve başını kaldırıp derin bir nefes aldı. "Bir seçeneğin vardı," diye mırıldandı.

Zane olduğu yerde durdu. Diğer seçeneği düşünmüştü. Bir kez. Kısacık. "Hayır," dedi açıkça. "Seni tekrar görmekten vazgeçmek istemedim."

Ty'ın gözleri park binasının beton tavanında gezindi, Zane'in cevabını düşünürken arkası hâlâ dönüktü. "Ama gitmeye değmezdi," diye mırıldandı sonunda, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Zane acıyla yutkunarak uzun bir süre gözlerini kapattı. Konuştuğunda sesi törpülenmişti. "Hâlâ kesip kaçabiliriz." Omuzları gerildi. "Ama artık buna gerek yok."

Ty yavaşça Zane'e bakmadan önce bir süre daha orada durdu. Deriye ve taze yara izlerine baktı, gözlerinin dikkatle üzerlerinde gezinmesine izin verdi. "Sana söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin," dedi yumuşak bir sesle. "Dinledin mi?"

Zane irkildi ve gerçek pişmanlık yüzünden okunuyordu. "Hayır," dedi sefilce. "Bir süre için değil. Değildim...." Ofladı. "Ben... orada değildim," dedi zayıf bir sesle ve başını salladı.

"Dikkatli olmak için *orada* olmana gerek yok," diye homurdandı Ty. "Bu sağduyu Garrett!" diye bağırdı aniden, sesi yapının içinde yankılanıyordu.

Endişeyle üst dudağını yalayan Zane yüzünü buruşturdu ve omuzlarını dikleştirdi. "Ne söylememi istiyorsun Ty?" diye sordu. "Bu durumu değiştirmeyecek."

Ty inatla, "Üzgün olduğunu söylemeni istiyorum," dedi. "Ve gittiğim için bana ne kadar kızgın olduğunu söylemeni istiyorum!"

"O kadar öfkeliydim ki haftalarca kırmızı gördüm," diye itiraf etti Zane. "Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey olmadığını bilmeme rağmen," diye devam etti, duygularının açığa çıkmasına izin verdikçe sesi daha da yükseliyordu. "Beni cehenneme geri attıkları için Büro'ya öfkeliydim ve onlara izin verdiğim için kendime kızgındım. Bir süre için aklıma gelen en iyi şey, bir sakatlığın beni lanet olası hastaneye geri getirmesini ummaktı," diye hırladı, öfkeden gözleri parlıyordu. "Her şeyi yapardım. Sana geri dönmek için her şeyi. Bunun için üzgün olduğumu söyleyemem."

Ty sakinleşerek yavaşça nefes verdi. "Daha iyi," dedi usulca başını sallayarak. Zane titreyerek Ty'a doğru birkaç adım attı ve bir elini onun göğsüne koydu, ve onu arkasındaki beton sütuna doğru sertçe itti. "Tüm söyleyeceğin bu mu?" diye sordu, öfkesi hâlâ açıktı.

Ty aniden hareket ederek Zane'i itti ve iki eliyle Zane'in yüzünü kavrayıp onu otoparkın ortasında zorla öptü. Zane, Ty'ın ağırlığının kendisine çarpmasıyla birkaç adım geriye savruldu. Dengesini sağladı ve Ty'ın iki üst kolunu kavrayarak tekrar ileri doğru adımlar attı ve Ty'ı duvara yapıştırdı. Tüm ıstırabını ve öfkesini içine akıttığı görkemli ve şiddetli bir öpücüktü bu.

Ty onu akılsızca kavradı, son beş ayın hıncını birbirlerinden çıkarırken güvenlik kameralarının onları yakalama ihtimalini umursamadı bile. Sonunda, nefes nefese kalmış bir halde Zane'i kabaca itti. İtilişinde Zane döndü ve birkaç adım uzaklaştı. Orada durup nefes almaya çalıştı ve elinin tersiyle ağzını sildi. Bir elini kısa saçlarında gezdirirken, "Üzgün değilim," diye mırıldandı.

Ty başını beton duvara yasladı ve gözlerini kapattı. "Öyleyim," diye fısıldadı.

Zane'in duyguları yüzünde açıkça oynasıyordu. Onları saklamaya bile çalışmıyordu. İncinmişti, kafası karışmıştı ve korkmuştu. "Ne için?" diye sordu, sesi ağrıyordu. Kendini tekrar hareket etmeye, dört adım ötedeki Ty'a katılmaya ikna edemiyordu.

Ty gözlerini tekrar açtığında "Gidiyorum," diye cevap verdi.

Zane ona uzun uzun bakınca hayal kırıklığı ve öfke azaldı. Cehennem gibi görünüyordu. O kadar bronzdu ki, egzotik bir zaman diliminden bahsediyordu.

konumdaydı, ancak son beş ayın çetinliği üzerine yapışmıştı. Gözleri düz ve yorgundu, yüzü dağınıktı ve uyumuş olmasına rağmen hâlâ bitkin görünüyordu. Sağ elinin üç parmağı kötü bir şekilde kırılmış ve bandajlanmıştı. İçtiği pahalı puroların dumanı Zane'in denemeden koklayabileceği kadar güçlüydü.

Zane kendine bakmadığı için ona bağırmayı düşündü ama içinden gelmedi. Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra artık canını yakmak istemiyordu. Ayakları yavaşça hareket ederek onu Ty'a yaklaştırdı, ta ki bir kol mesafesinden daha kısa bir mesafede durana kadar. Zane iç çekişini bastıramadı ve uzanıp dokunma dürtüsüne direndi. "Nekahat iznindeyken iyileşeceğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Belki de önce halletmem gereken yarım kalmış bir işim vardı," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Ty, sesi kısık ve boğuktu.

"Tanrım," diye mırıldandı Zane. "İkimiz de durumdayız."

"Senin için endişelendim," diye itiraf etti Ty.

Zane içini çekti ve başını eğerek düşük kaşlarının altından Ty'a baktı. Yalnızca bu yakınlık bile acısını hafifletiyordu. "Seni düşünmeden edemedim."

"Neden eve gelmedin?" Ty ıstırabının dışarı sızmasına izin vererek sordu.

"Senin çekip gitmenle aynı sebepten," diye fısıldadı Zane.

"Karaborsa orkideler hakkında hiçbir şey bilmediğin için mi?" Ty zayıf bir sesle sordu.

Zane'in kahkahası boğuktu ama yine de bir kahkahaydı. "Alerji mi?" diye sordu, Ty'ın bakışlarıyla buluşmak için başını eğmeye çalışarak.

Ty çenesini kaldırdı ve göz teması kurdu. "Hâlâ içiyorum," diye ağzından kaçırdı. "Ve hâlâ yasadışı Küba sigarası içiyorum. Ve hâlâ bar kızlarını eve götürüp seni çok fazla düşünmeye başladığımda onları beceriyorum."

Zane'in gözlerindeki hafif mizah yerini dikkatli ve temkinli bir bakışa bıraktı. Bir damlasına bile dokunmamıştı. Bir hapa bile dokunmamıştı. Bir sigaraya dokunmamıştı çünkü Ty'ın istediği buydu. Ve başka birine dokunmayı kendine yediremiyordu. Ty'a bağlı kalmasının tek yolu buydu.

Ty ile tekrar karşılaştıklarında Ty'ın onu hâlâ isteyebileceğine kendini ikna etmek için. "Bunun beni korkutup kaçırmaması mı gerekiyor?" diye sordu sonunda.

Ty sessizce, "Bilmen gerekiyordu," diye cevap verdi.

Zane yavaşça başını salladı. "Peki ne bilmek istiyorsun?"

"Beni hâlâ yanında istiyor musun?" Ty bir süre düşündükten sonra sordu.

"Evet," dedi Zane usulca, henüz istediği gibi dokunmamıştı. "Beni hâlâ istiyor musun?"

"Evet," diye nefes aldı Ty, kelime zar zor duyulabiliyordu.

Zane bastırılmış bir nefes verdi ve gözlerini kaçırdı. Ty'a doğru uzanırken, "Hadi buradan çıkalım," diye önerdi. Asansör kapılarından birinin vınlayarak kapanma sesi Ty'ın belli belirsiz sıçramasına neden oldu. Zane elini geri çekti, sonra başını salladı ve etrafına bakındı; lanet olası bir otoparkta olduklarını unutmuştu. "Bir arabaya bakmanız ya da taksi çağırmanız gerekecek," dedi özür dileyerek. "Ben bisiklete biniyorum."

"Kamyonetimi sürdürdüm," diye mırıldandı Ty. "Yeni ortağımın beni eve sürüklemek isteyeceğini düşünmemiştim," dedi hafif sinsî bir gülümsemeyle.

"Lanet olsun. Seni Valkyrie'ye bindirmek istiyordum," diye mırıldandı Zane.

"Hayatta olmaz," diye cevap verdi Ty hemen. "Bu tür şeyleri on yıl önce sistemimden çıkardım."

Zane gözlerini devirdi ve geri çekildi. "Kahretsin, Grady. Senin için içkiyi, uyuşturucuyu ve sigarayı bıraktım. Motosikletimden vazgeçmeyeceğim."

Ty yavaşça sırtıttı, gözlerine eski yaramazlıklarından bir parça girmişti. Zane inatla kollarını kavuşturmuş, somurtuyordu.

Ty uzanıp Zane'in dirseğini tutarken, "Bu hiç yakışık almadı," diye mırıldandı. "Benimle gel," diye önerdi, gülümsemeye dönüşen bir sırıtişla. "Eve dönerken arayı kapatırız."

"Peki." Zane kederli bir iç geçirdi ve onunla birlikte yürümeye başladı. "Ama Valkyrie için geri geleceğiz."

"Sen nasıl , Hoss," diye mırıldandı Ty memnuniyetle.

Zane'in gülümsemesi büyük ve aptalcaydı. "Baltimore, ha? Orada bir hareket bulabilir miyim sence?" diye sordu Ty onu yeşil ve ten rengi eski bir Ford'a götürürken.

Bronco.

"Belki," diye ciddi bir şekilde cevap verdi Ty. "Kuzgunlar kaybettiğinde sokaklarda dolaşan ve akılsızca fiziksel rahatlık arayan çok sayıda sarhoş insan bulabilirsin. Ve geçen yıl O'sun kazandığı iki maç oldukça heyecan vericiydi."

"Ravens taraftarı mısın?" Zane yolcu tarafındaki kapıyı açarken sordu. Yolcu koltuğuna ve tutunduğu kapıya bakarken durakladı, onu her seferinde yakalayan mantıksız bir korku kıvılcımıyla hareketsiz kaldı. Artık neredeyse sadece bu yüzden motosiklete biniyordu. Mantık bir yana, motosiklet kendini arabadan daha güvende hissediyordu. "Yani, sen... futbol taraftarı mısın?" diye zorladı, kendini kamyonete bindirirken bilinçsizce sağ kolunu ovuşturdu.

Ty kekelemeyi duyunca başını çevirip baktı. Zane'i izlerken, "Kuzgunlar adını Poe'nun öyküsünden aldı, biliyorsun," dedi. İkisinin de içinde ve dışında yara izleri vardı. Bunu şimdi görebiliyordu.

Zane onun gözlerine baktı ve yavaşça gevşedi. "Hayır," dedi sessizce. "Bunu bilmiyordum."

"Eminim bilmediğin çok şey vardır," dedi Ty ona küçük, alaycı bir gülümsemeyle.

Zane'in ağzının kenarları yukarı kalktı. "Evet. ," diye kabul etti.

Yola çıktıklarında Ty uzandı ve parmaklarını Zane'in parmaklarının arasından geçirdi. Başparmağı Zane'in hâlâ taktığı evlilik yüzüğünün üzerinde dalgınca gezindi, sonra elini sıktı ve gözlerini kalabalık yoldan ayırmadı, yüzükten ya da yeni ortaklıklarının getirebileceği tüm komplikasyonlardan bahsetmedi. Ty gözlerini yoldan ayırıp Zane'e baktı ve çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bu gece uyumak daha kolay olacak," dedi usulca.

"Evet. Olacak."

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

